

**RUBÍNOVÁ DYNASTIE
OSUDOVÝ ZVRAT**

Catherine Asaro

Ve vzdálené budoucnosti bojují tři mocné říše o nadvládu nad vesmírem. Vše nasvědčuje tomu, že převahu v tomto nesmířitelném boji, který se odbývá jak v nelitostných vesmírných bitvách, tak i v zákulisí imperiálních dvorů, postupně získává Jubijská shoda – říše ovládaná nejvyšší kastou arogantních, brutálních a sadistických Aristů. Jedinou silou, která ještě dokáže udržet vyrovnaný stav sil, je křehká aliance mezi skolianským Impériem a Spojenectvím pozemských světů. Skolianské Impérium disponuje oddíly elitních biologicky modifikovaných bojových pilotů – jaegernautů, kteří dosud svými schopnostmi eliminují zbrojní převahu Aristů. A Skoliové, vládnoucí rod Impéria, ovládají Skol-Net – mezigalaktickou počítačovou síť, která díky nadsvětelné rychlosti spojení poskytuje zatím nepřekonatelnou strategickou výhodu při bojích s Aristy. Skol-Net se tak stává poslední překážkou v dobytelských plánech Jubijské shody – poslední hrází proti zotročení vesmíru sadistickými Aristy...

Catherine Asaro (www.sff.net/people/asaro) patří v současné době mezi nejvýznamnější a nejúspěšnější autorky žánru science fiction, které vyšly z vědeckých kruhů. Její román z cyklu Rubínová dynastie „*The Last Hawk*“ byl nominován na Nebulu 98 a novela „*Aurora In Four Voices*“ byla nominována na Nebulu 98 a Huga 99.

Zemři, sladký jaegernaute.

Myšlenka ze Sola mne zasáhla, jako by to byla zbraň. Tenhle vzkaz neposlal žádný telepat, nikdo ani vzdáleně připomínající telepata. Ale vynořil se s tak soustředěnou intenzitou, že ve svém nabuzeném stavu jsem neměla jinou možnost, než jej přijmout. Ta myšlenka mne překryla s tak dusivým, rdousivým pohrdáním a tak intenzivním chtíčem, že jsem z toho zavravorala: *Zemři, sladký jaegernaute. Zemři Ted'. Pomalu. V bolesti Zemři, sladký empate.*

Přijeli páni. Ten pilot byl aristovským bojovníkem.

Pal z impaktoru. Ted' jsem se třásla a snažila se dostat mimo Aristovo soustředění. Nedařilo se mi to však. Jediným řešením by bylo odpojit svou mysl ze Zaba, a to by byla sebevražda. Solo se přetáčelo ve svém úhybném manévru a má střela se o jeho loď sotva otřela. Několik rojů po zásahu explodovalo, letoun však zůstal bezpečně ve stázi. Na detektorech jsem zaregistrovala další Solo, které srovnávalo rychlost s mým Jagem stejně zkušeně jako to první. Donesl se ke mně druhý „hlas“.

Zemři, jaegernaute.

Catherine Asaro ve vydavatelství
FANTOM Print

Rubínová dynastie – Osudový zvrát
Radiant Seas *
The Last Hawk *
Catch the Lightening *

* Připravujeme

**RUBÍNOVÁ DYNASTIE
OSUDOVÝ ZVRAT**

Catherine Asaro

**FANTOM Print
1999**

Text © Catherine Astro
1995 Cover © Ron Walotsky
1995 Translation © Eva Nováková 1999

ISBN 80-86354-01-6

Mému manželovi
Johnu Kendallu Cannizzovi
s láskou.

Poděkování

Chtěla bych poděkovat lidem, kteří se podíleli na mém
výzkumu a psaní této knihy:

Alis Rasmussen, AI Chou, Deborah Wheeler,
Jim Brunet, Shawna McCarty, Gerald David Nordley,
Florrie Michaelis, Geoffrey Landis, Kate Elliott,
James Cannizzo, Marianne Dyson, Lawrence Schimel,
Susan Shwartz, Dave Truesdale,
Joan Slonczewski, Lawrence Watt-Evans, Sheridan Simon
a všem, kteří mi odpovídali na otázky týkající se mého
výzkumu na Genie SFRT.

Zvláštní díky Clair Maier, která mi poskytla
rozsáhlou podporu ve svých neurologických expertízách
a nejvíce svému vydavateli Davidu G. Hartwellovi.

DÍL PRVNÍ

DELOS

Kapitola 1

Azylový ostrov

Přestože jsem Delos znala už z časů svého mládí, toto byla má první návštěva na planetě. Delos je členem Spojenectví pozemských světů, který ve válce mezi Kšeftaři a mými lidmi, Skoliany, zavile dodržuje neutralitu. I přes fakt, že jsme všichni lidmi – stejně tak Spojenci, Kšeftaři i Skoliané – máme společného jen málo. Takže Země prohlásila Delos za neutrální zónu, svatyni, místo, kde by se mohli kšeftařští a skolianští vojáci procházet ve společné shodě.

Shoda byla jejich slovem, ne naším. Nikdy byste nikoho z nás nenachytali při procházce s kšeftařským vojákem, ať už ve shodě nebo jakkoliv jinak. Ale Delos byl z oblasti vesmíru, ve které můj oddíl prováděl výcvik sloužící k zapojení Taase, našeho nejnovějšího člena, do jednotky, nejsnadněji dostupnou planetou. Byl místem, na které jsme si přijeli odpočinout a uvolnit se.

Byl horký večer a my čtyři jsme se procházeli po Arkádě. Po kolonádě se roztahovala směsice stánků a obchodů, okapů zavěšených v dřevěných rámech, které klapaly ve větru, a fábůrů zbarvených zeleně, žlutě, modře a červeně. Z vrcholku každé střechy s otočnou věží se k nebi vypínal stožár. V prudkých závanecch do sebe s horlivým řinčením narážely kovové desky zavěšené na těchto stožárech, jejich zvuky se mísily s hlasy lidí potulujících se mezi obchody a zábavními podniky. Bylo to místo oslav a smíchu, ráj pro zářivé ženy v rozevlátě žlutých sukních a pro kolohnátské mladíky v upnutých kalhotách, kteří tyto ženy proháněli.

Při chůzi po kolonádě se nám pod nohama pohyboval nervoplexový povrch, což způsobovalo, že jsem musela zatínat zuby. Nikdy jsem nechápala, proč mají lidé tenhle výmysl v oblibě. Ne, to není pravda. Chápala, ale prostě jsem nesdílela to nadšení. O nervoplexu se předpokládalo, že zvýší pohodlí. Síť molekulárních vláken a počítačových nanočipů do něj zakomponovaná reagovala na

hmotnost procházejících a nechala kolonádu, aby vše analyzovala a s chodci na sebe vzájemně působila tak, že to skoro vypadalo, jako by cítila jejich nálady.

Na volném prostranství po naší pravici obklopili lidé dvojici zápasníků v červeném a zeleném dresu, která se je snažila zaujmout. Jak lidé podupávali a obcházeli kolem, nervoplex se v odpověď vlnil tak, aby požitky lidí z této zábavy ještě umocnil. Naše čtveřice – Rex, Helda, Taas a já – se procházela osamoceně. Přála jsem si, abychom byli oblečení v civilu. Koneckonců jsme nebyli ve službě, ale vše, co jsme měli, byly naše jaegernautské uniformy: černé kamaše zastrčené v černých holinkách, černá trika, černé bundy. V zářivých zástupech působila naše výmluvná čern jako pěst na oko. Proud chodců se od nás oddělil, jako by byl řekou, kterou rozděluje přehrada. Byli to většinou obyvatelé Země, kteří předtím pravděpodobně ještě neviděli ani jediného jaegernauta osobně a už vůbec ne čtyři z nás najednou.

Rex na mne mrknul a v jeho hříšně pohledné tváři se objevil úšklebek. „Měla bys začít ječet a chrlit z úst pěnu, Soz. To by tohle místo rychle pročistilo.“

Upřeně jsem se na něj podívala. „Jaegernaut, který zešílel“ byl oblíbeným kouskem holofilmů. Byli jsme biologicky modifikováni bojoví piloti, elitní důstojníci skolianského Vesmírného velitelství. Vyhlídka na to, že by se jeden z nás zbláznil a všechny v dohledu napadl, učinila mnoho holoproducentů otravně bohatými.

„To spíš ty vypěníš ze mě.“ zabručela jsem.

Rex se usmál. „To zní zajímavě.“

Helda promluvila svým hrdelním přízvukem. „Vzpomínáte si na Gartha Bylera?“

Rex na ni kouknul. „Nastoupil jako kadet na Dieshanskou vojenskou akademii v roce, kdy já končil.“

Helda kývla. Byla stejně velká jako Rex a přečuhovala jak nade mnou tak nad Taasem. Kolem tváře jí splývaly slámově žluté vlasy.

„Byl u cvokaře.“

Nervoplex pode mnou ztuhl. Zpomalila jsem a zkusila se uklidnit. Žádný důvod k napětí. Cvokař bylo jen slovo, které jsme slangově užívali pro psychiatra, co léčil jaegernauty, kteří se zhroutili pod vypětím z války, s nímž bojovat bylo pro normálního člověka

nemožné. Ale když už někomu z nás nervy ruply, a stávalo se to častěji, než Vesmírné velitelství připouštělo, bylo to v tichosti. Veškeré násilí většinou směřovalo dovnitř a ne na ostatní lidi.

„Co se mu stalo?“ zeptal se Taas.

„Šel do nemocnice,“ řekla Helda, „a pak do důchodu.“

Hřbetem ruky jsem si třela čelo, neschopná soustředit se na konverzaci. Můj tep a dýchání se zrychlili a po skráních mi stékal pot, který mi smáčel pramínky vlasů. Co se to se mnou dělo?

Pak jsem to uviděla. Napříč Arkádou nás pozorovali dva lidé. Mladý muž a žena, kteří na sobě měli dovozové džíny a třpytivé košile. Vypadali jako studenti nebo možná jako milenci na procházce. Ani jeden z nich se neusmíval, jenom tam tak stáli a zírali na nás, tyčinky, které měli ke svačině, se jim zapomenuty kývaly v rukou.

Ztuhlost mi sevřela krk jako kovová bandáž. Zastavila jsem se a nadechla se. *Zablokuj*, pomyslela jsem si. Nedostalo se mi ale odpovědi, kterou jsem očekávala. Všechno, co bych měla vidět, když dám povel Zablokovat, je psikona, malý obrázek podobný ikoně v počítači, s tím rozdílem, že psikona se objevuje v mysli. Měla probliknout a zmizet. Místo toho se mi v mysli zformovala představa počítačového menu. Zavřela jsem oči a menu se mi na očních víčkách zavlilo jako přetrvávající vjem z jasného světla. Když jsem oči otevřela, mé vnímání se přeskupilo, takže jsem menu viděla před sebou, jako by to byl holografický obraz. Ukázaly se mi tři příkazy:

PŘEMÍSTIT

ZABLOKOVAT

UKONČIT

Písmena byla v mých osobních fontech, takže vypadala jako vyřezaná z jantaru. Hned vedle příkazu Zablokovat jsem viděla obraz nervové synapse s předělem mezi axonem a dendritem. To byl obrázek psikony pro Zablokovat, který jsem očekávala, že mi myšlenkově probleskne. Místo toho se tady usadila, vznášeje se ve vzduchu, část velkého menu, která čekala, až k ní obrátím pozornost. Rex a Helda se zastavili vedle mne a mluvili spolu, neteční k seznamu slov, který se mi na nich promítal.

Pozemšťané používají v podobných situacích vhodný obrat. U všech d'asů. Nebo ještě líp, u všech zatracených d'asů. Jak to, že tohle menu viselo ve vzduchu? Ne, to byla špatná otázka. Věděla jsem, proč tam bylo. Počítačový uzel v mé páteři je vytvořil, když jsem myšlením na slovo Zablokovat vyslala příkaz. Pak propojil můj oční nerv tak, aby se menu objevilo přede mnou.

Až na to, že se to stát nemělo. Uspořádala jsem si své systémy tak, abych tuto proceduru překlenula. Bylo totiž silně neúčinné – nemluvě o rušivosti – procházet tímto postupem pokaždé, když implantátu v páteři vyšlu jakýkoliv příkaz. Jedinou odezvou na povel Zablokovat mělo být problesknutí psikony zobrazující synapsi se zdí, což by mě ujistilo, že můj uzel funguje.

O počítači v páteři jsem přemýšlela jen jako o „uzlu“. Většine počítačů, se kterými jsem pracovala, jsem dala jméno. Ne však tomuto. Ono by to totiž bylo, jako bych sama sobě říkala cizím jménem. Jako bych rozdvjovala nebo rozměľňovala svou osobnost.

Zformovala jsem další myšlenku pro uzel. *Přepni na zkrácený mód.*

Odpověď, která do mé mysli přišla, vypadala, jako by to byla má vlastní myšlenka, jenže, což bylo pro uzel typické byla zformulována suchopárně. **Doporučuji Prověřovací mód. Od posledního potvrzení blokovacích operací uplynula příliš dlouhá doba.**

Takže chtěl, aby proběhlo prověření. Postup jsem znala; uzel mi krok za krokem ukáže, jak plnil příkaz k zablokování. Tato procedura obvykle probíhá rychlostí světla, což je rychlostní limit pro signály cestující optovláknny v mém těle. Ale zrovna teď po mně uzel chtěl trmáčet se celou tou zatracenou procedurou, aby si ověřil, že nedošlo k žádným chybám.

No dobře, pomyslela jsem si. Prověř.

Menu pohaslo. Pak uzel vytvořil nový obraz, který visel ve vzduchu jako obrys – modré siluety dvou studentů, kteří na nás stále ještě zírali. Uzel je překryl hologramem, takže vypadali, jako by žhnuli modrým světlem.

Vstup z těchto dvou zdrojů překračuje bezpečnostní toleranci, sdělil mi uzel.

To vím. Pro empata jako já byl jejich „vstupem“ strach. Cítila jsem to tak intenzívně, že mi začal na skráních vystupovat pot a stékal dolů po krku.

Zablokuj jejich vstup, pomyslela jsem si.

Vylučuji prostředek, který znemožní psiaminu, aby působil na neurony v mozkových centrech paranormálních schopností. To zahrnuje připojení na receptory P1. Neutralizace psiaminu bude pokračovat až do doby, než vnější vstup klesne pod kritickou hranici.

Zašklebila jsem se. *To nemůžeš jednoduše říct, že je blokuješ?*

Blokuji je, prokázal mi laskavost uzal.

Nápor strachu ustoupil. Jakmile se mi uvolnila ramena a zpomalilo se bušení srdce, pomyslela jsem si: *Postup prověřen. Ted' přepni na zkrácený mód.*

Zkrácený mód zapnut.

Konečně. Rozhlédla jsem se kolem po ostatních. Taas stál po mém boku a zíral na střechu stanoviště s otočnou věží. Strach studentů z něj sálal jako žár z do ruda rozpáleného ingotu.

Položila jsem mu ruku na rameno. „Odřízni je.“

Nepohnul se. Jeho obličej byl namísto obvyklé olivové barvy sinalý.

„To je rozkaz,“ řekla jsem. „Začni blokování.“

Taas sebou škubl. Pak zavřel oči. Po chvíli se na mne podíval a barva se mu vracela.

„Jseš v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ cukl sebou. „Bylo to tak intenzívní. Zastihli mě nepřipraveného.“

„Však mě taky.“

Rex přešel pohledem ze mne na Taase. Pak se otočil ke studentům a já cítila, jak zablokoval jejich vstup. I když pro mne nebylo jednoduché zachytit Heldu, její kratičký pohled mi řekl, že svůj uzal v páteři zapojila také. Nikdo z nich neudělal pro zablokování nic výjimečného, jejich uzly je dnes patrně s ověřovacím postupem neobtěžovaly.

Dobrá, „obtěžovat“ možná není fér výraz. A koneckonců já sama to byla, kdo uzlu nařídil, aby mne varoval, jestliže uběhne dlouhá doba bez ověřování.

„Nevím, proč jsem takhle ujel,“ promluvil Taas tiše.

„To ten zatracenej nervoplex.“ Ukázala jsem směrem na kolonádu.

„Má zpětnou vazbu na davu lidí a působí jako stimulant nálady.“

Taas i já jsme byli na vjemy citlivější; on byl nejméně zkušeným členem jednotky a já zase nejsilnějším empatem.

Helda kývla směrem ke studentům. „Co ty dva tam tolik vylekalo? Co si vlastně myslí, že bychom jim udělali?“

Rex se obrátil směrem k nám a promluvil podivně tichým hlasem. „Už mě unavuje vyvolávat takovýhle reakce.“ Prohrábl si rukou vlasy, přičemž si promíchal černé kadeře. Ne, černé ne. Každý den se mu na spáncích objevovalo více a více bílých.

A co to bylo teď? A proč se Taas tak tajuplně usmívá?

„Co je ti tolik k smíchu?“ zeptala jsem se.

Zarděl se. „Madam?“

„Na co se tak šklebíš?“

Okamžitě se přestal usmívat. „Na nic, madam.“

Zasmála jsem se. „Taasi, nemusíš mě titulovat madam.“ Ve skupině tak pevně spojené, jako byla ta naše, nebyl pro podobnou formálnost žádný důvod. „Co bylo směšné?“

Váhal a pak kývnul směrem ke studentům. „Ten chlapec na vás reagoval jinak, než nás ostatní.“

„Jinak?“ zamrkala jsem. „Jak?“

„Myslí si, že jste – ehm...“

Čekala jsem. „Ano?“

Taas zrudnul. „Myslí si, že jste sexy.“

Cítila jsem, že se sama rdím. „Jsem dost stará na to, abych byla jeho matkou.“

Helda se zasmála. „Jo, Soz, ale vypadáš jako mladice.“

„Nevypadám,“ usmála jsem se. Ale popravdě řečeno, nebyla první, kdo mi to řekl.

Rex se zakřenil a já cítila, že se Taas uvolnil. Naše společné napětí odplynulo pryč. S pohledem upřeným na nějaký bod za mnou

Rex promluvil. Úsměv se mu rozplynul jako pára nad hrncem. Otočila jsem se, abych se podívala.

Kšeftaři.

Samozřejmě že oni sami si neříkali Kšeftaři. Byli to Jubijané, patřící k eufemisticky nazvané Jubijské shodě. Bylo jich pět, v šedých uniformách s modrými lampasy na kalhotách a s karmínovými prýmkami na rukávech. Přestože bylo na takovou dálku těžké vidět jim do očí, nemyslím, že by kterýkoliv z nich měl rudé oči Arista, ve zkostnatělé hierarchii Shody příslušníka nejvyšší kasty. Jeden z nich měl aristicky ostře řezané rysy, černé vlasy, a dokonce typicky arogantní postoj. A vlasy se mu leskly. Nebyly však až tak zářivě lesklé, což je charakteristický rys Arista.

Možná že to byla Aristova ochranka, tedy jedno z nejprestižnějších zaměstnání, které mohl příslušník nižší kšeftařské kasty vykonávat. Můj odhad byl, že se jedná o vykonávče, děti narozené ze spojení Arista s příslušníkem nižší kasty Kšeftařů.

Stáli naproti na Arkádě a hleděli na nás. Kolemjdoucí se starali o své záležitosti, pospíchající koridorem mezi naší skupinou a Kšeftaři.

Se šíravou intenzitou mě zaplavil neznámý strach, přestože povědomý, přece jen ne důvěrně známý. Puls mi vyletěl nahoru; rozhlédla jsem se a spatřila ženu, která několik dětí popoháněla pryč z tohoto místa. Podívala se na Kšeftaře, pak na nás a už své svěřence pobízela ke spěchu. Nejmenší klučina se zarazil a snažil se dosáhnout na svíčky z cukru pověšené na provázku ve stánku.

Lákavé potěšení odkapávající cukr místo vosku. Ignorujíc jeho hlasité protesty, ho žena odtáhla pryč a vedla ho zástupem.

Taas se na Kšeftaře zamračil. „Prostě si sem jen tak přišli a procházejí se tu.“

„Chceš snad po nich, aby měli povolení?“ zeptala se Helda.

Pak dodala: „Jsme ve shodě, vzpomínáš?“

„Třeba špiclují,“ nabídl Taas.

Rex mě pozoroval. „Co se děje?“

Polkla jsem. „Ten vysoký. Vypadá jako Tarque.“

Rex ztuhl. „Tarque je mrtvý.“

Dlouho mrtvý. Deset let mrtvý. Já sama ho zabila.

„Kdo je Tarque?“ Zeptala se Helda. „To zní jako Aristo.“

Nějak se mi podařilo udržet hlas v klidu. „Taky že jo.“

Rex do mne myšlenkově ťuknul. Po letech společné práce jsme si byli navzájem dostatečně blízcí, takže jsem mohla zachytit jeho myšlenky, pokud je ke mně vyslal s dostatečnou razancí.

Jsi v pořádku? zeptal se.

Nadechla jsem se a snažila se udržet tep v klidu. *Ano.*

Helda mě sledovala. „Kde jsi toho Tarqua poznala?“

„Před deseti roky jsem byla v přestrojení na Stanici Tams.“

„Tams?“ zeptal se Taas. „Myslíte tu kšeftařskou planetu?“

Kývla jsem. „A – chytili mě.“

„Prokoukli vaše přestrojení?“ zeptal se.

„Ne. Takhle to chytili nemyslím.“ Chvilíčku trvalo, než jsem mohla pokračovat dál. „Před deseti lety ustavili Kšeftaři na Tamsu aristického guvernéra, muže jménem Kryx Tarque. Jeho lidé dělali šťáry ve městech a vybírali sluhy do jeho rezidencí.“ Sluha byl všeobecný výraz, který Aristové používali pro nižší kasty, což podle jejich názoru zahrnovalo každého ve vesmíru, kdo nebyl Aristo. „Chytili mě při šťáře.“

Taas na mne zíral. „Vy jste byla kšeftařský sluha?“

„Ne,“ promluvila jsem s klidem, který jsem necítila. „Provider.“

Taas pobledl a Helda trhla rameny tak, že se jí srovnala bunda. Provider byl další z aristických eufemismů, další z těch, na které už jsem nikdy nechtěla myslet.

Helda si prohnětla ramena, jako bojovník uvolňující si ztuhlé svaly. „Jak jsi utekla?“

Jenom jsem zakroutila hlavou. Nemohla jsem o tom mluvit. Napříč Arkádou se Kšeftaři mezi sebou bavili a pořád nás pozorovali.

Taas nemotorně promluvil. „Omlouvám se První Valdorie. Za to s Tamsem.“

Snažila jsem se zlehčit tón hlasu. „Taasi, říkej mi prostě Soz. Jasný?“ Říkala jsem mu to už tolikrát, že jsem to přestala počítat.

Zrudnul. „Ano, madam.“

Myslí mi projela Heldina myšlenka, o hodně slabší než ta Rexova: *Taky se omlouvám.* Jemněji dodala: *Dej Taasovi čas. Je z tebe vystrašený jako kotě.*

Taas zamrkal. *Kotě?*

Rex jim poslal myšlenkový úšklebek. *Je to město, jméno, zvíře nebo věc?*

Pokusila jsem se o úsměv. Věděla jsem, že Rex chce nějak rozptýlit napětí. Taky bych měla být potěšena, protože Taasovi se poprvé povedlo úspěšně se mezi nás zapojit, aniž bychom museli použít hardware z lodi. Ale pořád jsem nemohla přestat zírat na Kšeftaře. Znovu se dali do pohybu, když se zapojovali do davu, stále nás pozorovali.

„Vypadá to, že je nudíme,“ řekla Helda.

Taas přeshlapoval z nohy na nohu jako fotbalista, který čeká na protihráčův pohyb. „Nemůžeme jim přece dovolit jenom tak odejít“

„A jaké by bylo tvé ospravedlnění pro udělení čehokoliv jiného?“ zeptala jsem se.

„Jsou to přece Kšeftaři,“ odpověděl Taas. „To nestačí?“

Pokývala jsem hlavou směrem ke spojeneckým policistům, kteří zde hlídkovali. Jejich modrostříbrné uniformy byly v davu snadno rozpoznatelné. „Nepochybují, že by souhlasili.“

„Kdyby nebylo nás, tak by Kšeftaři Spojené světy už dávno zabrali,“ zamračil se Taas. „Měli by být vděční, že jsme tady.“

„Kdyby nás Kšeftaři stále neudržovali ve stavu zaneprázdněnosti,“ řekla jsem, „možná bychom Spojené světy zabrali už dávno my.“

Taas nakrabil čelo. „Copak vy necítíte ke Kšeftařům nenávisť?“ Zaváhal. „Zvlášť potom, co...“

„Pouliční výtržnosti nejsou k ničemu,“ odvětila jsem. „Navíc jsou tady v rozporu se zákonem.“

Helda pokrčila rameny. „Jsou lepší způsoby, jak si ukrátit volnou chvíli, Hoiya. Já osobně bych si dala něco k pití.“

Nikdy jsem dokonale nepochopila, co slovo Hoiya v Heldině jazyce znamená, ale myslím, že je to něco jako „sladký mladíček“.

Taas měl teprve zjistit, že Helda nepoužila jen nějaké slůvko bez významu. A až na to přijde, bude zajímavé ji sledovat, jak se mu snaží vysvětlit, proč mu říká cukrouši.

Rex se zakřenil. „Heya Heldo, chceš se opít, Hoiya?“

„Hojuj si na někoho jinýho,“ zabručela Helda. Pak se zasmála. „Pár drinků neuškodí, ne?“

„Nemám nic proti tomu se napít,“ řekla jsem. Něčeho silného. Něčeho, co zažene vzpomínky.

~ ~ ~

Už více než hodinu se přes západ slunce vtírala noc a zatemňovala rudě-fialové pruhy nebe na obzoru. Tady den trval 62 hodin, což západ slunce, který jakoby se nechtěl vzdát zbytků světla, protahovalo. Arkáda teď byla ještě více zaplněná lidmi, kteří využívali, že není tak horko. Se třiceti hodinami slunečního svitu denně byl obvykle pro lidi pohybující se venku dostatečný chládek jen večer, v noci a za úsvitu.

Obloha měla tmavě fialovou barvu. Deloské slunce vydávalo více fialového záření, než je průměr pro lidmi obyvatelné planety, a tenká atmosféra jej míň rozptylovala. To dodávalo obloze fialový nádech, jako bychom byli vysoko v horách a ne na úrovni hladiny moře. Mraky přecházely v pružích přes obzor, jejich spodní okraje byly zabarvené do brilantového odstínu růžové, který tmavnul s tím, jak západ slunce postupoval za střechy Arkády.

Šerem jsme vkračeli do ulice s bary. Soumrak prosvěcovaly holopoutače: řvavě růžová květina zavěšená nad dveřmi, zlaté mušky poletující v elipsách, roj modrozelených planet obíhajících v blízkosti obrovské modré hvězdy, která by ve skutečnosti podobnou sluneční soustavu nikdy nemohla udržet. U většiny barů byly také holografické obrazovky, které všude kolem vysílaly holoobrazy tak, že sloupy světla s vířícími fialovými a červenými pruhy tančily mezi domy, světelné oblouky se klenuly nad střechami. Pelášící zvířata jiskřila a třaskala jako prskavky, běhala nahoru a dolů po stěnách budov nebo se morfovala v jiné druhy. Hudba řinčela, drsné melodie se míchaly s klidnými. Když jsme se blížili, zvuky zesilovaly. Jakmile jsme přešli, zapojily se zase do všeobecného bzukotu. Ze

dveří vyřvávali různými jazyky vyvolávací. Ti, kterým jsem rozuměla, se snažili nalákat zákazníky slibem likérů a kouřících tyčinek, nebo semínek olej produkující rostlin, po kterých můžete snít nebo se hodiny milovat. Vzduch byl naplněn vůní pečeného masa a koření.

Většinu holonápisů jsem nerozuměla. V mysli jsem rozvinula menu pro překládání a překryla jím elegantní nápis, který pravil: „**CONSTANTINIDES**“.

Přelož, pomyslela jsem si.

Řečtina, odpověděl uzel. **Překlad: Konstantinides.**

„To je fakt pomoc,“ zamumlala jsem.

„Kam chcete jít?“ zeptala se Helda.

Ukázala jsem na rezavou budovu. Na vrcholku střechy byl stožár s nepravidelnými kruhy, které cinkaly ve větru. Holonápis nade dveřmi byl v angličtině, což byl jediný jazyk, který jsem mezi bary viděla a kterému jsem rozuměla bez Překladatele.

„Jack’s Place – Jackovo místo,“ řekla jsem.

Rex se na bar podíval. „To zní jako pozemské označení.“

Helda zafuněla. „Zní to jako označení zkázy.“

„Ale no tak, Heldo,“ smál se Rex. „Bud’ statečná.“

„Proč chcete jít zrovna sem?“ ptala se.

„Protože,“ řekl Rex, „to vypadá, že tu mají atmosféru staré Země.“

„A to je dobrý mít?“ zeptala se.

Usmála jsem se. „Zkusme to a uvidíme.“

Takže jsme otevřeli dveře pod nápisem a vešli dovnitř. Uvnitř se přes celou jednu zeď táhl pult s povrchem poznamenaným věkem. U něj byly rudě čalouněné stoličky, užíváním oblýskané. Místnost byla zaplněna stoly potaženými červenobíle kostkovanými ubrusy. Za barpultem stál muž a leštil sklenici hadrem se zapranými skvrnami, které byly i na zástěře uvázané kolem jeho velkého břicha.

Na vyvýšeném místě v rohu hrála kapela. Nástroje byly neznámé: krabice ve tvaru přesýpacích hodin se strunami vypnutými po celé délce, zlaté trubky s kličkami vysouvajícími se dovnitř a ven a tlusté bubny. Hudba měla podmanivý rytmus, který se mísil s citlivým výběrem zvuků, až se mi s toho chtělo s mladíkem, který

zpíval, tančit. Křiklavé kreslené hologramy se mihotaly před deskami, které ohraničovaly jeviště.

Mezi stoly obsluhovala žena v krátké sukni. Taas se na ni díval s úsměvem. „Tohle místo se mi líbí,“ řekl.

Rex se tvářil souhlasně. „Pojďme si sednout ke stolu.“

Helda se usmála na Taase a pokývala hlavou směrem k servírce. „Pěkná, že? Ale raději se nebudem prát. To si schovej pro Kšeftaře. Stejně jsem o hodně větší než ty.“

Taas zamrkal. „Cože?“

„Nechce se s tebou prát o tu servírku,“ řekla jsem.

„Proč bychom se měli s Heldou prát o servírku?“

Pokrčila jsem rameny. „Dostal jsi mě.“ Ženskou krásu jsem nemohla posuzovat. Mužskou, to bylo něco jiného. Servírka mi však připadala jako příliš mladé děvče v příliš upnuté sukni. Ta věc jí musela narušovat krevní oběh.

„Možná se my tři můžeme nabídnout a nechat ji, ať si vybere,“ smál se Rex.

Usmála jsem se. „Podle čeho soudíš, že by si vybrala právě někoho z vás.“

„My tři?“ zeptal se Taas.

Helda se k němu nahnula. „Já, ty, Rex. Jasný?“

Taas hrozně zrudnul. „Ty máš ráda ženy? Ne muže?“

„Jistě,“ řekla Helda.

„Ach,“ Taas se poškrábal na zátylku. „Možná jsi větší než já, ale já mám zase lepší styl.“

Přišla k nám servírka a stydlivě se anglicky zeptala Rexe: „Přejete si stůl?“

Rex na ni s prostopášným úšklebkem promluvil skoliansky. „Vůbec netuším, co říkáš, ale zní to nádherně.“

„Chce vědět, jestli si přejeme stoly.“ Ať to znamenalo, co chtělo. Rozvinula jsem své překladatelské menu. Viselo zobrazené nad servírkou, která se dívala ze mne na Taase, z něho na Heldu. Věděla jsem, že mám pravděpodobně ve tváři stejný skelný výraz jako oni.

Obsluhující, pospíšil si můj uzel v páteři.

Rex se na servírku usmál. „Meditují,“ řekl skoliansky.

Koukla se na něj a pak se rozhlížela kolem po někom, kdo by jí pomohl.

Přelož: „Chceme si dát něco k pití a k jídlu“ do angličtiny, pomyslela jsem si.

Servírka hovořila k Rexovi. „Co pro vás mohu udělat?“ Skolianský překlad jejích slov se mi objevil v mysli a přerušil tak můj překlad toho, co jsem chtěla říct anglicky. Ona zatím stále více rudla.

„Ach jo,“ zamumlala jsem. Můj páteční uzel byl optimalizován pro boj a ne pro tlumočení. Možná bych si přece jen měla nechat přidat ten diplomatický mód. Možná že by to rozšířilo mé společenské dovednosti a vylepšilo jazykové schopnosti. Ale můj páteční uzel byl našlapán bojovými módy a knihovnamy a rozhodně jsem netíhla k tomu cokoliv odstraňovat. Protože jednou na tom může záviset můj život. A taky jsem nechtěla uzel znovu rozšiřovat. Můj biomechanický systém už byl na maximu i co se týkalo uměleckého pojetí bioinženýrské technologie.

A mimoto mi vůbec neuškodí cvičit se v angličtině bez počítače „šeptajícího“ do mého ucha. *Ukonči překládací program,* pomyslela jsem si. S tím, jak menu zmizelo, jsem na servírku promluvila v nejlepší angličtině, jaké jsem byla bez pomoci schopna dosáhnout. „Je dobré my sednout tam?“ Ukázala jsem na box u vzdálenější stěny.

„Samozřejmě.“ Z obličeje jí mizela červen a i mé tváře chladly. Letmo pohlédla na Taase a Heldu, kteří vypadali zase normálně, a ramena jí pomalu poklesla. Také mé ramenní svaly se uvolnily.

Z blízkého stolu vzala nějaké velké kartónové listy a zamířila k boxu. Jak jsme za ní kráčeli, otočila se na Rexe a znovu zrudla.

Když jsem sledovala, jak na Rexe hledí, všimla jsem si, jak natěsno má kalhoty. Obepínaly jeho vypracované nohy jako náhradní černá kůže, hroživě a zároveň sexy. A ty velké ruce. Jaké to s nimi asi je, když...

„Proč na mě tak zíráš?“ zeptal se Rex.

„Co?“ Zarděla jsem se. „Nezírám.“ *Zablokuj,* pomyslela jsem si. Jakmile mi myslí probleskla psikona pro Zablokování, odezněla mi v hlavě i servírčina reakce na Rexe. Jeho kalhoty zase vypadaly

normálně. Teda, skoro normálně. Měla pravdu, skutečně byla ta jejich přiléhavost sexy. Nikdy dříve jsem si toho nevšimla nebo jsem si to aspoň neuvědomila.

„Vždycky,“ brumlala Helda při cestě do boxu. „Vždycky jedou po něm.“

„Myslíš po Rexovi?“ zeptal se Taas.

„Jo, vždycky.“ Rukou ukázala na mě. „A kluci vždycky jedou po ní.“

Zasmála jsem se. „Vzpomínám, že pár jich jelo taky po Rexovi.“

Při zvuku mého smíchu poskočila servírka jako skákací kůň. U boxu, kde se zastavila, zamávala listy, které přinesla, a položila je na poškrábaný povrch stolu. Pak na nás zůstala civět. Tak jsme se zastavili, pozorovali ji a čekali, co bude následovat. Za chvíli znovu zčervenala.

„Chce, abychom si sedli,“ rozhodl Taas.

„Tak se posadme.“ Rex se kolem ní protáhl, přičemž jí položil ruku na štíhlou paži. Tvář se jí z červené zbarvila do jasně rudé. Pak jsme se posadili i my ostatní.

Servírka promluvila na Rexe. „Dáte si něco k pití?“

Odpověděl ve skolianštině. „Když tě tak poslouchám, chci tě celou noc držet v náručí.“

„A až tě začne nudit,“ dodala Helda, „můžeš mít nás.“ Ukázala na Taase, který seděl naproti. „Mě a jeho. On má styl a já svaly.“

„Promiňte, prosím,“ řekla servírka anglicky.

„Nechte ji být,“ řekla jsem. Zvedla jsem jeden z kartónů, které předtím položila na stůl. Hlavička byla vyrobena z průhledných trubiček naplněných fluorescentním žlutým plynem. Hlásalo to: Jackovo místo. Hologramy na lístku se vznášely nad tmavými políčky, každý trojrozměrný obrázek ukazoval jedno z jídel. Když jsem list otočila, hologramy mi nabídly pohled z jiné perspektivy.

Překladatel mi jako význam slova ‚hamburger‘ nabídl ‚syntetický sendvič s masem‘. Zkusila jsem ‚hot dog‘ a dostalo se mi ‚syntetického sendviče s masem‘. A když i z ‚hovězí pochoutky‘ vzešel ‚syntetický sendvič s masem‘, vzdala jsem to. Cožpak Jack nenabízel nic jiného? Podívala jsem se po ostatních. „Co si dáte?“

„Ležák bodne,“ řekl Rex. Helda i Taas souhlasně pokývali hlavami.

Promluvil jsem na servírku anglicky. „Ležák mít?“

Zírala na mne. „Omlouvám se, co jste říkala?“

„Ležák,“ zopakovala jsem. „Máte nějaký?“

„Myslíte pivo?“

Podívala jsem se na ni úkosem. „Myslím.“

„Tmavé nebo světlé?“

Co to znamenalo? „Jakékoliv. Vyperte.“ To nebylo správně. Znovu začala rudnout, zkusila jsem to tedy znovu. „Vyberte.“ Mávla jsem rukou po ostatních. „Čtyři piva.“

„Jistě.“ Odešla, ale ještě předtím se stačila na Rexe stydlivě usmát.

Na druhé straně místnosti se otevřely dveře. Do baru vešla skupinka – a když mi tentokrát ztuhla ramena, tak to byla má vlastní reakce, ne někoho jiného.

Kšeftaři. Teď jich bylo šest, těch pět, které jsme už viděli, plus muž, kterého hlídali. Muž s lesklými černými vlasy a červenýma očima.

Aristo.

Jakmile nás Kšeftaři spatřili, hned se zastavili. Navzájem jsme na sebe hleděli. Barman přestal s pulírováním a postavil skleničku pod bar.

Cožpak k nim nepociťujete nenávist? zeptal se Taas. Nenávist bylo příliš slabé slovo. Spatřila jsem Arista a mozek se mi rozpálil vzpomínkami na Tarqua, aristického guvernéra na Tamsu. Tři týdny utrpení. Tento Aristo na mě hleděl svýma dokonale rubínovýma očima, jeho dokonalé černé vlasy se leskly, jeho dokonalé tělo bylo uvolněné. Chtělo se mi zpřerážet mu všechny jeho dokonalé kosti v jeho dokonalé tváři.

Uklidni se, říkala jsem si. *Jenom se uklidni.*

Jeden z ochránců se k němu naklonil a něco říkal. Nemusela jsem být ani telepat, abych věděla, že navrhuje vyhledat jiný bar, s klientelou na vyšší úrovni. Ale Aristo zakroutil hlavou. Pak se posadil na stoličku u barového pultu.

„Nemůžu tady jen tak sedět a dívat se, jak si dávají pití.“ Viděla jsem, jak Taas mačká jídelní lístek v rukou. „Prostě nemůžu.“

Rex kývl. „Pojďme.“

Helda vstala.

„Posaďte se,“ řekla jsem.

Všichni na mě koukali, pak se Helda posadila.

Rex se mi chtěl dostat do myšlenek, ale já jsem nechala zavřené dveře. Mé myšlenky o Kšeftařích byly soukromé, dokonce i před Rexem. Říci, že jsem teď netoužila v baru zůstat, by byla lež století. Odejít by bylo navíc naprosto irelevantní. „Aristové nepřijíždějí na Delos na prázdniny,“ řekla jsem. „Musí mít nějaký důvod a na nás je, abychom zjistili jaký.“

Rexovi zaškubaly svaly ve tváři. Tento tik měl od chvíle, kdy viděl, co mi Tarque na Tamsu provedl. Kdy jsem byla tak ochromena šokem a strachem, že jsem nemohla ani mluvit.

Helda se dotkla místa na opasku, kde obvykle viselo její pouzdro se zbraní. Ale nikdo z nás u sebe neměl nic víc než ukryté malé nože. I bez diplomatického módu jsem věděla, že by vypadalo velmi výhružně, kdybychom se po deloské kolonádě procházeli se zbraněmi u pasu. Přijeli jsme si sem odpočinout, ne provokovat místní úřady.

A ani Kšeftaři nebyli ozbrojeni, když jsme je předtím viděli. Teď ale někoho ochraňovali, někoho, kdo byl v jejich společenské hierarchii dost vysoko na to, aby je to opravňovalo mít u sebe propalovací lasery i s elektrickými zdroji připnutými k opasku.

„Jenom je sledujte,“ řekla jsem. „A dívejte se, jestli něco nezaregistrujete.“

U našeho stolu se znovu objevila servírka a postavila přede mne nějaké pití, sklenici naplněnou jantarovou tekutinou. Sice jsem o pozemských destilačních procesech nevěděla mnoho, ale lihovinu jsem znala. To, co mi dala, nebyl ležák, to byl rum.

Moje angličtina byla asi ještě horší, než jsem si myslela. Zakroutila jsem na ní hlavou. „My mít pivo.“ Ukázala jsem na ostatní. „Pivo. Pro všechny.“

Polkla. „To je –“ Přeskočil jí hlas „Ten muž – on vám to objednal.“

„Který muž?“

Kývla směrem k Aristovi. „On.“

Zírala jsem na ni. Pak jsem jí sklenici s rumem vrátila. A musela jsem se hodně ovládat, abych jí to nevrátila do ruky tak silně, až by to vyšplácho.

Rex se postavil a sklenici jí odebral. Pak ji chytil pod paží a odešel s ní k baru, na který rum postavil. Odvedl ji dozadu a pryč dveřmi, které, podle mého názoru, vedly do kuchyně. Chápala jsem, proč ji chtěl dostat z dohledu. Jestliže by na Arista zapůsobila stejně, jako zapůsobila na naši skupinu, mohla by se dostat do problémů.

Ale Aristo na ni ani nepohlédl. Byla jsem to já, koho sledoval. Na kůži jsem cítila mravenčení.

Taas kroutil jídelním lístkem tak, že se z hologramů stávala odporná změť barev. „Co chcete, abychom udělali?“

„Všechno si o nich zapamatujte,“ řekla jsem. „Co mají na sobě, jak sedí, jak se pohybují, jak mluví. Uložte si to do paměti a uschovejte to tam. Později to pak pošleme do Sítě a uvidíme, na co přijdem.“

Helda ukázala na nějaké hologramy v rohu místnosti. „Odtamtud budu mít lepší výhled.“

Kývla jsem. „Jdi.“

Na druhé straně místnosti dohráli hudebníci písničku. Stáli na pódiu a podívali se nejprve na Kšeftaře, potom na nás a pak jeden na druhého. Bubeník řekl něco trumpetistovi a náhlá touha dostat se odtud pryč mi zaškubala svaly na nohách, jako bych se připravovala k běhu. Měla jsem co dělat, abych zůstala v klidu sedět.

Pak znovu. Možná že sezení nebylo tou nejlepší volbou. Z pódia byl na kšeftařskou skupinku také dobrý výhled.

„Můžu pokrývat tuhle část místnosti,“ řekl Taas.

„Dobře.“ Lehce jsem se usmála. „Myslím, že si půjdu vyžádat nějaký hudební přírůstek.“

Jak jsem přecházela místnost, cítila jsem, že mě Aristo sleduje. Když jsem se dostala k pódiu, oslovila jsem zpěváka, muže s tmavými vlasy. „Můžete píseň hrát?“

„Co byste si přála?“ zeptal se.

„Vyberte.“

Kývl, ale cítila jsem, že to, co opravdu chce, je, abychom, jak můj oddíl tak Kšeftaři, vypadli. Neměla jsem mu to za zlé.

Kapela začala znovu hrát, pomalejší kousek se sladkou melodií. Ten muž zpíval dobře cvičeným barytonem. Kdyby byla jiná situace, určitě bych si to vychutnala.

Periferním zrakem jsem sledovala skupinu Kšeftařů. Tím pádem jsem viděla, jak se Aristo zvedl a zamířil ke mně. Jak se blížil, obrátila jsem se čelem k němu.

Zastavil se přede mnou a promluvil perfektní skolianštinou, i když s přízvukem. „Příjemné, co říkáte?“ Podle přízvuku to byl Aristo, čistokrevný Aristo z elitní kasty Hightonů, aristokracie nad aristokracií, nejvýše postavených v aristické hierarchii.

Všechno, co jsem mohla dělat, bylo držet se, abych nevytáhla nůž ukrytý v botě. „Co chcete?“

„Seznámit se s vámi.“

„Proč?“

Zaváhal. „Nechtěl jsem vás urazit.“

To mi nesesedlo. Už jsem potkala hodně Aristů, obvykle při rozhovorech na velkou dálku, ale i osobně, a to při sporadických, ale vždy neúspěšných pokusech dosáhnout mezi námi a Kšeftaři míru. Vždycky mluvili arogantně, často s otevřeným pohrdáním. Tento vypadal, jako by chyběl na hodinách, kde se vyučovalo, jak se chovat nadřazeně.

Ale strážci na těchto hodinách nechyběli. Stáli u baru ve formaci s tasenými zbraněmi, jen jen vybuchnout. Aristo jim musel nařídít, aby zůstali ve spojení, jinak by mu asi nikdy nedovolili povídat si o samotě s jaegernautem. *Zablokuj*, pomyslela jsem si. Jejich napětí odeznělo, ale blokovací psikona mi stále problikávala myslí a varovala mě, že mé systémy nedokáží úplně eliminovat atak jejich emocí. K dosažení něčeho takového bylo zapotřebí vyloučit tolik látky, která inhibuje daný neurální psireceptor, že by to omezilo mou schopnost myslet.

Jackovi pomocníci už také buď opustili místnost, nebo se přesunuli na druhý konec baru. Rex se vrátil a svíral masivní nůž, který asi vzal v kuchyni. Taas s Heldou měli své nože také venku; menší kousky podobné tomu, který jsem i já měla zastrčený v botě.

Bylo tady pět Kšeftařů s lasery a jenom čtyři z nás s noži. Přesto jsme měli výhodu, protože Aristo byl v mém dosahu. Z Jeho Dokonalosti bude dokonalé rukojmí.

„Proč se se mnou chcete seznámit?“ otázala jsem se ho.

„Kvůli vašim vlasům.“ Rozjasnil se. „Nikdy jsem nic podobného neviděl.“

Ztuhla jsem. Tarque mi říkal to samé. Měla jsem vlnité černé vlasy těsně pod ramena. Ale asi dvě třetiny jejich délky splývaly v tmavě-vínové barvě, korunovány zlatými konečky. To Tarqua fascinovalo. Hledal snad tento Aristo také providera? Byl to mladík, kterému nemohlo být o mnoho víc než dvacet, na některé věci byl však už starý dost. Aristové si obvykle pořizovali první providery s dosažením puberty.

Ale něco mi na něm nehrálo. Něco, na co jsem nemohla přijít. S ostře řezanými rysy tváře měl hightonský vzhled. Dokonalý přízvuk seděl, dokonalý postoj seděl, dokonalý hlas seděl. Ale něco s ním nebylo v pořádku.

„Co je s mými vlasy,“ zeptala jsem se.

„Jsou krásné.“ Zakroutil hlavou. „Vy jste tak nádherná. Proč chcete být vojákem?“

V hlavě jsem znovu viděla ten obraz. Ten který se mi proháněl vzpomínkami už deset let: Tarque pozvedající svůj dlouhý prst a ukazující na mne. Tuhle. Tuhle chci.

Musela jsem se přemáhat, abych udržela klidný hlas. „A předpokládám, že budete šťastný, když mi budete moci ukázat jiné způsoby života, že?“

Usmál se. „Snad pro dnešní večer? Koneckonců jsme na Delu, kde se můžeme navzájem setkávat, když tak alespoň na jednu noc, jako přátelé.“

Dobrá, pomyslela jsem si. Aristové se společensky stýkali jen v rámci vlastní kasty. Pauza. My ostatní jsme pro ně byli použitelní pouze jako objekty obchodu. Opravdu si myslel, že s ním odejdu do noci? Už bych nikdy znovu nespatriła svou svobodu – nebo svou přičetnost.

„Ne, díky,“ řekla jsem. „Dnes večer něco mám.“

Vypadal zklamaně, ale ne překvapeně. „Možná jindy.“ Pak se uklonil a odkráčel ke své skupince. Jak jsem je sledovala, strážci jej mezi sebou uzavřeli a pospíchali s ním ze dveří.

Až když byli pryč, tak mi došlo, že se mi uklonil. Na znamení úcty se Aristové klaněli jen sobě navzájem. Jediného z těch, které jsem znala, byste nenachytali, jak se klaní někomu z nás.

Rex přišel ke mně a stále svíral ten monstrózní nůž. „Jsi v pořádku?“

„Jo,“ řekla jsem.

„Co chtěl?“

Rozhodila jsem rukama. „Pokoušel se mě sbalit.“

Rex se napjal. „Vyhrožoval ti?“

„Ne. Vůbec ne. Nikdy jsem neslyšela, že by Aristo mluvil jako on. Znělo to normálně. Velmi zdvořile.“

„Měli bychom varovat arkádskou policii,“ řekl Taas. „Předtím, než najde někoho, kdo by s ním šel.“

Kývla jsem. Taas měl pravdu, samozřejmě. Ale nějak jsem byla přesvědčena o tom, že tento Aristo nebude mluvit s nikým dalším. Něco na něm nesesedělo, celé to prostě nehrálo.

Kapitola 2

Stanice Tams

Město Athény hraničilo se severní a východní částí Arkády. Netušila jsem, proč Spojenci nazvali toto místo Athénami: bylo totiž stejně hnusné jako byl jeho pozemský jmenovec nádherný. Rozdělili jej do čtverců ohraničených nervoplexovými ulicemi a osvětlených hranatými pouličními lampami. Když jsme s Rexem kráčeli po tmavnoucích ulicích, bzučela kolem nás vznášedla, jejichž vzduchové polštáře vytvářely na nervoplexu vlny, které poskakovaly tam a zpět mezi obrubníky. Možná že místním se tenhle efekt líbil, ale mě z něj bolela hlava.

Policejní stanice byla jednopodlažní budova pomalovaná modře a stříbrně; stejnými barvami, do jakých se oblékala arkádská policie. Vešli jsme do foyeru s pultem na vzdálenější straně. Když jsme přecházeli napříč místností, naše pohyby sledovala holokamera zavěšená na stojánku v rohu u stropu.

U pultu nás přivítala žena s šedivějícími vlasy. „Boro na sas voetheso?“ zeptala se.

Přelož, pomyslela jsem si.

Řečtina, odpověděl můj uzel. **Překlad: Mohu vám pomoci?**

S pohledem zabodávajícím se do našich uniforem se ta žena podívala na mne, na Rexe a pak zpátky do našich tváří. Zopakovala otázku, tentokrát hlasitěji.

Co tady pohledáváme, takhle oblečení –

Zablokuj, pomyslela jsem si. Zablikala psikona a já se přestala cítit jako zločinec.

Přelož do řečtiny: Chtěli bychom učinit oznámení, vyslala jsem myšlenku. Jakmile mi páteční uzel poskytl překlad, zdrženlivě jsem promluvila, snažíc se zopakovat slova nejlépe, jak jsem byla schopná. Ale tomu, co vyslovoval uzel, se to příliš nepodobalo.

„Ti?“ zeptala se žena. Uzel to přeložil jako **Co?**

Rukama jsem si prohrábla vlasy. „Skolian?“

Zakroutila hlavou. „Okhi Skolian.“

Skoliansky ne, přeložil uzel.

„English?“ Zeptala jsem se.

„Okhi English.“

Pomyslela jsem si: *Jak se řecky řekne ‚překladatel‘?*

Diermeneas, odpověděl uzel.

Pohlédla jsem na ženu. „Diermeneas? Skolian. Diermeneas.“

„Epanalabete?“ zeptala se. Tohle uzel přeložil jako: **Zopakujte to?**

Zkusila jsem to znovu. „Diermeneas.“

„Ah.“ Přemýšlivé vrásky na čele se jí vyrovnaly a pokynula nám, abychom ji následovali.

Zavedla nás do malé místnosti zaplněné nervoplexovými křesílky. Tři stěny byly prázdné, ale na té čtvrté byla velká tabule z neprůhledného skla. Předpokládala jsem, že při pohledu z druhé strany je sklo průhledné; vypadalo to tady jako ve výslechové místnosti.

Poté co žena odešla, Rex se zamračil na křesílka.

Copak, nelíbí se ti dekor? Usmála jsem se.

Zašklebil se. *Ono je už tak dost těžké zeslabovat lidské reakce, a to nemusí být ani zesílené něčím, v čem sedíme.*

Přejela jsem prstem po zadní nervoplexové straně křesla, které v odpověď ztuhlo. Ve skutečnosti dokáže nervoplex reagovat jenom na naše svalové tenze. Empati mají s nervoplexem sklon k interakci; ztuhneme, když se nám tento materiál snaží svalstvo uvolnit, uvolníme se, když on ztuhne. Vytvoří se tak zpětná vazba, která ještě umocňuje naše pocity. Takže ve skutečnosti pouze rozšíří naše vlastní reakce. Jaegernauti jsou jako houby; pocity jiných lidí se stávají našimi vlastními. Dokonce i ti nejdisciplinovanější z nás, vojáci, kteří se při pozorování chovali netečně, zaznamenali chvilkovou změnu vnímání a svalového napětí, když jsme převzali jejich pocity.

Otevřely se dveře a vstoupil mladý muž. Přistoupil k Rexovi a s napřaženou rukou se usmál. „Je mi potěšením být ve vaší společnosti,“ řekl perfektní skolianštinou. „Jmenuji se Tiller Smith.“

Rex na něj kouknul, pak se podíval na mě.

Vlož mu svou ruku do jeho a zakývej s ní nahoru a dolů, poradila jsem mu.

Rex popadl Tillerovu ruku a mohutně s ní zapumpoval. „Gracias,“ řekl a použil tak jedno z mála pozemských slov, které znal.

Tiller cukl a vyprostil svou ruku z Rexova sevření. „Paní Karpozilosová mi řekla, že chcete ohlásit zločin.“

Proč mluví se mnou? pomyslel si Rex. *Copak nepoznal, že máš vyšší šarži?*

Možná že nezná náš vojenský protokol. Nahlas jsem řekla: „Zločin ne. Doufáme, že jednomu předejdeme.“

Tiller se na mne podíval, zrudnul a pak se odvrátil. Zakoukal se nejprve na rukáv Rexovy uniformy, pak mé a pak znovu Rexovy.

Nakonec řekl. „Omlouvám se – nikdy dříve jsem opravdového překladatele nedělal. Jsem tu taková holka pro všechno. A já – nejsem si jist, jak se to skutečně dělá.“ Rozhodil rukama. „Dokonce neumím přečíst ani vaše identifikace.“

Identifikace? Podívala jsem se na svou bundu. Na černém materiálu byla jediným označením řada stříbrných knoflíků a samozřejmě zlatý pruh po horním obvodu obou mých paží, což bylo označení mé hodnosti. Rexova bunda byla stejná s výjimkou toho, že měl na každé paži dva užší proužky. Měl snad Tiller na mysli distinkce?

„Já jsem Sauscony Valdoria, První.“ Ukázala jsem na Rexe. „Rex Blackstone, Druhý.“

Tiller na mě zíral. „Vy jste Admirál Impéria?“

„První. To není to samé.“

„Ale není První jiné slovo pro Admirála?“

„Hodnost je podobná,“ řekla jsem. „Ale není to stejné. První jsou jaegernauti. Jenom jaegernauti.“

„Kybernetičtí bojovníci.“ Tillerovi vzrušením přeskakoval hlas. „Telepatické počítače, že? Studoval jsem o vás ve – ach!“ Pleskl se dlaní do hlavy. „Omlouvám se. Vy jste sem nepřišli, abych vás vyslyšel. Promiňte.“

„To je v pořádku,“ řekla jsem. Bylo to vlastně fajn potkat někoho, jehož největším přáním nebylo, abychom zmizeli.

Ukázal na křesílka. „Můžeme se posadit?“

S Rexem jsme se na sebe podívali. Nikdo z nás se nepohnul, aby si sedl. Po chvílce Tiller řekl. „Mám lepší nápad. Proč nejdeme do mé kanceláře? Mám tam výborná křesla.“ Mrkl na nervoplexová sedátka a dodal. „Moje jsou čalouněná látkou.“

„Dobře,“ řekla jsem.

Tillerova „kancelář“ byl kumbál mezi odpočívárnou a záchodem. Podél zdí se táhly police přecpané holoknihami a starými texty s papírovými stránkami. Všude se povalovaly součástky: optické nástroje, části počítačových konzolí, jacky pro rozhraní člověk-počítač, kusy propalovacích laserů. Na každé možné ploše byla změť, která také visela na všem, co alespoň vzdáleně připomínalo háček. Ve vzduchu byl cítit slabý zápach oleje. Slíbená křesla byla pohřbena pod krabicemi s holofilmy.

„Tady.“ Tiller vyklidil tři křesla tím, že krabice přesunul na už tak přeplněný stůl.

Vybrala jsem si křeslo potažené látkou, která, když jsem si sedla, zapraskala. Rex se usadil v zeleném křesle. A když si Tiller své křeslo povysunul, utvořili jsme kroužek. Z kapsy vytáhl tenkou tyčku a poklepal si s ní o koleno. Tyčka zabzučela a pak se rozvinula v poddajnou obrazovku, která mu ležela na klíně. Objevila se tmavá písmena vznášející se asi milimetr nad obrazovkou. V rohu zářila ikona holokamery, takže jsem předpokládala, že ta věc pořizuje také vizuální záznam.

„Tak tedy,“ promluvil Tiller a jeho slova se zformovala nad obrazovkou. „Řekněte mi, co se stalo.“

„Kšeftářský Aristo je na návštěvě Arkády,“ řekla jsem.

Tiller zpřísňl. „A co?“

Na chvílku jsem se zamyslela. „Víte, proč říkáme Jubijanům Kšeftaři?“

Přikývl. „Znám – znal jsem někoho, kdo byl na lodi, kterou zajalo jubijské pátrací plavidlo. Jeho rodina se jej už šest let snaží najít. A úřady říkají, že byl pravděpodobně prodán Aristovi.“

„To je mi líto.“ Věděla jsem, že jejich šance na záchranu přítele jsou nulové. „Domníváme se, že Aristo je tady právě z tohoto důvodu. Aby si našel providery.“

Tillerova ruka na opěradle křesla se napjala, až mě mé vlastní kotníky na ruce začaly bolet. „Vy si myslíte, že se chystá někoho unést?“ zeptal se.

Rex si zamnul ruce, přičemž si promasíroval klouby. „Je to možné.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Tiller. „Proč by z tohoto důvodu Aristo přijel na Delos?“

„Provideři musí být empati,“ odvětil Rex. „A empati jsou vzácností. Zvláště pak mezi Kšeftaři. Možná si myslí, že pro to, aby nějakého našel, má větší šanci tady.“

„Empati?“ Tiller promluvil opatrně. „Oficiální spojenecké stanovisko je, že neexistují.“

Rex pokrčil rameny. „To je váš problém.“

Tiller pozvedl ruce. „Neříkám, že si to myslíme všichni. Říkám jenom tolik, že experti ještě o existenci skutečných empatů nejsou oficiálně přesvědčeni.“

Byla jsem zvědavá, jaký je rozdíl mezi oficiálním a neoficiálním přesvědčením. „Existuje celá škála, od obyčejných empatů až po ty, kteří někdy dokáží zachytit myšlenky patřící k emocím.“

Zaplavil mě nával vzrušení, ze kterého jsem měla šimravý pocit v žaludku, jako by mi v něm tančily zlaté mušky. Tiller, který byl ve stejném stavu, řekl. „Vy myslíte telepatii, že? Vy jste...?“ Zarazil se. „Nechci být zvědavý. Je to jen... víte, nikdy dřív jsem se s telepaty nesetkal. Tím mám na mysli, že vy jimi jste, že? Když jste jaegernauti.“

Nemohla jsem si pomoci a usmála se. Tiller se mi líbil. Většina lidí od nás chtěla být tak daleko, jak jen to bylo možné; báli se, že bychom jim narušili soukromí nebo ještě něco horšího. Slýchávala jsem o tom, že jaegernauti oplývali neuvěřitelnými schopnostmi. Od přenášení hor až po upravování budoucnosti. Ve skutečnosti bylo tím nejlepším, co jsme dokázali, zachytit myšlenky o neobvyklé intenzitě. A i to bylo složité, pokud byl jejich odesílatel natolik silný empat, že je poslal se stejnou razancí jako emoce.

„Jaegernauti musí mít na stupnici pět a výše,“ řekl Rex.

„Stupnici?“ zeptal se Tiller.

„Kyleova empatická stupnice vnímání a vyjádření,“ odvětila jsem. „Většina lidí jí říká prostě psí-škála. Proměřuje empatickou sílu. Škála je inverzně exponenciální, takže vyšší hodnoty jsou vzácností. 99% všech lidí se pohybuje mezi nulou a dvojkou. Jenom jeden se sta tisíc má nad pět. Ti, které většina lidí nazývá telepaty, mají šest a výše.“

Tiller se z Rexe podíval na mne. „A vy oba máte šestku?“

Ani jeden z nás neodpověděl. Po chvilce se Tiller zeptal. „Děje se něco?“

„Co byste dělal vy,“ otázala jsem se, „kdybych se vás zeptala, kolikrát jste se v průběhu minulé noci miloval?“

Zrudnul a já najednou cítila jeho pokoru; jako bych nakukovala do jeho ložnice. „Omlouvám se,“ řekl. „Neuvědomil jsem si, že je to tak osobní.“

„Stupeň deset,“ řekl Rex.

Zírala jsem na něho. Co ho popadlo, že to prozradil? Věděla jsem, jak na tom členové mé jednotky jsou: Taas měl sedmičku, Helda šestku. S desítkou byl Rex jedním z miliardy telepatů. Ale vědět to, bylo součástí mé práce velitelky oddílu. Pochybovala jsem, že by to už Rex prozradil Taasovi, a už vůbec ne Heldě.

Tiller se na mě podíval – a zachytila jsem to. Zpětnou vazbu. Mé překvapení mi vracel zpátky.

Chytáš to taky? mysl si Rex. *Zkoušel jsem se od něho odpojit.*

Však ses ho mohl zeptat, pomyslela jsem si.

Příliš osobní.

Myslím si, že to chce vědět. A s tebou vypadá spokojenější.

Rex se nad tím zamyslel a pak na Tillera promluvil. „Jak dlouho už víte o tom, že jste empat?“

„Cože?“ Tiller se zarděl. „Nikdy jsem netvrdil –“

„Jste s námi ve zpětné vazbě,“ řekl Rex. „Chytáte naše emoce a posíláte nám je zpátky.“

Tiller na nás zíral. „To si děláte srandu.“

„Vůbec ne,“ řekla jsem. „Copak jste to nevěděl?“

„Samozřejmě že ne.“ Zaváhal. „Tedy, myslím tím, že jsem měl vždycky podezření, nebo jsem si alespoň myslel – ale takové věci nikde nevykládáte. Lidi by se vám smáli.“

Přepadl mě bezdechý pocit, jako když smícháte dohromady strach a naději. Byl to zvláštní vjem, částečně příjemný, ale také neznámý. V ten okamžik Tiller promluvil. „Skutečně si myslíte, že bych mohl být empatem?“

Rex se usmál, linky kolem očí se mu zakřivily. „Měl byste jít na testy.“

„Už jsem o tom přemýšlel. Proto jsem se naučil skoliansky. Ale nemohu si dovolit cestovat na skolianské světy.“ Pohlédl ze mne na Rexe.

„A vůbec, možná sám sobě lžu do kapsy. Mám na mysli, že nevidím jediný důkaz toho, že bych byl jiný.“

„To není nic, co byste měl vidět,“ promluvil Rex. „Je to ve vašem mozku.“

„Je s mým mozkem něco v nepořádku?“

„Ne v nepořádku,“ řekla jsem. I když jsem předpokládala, že to závisí na úhlu pohledu. „Jen obsahuje dva orgány navíc.“

Tiller se zasmál. „V mé lebce? Tam není volné místo.“

Také jsem se usmála. „Ty orgány jsou mikroskopické. Má je více lidí, než si to vůbec uvědomuje. Kyleovo aferentní tělísko a Kyleovo eferentní tělísko. KAT přijímá vstup a KET jej vysílá.“

„Jaký vstup?“ zeptal se Tiller.

„Při myšlení vám do mozku vystřelují neurony,“ řekl Rex. „A můj KAT je zachytává.“

„Jak to?“ zeptal se Tiller. „Jak ví o tom, že moje neurony vystřelily?“

„Molekuly ve vašem mozku jsou popsány distribucí kvantové pravděpodobnosti –“

„Počkat.“ Tiller pozvedl ruku, aby ho zastavil. „Kvantům já nerozumím.“

„Tak si představte neviditelný kopec, který má střed ve vašem mozku,“ řekl Rex. „To je distribuce pravděpodobnosti. Jeho základy se vějířovitě rozprostírají do všech směrů. Zmenšují se tak rychle, že pár stovek metrů od vás už nejsou skoro ničím. Takže čím jste blíže

ke mně, tím lépe zasahují do mého mozku. A když přemýšlíte, mění se forma těchto kopců a můj KAT je zachytává.“

Tiller se nad tím zamyslel. „A proč tedy tenhle kvantový kopec nezasahuje do mozku všem?“

„Zasahuje,“ řekl Rex. „Ale bez KAT jej nemůže člověk přechít. Čím jsou vaše pocity intenzivnější, tím více jsou v mém KAT stimulovány molekulární plochy. Pak KAT pošle vzkaz neurálním strukturám mého mozku, kterým se říká paracentra a mají je jenom empati. A má para tento vstup interpretují jako vaše emoce.“

„A KET?“ otázal se Tiller.

„Zesilovač,“ odpověděla jsem. „Natolik zvyšuje dosah a intenzitu signálu, který posíláte dalším empatům, že ti z něj mohou dokonce rozluštit vaše myšlenky. KET posílá. KAT přijímá.“

Tiller se ušklíbl. „Žádný div, že jsem tak pomalý. S tímhle vším navíc nemám nikdy čas na normální myšlení.“

Rex se zasmál. „Ve skutečnosti vás vyšší počet mozkových buněk v mozkové kůře může udělat inteligentnějším, než je průměr.“

„Mě ne,“ řekl Tiller. „Ne ve srovnání s mými sourozenci. Má sestra je matematický génius a můj bratr filozof.“

„Nepodceňujte se,“ řekl Rex. „Tyto rysy jsou dědičné.“

„To je právě to divné.“ Tiller rozhodil rukama. „Mí rodiče jsou jen průměrní jedinci. Svými dětmi jsou překvapeni stejně jako všichni ostatní kolem.“

„Tyto geny jsou recesivní,“ řekla jsem. „Možná že je nemají zpárované, podobně jako modrooký člověk s hnědookými rodiči. U psionů nyní víme, že tyto vlastnosti závisí na stovkách genů.“

„Pokud víte, které jsou ty kouzelné,“ řekl Tiller, „proč prostě nevytvoříte rasu supertelepatů?“

„To už bylo vyzkoušeno.“ Moje babička se „narodila“ tímto způsobem. „Ale tyto geny jsou navázány na smrtonosné vlastnosti. I když plod přežije, bývá jeho mozek často abnormální. Skolianská Konvence byla sepsána, aby odradila vlády od výroby psionů.“

Tiller naklonil hlavu. „Myslel jsem si, že to bylo sepsáno na protest proti kšeftařské vládě Aristů.“

Po krku mi sjela krůpěj potu. „To taky bylo.“

„Aristové byli stvořeni při Rhonově projektu,“ řekl Rex. „Rhon chtěl vytvořit lidi s vysokou odolností vůči bolesti. Dalším záměrem projektu byl výběr empatů.“

„Rhon?“ Tiller se ještě více napřímil. „Myslíte tím skolianskou vládu?“

„Ne,“ odvětil Rex.

„Členové vaší vlády nejsou nazýváni Rhony?“

Soz? Pomyslel si Rex. *Chceš, abych přestal?*

Zkusila jsem se uvolnit. *Ne. Pokračuj.*

„Naše vláda se nazývá Shromáždění,“ řekl Rex. „je to rada hlav států z vedoucích skolianských světů.“

„A co je potom Rhon?“

„Byl to genetik,“ odpověděl Rex. „A toto slovo se nyní také používá pro několik zbývajících potomků lidské dynastie, která před pěti tisíci lety vládla na planetě Raylicon.“

„A tato dynastie předcházela vaší novodobé vládě?“ zeptal se Tiller.

„Tak jest,“ řekla jsem. „Před šesti tisíci let odvezla lidi z pozemské Střední Ameriky neznámá rasa, usadila je na planetě Raylicon a pak zmizela.“

„Proč?“ zeptal se Tiller.

Pokrčila jsem rameny. „Na to jsme zatím nepřišli.“ Myslím, že se Spojenci z toho šoku ještě nedostali. V pozemském 21. století, když Země konečně vyslala emisary ke hvězdám, dostali pořádnou facku. My už jsme tam byli. A se Spojenci jsme velmi rychle vzájemně vstřebali své kultury a DNA a až dosud, téměř dvě století poté, bylo velmi těžké uvěřit, že jsme byli odděleni po tisíciletí. Při hlubším pohledu tady však stále existovaly rozdíly. Stále ještě bude trvat dlouho, než vůči sobě přestaneme být ostražití.

Rex se nahnul dopředu. „Lidé, kteří uvázli na Rayliconu, objevili vesmírné lety a vydali se hledat Zemi. Ale nikdy ji nenašli. Jejich křehká civilizace se rozvíjela – a zhroutila se – v čase vaší doby kamenné.“ Odmlčel se. „Až před čtyřmi sty lety jsme znovu zamířili ke hvězdám. Pak začal Rhon se svým výzkumem. Pracoval s potomky rayliconské dynastie a zkoušel obnovit empatické rysy, kterými se proslavili. Proto lidé těm několika, kteří nyní žijí, říkají

Rhonové. Je to odraz jejich psí-hodnocení. Když s nimi Rhon skončil, byla jejich hodnocení příliš vysoko na to, aby se dala změřit.“

„Vždycky jsem si myslel, že Rhon bylo jejich jméno,“ řekl Tiller.

Rex zakroutil hlavou. „Jejich rodinné jméno je Scolia. Proto je Impérium Skolianským Impériem.“ Kouknul na mne. „I když ne všichni Skoliové používají své jméno v každodenním životě.“

Tiller se zamyslel. „Takže, Rhon udělal výběr empatů a dostal Skoliany a udělal výběr pro odolnost vůči bolesti a dostal Aristy? Pořád mi to nedochází. Co mají Aristové společného s empaty?“

„Aristové mají KAT, ale ne KET nebo paracentra,“ řekla jsem. „Jejich KAT je však abnormální, protože detekuje pouze emoce způsobené bolestí. Avšak ty nedokáže správně interpretovat. Jejich čelní lalok se snaží o snížení citlivosti na tyto vjemy tím, že převádí údaje do mozkových center rozkoše. A ta spustí orgasmus.“ Zatoulá jsem zuby „Je to banda sadistů, která se udělá tím, že týrá lidi.“

„Ale proč zrovna empati?“ Tiller byl neodbytný.

Ve zdi se nepravidelně točil větrák, s poskytováním, které mi šlo na nervy. Měla jsem problémy s dýcháním. „Vysíláme silnější signály.“ Už jsem déle neudržela hlas v klidu. „My – jim poskytujeme služby. Čím je empat silnější – tím je silnější propojení – a tím více si to Aristo – vychutnává...“ Sevřely se mi pěsti a má slova vyzněla jako chumel nasranosti.

Tiller čekal, ale ani já, ani Rex jsme nepokračovali. Tiller se ve svém křesle zahemžil. Nakonec se zahleděl na svou obrazovku, na které přejel prstem přes okřídlenou ikonku. „Poslal jsem kopii vašeho oznámení šéfovi.“ Pohlédl na mne celý nesvůj. „Ale dokud Aristo neporuší zákon, tak toho stejně mnoho nenaděláme.“

Kývla jsem. To už bylo na nich, co udělají s naším varováním. A my je varovali.

Poté co jsme opustili Tillerovu kancelář, zamířili jsme do vstupní haly, ale jen co jsme ušli pár metrů, zastavila jsem se. „Rexi, sejdeme se v hotelu.“

„Co se děje?“

„Nic. Jenom jsem Tillerovi zapomněla něco říct.“

Dotkl se mého krku. „Soz...“

„Jsem v pořádku. Vážně.“

„Určitě?“

„Ano. Je mi dobře.“

Odsunul mi pramen vlasů z očí. Pak laskavě promluvil.
„Uvidíme se později, ano?“

Proč se na mě díval tím podivným, něžným pohledem?
„Samozřejmě.“ Přece jsem vůbec nikam neodcházela.

Tillerovy dveře byly stále ještě otevřené. Seděl na kraji stolu a četl si knihu.

„Tillere?“ řekla jsem.

Vzhlédl a jeho milé překvapení osvěžilo mou náladu jako póry v chladného vzduchu za horkého dne. „Něco jste si zapomněla?“

„Ne,“ přišla jsem až k němu. „Myslela jsem, že chcete, abych se vrátila.“

Škubl sebou. „To jde ve mně tak snadno číst?“

Usmála jsem se. „Jenom jiným empatem.“

„Jenom jsem myslel...“ hlas mu zmírněl. „To pro vás muselo znamenat hodně, že jste udělala to, co jste udělala, a že jste sem takhle přišla.“

„Všechno, co jsme dělali, bylo, že jsme si povídali.“

Měkce promluvil. „Něco vás nějak zranilo a vyvolal to náš rozhovor.“

Ztuhla jsem. „Jsem v pořádku.“

„Jenom jsem chtěl poděkovat. To je vše.“ Tiller ukázal na notebook na křesle. „A taky za tohle. Se záznamem dvou imperiálních vojenských důstojníků, kteří říkají, že jsem empat, budu možná schopen přesvědčit stipendijní komisi na univerzitě, aby mě brala vážně a možná mi dokonce zasponzorovala testování.“

„Dobrá tedy.“ Nevěděla jsem, co dalšího bych měla říct. Byla jsem zvyklá, že když jsem se přiblížila, tak se lidé odvraceli na druhou stranu. Se slovem *díky* jsem zatím neměla mnoho co dočinění.

„Tady.“ Tiller mi podal svou knihu.

Držela jsem ji nemotorně, a dumala jsem, co chtěl, abych s ní dělala. Byla to starožitná kniha, potažená jemnou látkou v barvě

slonoviny, uvnitř s pergamenovými stránkami namísto holopočítačové obrazovky. Překládací program mi jako název ukázal *Veršování na okenní tabulce*, napsáno anglicky.

„Je to nádherné,“ řekla jsem.

Usmál se. „Nechte si ji. Jako děkovný dárek.“

Dárek? Tento spojenecký občan, který mě ani neznal, mi dával dárek jen proto, že jsem si s ním promluvila. Z nějakého důvodu mi zvlhly oči. *Zablokuj*, pomyslela jsem si. Ale psikona neprobleskla.

Když jsem se vracela do hotelu, noc rozkládala svou chladivou tmou po celém městě. Použila jsem rychlostní chodníky, které ohraničovaly okraje ulic a vyhýbala jsem se nervoplexu. Nechtěla jsem cítit, co by mi o mně řekl. To už jsem věděla. Jak Rexovi, tak Tillerovi jsem lhala, protože jsem v pořádku nebyla. Má mysl mi znovu začala přehrávat tu scénu, tu, na kterou jsem chtěla zapomenout, tu, která žila v mých nočních můrách tolik let.

Toho dne před desíti lety jsem na Tamsu šla po prašné cestě, vypadajíc jako normální občan, který si všímá svého. Kolem mne probzučelo vznášedlo, pak zastavilo a vrátilo se zpátky. Ve zpomalených záběrech jsem znovu viděla, jak se to stalo; Kryx Tarque, aristický guvernér na Tamsu, který se vyklání, aby na mě lépe viděl a zvedá svůj dlouhý prst, zatímco jeho rty formují slova: *Tuhle. Chci tuhle*.

Tuhle. Mě. Sauscony Valdorii. Chtěl tuhle.

Utíkala jsem. Ale dokonce ani pro jaegernauta nebyla šance uniknout šesti vojákům a ozbrojenému Aristovi ve vznášedle. Když mne chytili, byla jsem postavena před rozhodnutí, které mi stále ještě strašilo ve vzpomínkách: *Měla bych bojovat?* Chtěla jsem jim ublížit stejně, jako jsem věděla, že chce Tarque ublížit mně. Ale to by ukázalo, že mám vojenský výcvik. A oni by věděli, že před sebou mají někoho mnohem zajímavějšího než jen obyčejného tamského občana. Vyšetřovali by mě tak dlouho, dokud by nezjistili mou totožnost, nejen mou hodnost, ale také můj civilní titul. Dokud nebude lepší příležitost, byly by mé šance na útěk nulové.

Takže jsem bojovala jako vystrašený civil namísto jaegernauta, což Tarque shledal zábavným. Vzal mě do své rezidence na kopci nad městem, kde mě tři týdny držel jako vězně. Bylo to pozdě během

jedné dlouhé tamské noci, když se mi konečně podařilo osvobodit se z pout, kterými mne přivazoval k posteli.

Pak jsem ho uškrtila.

Rex byl jedním z těch, kdo mě té noci našli poté, co jsem z toho domu unikla. Hledal mě a zoufale se snažil dostat do budovy. Chytil mne, když jsem slepě utíkala přes pole s myslí stále křičící po prožitých bolestech. Pevně mě držel, tak pevně, jako by se bál, že když své držení jen o malinký kousek povolí, tak se vypařím. Trásl se mu hlas, když mi znovu a znovu říkal, že budu v pořádku, budu v pořádku, budu v pořádku.

Ale já jsem v pořádku nebyla. Tarque byl opozitem empata, lidská bytost s mentální mezerou v místech, kde by měl být prostor pro soucit. Sadista a empat, parazit a hostitel, jeho mysl byla negativem mé. Když se na mě soustředil, cítila jsem jeho prázdnotu, která jej zaplňovala a propojovala nás do spojení, po kterém dychtil ještě více než po orgasmu. Mluvil s tichým, chtivým mumláním, zatímco já jsem křičela a křičela a křičela...

Té noci jsme Tams opustili. V nemocnici jsem strávila jen několik dní; Tarnth nechtěl, aby byl jeho provider zjizvený, takže má fyzická zranění byla minimální. Doktoři mi však říkali, že bych měla zajít za cvokařem. Když jsem nešla, můj velící důstojník mi to nařídil. Tak jsem šla a řekla jsem cvokaře věci, které chtěla slyšet; koneckonců, já jsem empat. Ve svém hlášení napsala, že budu v pořádku, a že vše, co potřebuji, je čas na uzdravení.

A pokud jde o mé skutečné pocity ohledně toho, co se stalo – do toho nikomu nic není. Ani mému VD, ani mé cvokaře, nikomu.

Kapitola 3

Psibernaut

Předsíň Rexova pokoje byla potažena tak hustým kobercem, že má chodidla jako by byla zahalována do vínově rudých oblaků. Vznešené obložení zdí bylo z pravého dřeva. Pager vedle Rexových dveří, který byl velký jako dlaň, ukazoval obrázek člověka s rybím ocasem, který vypouštěl vodní pěnu. S velkými zářivými kapkami vody rozprašovanými kolem hlavy a s trojzubcem, který držel vysoko v rukou. Jakmile jsem se dotkla pageru, dveře jemně zazvonily. Jako zvony slyšitelné skrze šeptání mořských vln pleskajících o pobřeží.

Ze skrytého mluvítka se ozval Rexův hlas. „Vstup.“

Položila jsem svou dlaň na dveře, které se houpavě otevřely, odhalující při tom místnost obloženou ve stejně hříšně luxusním dřevě, jako byla předsíň. Podlahu pokrýval koberec jako burgundský samet. Jediné světlo přicházelo z lampy se skleněným stínítkem v růžovém odstínu. Rex seděl uprostřed postele, překřížené nohy na vínově červeném potahu a s hlavou skloněnou nad prací. Čistil si svůj jumbler. Části zbraně ležely na posteli všude kolem něho, černý kov se blýskal v šeru.

„Máš v plánu někoho zastřelit?“ zeptala jsem se.

Jakmile jsem zavřela dveře, vzhlédl. „Ty jsi ta, která trvá na tom, abychom tyhle zatracené věci čistili co nejčastěji.“

Posadila jsem se vedle něho na postel. „Zařídila jsem ohlášený přístup do počítačového systému hotelu. Můžeme přenést data o Kšeftařích ihned, jakmile se Taas a Helda vrátí z večere.“

Rex kývl, stále skloněný nad zbraní. Leštil ejektor, který byl zapasovaný do zrychlovacích duantů uvnitř hlavní části jumbleru.

„Předpokládala jsem, že půjdeš ven s tím děvčetem z baru.“

Skončil s ejektorem a začal se propracovávat pažbou. „Je mladá.“

„Myslela jsem, že je to tvoje krevní skupina.“

Pokračoval v leštění. „Hádám, že jsem dnes večer trochu unavený.“

Jeho nálada mě překvapila. Vypadal, že je v totálním útlumu. Mohlo to snad být způsobeno tím, co se stalo v baru? Ale to nedávalo smysl; znala jsem Rexe dobře, to, že jsme v baru potkali Arista, se ho nemohlo nijak dotknout. Trápilo ho něco jiného. Snažila jsem se mu dostat do myšlenek, ale zablokoval mě, nechal své mentální brány zavřené.

„Rexi.“ Položila jsem ruku na pažbu, abych zastavila to leštění. „Co se děje?“

Pohlédl na mne. Na okamžik jen pozoroval mou tvář. Potom řekl. „Chystám se do důchodu.“

„Cože?“

Vydechl. „Už nějakou dobu nad tím přemýšlím. Brzy mi bude sedmačtyřicet. Všichni ostatní důstojníci, kteří byli se mnou v kadetce na DVA, už jsou v důchodu.“ Ani jeden z nás neřekl to, co viselo ve vzduchu: *nebo jsou mrtví*.

„Nemůžeš jít na odpočinek.“ Snažila jsem se zapomenout, že na Dieshanské vojenské akademii byl rok pode mnou. „Potřebuji tě.“

Rukou si prohrábl své šedivějící vlasy. „Nejsem jako ty, Soz. Nemůžu potlačit stárnutí.“ Vydechl. „Už toho mám dost. Chci jet domů, mít rodinu, rýpat se v zahrádce.“

„Rodinu můžeš mít i teď.“ Mluvila jsem příliš rychle. „Abys to mohl udělat, tak přece nemusíš odcházet do důchodu. A díry do země si můžeš vrtat, kde se ti zlíbí. Zařídím ti speciální povolení na vrtání děr do země.“ Nebyl *starý*. Nebyl přece o nic starší než já. No dobře, ano, má genetika mi zaručuje možnou životnost dvakrát vyšší, než je lidský průměr. Ale dnes už většina lidí žije víc, jak dobrou stovku let. Rex měl moře času.

Usmál se, ale bylo to jako ta jeho zvláštní nálada, kterou tento večer měl, něžné namísto divokého. Pak se ovšem pustil dolů ze srázu. Nechal své ruce sklouznout kolem mého krku, mou hlavu si přitáhl blíže ke své – a políbil mě.

„Hej.“ Můj protest vyšel ven utlumený jeho rty. „Co to děláš?“

Odtáhl se a nasadil úsměv. „Líbám tě.“

„Z jakého důvodu?“

„Hm, nech mě hádat. Možná že je to nový způsob ověřování počasí.“

„Velmi vtipné. Proč se chováš tak divně?“ Tiše promluvil. „Soz, chci, aby sis mě vzala.“ Do prkenný ohrady. „V baru jsi toho vypil moc.“

„Nic jsem nepil. Naše pivo jsme nikdy nedostali.“ Zbláznil se. Nevěděla jsem, jak reagovat. „Nemůžu si tě vzít. Je to proti předpisům.“ Pro zákaz vzájemných vztahů existovaly pochopitelné důvody. Mohlo to lidem, kterých se to týkalo, ovlivňovat plnění jejich povinností. Předpisy, nepředpisy, stejně se to stávalo, ale často to končilo katastrofou. Kdybych si Rexe vzala, už bych ho nikdy nemohla poslat do bitvy. Celou dobu bych byla posedlá myšlenkou, že by se mu mohlo něco stát. Nebo ještě hůř.

Až na to, že on chtěl odejít do výslužby.

„Ale já odejít nechci,“ řekla jsem. Ve skutečnosti jsem si nebyla úplně jistá, zda je to pravda, ale pro tuto chvíli to berme, jako že ano.

„To taky po tobě nechci,“ řekl Rex.

Takže. Nenutil mi žádná rozhodnutí. Chtěla jsem vůbec nějaká? Pokoušela jsem se rozmotat své myšlenky. Dovedla bych si Rexe představit jako manžela? Patnáct let byl mým nejbližším přítelem, zpovědníkem, někým, na koho jsem se vždycky mohla spolehnout. Byl pro mě jako bratr. Ve skutečnosti mi byl bližší než většina z mých mnoha bratrů.

„Nějak mi to nedochází,“ řekla jsem. „Co se stalo se všemi těmi ženskými, které po tobě v celé galaxii touží?“

„Vyhýbáš se mé otázce.“

„Proč si mě chceš vzít?“

Vydal podrážděný zvuk. „Protože mám slabost pro ženy s romantickými sklony korkového špuntu.“

Nemohla jsem si pomoci, a tak jsem se usmála. „Pak si myslím, že jsme kompatibilní.“

„Sauscony, o tomhle mluvím vážně.“

Jestliže mi říkal Sauscony, tak to musel být vážný. Nikdo, mimo mých rodičů, mi Sauscony neříkal. „Nesnesla bych, kdybys mě opustil.“

„Proč bych to dělal?“

Mohla jsem to říct? Uplynulo už šestnáct let, dost času na to, aby se bolest otupila. „Můj první manžel to udělal.“

Ztišil hlas. „Nevěděl jsem, žeš' byla vdaná více než jednou.“

„Dvakrát.“ Můj druhý manžel zemřel před několika lety, nedlouho poté, co jsme se vzali. Ale na to jsem teď myslet nemohla. Možná už nikdy.

„Proč odešel?“ zeptal se Rex.

„To je nudná historka. Určitě bys ji nechtěl slyšet.“

Rex mi z tváře odhrnul pramínek vlasů. „Řekni mi to.“

Chvilku mi trvalo, než jsem promluvila. „Nenáviděl práci, kterou jsem se živila. Báł se, že zemřu. A požádal mě, abych toho nechala.“

„Myslel jsem, že bys toho nechat nemohla.“

Zatvrdila jsem se. „Nejsem ničím vázaná. Můžu skončit, kdy se mi zachce.“

„Ale kdybys to udělala, nepřišla bys o svou pozici v imperátorské následnické linii?“

Chtělo se mi říct *a co?* Nikdy jsem se neprosila o to, být narozená do zbytků tři tisíce let mrtvé dynastie. Zrovna teď patřil titul Imperátora mému bratrovi Kurjovi. „Technicky vzato nemá Kurj ve své následnické linii dědice. Je jediným synem, kterého měla má matka se svým prvním manželem, a sám vlastní děti nemá.“ Alespoň žádné legitimní děti.

„Myslel jsem, že si tě vybral za následníka.“

Pokrčila jsem rameny. „Mám sedm vlastních bratrů a dvě vlastní sestry. Mohl by si vybrat kohokoliv z nás. Do pekel, mohl by dokonce učinit dědicem mou matku, kdyby chtěl.“

Podíval se na mě tím svým prostopášným pohledem. „To by nikdo nebojoval. To by byli všichni moc zamilovaní a moc zaneprázdnění tím, jak by se ji snažili zahlédnout, než aby šli do války.“

Zamračila jsem se na něho. „To může říct jenom chlap.“

Zasmál se. „O tom nevím. Možná Helda.“

Musela jsem se usmát. Po pravdě řečeno jsem si svou matku jako válečného vůdce také nedovedla představit. Byla vynikajícím

diplomatem a báječnou baletkou, ale vojenství, to pro ni byla španělská vesnice.

Přesto, předtím, než jsem si mohla kohokoliv vzít, musela jsem si ujasnit svůj postoj vůči svému dědictví. Musela jsem na to zaměřit myšlenky jako hráč, nastavující si hrací panel. Byly tady tři hlavní části: Imperátor, Klíč Shromáždění a Klíč Síť. Anebo, což je oblíbenější, Pěst, Mysl a Srdce Skolie. Triáda. Jakožto Imperátor velel můj bratr Kurj skolianské armádě. Moje teta předsedala Shromáždění. Jako svého nástupce si vybrala mou matku. Můj otec byl třetí částí Triády, Klíč k Síti, titul, který byl pro něj v první řadě ceremoniální.

Věděla jsem, že si má matka mého otce vzala proto, že byl rhonským psionem, což znamenalo, že mohl vytvořit rhonské dědice. Kurj jej nenáviděl. Nenáviděl muže, který se stal jeho otčím, když mu bylo o polovinu méně než Kurjovi. Kdybych si vzala Rexe, jaké by to pro něj asi bylo? Skutečnost, že nebyl Rhon, by mu mohla v mé rodině vynést dokonce ještě méně utěšenou pozici než mému otci.

Ale bylo to spravedlivé srovnávání? Když se mí rodiče setkali, žil můj otec v primitivním světě. Jeho lidé byli pozůstatkem kolonie, kterou kdysi založili starodávni raylicanští hvězdní cestovatelé a která byla po úpadku této křehké civilizace na tisíce let izolována. V průběhu tisíciletí sklouzávali jeho lidé tak hluboko, že už neměli více ani elektřinu, ani parní pohon, a dokonce ani psaný jazyk. Svatba s mou matkou jej z této jednoduché kultury vykopla do byzantských bahnisek rhonské politiky.

S imperiálními intrikami měl Rex mnohem více zkušeností, možná dokonce více než já sama. Rodiče nás vychovávali ve světě mého otce a doufali tak, že budeme ušetřeni nelítostných machinací skolianské politiky. Aniž tušili, jaké to může mít následky. Jen já s několika bratry jsme se dokázali přizpůsobit životu mimo náš jednoduchý domov a ani pro jednoho z nás to nebylo jednoduché.

Z Kurjova neodpouštějícího pohledu na svět byly všechny děti, které stvořil můj otec, kazové. Ovšem pořád jsme byli jeho nejlepšími kandidáty na následnictví.

„Kurj potřebuje vojenského následníka,“ řekla jsem nakonec. „Někoho, kdo se vyzná ve Vesmírném Velení.“

„Tebe.“

„Ne.“

„Ale já myslel –“

„Vybral si tři dědice. Mne a dva bratry, kteří se stali jaegernauty.“

„Proč tři, když jen jeden z vás může být Imperátorem?“

Zatnula jsem zuby. „To je pravda.“

Rex na mě hleděl. Po chvíli tiše promluvil. „Ten jeden, který přežije.“

„Ano. Už zbýváme jen dva.“ Ramenní svaly mi pod bundou poskočily. „Kurj ví, že nemůžu v aktivní službě zůstat navěky. Taky jsem si to sama na sobě po čtvrtstoletí ozkoušela. Ale před šestnácti lety to bylo jiné.“

„To bylo tehdy, když po tobě tvůj manžel chtěl, abys toho nechala?“

Kývla jsem. „Kdybych tenkrát, když to po mně Jato chtěl, skončila, tak potom ano, máš pravdu, znamenalo by to, že bych se musela vzdát všech nároků na to, stát se Imperátorem.“

Rex vydal nedůvěřivý zvuk. „Co si tenhle Jato představoval, když si bral imperiální následnici?“

Pohlédla jsem dolů na své ruce. „Otěhotněla jsem. Nevěděla jsem o tom. Pak jsem byla v bitvě raněna a o dítě jsem přišla.“ Přinutila jsem se k tomu, abych se na Rexe podívala. „To už bylo prostě moc. Jato se mnou zůstal, dokud jsem se nedala do pořádku. Potom odešel.“

„Soz,“ zamumlal Rex. Zkusil mě obejmout, ale já jsem se držela stranou. Vždycky jsem přemýšlela, jestli můj bratr věděl, jak moc jsme Jato a já chtěli dítě. Ale to byla další položka v mém myšlenkovém souboru věcí, na které se nemyslí.

„Měla bys vědět, že já bych tě neopustil,“ řekl Rex. „Neočekávám, že bys šla do výslužby.“

Hrála jsem si tou myšlenkou v hlavě jako si hraje dítě s nově vyraženou mincí. Kurj mě v boji nemohl držet navždy. S mojí hodnotou a zkušenostmi by bylo logičtější mít mě plánující strategii někde za stolem. Kdyby vyvraždil všechny své dědice, tak by asi

těžko nějaké další v dohledné době našel, určitě ne mezi dospělými. Nikdo z mých dalších sourozenců neměl požadovanou kvalifikaci.

Že je Rex dobrý chlap, jsem věděla od chvíle, kdy jsme se poprvé potkali. Také byl silným telepatem, pravděpodobně nejsilnějším, jakého bych kdy mohla potkat. Nebyl sice Rhon, ale já nehodlala zbytek života strávit hledáním toho jednoho z triliónu, jehož mysl by zapadala do mé.

Jen jedinkrát jsem se o svou mysl dělila s jiným Rhonem, a to byla ještě nehoda, protože většinou jen milenci mají tak silné pouto, že dokáží toto spojení navázat. Ale jednou, když mému bratru Kelrikovi bylo sedm a mně šestnáct, jsme jeli trampovat. Zastihla nás bouře, bleděmodrá plískanice zuřící z oblohy. Našli jsme úkryt v jeskyni na horském hřbetu mezi útesy Backboneských hor. Když jsme se s Kelrikem v jeskyni k sobě choulili, abychom se navzájem udrželi v teple, naše mysli se spojily.

Trvalo to jenom několik hodin, ale bylo to nejnaplněnější spojení, jakého jsem kdy s jinou lidskou bytostí dosáhla. A už se to nikdy neopakovalo; to spojení bylo příliš důvěrné na to, aby se o něj člověk dělil s bratrem. Ale ani jeden z nás nezapomněl. Po tomto dni jsem věděla, že budu hledat všude, abych si našla rhonského partnera.

Až na to, že tady žádný nebyl. Po všech pokusech o vytvoření zdravého rhonského psiona byla má babička jediným skutečným úspěchem. V generacích po jejím narození, na více než tisíce světů a mezi miliardami různých lidí, jsme znali pouze dva lidi, kteří se takto narodili přirozenou cestou – a přežili – s celým vybavením rhonskými geny. Mého otce a mého dědečka. Nás zbylých čtrnáct bylo jejich potomky.

„Soz?“ Rex se dotkl mé tváře. „Kde jsi?“

Podívala jsem se na něj, skutečně *podívala* tak, jak jsem to nikdy předtím neudělala. To byl ten muž, který mi stál po boku čtrnáct let, který se mnou chodil do boje, který se se mnou smál, který se mnou truchlil. Společně jsme projeli napříč celou Skolií, jak ve službě, tak mimo ni a navzájem jsme se poznávali s intimností, která neměla nic společného se sexem. Mohla bych s ním spát jako manželka? Teď,

když jsem o tom přemýšlela, byla odpověď snadná. Jediným překvapením bylo, že mi trvalo tak dlouho, než jsem si to uvědomila.

Usmála jsem se. „Kdo jiný by si mě chtěl k sobě přilepit na zbytek svého života?“

„Co to zkoušíš s tím lepením?“

„Svůj smysl pro humor.“

Zašklebil se. „Zkusím to přetrpět.“

„Ano.“

„Ano?“ Naklonil hlavu. „Co ano?“

„Udělejme to.“

„Udělejme co?“

„Ty víš. Tu věc.“

„Jakou věc?“

„Však ty víš.“

Po obou stranách hlavy mi položil ruce a cuchal mi vlasy. „Řekni to.“

„Ty víš, co myslím.“

„Pokračuj.“ Teď se smál.

Zaškaredila jsem se na něho. „Dělej to dál a já si to rozmyslím.“

„Nevím, nevím, Soz. Když to neumíš říct, jak mám vědět, že to uděláš?“

„V *pořádku*. Vezmu si tě. Spokojen?“

Přestal se uškíbat a promluvil tím zvláštním jemným hlasem, který dnes večer používal. „Ano.“

Tak. Nakonec to tak divné nebylo, teď když to bylo řečeno. Dotkla jsem se jeho krku a rukou jsem sjížděla po černém nátělníku, který nosil pod bundou. Stáhl mě s sebou na postel, a když kolem mě obtácel ruce, ležel na zádech.

„Své Oznámení o úmyslu můžu poslat dnes večer přes Sít’“, řekl. „Svou rezignaci podám, až se vrátíme na Základnu.“

Oznámení o úmyslu. Bylo divné slyšet to od Rexe. Ale tohle jeho načasování dávalo smysl. Po našem odpočinku zde se vrátíme zpět na Základnu, abychom si vyzvedli rozkazy pro další misi. Rex čekal do chvíle, kdy věděl, že už spolu více nepůjdeme do boje. Teď jsem ho mohla milovat. Už nikdy ho nebudu muset poslat do bitvy.

Z konzole nad postelí se ozvalo pípání. „Sakra,“ zamumlal Rex. Natáhl ruku přes postel a dotkl se ovládacího panelu s nápisem ‚Odpověď‘. „Co?“

Ze spíkrů se ozval Heldin hlas. „Jo, Rexi. Nevíš, kde je Soz?“

„Jsem tady,“ řekla jsem. „Sejdeme se v mém pokoji.“

Když jsme dorazili, tak už Taas s Heldou čekali přede dveřmi. Helda se na mne zvláště podívala. Nevím, co si domýšlela, ale určitě musela něco tušit. Všechno se změnilo. Rexe už nebudu nikdy vnímat stejným způsobem.

Na pageru na mých dveřích byl obrázek tmavovlasé ženy, která stála na skalnatém pobřeží nějakého ostrova. Vyhlížela směrem ke mně, na zádech měla připásaný toulec plný šípů a v ruce nádherný zahnutý luk.

Položila jsem prst na vlny, které pleskaly o pláž rozprostírající se pod ženou. Když přes můj prst přejížděl laser, z pageru se zablesklo. Zabrало to jen zlomek vteřiny, než se pageru podařilo vytvořit srovnávací matici z obrysů mých otisků prstů a porovnat ji s tou, kterou mi vytvořil hotelový počítač. Pak se mé dveře houpavě otevřely.

Po smyslném prostředí Rexova pokoje bylo v tom mém povážlivě chladno. Stěny byly z leštěného modrozeleného keramického materiálu s pěnivým nádechem, jako kdyby na něm dováděly vlny. Počítačová konzole byla zabudovaná do pelesti v hlavách postele. Horizontální plochu tvořila holoobrazovka a vertikální část zaujímalý ovladače konzole. Nápisý na ovladačích byly v šesti jazycích, v to počítaje také skolianštinu.

Usedla jsem k ovládacímu panelu a dotkla se tabulky s obrázkem brány. „Zpřístupni mé uživatelské heslo. Pak mě připoj ke Skol-Netu.“

„Zdravím, První Valdorie,“ promluvil počítač skoliansky. „Tady je Homer. Vítejte v hotelu Aegean Inn. Jsem potěšen, že mohu zpřístupnit vaše uživatelské heslo.“ Po odmlce pokračoval. „Nyní nastavuji spojení se Skol-Netem. Omluvte, prosím, malé zdržení.“

„Ale, to je mi *zdvořilý* počítač,“ řekla Helda.

Usmála jsem se. Počítače Spojenců byly většinou přátelštější než uzly na Skol-Netu, hromadné skolianské počítačové síti. Tento hotel

jsme si vybrali proto, že vybavoval své počítače psifony, což byla věc, se kterou se příliš mnoho spojeneckých institucí neobtěžovalo. Otevřela jsem krychli ležící na stole a z vidlice sejmula psifon. Byl to jednoduchý model, nic víc než průhledná vidlice se dvěma špičkami, zapojená do konzole.

Jakmile jsem tuto vidlici zacvakla do zdířky na vnitřní straně svého zápěstí, zabrněla mě ruka. Logicky jsem věděla, že toto brnění není skutečné, ale pokaždé, když jsem se připojovala na psifon, tak jsem si představovala, že to cítím.

Na malé obrazovce umístěné na stole se objevila slova **POKUS O SPOJENÍ**.

„Vypadá to, že to funguje,“ řekl Taas.

„Zatím.“ Skutečnost, že Homer odpovídal na psifon psanou formou namísto verbální, mě přinutila pochybovat o tom, zda si Spojenci vůbec dělali hlavu s jeho nastavením.

Rukou jsem si přejela po paži nahoru a dolů, zlozvyk, který jsem pochytila už před lety. Mělo jej mnoho jaegernautů. Pomyšlení na biomechanickou síť v mém těle trápilo mou mysl, jako se trápí zvíře chycené do pasti. Síť se skládala ze čtyř částí: z optovláken, zdířek na zápěstích, páteři, krku a kotnících, uzlu v páteři a bioelektrod.

Optovláčna byla v mém těle vytvořena biomechanicky. Homer poslal signál do jedné ze špiček na psifonu, která jej postoupila do zdířky v mém zápěstí. Odtud putoval vlákny do mého mozku a páteřního uzlu. Nanoelektrody v mých mozkových buňkách přeložily jedničky a nuly z tohoto vstupu na myšlenky tím, že nechaly vystřelovat neurony. Jestliže obdržela elektroda jedničku, poslala neuronu krátký a slabý šok; jestliže obdržela nulu, nechala neuron v klidu. Takto také neurony simultánně překládaly mé myšlenky do binárního kódu. Elektrody byly pokryty biopláští a neurotropní chemické látky jim zabraňovaly v poškozování mých mozkových buněk. Moje síť posílala vzkazy zpět k Homerovi přes druhou špičku vidlice psifonu.

Vzhledem ke komplikované podstatě operací, při kterých byla biomechanická síť implantována, a k době, po kterou trvalo, než se ji člověk naučil používat, *pokud ji* však hostitelské tělo neodmítlo – a

to se nezmiňuji o požadovaných bezpečnostních opatřeních – ji mělo jen několik málo lidí.

Na obrazovce se objevil další vzkaz: **PSIFON AKTIVOVÁN.**

„Pomalé,“ zamumlala Helda.

„Spojenecké vybavení,“ řekl Taas, jako by se tím vše vysvětlovalo.

Test, pomyslela jsem si.

Slovo **TEST** se objevilo pod posledním Homerovým vzkazem.

PARAMETRY? napsal Homer. Jeho odpovědi svítily na obrazovce červeně, mé modře. Vzkaz se mi však vůbec neozýval v hlavě.

Ověř spojení s páteřním uzlem, pomyslela jsem si.

Na obrazovce se objevila slova **OVĚŘ SPOKOJENÍ.**

Rex se zasmál. „Jaké spokojení to ověřuješ?“

„Netlumočí to správně.“ *Začni s diagnostikou psifonu*, pomyslela jsem si. V tu chvíli se na monitoru objevila slova **ZAČNI S DIAGONÁLOU PROHLOUBENÍ.**

PROSÍM, UPŘESNI PŘÍKAZ, napsal Homer.

Zkusila jsem to verbálně. „Začni s diagnostikou psifonu.“

„Probíhá,“ řekl Homer. „Nenalezen žádný problém.“

Sama pro sebe jsem si zaklela. Jestliže nebyl problém v psifonu, musel potom být v mé biomechanické síti. A tu spravit nebylo vůbec jednoduché, protože by to mohlo znamenat operaci.

Sundala jsem si vidlici ze zápěstí a pozorně si ji prohlédla. Na hlavičce byla slabá vrstva prachu. Jemně jsem ji promnula mezi prsty, abych prach odstranila, a pak jsem celé zařízení opět zapojila.

Ověř spojení s páteřním uzlem, pomyslela jsem si.

OVĚŘ SPOJENÍ S PÁTEŘNÍM UZLEM, objevilo se na monitoru.

OVĚŘENO, odpověděl Homer.

Vydechla jsem. *Dobře.*

NYNÍ MÁM SPOJENÍ SE SKOL-NETEM, napsal Homer.
POKUD MI DÁTE PŘÍSTUPOVÉ HESLO A KÓD, S POTĚŠENÍM VÁS NAPOJÍM DO SYSTÉMU.

To není nutné. Na konzole jsem zmáčkla tlačítko s řeckým symbolem Ψ.

Slovo **ZAMÍTNUTO** zářilo na obrazovce.

„Zamítnuto?“ zeptal se Taas. „Co to má znamenat.“

Homere, pomyslela jsem si. Proč nemohu vstoupit do psibernetické brány?

V TOMTO KONTEXTU NEMOHU „BRÁNA“ PŘELOŽIT,
napsal Homer.

Chci použít psibernetické funkce psifonu.

NEJSOU ZAPOJENY.

Helda zachrčela. „Na co mají psifony, když je ani správně nenastaví?“

„Možná nevědí jak,“ řekla jsem. *Homere, můžeš zapojit psibernetické funkce?*

NEVÍM. CO DĚLAJÍ?

Psifon by měl být schopen vyslat mou mysl do psiberprostoru.

JEDINÝ PŘEKLAD, KTERÝ MÁM PRO PSIBERPROSTOR, JE „HYPOTETICKÁ POČÍTAČOVÁ SÍŤ“.

„Boha,“ zamumlala Helda.

Není hypotetická, pomyslela jsem si. Skutečně existuje.

KDE?

Leží mimo prostor a čas. Informace jsou zde spíše než fotony a částicemi hmoty přenášeny pomocí vlnových svazků myšlenek.

POKUD TO NEMÁ ŽÁDNÉ UMÍSTĚNÍ V PROSTORU, JAK TO MOHU NAJÍT?

Existuje to všude kolem, pomyslela jsem si. Ostatní uzly mohou okamžitě přijímat náš signál a nezáleží na tom, kde se právě nacházejí.

Homer se odmlčel. **S OHLEDEM NA MOU FYZIKÁLNÍ KNIHOVNU TOTO VYŽADUJE NEUSTÁLÝ PŘENOS DAT V MEZIHVĚZDNÝCH VZDÁLENOSTECH.**

To je pravda.

TO PORUŠUJE ZÁKONY O ČASOPROSTORU.

Psiberprostor není v časoprostoru. NEMOHU SE NAPOJIT NA NIC MIMO PROSTOR A ČAS.

Snažila jsem se najít nějaké vysvětlení, kterému by Homerova Rozvíjená Inteligence rozuměla. Když mám v normálním prostoru

dvě částice a u jedné změřím kvantové vlastnosti, tak znám ihned vlastnosti i té druhé a nezáleží na tom, jak daleko od sebe se nacházejí. V psiberprostoru je tou „měřenou“ vlastností myšlenka; tak rychle, jak je telepat schopen zformovat myšlenku, tak rychleji může každý uživatel hvězdy obepínajícího Skol-Netu obdržet.

Přestože byli Spojenci vůči psibernetice skeptičtí, byla pro ně tím, co nazývali „pseudo-psience“, tak si přesto museli uvědomit, že Skol-Net byl jediným důvodem, proč se mí lidé ubránili Jubijanům. Proti kšeftařským rezervám vojáků a vojenského vybavení byly ty naše téměř trpasličí. My jsem je však předčili v přesunech, komunikaci a ve výpočtech. Oni rachotili; my proplouvali.

Aristové totiž neměli žádné psibernetické schopnosti. Provideři je sice měli, ale Aristové si nebyli ochotni připustit, že by provideři dělali cokoli jiného, než sloužili. Ale přesto bych nebyla překvapena, kdyby se jak oni, tak Spojenci, pokusili něco na způsob Skol-Netu vybudovat, a kdyby neuspěli. K napájení by byl totiž potřebný rhonský telepat, ale ani jeden člen mé rodiny by se k něčemu takovému nikdy nepodvolil.

Právě z tohoto důvodu byla má rodina tak mocná, přestože jsme se nacházeli v době moderní politiky. Žádný stroj se nemohl napojit přímo na Sít'. Jediný způsob hardwarového připojení byl přes uživatelskou mysl. A stejně jako potřeboval jeden počítač centrální procesor, tak Skol-Net se svými miliardami uzlů potřeboval rhonského psiona, který by byl schopný udržovat tuto síť pohromadě. Jenom my jsme měli pro tuto činnost ty správné mentální zdroje. Bez mé rodiny by nebyl žádný Skol-Net a bez Sítě by nebylo žádné Skolianské Impérium.

Zkus tohle, Homere, pomyslela jsem si. Na Skol-Netu vyvolej uzal PS42.mil. Až dostaneš vzkaz ‚Zamítnuto‘, pošli to ke mně. Možná bych mohla najít zadní vrátka, která zabudovala naše rozvědky do spojeneckých systémů.

VYVOLÁVÁM, napsal Homer. Potom: **POSÍLÁM SPOJENÍ.**

Do mysli se mi připojil nový počítač, ostrý a chladný: **IDENTIFIKACE.**

Připoj můj páteřní uzal, pomyslela jsem si. Modifikace 16, cesta 0001HA9RS.

PŘIPOJENO. VSTUP PROVĚŘEN.

Mé povědomí místnosti pohaslo. Vznášela jsem se v perlovém moři, má mysl zaměřená na jeden spojovací článek mihotavě svítícího uzlu, který se rozbíhal do všech směrů. Světelné záblesky jiskřily po síti, jak po ní pluly ostatní mysli.

Nyní jsem byla kvantem vlnových myšlenkových svazků, oválný „kopec“, obklopený kruhovými výběžky, podobnými těm, které vytvoří kámen hozený do rybníka. Vlnky se v tomto nekonečném, „jezeře“ psiberprostoru roztahovaly dál a dál a čím byly dále od vrcholu, což bylo centrum mého já, tím byly menší.

Probleskla světelná jiskra a stal se z ní další vlnový svazek. Provinil se přímo mnou bez jakékoliv stopy rušení.

Bezpečnostní kontrola, pomyslela jsem si.

VŠECHNY LINKY BEZPEČNÉ, pomyslel si PS42. *JSI NEODHALITELNÁ PRO UŽIVATELE S PROVĚŘENÍM NIŽŠÍM NEŽ 47: ÚROVEŇ ,B‘.*

Přesuň mě do IMRO.

Ohrada se ponořila do sítě. Pak jsem se ocitla v nové části mřížky, střed mé identity se změnil v malý hrbolek. Jak se tvořil kopec, tak to bobtnalo a vlnky kolem něj se přetvářely, až z nich byla kolečka se středem kolem mé nové identity.

Tady se síť třpytila jako kov. Ostrá cvaknutí doprovázela jiskry, které proskakovaly do ohniska kolem mne a potom mizely.

Objevil se val, který narůstal v kobaltovou horu z leštěného kovu. Vyzařovalo to chlad. *IMPERIÁLNÍ ROZVĚDKA A5a.mil. NEPOVOLENÝ PŘÍSTUP SE TRESTÁ SMRTÍ.*

Prověření v M-16, D-30A5a, F-037, odpověděla jsem.

PROVĚŘENÍ OVĚŘENO. UDEJ ZÁMĚR

Použití Komlinku.

Tentokrát jsem se přesunula do bílé sítě v moři bodavě ostrého světla. *Komlinku, zapoj můj oční nerv. Vylad' příjmový displej tak, aby zobrazoval mé fyzické okolí.*

Odpověď, která od Komlinku přišla do mého mozku, byla jako led. *HOTOVO.*

Mé pojetí psiberprostoru pohasínalo, dokud z něj nebyl pouze průsvitný obrázek, který překrýval pohled na pokoj. Znovu jsem

viděla Rexe, jak se přese mne naklání, aby se podíval na konzoli. Vedle něj stála čekající Helda, své velké ruce založené, a Taas, který seděl na posteli a mžoural do knížky, kterou mi na policejní stanici daroval Tiller. Žádná z mých interakcí se Sítí se na obrazovce neobjevila: psaní přestalo s mou poslední odpovědí Homerovi.

Aktivuj audio, pomyslela jsem si.

„Audio aktivováno.“ Přestože Komlink promlouval za použití hotelového počítače, ledová kadence jeho řeči byla vůči Homerovým přátelským tónům ve skřípavém kontrastu.

Taas vzhlédl od knihy. „Nastaveno?“

Kývla jsem. „Předávám jí své záznamy o Aristovi.“ *Komlinku, nahraj data v M-86, D-4427, F-1.*

NAHRÁNO.

Odpojila jsem si vidlici a podala ji Rexovi. „Ty jsi další.“

Nahrát své vzpomínky na Arista mu zabralo jen několik sekund. Jako další šla Helda, potom Taas. Jakmile skončili, napojila jsem se znovu na Homera. „Komlinku, vytvoř vizuální obraz subjektu, založený na našich vzpomínkách na něj.“

„Provádím,“ řekl Komlink. Na stole se rozzářila holoobrazovka, ve které vířily čáry a skvrnité matice. Objevil se obraz, asi pětadvacet centimetrů vysoký hologram zobrazující Arista, kterého jsme potkali v baru. Stál na stole přede mnou, jako by byl skutečně tady a pozoroval nás.

„Nevypadal tak nelítostně,“ řekl Rex.

Konzole neodpověděla, hologram se nezměnil.

Komlinku, pomyslela jsem si. Ověř a odpověz na hlasový vstup od tří jednotek zapsaných v mém bezpečnostním souboru družstva Zabo.

BLACKSTONE, REX: OVĚŘUJI. BJORSTAD, HELDAGAARD: OVĚŘUJI. MOROTO, TAAS-KO-MAR: OVĚŘUJI. ODPOVÍDÁM BLACKSTONEVI.

Slyšet jejich jména bylo jako vidět skolianský mikrokosmos. Rexovo jméno bylo moderním překladem starodávného jména z planety Raylicon. Stejně jako Rex to byl čistý Raylikan, tmavý a mocný. Heldino jméno byl skolianskou verzí pozemského jména; její rodiče byli spojeneckým párem, který se přistěhoval na skolianskou

kolonii. Taasovo jméno bylo směsicí; část jeho rodiny pocházela z Rayliconu, část ze starých kolonií, které jsme založili, když jsme znovuobjevili vesmírné lety, a část z místa na Zemi nazývaného Japonsko. Mé jméno – Valdoria Skolia – byl také mix. Přestože se má babička z matčiny strany zrodila v genetické laboratoři, její původ sahal zpět až do dynastie, která před dávnými časy vládla na Rayliconu. Můj otec a dědeček z matčiny strany pocházeli ze znovuobjevených kolonií, ale protože oba měli rhonské geny, tak pravděpodobně také pocházeli z této dynastie.

JEDNOTKY OVĚŘENY, sdělil Komlink. *ODPOVÍDÁM BLACKSTONEOVI*.

Aristovy rysy se zjemnily natolik, že vypadal na šestnáct.

„Moc mladý,“ řekl Taas. Komlink udělal muže starším asi o tři roky.

„Pořád moc mladý,“ řekla Helda. Komlink přidal další tři roky.

„Delší vlasy,“ řekla zase Helda. Komlink přidal několik centimetrů.

Chvilku si obrázek prohlíželi. Nakonec řekl Rex. „Vypadá skoro správně.“ Taas a Helda souhlasně kývli.

„Komlinku, rozběhni identifikační prověrku této podoby,“ řekla jsem. „Porovnej ji s každým souborem, který je v současnosti o aristické kastě Hightonů k dispozici.“

„Zpracovávám.“ Po odmlce Komlink řekl. „Neexistuje žádný záznam, který by s dostatečnou přesností odpovídal tak, aby podal průkaznou identifikaci.“

Zakabonila jsem se. „Prověřil jsi každého žijícího Hightona?“

„Ano.“

„Možná že nemáme soubory úplně o všech,“ řekl Taas.

„Mysleli jsme, že máme,“ řekla jsem. „Je jich jen několik set.“

„Možná že jsme hádali špatnou třídu,“ řekla Helda.

Že by? Přestože těmi úplně nejvýše postavenými mezi Jubijany byli Hightoni, existovaly také další aristické třídy. A bylo jich dost na to, aby jejich výsledný počet byl několik tisíc. „Komlinku, na kolik odhaduješ pravděpodobnost, že je tento muž Hightonem?“

„Zpracovávám.“

Koukla jsem na Rexe a ukázala na hologram Arista. „Něco na něm vypadá povědomě. Jenom to nemohu zařadit.“

Rex kývl. „Taky jsem na to myslel.“

Ale když jsem se podívala na Heldu s Taasem, tak oba zakroutili hlavami. „Vypadá jako Aristo,“ řekla Helda. „To je všechno, co vidím.“

„Úkol dokončen,“ řekl Komlink. „Na základě vašich čtyř zpráv týkajících se vzhledu, chování, mluvy a průvodu odhaduji na 98%, že tento muž je Hightonem, na základě tvé konverzace s ním, První Valdorie, odhaduji 8% možnost.“

Rex písknul. „To je bizarní.“

„Ale ta osmiprocentní pravděpodobnost se odvíjí pouze od mých vzpomínek na něj,“ řekla jsem. „Možná bylo mé vnímání zdeformováno.“

„S ohledem na tvé zkušenosti,“ řekl Rex, „si můžu jen těžko myslet, že by se tvůj postřeh pokroutil natolik, že by vypadal *méně* hroživě.“

Komlink promluvil. „Mé analýzy zahrnují korelace vašich hlášení se všemi hlášeními, které jste vy čtyři kdy o Aristech podali, se shodností těchto hlášení s dalšími soubory o těchto Aristech, se všemi hlášeními ostatních důstojníků o Aristech, s jejich vzájemnou shodností o stejném Aristovi a se shodností vašich hlášení o ostatních záležitostech a jejich shodností s hlášeními ostatních důstojníků. Na základě svých propočtů odhaduji, že vaše pozorování byla přesná na 95%.“

Usmála jsem se. „Ty jsi ale zaneprázdněný počítač.“

„Může přijít na to, proč je Aristo tady?“ Zeptal se Taas.

„Pravděpodobnost, že je tady proto, aby si našel neobvyklého providera, odhaduji na 1:2,“ řekl Komlink. „Jeho zájem o Delos odhaduji na 1:3, 1:11 na to, že vyzvídá mezi Spojenci, 1:16, že jeho loď potřebuje opravit.“

„Myslíš si, že se mě snažil obalamutit, abych s ním šla?“ zeptala jsem se.

„Pravděpodobnost 1:450. Tvé vojenské postavení bylo zřejmé. Věřit tomu, že by ses nechala oklamat takovým trikem vyžaduje u Aristů nepravděpodobnou naivitu.“

„Nakolik myslíš, že je možné, že říkal pravdu a že si se mnou jen chtěl dát rande?“

„Pravděpodobnost 1:7000.“ Komlink se odmlčel. „Jestliže hledal providery, na 93% odhaduji, že to zkoušel na tebe.“

S těmito daty to vypadalo přijatelně. Až na to, že jsem tomu nevěřila. Své pochyby jsem neměla ničím podložené, ale prostě to tak bylo.

Rex se naklonil nad konzoli. „Proč tak nízká pravděpodobnost na to, že je to špión?“

„Je pod úroveň Hightonů zapojovat se do tajných operací,“ odpověděl Komlink. „Dokud tyto operace nesměřují přímo k nabytí politické moci. Vzhledem k malé vzdálenosti Delu od Stanice Tams a k současné tamské krizi, mohl sem Highton přicestovat, aby objevil jakékoliv vazby Spojenců s touto situací. Takováto informace by mohla být užitečná v politickém manévrování.“

Nuže. Bylo ironií, že Tams, malá těžařská stanice, si vydobyl takovou pozornost. Žilo tam jen 600 miliónů lidí, potomků starobylé raylicanské kolonie, která se tvrdohlavě snažila udržet si na nás všech nezávislost. Skolianech, Kšeftařích i Spojencích. Před patnácti lety tuto planetu obsadili Jubijané. Podařilo se jim natolik zmanipulovat politickou situaci, že jakákoliv zjevná reakce z naší strany by postavila do pozice narušitele vzájemných křehkých smluv nás.

„Komlinku, jaké jsou tvé poslední informace o Tamsu?“ zeptala jsem se.

„Hlášení IMRO naznačují, že se rebelové zmocnili pozemní obrany planety.“

Tak tohle jsem čekala. Máme i jiné možnosti, jak nabídnout pomoc. Nejen ty viditelné. Nebyla to žádná náhoda, že se „netrénovaní“ vůdci tamské vzpoury zmocnili důmyslných jubijských obranných zařízení na planetě a že je drželi.

„Jaká je kšeftařská odezva?“ zeptala jsem se.

„Jubijští sabotéři zničili redhillské továrny,“ odpověděl Komlink. „A také skladiště v distriktech Sandrise, Docker a Metalworks. Navíc zlikvidovali řídicí mechanismy a piloty s Rozvíjenou Inteligencí na

všech lodích schopných vesmírných letů na obou tamských starportech.“

Rex si odfrkl. „Efektivní.“

„Proč?“ zeptal se Taas. „Co jsou zač ty redhillské továrny?“

Krátce jsem na něj pohlédla. „Jsou to – tedy byly to – továrny, které měly jako jediné na Tamsu vybavení k výrobě náhradních dílů pro inverzní pohony vesmírných lodí. Ve skladištích by se všechny tyto zkompleťované díly uchovávaly.“

„Jestliže však povstalci kontrolují pozemní obranu,“ řekla Helda, „tak mohou nové lodě s náhradními díly a RI piloty přivést.“

„Ne v případě, že Kšeftaři ovládají dostatečnou část orbitální obrany,“ řekl Rex. „Můžou se navzájem držet od těla.“

„Komlinku,“ promluvila jsem. „Jak se Kšeftaři k této situaci oficiálně stavějí?“

„Že žádné povstání neexistuje,“ řekl Komlink.

Helda suše podotkla: „Proč mě to vůbec nepřekvapuje?“

„Máme k dispozici nahrávku poslední řeči Ur Qoxe,“ sdělil nám komlink. „Mohu ji pustit?“

Zašklebila jsem se. Vůbec jsem netoužila po dalším z Qoxových projevů. Přestože jsme jeho jméno hláskovali jako Ur Qox nebo Ur Kox, což znamená způsob, jakým jsme jeho jméno vyslovovali, tak správný přepis jeho jména byl U’jjr Qox, s apostrofem naznačujícím, že jde o Hightona. Nejvyššího z Hightonů. O Císaře. Avšak bez ohledu na mé pocity ohledně kšeftařského Císaře jsme potřebovali vědět, co říkal.

„Ano,“ řekla jsem. „Přehraj záznam.“

Obraz mysteriózního Arista zmizel a nahradil jej hubený muž hovořící ze skleněného pódia. Byl to zralý čtyřicátník s leskle černými vlasy a červenýma očima. Jeho hightonský přízvuk byl až mrazivě dokonalý. Tarque byl také Hightonem, s tím samým pronikavým tónem nekonečné arogance v hlase, s tím stejným výrazem téhož ve své dokonalé tváři.

Většinu svého proslovu Qox věnoval velebení kšeftařské armády. Povstalce vykreslil jako podlidi a kšeftařské vojáky jako hrdiny. V celé jeho řeči nebyla ani špetka informací. A pořád

pokračoval s vzýváním vítězství jubijského Císařství, Aristů, sebe sama a ctěného jména svého otce.

„Aspoň že je jeho otec po smrti,“ zamumlal Rex.

Aspoň že tak. Předešlý Císař byl ještě horší než ten současný. Císař J'briol Qox, muž, kterému jsme říkali Jaibriol, během své vlády obsadil téměř tisíc světů. A nenáviděl mou rodinu. Bože, jak nás nenáviděl. Jak se zdá, tak jej nesmírně rozčilovalo, že my, poslední provideři, jsme nejen žili mimo jeho moc, ale že jsme také měli tolik drzosti, abychom si vybudovali civilizaci, která soupeřila s tou jeho.

Do angličtiny je jméno J'briol Qox přeloženo jako Gabriel Cox. Ale Spojenci přesto používali našeho přepisu s měkkým ‚dž‘ ve výslovnosti. Jednou jsem se zeptala recepční na ambasádě Země, proč vlastní překlad odmítají. Odpověděla mi, že jméno Gabriel pochází z jejich svatých knih, že to byl archanděl přinášející dobré zprávy a že to jméno znamená „Bůh je má síla“. Domnívala se, že Jaibriol Qox by se měl spíše jmenovat Lucifer, po tom padlém andělovi, který se propadl z nebe do pekla. To mi dávalo větší smysl.

„Alespoň, že tenhle Qox má spasitelské kvality,“ podotkl Taas.

Helda si odfrkla. „Jeho jedinou spasitelskou kvalitou by mělo být, že zaplní rakev.“

„Nemá dědice,“ řekl Taas. „Po pětadvacetiletém manželství žádné děti.“

Rex kývl. „Člověk by si mýsl, že se s Císařovnou rozvede, aby si našel plodnější manželku.“

„Proč?“ zeptal se Taas. „Všechno, co Hightoni potřebují, aby vytvořili dítě, jsou její vajíčka a jeho sperma. Ona ani nemusí být přirozeně plodná.“

„Stejně jim není dovoleno se rozvádět,“ řekla Helda.

„Ve skutečnosti se s ní může rozvést, pokud mu odmítá dát dědice,“ řekla jsem. „Neodstranitelná neplodnost je podkladem pro anulaci královského svazku. Ve skutečnosti jediným důvodem.“

„Myslíte si, že ji opravdu miluje?“ zeptal se Taas.

„A mám já oblečenou baletní sukýnku?“ odpověděla mu Helda.

Rex se na ni zazubil. „To bych chtěl vidět. Růžovou sukýnku.“

Helda překřížila ruce a pod tričkem se jí zavlnily svaly. „Ale.“

Usmála jsem se. „Tak tedy, ať už jsou jeho důvody jakékoliv, stejně má problém.“ Hightoni fanaticky lpěli na udržování čistoty kasty, svých krevních linií „neznečištěných“. Žádné z dětí není uznáno za Hightona, dokud není jeho původ ověřen genetickými testy z nezávislého pramene. A Qoxova linie musí být pochopitelně tou nejčistší z nejčistších. Pokud by Ur Qox v brzké době nevyprodukoval následníka, riskoval by nárok na titul Císaře.

„Naštěstí se my o to všechno nemusíme starat,“ řekl Taas.

„Skutečně nemusíme?“ zeptala jsem se.

„Shromáždění a Skol-Net nejsou záležitostí dědictví.“

„Shromáždění ne,“ řekla jsem, „ale Skol-Net ano.“

Taas zamrkal. „Skol-Net ano?“

„Imperiální následníci musí být rhonskými psiony,“ odpověděla jsem. Proč Rex tak pobledl? Už přece věděl, že jeho a moje děti nikdy nebudou v následnické linii. Nebo ne? Najednou se mi udělalo zle, jako by mě někdo praštil do žaludku.

Rex opatrně promluvil: „Nikdy jsem si neuvědomil, že pro imperiální rodinu je rhonská pokrevní linie tak důležitá.“

Chtěla jsem se nakopat. Bylo mi s ním až moc dobře, z čehož jsem vyvodila, že mě zná lépe, než jak tomu je ve skutečnosti. Proč by si měl být vědom něčeho tak soukromého? Má rodina své slabiny nikdy nezveřejňovala. Svým soukromím jsme byli až posedlí a měli jsme také moc, abychom se ujistili, že nebylo nijak narušováno, a na tom, jak moc náš osobní život fascinoval zbytek galaxie, nezáleželo.

Zablokuj Morota a Bjorstadovou, pomyslela jsem si. Jakmile odeznělo mé povědomí Heldy a Taase, pokusila jsem se dosáhnout na Rexe. Ale on mě zablokoval.

Tak jsem promluvila nahlas: „To, na čem nám záleží, není krevní linie. *My potřebujeme* rozšiřovat naši genetickou banku.“ Na jazyku jsem měla slova *Incest nás ničí*. Místo toho jsem řekla: „Pokud bychom se křížili navzájem, mohly by být výsledky katastrofální. S rhonskými geny je svázáno příliš mnoho smrtících recesivních vlastností.“

„Ale jestli je to pravda,“ řekl Taas, „tak proč –“

Helda ho přerušila. „Taasi, právě jsem si vzpomněla. Když jsme v mém pokoji zkoušeli připojení, tak jsme neodhlásili svá vstupní hesla.“

Taas na ni pohlédl. „Odpojili.“

„Ne, myslím, že jsme zapomněli. Raději bychom se měli ujistit.“

Pokrčil rameny. „Dobrá.“

Poté, co opustili pokoj, unaveně jsem se na Rexe usmála. „Jemnost nebyla nikdy její silnou stránkou.“

„Na psibernetických linkách pracujeme už léta,“ řekl. „Takže je přirozené, že pochytila nějaké napětí.“

„Rexi, promiň.“ Postavila jsem se vedle něho.

„Předpokládal jsem to.“ Jeho hlas byl plochý, jako by blokoval slova stejně, jako to dělal s myšlenkami. „Snažil jsem se dosáhnout něčeho, co je na mě moc vysoko.“

„Stejně si nedovedu představit jiného muže, vhodnějšího pro to, aby se stal mým choťem.“

Hlasem mu prosakovala zloba jako voda náplavem. „Ale naše děti nestojí za to, aby nosili jméno Skoliů?“

Rozčílila jsem se. „Jistěže stojí. Kdyby to mělo záležet na mně, tak by byli v nástupnické linii. Ale imperiální rodina *musí* být rhonská. Nemáme na výběr.“

Emoce mu protrhly bariéry a omývaly mě ve vlnách: zloba a stud dohromady. „Neuvědomil jsem si, že genetiku stavíte nad krevní vazby.“

V místnosti bylo hrozivé ticho, tlumené ještě izolačními zdmi a hrubým kobercem. „Skolijské Impérium pokrývá více než tisíc světů. Jestliže je Shromáždění a Rhonové neubrání před Kšeftaři, kdo jiný to pak udělá? Spojenci? Ur Qox by je splivnul na snídani. Jestliže bychom někdy ztratili schopnost nebo ochotu obsluhovat Skol-Net, Kšeftaři by nás obklopili jako zvon svíčku.“

„Ne, naše děti nebudou schopny ovládat Sít,“ řekl Rex. „Ale co to má ksakru společného s jejich schopností řídit?“

„Mohou se stát členy Shromáždění.“

Hlas měl napnutý. „To není to samé.“

„Bez úplného rhonského vstupu do psibernetické sítě by nemohli plnit své úkoly jako členové Triády.“ Promlouvala jsem jemněji.

„Naše děti nebudou Rhony, ale budou empathy, a to velmi silnými. To je víc než ujištění, že Rhonové zůstanou silní.“ Polkla jsem. „Jestliže by Skolie podlehla Ur Qoxovi, pak ty, já, všechny děti, které budeme mít – všichni se staneme providery. Navždy.“

Pod okem mu zaškubalo. „To se nestane. Nepřipustíme, aby se to stalo.“

„Ne, nepřipustíme.“

Pořád mě blokoval, i když už ne tak silně, jako předtím. Netlačila jsem na pilu. Chtěla jsem, aby měl všechny věci ujasněny, abychom mohli pracovat na problémech, na kterých ztroskotaly mé dva předešlé pokusy o manželství. „Rexi. Promiň.“

„Potřebuju přemýšlet.“ Dotkl se mé tváře. „Uvidíme se zítra.“

A potom odešel.

Kapitola 4

Luciferův odkaz

Okázalý západ slunce konečně ochladí v temnotu a opustil Athény a Arkádu zanechal s osvětlením pocházejícím pouze z lamp a hologramů. Já jsem však stále nemohla usnout. Den, strávený na Delu, neměl na mé vnitřní hodiny žádný vliv.

Dumala jsem, zda byl Rex také v posteli. A co mi řekne zítra, v době, kdy je ještě pořád tma, ale místní lidé už začínají svůj den. Ve své velké posteli jsem ležela nahá, ponořená v modrých froté pokrývkách a v hedvábných prostěradlech. Pak jsem se převalila. Znovu. A znovu. Tímto převalováním se mi přikrývka obtočila tak těsně kolem nohou, že jsem se mohla stěží pohnout. Odhodila jsem pokrývku a znovu se překulila tak, že jsem se dívala na konzolu a vzduch mi chladil nahou kůží.

Na konzole se rozzářil modrý knoflík o velikosti mince. Zmáčkla jsem jej. „Ano?“

„Soz.“ Ze sluchátka se ozval Rexův hlas.

Ramenní svaly se mi uvolnily. „Heja.“

„Spala jsi?“

„Ne, jenom jsem tady tak ležela.“

„Pamatuješ si na Jo Santisovou? Tu důstojnici, se kterou jsi bydlela, když jsi byla před několika lety na přeškolení?“

„Mlhavě.“ Co ho to popadlo, dávat mi takovéto otázky? „Proč?“

„Něco mi o tobě řekla. A já o tom přemýšlel.“

Nějak se mi to nechtělo líbit. Co jsem, u kosmonautovy helmy, provedla, že nějaká ženská, kterou sotva znám, vykládá Rexovi něco, co mu vrtá hlavou ještě po tolika letech? „Co říkala?“

„Řekla mi, že spíš nahá.“ Jako bych viděla jeho nemravný úšklebek. „Je to pravda?“

Ach. Natáhla jsem ruce. „Možná.“ A málem jsem přidala *Proč nepřijdeš a nepřesvědčíš se?* Ale z nějakého důvodu mi tahle slova

uvázla v krku. Namísto toho jsem řekla: „Když jsem bývala malá holka a bylo horko, tak jo.“ V domě mého otce jsme neměli dokonce ani větráky.

„Soz...“

„Ano?“

„Já se s tím následnictvím vyrovnám. Jenom mě to překvapilo.“

Vydechla jsem. „Možná jsem měla říct něco předem. Byla jsem hloupá.“

„Nikdys' hloupá nebyla.“ Zasmál se. „Někdy neproniknutelná jako samo peklo, ale nikdy hloupá.“

„Hej,“ usmála jsem se. „Pořád jsem ještě tvůj VD, vzpomínáš?“

„Raději bych manželku.“

„To já taky.“ Poté, co odejde do důchodu, tak stejně bude před naší svatbou potřebovat souhlas mé rodiny. Ale on projde. Dokonce i já jsem viděla, jak kvalitní sestavu my dva tvoříme.

„Ty chceš taky manželku?“ zeptal se Rex.

Zasmála jsem se. „Ne. Tebe. Manžela.“

Hlas mu zjemněl. „Uvidíme se zítra, Soz.“

„Dobrou.“

Po ukončení našeho spojení jsem stále nemohla usnout. Teď to bylo proto, že jsem si vzpomněla, jak mu těsně přiléhaly kalhoty. Proto nebyla šance, že bych teď usnula. Nakonec jsem se posadila a rozsvítila jsem lampičku nad postelí. Skrze její modré sklo se difúzně rozlilo měkké světlo.

Kniha, kterou mi dal Tiller, ležela na nočním stolku vedle konzole počítače. Otevřela jsem ji na titulní straně. *Veršování na okenní tabulce*. Perokresba zobrazená pod nápisem znázorňovala okno zamrzlé sněhem a ledem. Na druhé straně okna byla vidět nezřetelná postava, někdo nebo něco stěží rozeznatelné skrze ledem potažené sklo. V jíní kreslila neznámá osoba, proti oknu vyčnívaly konečky prstů.

Když jsem se prolouskávala knihou, tak z ní vypadla záložka, ústřížek vstupenky z Arkády. Zakládala stránku s básní a s další kresbou zamrzlého okna. Cokoliv bylo na druhé straně, bylo teď pryč. Okenní tabulka se roztržila a střepy vyčnívaly nahoru s okraji

třpytícími se ledem. Báseň byla napsána anglicky, ale můj páteřní uzel ji přeložil:

Rám z kamene.
Postříbřené sklo
pomrzlé ledovými slzami.

Pěst se mi zatíná
na zrcadle;
led polapený okamžikem.
Obraz křehkosti
zlomených slzí.
Teď tě vidím
stojíš za mnou:
stále pozorující,
stále čekající,
nikdy spokojený.

Obrním své srdce,
jeho nahou jemnost
chráněnou ledem.

„Do prkenný vohrady.“ Zavřela jsem knihu. „Co je tohle za báseň?“ Pohodila jsem knížku na konzoli a znovu si lehla. Co asi teď dělal Rex? Spal? A co *on*, spal oblečený? Podivné představy z básně se mi v hlavě promíchaly s mnohem líbivějšími představami Rexe mínus uniforma.

Nakonec jsem vstala a oblékla se. Pak jsem si vyšla na procházku. Jinak už by mi totiž zbývala jen studená sprcha.

Davy se na Arkádě změnily téměř na liduprázdno. Prošla jsem jižním cípem Athén, nato jsem se proklopýtala chodníkem, který přetínal strniště obklopující deloský hvězdný přístav. Jakmile jsem se dostala do prvního terminálu, vyšla jsem do vyššího poschodí, kde se nacházely průchody pro přílety a odlety. Toto místo mělo ten ojedinělý vzhled přístavu pozdě v noci, se všemi těmi chladnými světly, která se nikdy nevypínala a s chromovými a skleněnými

halami. Kráčela jsem uměle jasnými chodbami jako nějaký zloduch v černých botách.

Najednou jsem se ocitla před jedním z všudypřítomných kontrolních bodů, jednoduchým, asi dvoumetrovým výklenkem. Narozdíl od jeho nedokonalých předchůdců z časů před mezihvěznými lety, byly v tomto výklenku pořizovány záznamy všech osob, které pod ním prošly. Cokoli od magneticko-rezonančních skanů až po skeletální strukturu osoby. K tomu všemu připojený počítač data zanalyzoval, a navíc přidal chovám cestujících, kteří jím prošli.

U kontrolního bodu dohlíželi dva strážní, muž a žena, kteří kontrolovali znučenou řadu lidí procházejících pod výklenkem. Zařadila jsem se do fronty jen proto, že to bylo alespoň někde, kam jsem se mohla zařadit. Cokoliv bylo lepší než se vrátit do hotelu, kde jedině, co jsem měla na práci, bylo číst si přiblblé básničky o obrněných nahých srdcích, ať už to znamenalo, co chtělo.

Fronta se pohnula kupředu a za mnou se do ní řadili stále další lidé, z nichž většina vypadala, že napůl spí. Když na mne přišla řada a postavila jsem se pod oblouk, způsobila jsem konzoli šok. Světla blikala a alarmy ječely tak silně, že musely vzbudit všechny v blízkém okolí.

Stráže se postavily přede mne. Žena se podívala na pásky na mé bundě a potom promluvila anglicky: „Omlouvám se, První. Nemůžeme vás nechat projít, dokud nezjistíme, kde je problém.“

Kývla jsem. Přestože podle skolianských zákonů mohli jaegernauti nosit zbraně v nástupních prostorech přístavů bez povolení, tak podle spojeneckých nemohli. Takže jsme udělali kompromis; odeberou mi zbraně do doby, než opustím tento prostor.

Z holinky jsem vytáhla svůj vystřelovák. Jakmile jsem se s ním napřímila, oba strážní na mne namířili své propalovací lasery. Podala jsem je strážnici. Zamrkala, pak dala svou zbraň zpět do pouzdra a nůž si ode mne vzala. Potom jsem jí předala bodák, který jsem měla ukrytý v rukávu bundy a malý vystřelovač šipek, jenž byl připnutý pod mým opaskem. Obracela všechny zbraně v ruku, jakoby nevěděla, co si s nimi počít.

„Je to vše?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděla jsem.

Muž ukázal na kovové knoflíky na mé bundě. „Tohle bude alarmy rozeřvávat pořád.“

Sundala jsem si bundu a podala mu ji. Pod ní jsem měla oblečen Vzor 3, Svrchní část oděvu podle Odívací regule šesté třídy, jinými slovy jednoduchý černý rolák. Ale jakmile se strážník zahleděl na mé kalhoty, na kterých byly také kovové cvoky, řekla jsem: „Tyhle vám nedat.“

Zrudnul. „Já nemyslel – samozřejmě že ne.“

Poklepala jsem si po těle, potom po hlavě a po stehnech. „Tady mám biomechaniku.“

Prudce vydechl. „Tak tedy, zkusme to ještě jednou a uvidíme, co se stane.“

Vrátila jsem se a prošla pod obloukem znovu. Alarmy kvílely stejně hlasitě jako prvně. Když mne skanovali kvůli dalším zbraním, byli strážní velmi zdvořilí. Zdvořilí také byli, když mě žádali ještě třikrát, abych prošla kontrolou a když mě ještě třikrát skanovali. Až potom mohli potvrdit, že příčinou rozeznění alarmů byl kov na mé uniformě a biomechanická síť v mém těle. A zatím za mnou řada lidí rostla a rostla.

Konečně žena řekla: „Je čistá.“

Muž kývl. „V pořádku. Můžete projít, První.“

Kdosi ve frontě zatleskal. Zasmála jsem se – a polovina čekajících lidí poskočila. Asi viděli hodně filmů na téma „Šílený jaegernaut“.

Jakmile jsem však prošla kontrolou, tak jsem najednou nevěděla, kam jít. Takže jsem se jen tak procházela. A procházela. Nakonec jsem se zastavila před jedním z opuštěných průchodů. Stála jsem tam přede dveřmi a hleděla na svůj odraz na skle, ze kterého byla udělána jejich horní půlka.

„Chceš jít do důchodu?“ zeptala jsem se ženy, která na mě koukala. Možná že byl čas odejít, odpočívat, najít si čas na vyčištění toho klubka utlačujících vzpomínek.

Poblíž zazněly malé krůčky. Dětský hlásek promluvil anglicky: „Máš motocykl?“

Podívala jsem se dolů a viděla asi pětiletou holčičku, která na mne hleděla svýma velkýma očima. Usmála jsem se a vyzkoušela svou angličtinu. „Co je to ‚motto-nikl‘?“

Také se usmála. „To je jako velký bicykl.“

„Oh.“ Co to je bi-nikl jsem též nevěděla. „Máš motto-nikl?“

Zakroutila hlavou. „Jenom tříkolku. Červenou. A v kole byla díra.“

V kole? Ona měla na mysli *motocykl*. Samozřejmě. „Je mi lýtost té díry.“

„To je v pohodě,“ řekla. „Můj tat'ka to spravil. Pneumatika byla celá prázdná a on ji naplnil.“

Něco, co řekla, bylo důležité, ale nemohla jsem přijít na to, co. Pak jsem si všimla muže spěchajícího halou. Rychle k děvčátku promluvil: „Kimberly, neobtěžuj vojáka.“

Usmála jsem se. „To dobré. Líbilo se mi.“

Zíral na mne a já zachytila odraz jeho myšlenek. Překvapení, že odpovídám jako normální člověk.

Kimberly zamávala. „Ahoj.“

„Ahoj,“ řekla jsem.

Jakmile holčička se svým otcem odešla, najednou mi došlo, proč byla její slova důležitá. *To je v pohodě. Byla prázdná a on ji naplnil.* To bylo to, co mi nehrálo na Aristovi. Nebyl prázdný. Nepotřeboval nikoho, kdo by jej naplnil. Ta dutost, ta ořesná prázdnota *u něj chyběla*.

Po svých zkušenostech s Tarquem jsem věděla příliš dobře, jak vypadala Aristova mysl. Byla to prázdná slupka. Ale Aristo z baru nebyl slupkou. Nebylo s ním něco v nepořádku, naopak s ním bylo něco v pořádku.

„On není Aristo,“ řekla jsem opuštěné hale. „Nezajímá mě, jak vypadá, jak mluví nebo jak se pohybuje. On není Aristo.“

To však z celé události činilo ještě podivnější záležitost. Jeho stráž, lidé v baru, a dokonce má jednotka, všichni si jej spletli s Hightonem. Jen trénovaný psibernaut, který byl také providerem, mohl zjistit, že je to podvod.

Jak to udělal? Z toho, co jsem věděla, vyplývalo, že ve zkosnatěném kšeftařském kastovním systému neexistovaly výjimky.

U dětí Aristů musela být ověřena DNA, aby bylo jasné, že pocházejí z aristovských rodičů. Jeho dědičnost musela být podrobně prozkoumána před tím, než jej Hightoni přijali jako jednoho ze svých. Testy prováděly jubijské nemocnice, které pravděpodobně nemohly být zkorumpovány. I když jsem měla svůj názor, že neexistovala lidská skupina, kde by nebylo možné podplatit alespoň jednoho jejího člena. Ale tady byla spolehlivost rozšířena tím, že dokonce i Highton by musel uplatit tři nezávislé verifikační skupiny.

Ale proč by se kterýkoliv z nich o něco takového vůbec staral. Verifikační proces existoval proto, že všichni Aristové cítili to samé: nechtěli, aby jejich krevní linie byly znečištěny ne-Aristy. Více než kterákoliv jiná lidská rasa jednali kolektivně a ne jako samostatné jednotky.

Nic z toho nedávalo smysl. Dělo se něco divného, a pokud v tom byli Kšeftaři, tak jsem rozhodně nechtěla žádné ‚divné dění‘. Bylo na čase zjistit, proč přijeli na Delos.

Vrátila jsem se ke kontrolnímu bodu a vyzvedla si své zbraně. Pak jsem přístaviště opustila. Vrátila jsem se do hotelu, ale jen proto, abych si vyzvedla svůj jumblers. Seděl mi v pouzdře na boku s páskou obtočenou kolem vrchní části stehna, což zajišťovalo oporu. Jumblersy musely být velké, protože každý z nich obsahoval urychlovač částic. Ale navzdory své velikosti byly výjimečně lehké. Zformovány byly z kompozitních materiálů, díky nimž šly zvedat snáz než menší zbraně vyrobené z levnějších slitin.

Jako palivo byly v mém jumblersu užívány abitony, antičástice bitonu, subatomárních stavebních částíček hmoty, které byly objeveny ve 21. století. Bitony, které jsme s oblibou nazývali „piditony“, jsou nejmenší doposud objevené interakční částice, které se párují v elektromagnetickém poli. Úroveň jejich párování je vysoká a stejně jako kvarky je těžké nalézt je samostatně. Elektrony jsou vystavěny z bitonů – ze stovek tisíc bitonů.

Když stisknu kohoutek jumblersu, abitony se dostanou do urychlovače a krouží v něm v rozšiřující se spirále, až nakonec vytrysknou v jednom paprsku. Abitony pohlcují bitony a tím vytváří fotony, což znamená, že paprsek z jumblersu změní elektrony na světlo. Pokud je byt' jen nepatrný zlomek bitonů v elektronu pohlcen,

zbytky elektronu se stanou natolik nestabilními, že se začnou štěpit v další částice.

Kolizní křižující se dráha abitonů a bitonů byla dostatečně malá na to, aby umožnila paprsku cestovat ve vzduchu na krátké vzdálenosti na slušné úrovni. Ale s pevnými tělesy to bylo o něčem jiném. Jestliže začal paprsek pohlcovat elektrony v husté substanci, Coulombovo odpuzování a nestabilita volných elektronů způsobili, že materiál sám sebe roztrhal na kousky. Zbraň byla pojmenována po tom, jak po jejím zásahu materiály vypadaly.

Vůbec jsem nezamýšlela Arista zastřelit; nehledě na to, co si lidé tady kolem mysleli, jaegernauti nebyli přirození násilníci. A mimoto, zabitím Arista, dokonce ani falešného, by se, až na zničení křehkého příměří, které jsme se s Kšeftaři pravidelně snažili uzavřít, nedosáhlo ničeho. Vše, co jsem chtěla, byly informace a jumbler byl vynikajícím nástrojem, který jej přinutí, aby mi je poskytl.

Poté, co odejdu, mohl pochopitelně zavolat policii. Ale Spojenci neměli na Aristech žádný zájem. Vsadila bych se, že kdybych se jej jen zeptala na pár otázek, policie by se dívala na opačnou stranu.

Vydala jsem se ven do města, tentokrát nahoru na athénské kopce, což bylo asi deset kilometrů severně od Arkády. Zdejší obydlí byla sídla rozdělená parky, které zabíraly větší plochu než hvězdný přístav. Aristo by si spíše pronajal jedno z místních sídel než hotelové apartmá. Problém byl, které z nich.

Lampy osvětlovaly většinu staveb a perlové světlo přelévaly po zemi. Domy měly tvar lodí a byly postaveny ze zeleného kamene, který vypadal, jako by byl celý z pěnovky. Průsvitný kámen použitý na střechy evokoval barvy nebe a mraků a té jemňounce nazelenalé mořské hladiny, která byla rozbíjena vlnolamy dole v zálivu. Lodní „stěžně“ byly sloupy ze zlatého kovu. Na každém z nich byly zářivé disky v odstínech platinové, stříbrné, zelené, modré, bílé, nejbledší červené a v odstínech mořské modři a všechny v závanec větru zvonily.

Dokonce i nervoplexové ulice vypadaly nádherně: pokud byly v klidu, jako tomu bylo teď, bez veškeré té vznášedlové dopravy, tak byly stříbrné a jemné; když jsem po nich kráčela, tak zářily a vlnily se jako tekutina. Přesto jsem té věcičce pořád nemohla přijít na chuť.

Vstoupila jsem do jednoho z parků a vydala se po cestičce, která se vinula nízkými kopci. Začínala jsem být pěkně unavená. Řídká atmosféra způsobila, že mi bylo, jako bych provozovala jogging vysoko v horách. Zastavila jsem na louce s jemnou jetelinou. Ztěžka jsem dýchala a lapala po dechu. V jetelových rostlinkách byly uhnízděné květy – a když zafoukal vítr, tak zpívaly.

Klekla jsem si a zblízka kvítky pozorovala. Každý z nich byl klubkem fialových tyčinek, které pískaly, když přes ně zafoukal vítr. Tóny se měnily podle velikosti a tvaru těchto tyčinek. Vše spojené dohromady vytvářelo měkkou píšťalovou hudbu, která plula nocí. Připomnělo mi to mého bratra Kelrika, který hrával na zobcovou flétnu. Když byl malý chlapec, tak si ji hlídal jako oko v hlavě. Ve skutečnosti nebylo „malý“ to správné slovo; Kelric vyrostl v obrovitého chlapa a zmíněnou flétnu mohl držet v dlani. Ale já na něj tak často vzpomínala jako na sedmiletého, na ten den, kdy jsme se před bouří ukryli v jeskyni.

Polkla jsem. Sentimentálním vzpomínáním na své dětství, potulováním se po loukách nebo postáváním na ulicích jako zloděj Arista rozhodně nenajdu. Opustila jsem palouk a znovu se vydala stezkou. Při chůzi jsem svou mysl uvedla do meditativního stavu. S okolní scénérií bylo snadné se uvolnit, snadné nechat sféru myšlenek rozšířit se. Bez psifonu zesilujícího mysl jsem nemohla mnoho udělat, ale pokud byl silný psion dostatečně blízko, možná bych mohla nějaké záblesky zachytit...

Bolest!

Jeho tvář se nade mnou sklání, jeho oči jako žhnoucí jiskry ve vypalovací peci. Potom železo, jeho konec žářem rozžhavený do ruda – dívám se stranou...

Mé tělo sebou škube, když se mi pálí kůže. Zápach spáleniny se mísí s odporným puchem škvařeného nervoplexu. Slyším výkřiky, rozervaný mladý hlas prosí, prosí – můj hlas? Snažím se bolest nevnímat. Místo toho si sám sebe představuji zpátky doma na Tamsu. Mladého muže sedícího ve Slonovinové zahradě, odpočívajícího, spokojeného, šťastného... NE. Ruce za hlavou sebou trhají ve snaze dostat se dolů a dát pryč to železo. Ale čím více bojuji, tím se

nervoplex omotaný kolem mých zápěstí více upíná. On ke mně znovu přichází a já padám do prázdnoty jeho mysli, padám, padám...

Něco silného mě praštilo. Ležela jsem na břiše a do tváře mě tlačila tupá část nějakého kamene. Položila jsem ruku vedle obličeje, zlatý prýmek na rukávu mé bundy odrážel mdlé světlo vzdálené lampy.

Stezka. Ležela jsem na stezce v parku. Posadila jsem se s přáním, aby se mé tělo přestalo trást. Ano, jsem v parku. Tady. Jsem Soz. Soz. Ne ten mladík *tam*, přivázaný a křičící. Ale kde bylo to tam? A čím byla ta aristovská tvář, kterou jsem viděla sklánět se nade mnou? Má mysl mi stále ukazovala Tarqua, ale on to být nemohl.

Zhluboka jsem se nadechla. Našla jsem Arista – nebo alespoň jednoho z jeho providerů.

Přehraj, pomyslela jsem si.

Paměťová složka nekvalitní, odpověděl mi páteří uzel.

To nebylo překvapení. Lidský mozek není schopný perfektního záznamu vzpomínek dokonce ani s pomocí tak vyvinutého procesoru, jako byl můj uzel. Ten byl upgradován jen před několika měsíci. Ale z tak intenzivního zážitku, kterým jsem právě prošla, by měl existovat alespoň trochu slušný záznam.

Přehraj, co máš, pomyslela jsem si. *Ale dej na to filtr.*

Přehrávání spuštěno.

Znovu jsem nad sebou viděla sklánějící se Aristovu tvář, znovu jsem cítila železo spalující mou kůži. Ale filtr vzpomínku rozptýlil a zeslabil její intenzitu natolik, že jsem byla schopna to snést.

Zastav, pomyslela jsem si.

Vzpomínka se zastavila na Aristově obličeji. Nebyl to Tarque, ale nebyl to ani ten falešný Highton z baru. Byl to jeden z jeho strážných, ten vysoký, jehož aristovská krev se projevila na jeho očích a vlasech. Byl snad dítětem Arista a sloužící. Domnívala jsem se, že byl přinejmenším poloviční Aristo, možná i více, ale každopádně dost na to, aby měl potřebu providera.

Ukonči, pomyslela jsem si. Vzpomínka odezněla.

Zavřela jsem oči a snažila se znovu dosáhnout na providera. Byl mým vodítkem k Aristovu sídlu. Nedařilo se mi to však. Nemohla jsem se dostat zpátky do jeho mysli.

Nakonec jsem se vyškrobala na nohy a znovu se vydala po cestičce. Při chůzi parkem se mi postupně zpomalil tep a uklidnilo dýchání. Vyvolala jsem si menu stavu a dozvěděla se, že má úroveň adrenalinu je téměř zpět na normálu.

Po několika minutách jsem znovu zkusila vyslat mysl. Tentokrát jsem hledala opatrně, připravená – tady! Vyskočila jsem ven z providerovy mysli, ale ne úplně, abych neztratila spojení. Dost na to, abych se znovu mohla ponořit do jeho myšlenek.

A pak, se zaťatými zuby, jsem prozkoumala strážného s rudýma očima. Za normálních okolností bych na něj z takové dálky nemohla dosáhnout. Ale jeho spojení s providerem bylo mostem. Zavěsila jsem se na hranu jeho mozkové aktivity jako plavec visící na trámu a bojující proti proudu. Providerův výkřik proťal mé vědomí a strážný zasténal jako milenec při dosažení orgasmu.

Park kolem sebe jsem stěží vnímala, stejně jako strom, u kterého jsem se zastavila a o jehož kmen jsem se opírala. Jak bych mohla strážného zastavit? Chemii jeho mozku jsem změnit nemohla. Ale *něco* jsem udělat musela.

Nudný. Vyslala jsem myšlenku tak silně, jak jen jsem byla schopná. *Nudný! Tenhle provider začal být neskutečně, únavně, trýznivě NUDNÝ.*

Strážného přepadla letargie, čímž se snížil jeho zájem a také mé spojení s ním. Obraz se mi ztrácel. Ozvěny providerovy bolesti přestaly, ale jeho uvolnění se vynořilo s takovou intenzitou, že jsem znovu viděla nejen strážného, ale stejně tak místnost kolem. Byl tam další provider, dívka připoutaná k divanu sítí.

Jakmile intenzita odezev prvního providera polevila a rozplynula se ve vyčerpání, zeslabilo se i mé spojení s ním. *Kde?* pomyslela jsem si jubijsky. *Kde jsi?*

Ale už mizel; brzo už jej neucítím vůbec. Strážný opustil místnost – počkat, druhý provider, ta dívka – strážný ji před svým odchodem musel uvolnit. Rozběhla se k chlapci a intenzita její účasti mi zpátky přicvakla spojení.

Přeskočila jsem do její mysli. *Kde jsi? KDE?*

Nyní odpoutávala chlapce, plakala a držela jej v náruči. Jakmile se zhroutil do jejího objetí, mé spojení s nimi znovu zesláblo.

Předtím, než se to celé rozplynulo, pochytila jsem nezřetelný obraz domu, jednoho ve tvaru galeony. Nevěděla jsem, jestli se jeden z providerů pokusil tento obrázek mi poslat; spíše to vypadalo jako přebytek z dívčinyých rozrušených myšlenek. Ale ať už byl důvod jakýkoliv, nyní jsem z její zastřené vzpomínky na dům měla vodítko.

I když jsem hledala více než hodinu, pořád jsem to nemohla najít. Nakonec jsem se rozhodla vrátit se zpátky do hotelu. Mohu v tom pokračovat zítra. Jestliže jsem si to správně pamatovala, pak jsem byla blízko ulice, která vede pryč od kopců. Obešla jsem elegantní fontánu, která chrlila vůně namísto vody, došla jsem k trávníku s růžovými zvonky. Za trávníkem zářila cesta postříbřená světlem z pouličních lamp.

Na druhé straně ulice byla budova, kterou jsem hledala.

Dům vypadal, jako by se vznášel ve svých zahradách. Byl obklopený keři vytvarovanými do podoby vzdouvající se vody, dokonce i v detailech bílých kvítků na vrcholcích, které připomínaly mořskou pěnu. Stožáry žhnuly fluorescentními pruhy a svinuté plachty na tuto vzdálenost vypadaly jako pláty zlata. Jejich kruhy o sebe narážely ve zvucích, které ve spojení vytvářely píseň znějící jako voda a vítr.

Kolem domu a zahrad se přelévalo mdlé světlo, náznak duhových barev jako aurora borealis – polární zář. Tyhle barvy jsem znala, často jsem je vídávala kolem členů Triády – mé tety, mého nevlastního bratra a mého otce. Pokud kterýkoliv člen Triády vyšel na veřejnost, tak podle příkazu Shromáždění šla duha s ním. Tyto barvy byly jediným vnějším znakem kyberzámku, mozkového implantátu, který se mohl zapínat a vypínat externím klíčem. Pokud byl aktivován, vytvořil svému majiteli zámek pole ladící s mozkovými vlnami. Také jsem jeden měla, i když jsem jej sotva používala. Cokoliv nebo kdokoliv, kdo by do pole vytvořeného kyberzámkem vstoupil, by jej spustil: nízkourovňová pole rozezná alarm, středněúrovňová narušitele odmrští a vysokoúrovňová jej zabijí.

Byl tenhle zámek napojený na Hightona? To by znamenalo, že prodělal operaci, při které mu jej implantovali do mozku. To je ubíjející procedura, se kterou se namáhá jen pár lidí. To, že tak

mladý Aristo byl tak starostlivě chráněn, bylo stejně znepokojující jako všechno ostatní kolem něj.

Duhou prolétávali ptáci, což znamenalo, že právě teď je pole nízkourovňové, systém upozorňující na narušitele. Stále to však prostupovalo vším v domě a nezanechalo to žádnou mezírku, kterou by se dalo protáhnout.

Přepni na bojový mód, pomyslela jsem si.

Přepnuto, odpověděl mi uzul.

Pozorovala jsem rezidenci ve snaze najít nejlepší přístup. Při bojovém módu spoléhalo mé tělo na bioinženýrské mechanismy, které mi probíhaly kostrou, v níž byly umístěny pohony. Ty byly také napojené na mou síť optovláken. Jediným omezením mé reakční rychlosti byla doba, po kterou mechanice trvalo, než pohnula mými končetinami. A to šlo pěkně rychle. Mnohem rychleji, než to dokázal kterýkoliv sval. Přesto jsem tento mód používala ojediněle; i když tento systém posílí mé kosti a klouby, přece jen mi může deformovat kostru.

Bojovala jsem reflexivně, automaticky jsem zapojovala rozšířené knihovny s bojovými manévry do páteřního uzlu. To činilo mou reakční dobu dokonce kratší, než kdyby mozek vysílal rozkazy. Samozřejmě že naprogramované reakce někdy na neočekávané nestačily. A rychlé reakce mi tady v parku mnoho nepřinesou. Jak jen se do rezidence dostanu?

Dostala jsem nápad. Usmála jsem se. Tohle jsem nemohla udělat. Skutečně nemohla.

„A proč by ne?“ zeptala jsem se.

Květy růžových zvonků něžně zvonily, když jsem se jimi brodila. Jakmile jsem přešla ulici, její nervoplexový povrch se mi pod nohama zavlnil. Na druhé straně jsem prošla přímo duhou kybernetického zámku, přímo hlavní cestou rovnou k hlavním dveřím.

Pak jsem zaklepala.

Dveře se otevřely okamžitě a odhalily tak dva ozbrojené strážce s laserovými puškami. Jejich překvapení mě udeřilo jako prudký závan větru: bylo jeho lordstvo natolik pomatené, že mě pozvalo sem? Byla jsem já dostatečně šílená, abych to přijala?

„Bud’te pozdraveni,“ řekla jsem – a vymrštila jsem nohu tak, že jsem jednu karabinu vykopla jejímu majiteli z rukou, zatímco druhého jsem zásahem ruky poslala proletět se.

Předtím, než jsem je zlikvidovala, neměl ani jeden z nich šanci zavolat o pomoc. Když jsem však vběhla do domu, objevilo se dalších osm strážných. Sbíhali dolů po schodech ve vstupním foyeru chodbami jak zleva, tak zprava. Co to, ksakru? I když Hightoni většinou cestovali s bodyguardy, jejich obvyklý počet byl čtyři. Očekávala jsem jen těch pět, které jsem viděla v baru.

Jakmile jsem se na strážce zaměřila, změnila má mysl pojetí času a vystřelila nahoru tak, že změnila mé vnímání. Takže všichni až na mne vypadali, že se pohybují zpomaleně. Strážní reagovali, jako by byli pod vodou, a když jsem na ně namířila jumbler, tak ztěžka měnili pozice.

Spojení se zbraní nastaveno, pomyslel si můj uzal. „Vyskočila“ mřížka vláken, aby překryla můj pohled na foyer, zatímco v rohu mentálního displeje se zobrazily statistiky:

PALIVO: ABITONY

ZBÝVAJÍCÍ ENERGIE: 1.9 EV

NÁBOJ: 5.95X10-25 C

MAGNET: 0.0001 T

MAX. DOSTŘEL: 0.05 M

Rozptýlila jsem paprsek z jumbleru před strážné. Když paprsek rozřízl vzduch, objevily se jen oranžové jiskry. Jakmile se však dotkl podlahy, povrch z leštěných parket explodoval. Kolem dokola se rozletěly trosky a padaly zpátky v dešti do žlábků, ve kterém jsem stála. Všude kolem nás poletoval prach. Pochybovala jsem, že by majitelé tuto rezidenci pronajali Aristovi znovu. Zdejší hosté měli velmi špatné zvyky.

Strážní smykem zastavili ve žlábků, mlátili zpomaleně rukama ve snaze uchránit své hlavy před létající sutí. To je však nezastavilo na dlouho a bylo jich na mě moc, i když jsem měla zostřené reflexy. Bud’ jsem mohla učinit ten nevratně drastický krok a zastřelit je, nebo jsem mohla najít jiný způsob, jak se dostat k Hightonovi.

Od hlavních dveří jsem se rozběhla do zahrady. Výstřel z laserové karabiny byl tak blízko, že jsem slyšela, jak mi zasýčely

konečky vlasů. Někdo zaklel a zakřičel něco v tom smyslu, že chce, abych byla schopná mluvit a ne rozstřílená na kousky.

Sprintovala jsem ke věži na jižní straně sídla. To musí být bezpečnostní centrum – Kšeftaři málokdy měnili své postupy. Necháпали inovace, namísto toho volili přímou sílu. Bohužel pro nás ušla hrubá síla kus cesty bez ohledu na to, kolik představivosti její vykonavatelé postrádali.

Během několika sekund jsem se k věži dostala a zneškodnila její zámek. Uvnitř byl další strážný s laserovou puškou už připravenou a namířenou. Předtím, než můj mozek vůbec zaregistroval jeho přítomnost, tak má noha už vykopávala do vzduchu. Podpatkem boty jsem zasáhla pušku, která mu vyletěla z rukou a vystřelila vedle tak, že propálila zeď věže po mé pravici.

On však zasáhl můj jumbler tak rychle, že jsem pouze zaregistrovala šmouhu, když mi vyletěl z ruky. Když se dostal ke mně, tak jsem stěží blokovala jeho výpady. Nechala jsem si z rukávu sklouznout vrhač ostnů a vypálila na něj tenounké ocelové třísky. Zvedl ruku a zablokoval je ocelovým chráničem zápěstí, který měl na sobě. To mi však dodalo zlomek vteřiny, který jsem potřebovala; zatímco odrážel jehličky naplněné drogou, dostala jsem jej šipkou. Ta jej zasáhla do krku, uprostřed úderu zůstal v křeči, s pozvednutou pěstí zamával ve vzduchu a na krku mu pod kůží vyrazily žíly jako kabely. Pak se svalil na podlahu, dýchající, ale v bezvědomí.

Rychlý pohled na konzolu mi sdělil, že právě monitoroval obranu budovy. Nejprve jsem deaktivovala kyberzámek. Pak jsem jeho systém použila k napojení na tísňový uzel Skol-Netu, na jeden z trapně snadno dosažitelných – pro ty, kteří věděli jak a kam se podívat. V momentě, kdy jsem aktivovala soubor, který jsem hledala, byl vyslán virus, jenž přeskočil do hightonského počítačového systému. Uběhla méně než minuta od okamžiku, kdy jsem zaklepala na hlavní dveře.

Venku vyzváněli na poplach. Popadla jsem svůj jumbler a vyběhla jsem z věže ven do chaosu. Všude blýskala světla, alarmy poplašně ječely, světelné proudy se divoce rozbíhaly po zahradách. Virus spouštěl každý varovný systém v každém počítači v budově.

Ve všem tom bláznění nikdy nenajdou ten správný alarm, který potřebují. Ten alarm, který mne zaregistroval.

Vypálila jsem z jumbleru přes ulici. Tady byl záblesk ve vzduchu skryt osvětlením, ale světla na druhé straně zmizela v oranžové záři. Větve ze stromu vedle fontány spadly na zem v hlasité vrávě explodujícího dřeva a poletujícího listů.

Při běhu k oknu ve druhém patře budovy jsem zastrčila jumbler zpět do pouzdra. Jestliže tento předpokládaný Highton dodržoval obvyklé aristovské postupy, bude se zdržovat ve druhém poschodí, v místnosti, do které je obtížné se dostat jak ze země, tak ze vzduchu.

Za použití specializovaných nervoplexových mřížek, které pod mou váhou vibrovaly a snažily se mě odkopnout, jsem se vyšplhala k oknu. Pokud by mé reflexy byly pomalejší, tak by se to mřížkám povedlo. Ale dostala jsem se k balkónu, přelezla jsem přes jeho zábradlí a v tichosti se zastavila na jeho vyleštěné podlaze. Highton nechal závěsy na křišťálových dveřích vedoucích na balkón odhrnuté. Viděla jsem ho stát uprostřed ložnice, jak zírá na bláznivě blikající konzolu na zdi.

Zneškodnila jsem zámkový mechanismus na dveřích. Pak jsem je otevřela dokořán a vstoupila. „Buďte pozdraven,“ řekla jsem v hightonském jazyce.

Vylekaně se otočil. „Jak jste se sem dovnitř dostala?“

Hlavou jsem kývla směrem k šatně vedle zdi. „Chystám se tam ukrýt. Za chvíli tady budou vaši strážníci s tím, že v budově je narušitel. Řeknete, že jste mne viděl běžet do parku a že chcete, aby mě chytili.“

„Nic takového neřeknu.“

„Ale ano, řeknete.“ Zatáhla jsem závěsy na balkónových dveřích a potom se vrátila do prostoru mezi šatnou a zdí se zbraní namířenou na jeho hlavu. „Jinak budete pouhou vzpomínkou.“

Nehádal se. To bylo dobře, protože můj jumbler byl prázdný. S tím bych nemohla zneškodnit ani zrnko prachu. Dokonce i s pidipony jako palivem mohla zbraň obsahovat jen určité množství antihmoty.

Venku se ozvalo zaklepání.

Highton se otočil ke dveřím. „Vstupte.“

Ze své skrýše jsem viděla jen Arista. Slyšela jsem, že se dveře otevřely.

„Omlouváme se za vyrušení, sire,“ řekl hlas. To musel být strážný.

Aristo vyprodukoval perfektní hightonský úšklebek a mávl rukou k blikající konzoli. „Tohle mě ruší mnohem více. Co je za problém? Kdo byla ta žena, kterou jsem viděl venku? Vypadala jako imperiální jaegernaut.“

„Také že ano,“ řekl strážný. „První z baru. Rozmlátila vstupní foyer a pak utekla.“

„Proč?“ Aristo se ptal s opravdovým zájmem.

Promluvil druhý hlas. „Nevíme, sire. Vyslechneme ji, jakmile ji chytíme.“ Jeho natěšenost mi zvedla žaludek. Rozpoznala jsem „pocit“ jeho mysli, přestože jsem ho nikdy nepotkala. Byl to ten strážný se dvěma providery.

„Viděl jsem ji utíkat do parku přes ulici,“ řekl Aristo.

„Prohledáme to skrz naskrz,“ řekl první strážný.

„Dobře. Nyní mě nechejte o samotě. A opravte ty alarmy.“

„Nebyli jsme schopni izolovat virus, který tyto potíže způsobuje, sire. Možná budeme muset vypnout celý systém a znovu jej restartovat.“

Aristo pozvedl obočí. „Ve všem tom rozruchu se mohla vyšplhat do této místnosti, aniž by byla detekována.“

Hlas prvního strážného zněl jako ujišťující. „Mřížky by ji vyhodily, sire. A na zemi byla před okamžikem. Neměla dost času na to, aby se dostala do vaší blízkosti.“

Aristo suše promluvil: „Jsem rád, že jste si tím tak jistí. Teď jděte a najděte ji.“

„Ano, sire.“ Slyšela jsem, jak se strážní poklonili, jejich šaty zakrúpaly tím iritujícím zvukem, který vydávaly kšeftařské uniformy, když je někdo přepásal. Dveře se se ševlením zavřely a zvuk bot odezněl v domě.

Aristo se ke mně otočil. „Co chcete?“

Přešla jsem ke konzoli, s prázdnou zbraní namířenou na své rukojmí, a vypnula jsem reproduktory. Alarmy ve zbytku domu stále ječely, ale tady bylo konečně trochu tišeji.

„Sedněte si,“ řekla jsem. „Popovídáme si.“

Nepohnul se, aby se posadil. „Nemám, co bych vám řekl.“

„V baru jste se takhle nechoval.“

Neočekávaně se usmál. „Ne, nechoval.“

Na Arista s tak krásným úsměvem by měl existovat zákon. Ne, on nemohl být Aristem. Ne s takovým úsměvem. „Nevěřím, že jste Highton,“ řekla jsem.

„Proč?“

Jeho překvapení znělo opravdově. Jestliže nebyl opravdový, tak o tom buď nevěděl nebo byl úžasně dobrým hercem. Nemohla jsem si však být jistá. Z blízka bych mohla snadno zachytit emoce Aristů; jejich nedostatek empatie neměl vliv na to, jak je empat zachytával. Ale tady od toho jsem nepochytila ani ,ň'. Nic. Byl nepopsaným listem papíru.

Přešla jsem k balkónovým dveřím a poodhrnula jsem závěsy. Dole na zahradě hlídkoval muž. „Vaše stráže jsou dobré.“

„Jak se zdá, tak ne dost dobré.“

„Nic z toho nedává smysl.“ Nechala jsem závěsy znovu se zatáhnout. „Máte jedenáct strážných, z nich alespoň jeden má v těle biomechanickou síť.“ Pomyslela jsem na strážného s providery. „Další je oblíbencem mocného Hightona, jednoho s mnohem vyšším postavením, než by bylo v jeho věku obvyklé. A jen několik lidí, zejména ve vašem věku, chce nebo potřebuje podstupovat tak invazivní operaci, která vám dodá do mozku kybernetický zámek. A protože vaší strážní drží k tomuto zámku klíč, znamená to, že rozkazy přijímají od někoho jiného.“

Zíral na mne. „Jak jste to všechno zjistila?“

Nejistila. Většina z toho byly dohady. Které právě verifikoval. „Jsem dobrá v tom, co dělám.“

„Ano. To jste.“

Zamrkala jsem. Žádný Aristo by nikdy otevřeně nepřipustil, že někdo jako já, kdo pro ně byl jen zbožím na výměnu, měl oprávnění dělat cokoliv jiného než sloužit Aristům. Věděli velmi dobře, čeho jsme schopni, nikdy to však nepřiznali. Ano, tento muž měl chování, držení těla a hightonský přízvuk. Ne však ono pohrdání. Skutečný Aristo by se svým záměrem mne za mé skutky potrestat nedělal

žádné tajnosti. *Cítila* bych jeho opovržení. U tohoto jsem však necítila nic. Vypadal jak našťavaně, tak popuzeně, ale ani jedno z toho jsem necítila. Nic. Bylo to skoro horší než prázdnota.

Pak mi to došlo. V myslí měl *bloky*. Tohle nebyly ty instinktivní psychologické zdi, které by si mohl vystavět každý. Ať už empat či nikoliv. Tohoto muže chránily pečlivě vypracované bariéry. Byl cvičen, aby zamezil svému KET vysílat k ostatním empátům. Věděla jsem, jak velká je to investice času a snahy, tyto barikádovací techniky se naučit. Bylo to součástí mého jaegernautského výcviku. Také to bylo jiné než mentální dveře, které jsem zavírala před ostatními empathy, aby věděli, že mé pocity jsou osobní. Byla to ověřená obrana, která mohla být prolomena pouze silnější myslí.

Ale takové bariéry si stavěli jen psioni. *Pouze* psioni. Normální lidé neměli buď potřebu nebo schopnost něčeho takového. Ve skutečnosti, dokonce ani s biomechanickými přídávky, nebyl nikdo tak silné bariéry, jako jsem zaregistrovala u tohoto muže, schopný odstranit. Blokoval dokonce i mne. To znamenalo, že musel být výkonným telepatem. Ale Aristo nemohl být psionem. To prostě a jednoduše nebylo zakotveno v jejich genetickém kódu.

„Proč se na mě tak díváte?“ zeptal se Aristo.

„Jak?“ řekla jsem.

„Jako bych byl laboratorní vzorek.“

„Snažím se přijít na to, proč provider cestuje jako Highton.“

Jiskřil zlostí. „Přijdete si sem, vrháte urážky, máváte zbraněmi, snižujete mou pokrevní linii. Tedy, vůbec mě to nepřekvapuje. Jen do toho, střílejte. To je to, co jaegernauti dělají, ne. Zabíjejí bez rozmyslu.“

Nemusela jsem být ani telepat, abych poznala, že je jeho zlost skutečná. Věřil, že je Highton. „Nikdy nezabíjíme bez rozmyslu. Jak bychom mohli? Jsme empati. Cítíme to, co cítí naše cíle.“

Kde se to všechno vzalo? „Řekli vám o tom vaši rodiče, když vás učili skrývat své telepatické schopnosti?“

Zesinal a já si byla jistá, že jsem trefila do černého. Byl psionem, což znamenalo, že *ani jeden* z jeho rodičů nebyl Aristem. Ale někdo na sebe vzal tu velkou bolest, aby tuto skutečnost zaretušoval. Proč? Ano, mnoho Hightonů mělo děti se svými sloužícími a někteří tyto

děti povýšili do kasty vykonávačů. Ale nechat „projít“ takové dítě jakožto Hightona – nikdy předtím jsem o tom neslyšela. To by bylo fenomenální „znečištění“ jejich neustále glorifikovaných pokrevních linií.

„Jak dlouho jste si myslel, že to můžete skrývat?“ zeptala jsem se.

Zíral na mne. „Co se chystáte udělat?“

Tomu jsem nemohla uvěřit. On se mě bál. Od Hightonů jsem cítila hodně emocí: pohrdání, chtíč, zlobu, obsesi, znechucení. Ale nikdy strach. Alespoň dokud byli přesvědčeni o tom, že jsem provider. A odmítali připustit, že by *provider* mohl mít potřebnou sílu, aby v nich vyprovokoval strach. Ten jeho jsem teď cítila tak čistě a ostře, jako by to bylo rozbité sklo.

Cítila jsem ho.

Po skráních mi stékal pot. Před okamžikem byly jeho bariéry neprostupné. Teď se rozplývaly, alespoň pro mne. Byl mentální pevností, takovou, která by snesla trýznivou bitvu o snahu prolomit ji, ještě teď jsem ho cítila. Musel své zdi spouštět dobrovolně; já jsem neudělala nic. Dokonce jsem necítila ani jeho snahu o spuštění štítů, ani uvědomění si, že to dělá.

Pozoroval mě se zdravým, citlivým zájmem, na což jsem nebyla připravena. Krev se mi nahrnula do tváře a do ještě mnohem soukromějších partií. *Zablokuj!* Psikona synapse s bariérou mi probleskla myslí a blikala, aby mi sdělila, že blokování nefunguje. Buď bylo jeho přání příliš silné, nebo jsem cítila jeho stejně jako sebe. Co se to dělo? To bylo špatně, všechno špatně. Ne, nebylo to špatně, bylo to dobře a to bylo to, co bylo zlé.

Zhluboka jsem se nadechla. Zůstaň v klidu. Zjisti, co je zač. Ale jak? No, měla jsem dobrý začátek; jestliže někdo chtěl, aby prošel jako Highton, tak mu dal hightonské jméno.

„Co mě překvapuje,“ řekla jsem, „je, že vám rodiče dali jméno, na které jasně nemáte nárok.“

Oproti mému očekávání tato poznámka jeho zlost nevyprovokovala. Jen pokrčil rameny. „Mám na něj mnohem větší nárok než ty stovky lidí, které jej užívají.“

Stovky. S ohledem na to, že existovalo jen několik tisíc Aristů, muselo být jeho jméno populární. Jaká byla všeobecně známá aristovská jména? Kryx jako Kryx Tarque. Na to nikdy nezapomenu. Další bylo Vitar a Jaibriol a...

Jaibriol. *Jaibriol*. Ted' jsem věděla, proč jsme si s Rexem mysleli, že vypadá povědomě, a proč jej ani Helda a ani Taas nepoznali. Tenhle falešný Aristo, tento beránek ve vlčím rouchu, byl živoucí připomínkou na mrtvého Hightona. Na muže, který zemřel, když byla Helda ještě malá a Taas ještě nebyl na světě. Komlink o něm nenašel záznam, protože jsme se dívali mezi žijícími Hightony. Tento muž byl mladší verzí mrtvého Císaře Jaibriola Qoxe, otce současného Císaře.

Ale mezi Kšeftařem, který ted' stál přede mnou a hologramy, které jsem viděla s Jaibriolem Qoxem, existoval dramatický rozdíl. Přestože zesnulý Císař mohl být v mládí pohledný, jeho tvář zestárla a drsné rysy ukazovaly pravdu o jeho skutečné povaze. Jeho syn, současný Císař, byl příjemnějším, tišším vládcem, mírněji hovořícím – a úplně stejně zvráceným. Léta poznamenala tuto krutost do jeho rysů stejně, jako se zapsaly do tváře jeho otce. Ale muž přede mnou nevykazoval žádné známky oné drsnosti.

Myšlenka rašící v mé mysli byla absurdní. To musel být omyl. Ale musela jsem to zkusit. „Jak budeš vládnout, Jaibriole? Tví lidé nikdy nepřijmou telepata za svého Císaře.“

Zarděl se. „S mou myslí je všechno v pořádku. Mí lidé mě přijmou.“

Ne. Ne. To byla lež. Musela být. Ale s jeho myslí, která se ted' pro mne otevírala, nebyl prostor pro nedorozumění. Mýlili jsme se. Všichni.

Ur Qox měl následníka.

Přinutila jsem svůj hlas, aby zůstal klidný. „Jsi provider. To je jediné vysvětlení pro to, že ses narodil jako psion. Geny musíš dostat od obou rodičů.“ Obou. *Obou*. Zírala jsem na něj. Ted', když jsem jej hledala, nebylo pochyb o jeho qoxovském původu. Nejen že zesnulého Jaibriola Qoxe připomínal, ale viděla jsem také jeho podobnost se současným Císařem. „To znamená, že tvůj otec – Císař

– je nanejvýš *polovičním* Hightonem. Ty nemůžeš být více než čtvrtinovým.“

„Dost!“ Jaibriol zatnul pěst. „Nechej těch svých hnusných urážek.“

Jeho bloky se rozpouštěly jako sůl ve vodě. Cítila jsem ho. Bylo to neskutečné. Nádherné. A smyslné. Chtěla jsem ho tak, jako chce losos připravený ke tření a plavící se proti proudu přes všechny překážky dosáhnout domova a rozmnožovat se. Měla jsem nutkání udeřit ho za to, že on – hightonský následník – se mnou může tak zacloumat.

„Budou dychtit po tvé bolesti.“ Prohrávala jsem svou bitvu o to, zůstat v klidu. „Oni všichni, tví ministři, šlechtici, tvé ženy, strážé, generálové. Tvůj život bude peklo.“

„Jsi šílená,“ řekl.

„Nic nevíš. Měl jsi bariéry, které tě chránily. Ty však neudržíš navždy. Pokud jedinkrát *uklouzneš, jen jedinkrát*, oni se to dozví. A ty se dozvíš pravdu o svých skvostných Hightonech. O svém otci. Ten muž je zrůda.“

Ukázal na jumbler, který jsem držela. „Tohle je všechno, čemu rozumíš. Všechno vidíš jako válku a nenávisť. Můj otec je skvělý muž, skvělejší, než bys ty kdy dokázala pochopit.“

„Kdes’ byl posledních dvacet let? V nějakém zámotku?“ Chtěla jsem ho praštit. „Hightoni *týrají* lidi. To pravděpodobně dělal i tvůj otec matce, když docházelo k tvému plození.“

Jeho tvář úplně zbělela. „Jsi nechutná. Nechutná.“

„Myslíš si, že lžu?“ Zamávala jsem před ním svou zbraní. „Dobrá. Vstup do mé mysli, falešný Hightone. Chceš vědět, jaké to je být providerem? Pojd’ a podívej se. Jestli na to máš odvalu.“

Pozoroval mě jako muž balancující na pokraji útesu. Pak vstoupil.

Zamýšlela jsem jen nechat ho podívat se, co se mi stalo na Tamsu, nechat ho, aby jej ta vzpomínka zranila stejně, jako zranila mne. Nemohla jsem však naše propojení přerušit. Jeho mysl byla příliš silná, dokonce ještě silnější, než jsem podle varování od jeho obrovských bariér očekávala. Spolu jsme se propadli, při potápění splývající, sdílení, jaké jsem zažila zatím jen jednou se sedmiletým

chlapcem. Teď to však bylo s dospělým člověkem, s intenzitou zesílenou zlostí a sexuální žádostivostí, která mne udeřila jako přílivová vlna.

Jaibriol Qox byl Rhon.

Nyní jsem ho mohla cítit, pižmovou, mužskou vůni, která zaplavila vzduch kolem nás a zhřísnila mé myšlenky. Feromony, rhonské feromony, jaké nedokázal vyprodukovat žádný normální člověk. Celé mé tělo na ně reagovalo. Naše mentální spojení zachytilo mé vybuzení a vrátilo mi jej zpátky, což mě vzrušilo ještě více. Znásobovalo to také Jaibriolovy reakce a zamykalo nás do dvojité smyčky, která rychle začala být pro svou intenzitu neúnosná. Pokud by byly naše osobnosti neslučitelné, tak by nás to odvrhlo. Ale on mi *seděl*. Byl jako afrodiziakum, rozhodný, mužný, vřelý, smyslný, vstřícný...

Propadla jsem do jeho vzpomínek jako potápěč nořící se do oceánu. Jeho myšlenky se obtáčely kolem mne, jako bych byla jedinou jistotou v moři osamění, ve kterém tak dlouho žil. Celých dvaadvacet let svého života strávil, až donedávna, v samotě... jeho opuštěnost narušovaly jen návštěvy jeho učitelů. Jeho otec jej sotva přišel navštívit –

Jeho závazky mu nedávaly ani chvílku volna, pomyslel si Jaibriol. Neměl na starosti jen mne. Je Císařem Jubije.

Poznala jsem to, co on nemohl vidět: pro svého otce byl nejposlednějším providerem. Někde sám v sobě našel Qox dost slušnosti na to, aby toho hocha nechal na pokoji, raději ho odmítal, než by na sebe bral riziko, že by mohl týrat vlastního syna.

Příliš pozdě jsem si uvědomila, že jakmile jsem zformovala tuto myšlenku, tak Jaibriol už ji zachytil. Otevřel ústa, pak je zase zavřel. *Jak můžeš něčemu takovému věřit?* pomyslel si.

Jaibrioli – omlouvám se. Musím toto spojení ukončit. Dát si odstup. Nemohu dovolit, aby se dělo něco takového. Nemohu mít takové sympatie k hightonskému následníkovi.

Pak jsem spatřila jeho matku, Císařovnu... *vysoká a nádherná v černých a zlatých šatech Inoucích k jejímu tělu. Zlato se blyštelo na jejích zápěstích a na krku, v uších jí jiskřily diamanty. Vlasy jí splývaly k pasu jako černé hedvábí. Oči byly jako dva rubíny, tak*

červené a jasné jako ten nejdokonalejší drahokam. A její tvář, tak rozkošná, tak nádherná, tak chladná, chladná a ledová, stejně tvrdá jako její diamanty. Proč mě tak nenáviděla? Jaké strašné věci jsem udělal, že má matka odmítala každé mé slovo, každý můj pohyb, každý můj výdech?

Pozorovala jsem jeho obličej a chtěla se dotknout jeho tváře, jeho rtů. *Jaibrioli, cožpak to nevidíš? Neexistuje ani vzdálená podobnost mezi tebou a Císařovnou Qox. Ona nemůže být tvou matkou, ne pokud ty jsi Rhon a ona Highton.*

Dost! Chytil mne za předloktí a držel je, jako bych byla matkou, která ho tak nenáviděla. Nejsem provider.

Přes jeho odpor jsem si byla jistá, že tuší pravdu. Jako dlouho trvalo jeho dědečkovi, než našel nebo vytvořil providera, který měl rhonské geny? Roky? Desítky let? Mohl si potom sám vytvořit svého rhonského následníka? Pravděpodobně. Ale nepochybovala jsem o tom, že pro zplození syna, který je napůl Qox a napůl Rhon, použil providera. To zajistilo, aby v qoxovské pokrevní linii zůstaly jeho geny, ale co bylo nejdůležitější, vyžadovalo to minimum deviací z hightonského chování. To, že dokázal prolomit tyto zažité modely chování natolik, že dokonce zplodil syna, který byl napůl Hightonem, mne ohromovalo.

Syn, kterého stvořil – Jaibriolův otec – musel tento proces dokončit. Jak? Použil své vlastní geny? Nebo také našel providera, který mu mohl dát jak potěšení, tak rhonského následníka?

Mohla jsem si domyslet, jak Císař zfalšoval údaje o pokrevnosti: výhružkami a úplatky. Qox měl prostředky, jež neměl k dispozici žádný další Highton. Také jsem nepochybovala o tom, že ty, kteří prováděli ověřování, později zabil. Rozsudek smrti vykonal sám, v tajnosti a nezanedbal žádného svědka pravdy o dědictví svého syna.

Ne. Jaibriolovy myšlenky se leskly jako slzy posbírané na zrcadle. Mýlíš se. Mýlíš!

Jaibrioli – je mi líto. Bože, je mi líto. Polkla jsem a snažila se svou mysl od jeho odtáhnout. To však bylo nemožné – tak osamělý – jeho život byl tak osamělý. *Jedinou konstantou v něm byl jeho otec.*

Velký muž, pomyslel si Jaibriol. Nikdy nebudu hoden jeho jména. Neuctívej ho. To tě jenom raní.

Já ho neuctívám. Já ho miluji.

Nechal tě samotného.

Přivedl učitele. Ve své mysli Jaibriol vytvořil obraz postaršího muže s šedivými vlasy a velkýma očima. Mariina jsem miloval nejvíce. Učil mne zpívat. Jeho hlas byl úžasný. K šestým narozeninám mi daroval štěně loveckého psa. Vždy podporoval mé koníčky.

Koníčky?

Jaibriol mi ukázal svou knihovnu. Komplex budov na půdě automatizovaného panství, kde žil. Ukázal mi obrazy sebe, když studoval, zpíval, četl, psal, trénoval, stavěl, zkoumal. Jeho „koníčky“. Se svým časem neměl nic jiného na práci. Mluvil čtrnácti jazyky, hrál na sedm hudebních nástrojů, měl hlas, který obsáhl tři oktávy, exceloval v sedmi sportech. Znal historii a zeměpis více než stovky světů, matematiku a vědy studoval na doktorandské úrovni, mohl diskutovat o dílech jak lidských, tak ne-lidských filozofů.

Zírala jsem na něj. Cožpak si neuvědomuješ, čeho jsi dosáhl?

Neudělal jsem nic. Neprokázal ani náznak pýchy. Své výsledky prostě neměl s kým nebo s čím porovnávat. Jako syn i jako následník jsem zklamáním. Proč by mě jinak můj otec ukrýval? Polknul. Mariin ke mně přestal docházet. To se stalo pokaždé. Chvilí přicházeli a pak to přestalo. Jen můj otec se vždy vrátil. Jeho další myšlenka byla útržkovitější. Má ošetřovatelka – Camyllia. Byla tam, když jsem byl malý. Brala mne na procházky, hrála si se mnou, zpívala mi ukolébavky a uklidňovala mne, když jsem se se strachem vzbudil. Umožnila mi, že jsem cítil, jako by každý moment strávený pohromadě byl tou největší vzácností, že se to nikdy nebude opakovat, takže jej musí učinit co nejlepším. Trhaně se nadechl. Pak přestala přicházet. Otec mi řekl, že byla nemocná... a pak, že... zemřela.

V jeho mysli jsem mohla Camylliu vidět. Mladou ženu, úžasně krásnou, hnědookou a hnědovlasou Jaibriolovu verzi. Kdyby byly její vlasy a oči upraveny, aby vypadala jako Highton, mohla by být jeho dvojčetem. Nepochybovala jsem však, že to byly Jaibriolovy oči a vlasy, které byly upraveny. Protože jsem měla jistotu, že Camyllia nebyla sestra. Byla to jeho matka.

Jakmile se tato myšlenka zformovala, nechala jsem si přes svou mysl přetáhnout pokrývku, abych ji před Jaibriolem ukryla. Jeho otec by zabil každého, kdo by objevil pravdu o pravé identitě svého syna. To, že tato matka Qoxe přesvědčila, aby mohla žít dostatečně dlouho na to, že si ji Jaibriol pamatoval, bylo stejně překvapivé jako srdcervoucí.

Ale Jaibriol viděl i přes zástěnu, kterou jsem před svými myšlenkami postavila. *Ne. Mýlíš se.* Po tváři mu skanula slza, pak další. *Mýlíš.*

Tvůj otec tě miloval. Přinutila jsem se tomu věřit, takže tomu věřil i Jaibriol. *Izoloval tě, protože to byla jediná možnost jak zajistit, aby ti nikdo neublížil. Pokud kdy unikne jakýkoliv náznak toho, kdo a co skutečné jsi, tak tě to zničí. A to se nezmiňuji o jeho otci. Potřeboval, aby z tebe vyrostl silný člověk, aby ses naučil, jak sám sebe chránit.*

Jeho stisk na mé ruce zesílil. *Jak si můžeš myslet, že víš o lásce mých rodičů všechno? Ty jsi jaegernaut, zabiják. Můžeš vůbec cítit nějakou lásku?*

Jakmile otázku zformoval, má mysl už vysílala odpověď. Snažila jsem se to zadržet, ale on se dostal do mých vzpomínek.

Viděl mé dětství, dívku obklopenou vnímavou a citlivou rodinou. Cítil, jaké to bylo žít s ostatními empathy, to naplnění, které se s ním vázalo a cítil jeho propastnou nepřítomnost ve svém vlastním životě. Viděl Rexe, Heldu, Taase a rozuměl tomu, jak jsme si byli blízcí. Viděl nás společně pracovat, nejčastěji mě a Rexe, dokonce i na Tamsu –

Pak našel Tarqua.

Zkřivila se mu tvář, klesl na kolena a stahoval mne sebou, dokud jsme na koberci neklečeli tváří v tvář. Sklonil hlavu a nahnul se dopředu, mou ruku svíral tak silně, že mu zbělely kotníky na rukou. Dokonce ani když mne udeřil čelem do čela, tak nepohlédl vzhůru. Jenom zíral na podlahu. Upustila jsem svůj jumbler a sevřela jeho paže, zatímco se má mysl snažila překrýt vzpomínky a zamezit mu je číst. Ale pokrývka znovu odplynula a byla odhozena z víru jako malý cár odváť větrém.

Zatímco Jaibriol bojoval s mými vzpomínkami na Tarqua, tak jsem poznala svou vlastní noční můru. Věděla jsem, proč Jaibriol existoval. Bylo tady jediné vysvětlení. Měl předurčení, které jeho otec a dědeček vyhodnotili jako důležitější, než je čistota qoxovských pokrevních linií. Vytvořili jej z jediného důvodu, pouze toho jediného – aby převzal kontrolu nad Skol-Netem. Skrze něj si nakonec Kšeftaři podrobí Skolii.

Postupně, tak postupně, že jsem si zprvu ani neuvědomila, že k tomu dochází, se naše mysli rozpojily, jako když skončí bouře. Nikdo, dokonce ani Rhon, nemůže kontakt s takovou intenzitou unést nadlouho. Znovu jsem si uvědomila místnost. S Jaibriolem jsme si stále leželi v náruči, on držel mou ruku, jako by byl mým milencem. Já jsem tak pevně svírala jeho rukávy, že se látka v mých rukou trhala. Tvář měl vlhkou od slz a já cítila to stejné na své. Můj jumbler ležel na podlaze vedle nás.

Nemohla jsem třas svých rukou zastavit. Jaibriol se posadil, přičemž mne stále držel. „Můj otec není d’ábel.“ Třásl se mu hlas. „Hightoni nejsou d’áblí. Uvidíš. Mýlíš se.“

„Byl jsi tam se mnou. Cítíla to.“

Pager na dveřích zazvonil. Následoval jej hlas z interkomu. „Lorde Qoxi?“

Jaibriol upustil mé paže, jako by pálily. Na chvíli jsem se bála, že vůbec neodpoví a přinutí tak strážce, aby vešly dovnitř a zjistily proč. Pak se drsně nadechl a hlasitě promluvil. „Co je?“

„Jsme připraveni znovu aktivovat kyberzámek, sire.“

Oba jsme se s Jaibriolem postavili. Pak se sehnul a zvedl můj jumbler.

Ne. Bohové, ne. Jak jsem s ním mohla přijít o svou zbraň? Je sice pravda, že by ji nemohl použít ani kdyby byla nabitá; zbraň byla napojena na můj mozek a mohla být aktivována jedinečně mnou. Ale teď, když ji měl, bylo mé blufování bezcenné. A znal mou totožnost. Všechno, co by měl udělat, by bylo říct: „První je tady.“

Jaibriol mi jumbler podal. „Jdi.“

Vydala jsem se zpět do své skrýše za šatnou. „Strážce. V zahradě.“

Otřel si tváře o rukáv. Pak přešel ke dveřím a dotknul se panelu vedle nich, čímž zhasnul světla. Když se otevřely dveře, na tváři se mu objevily stíny.

Slyšela jsem skřípavý zvuk uklánějícího se strážného.

„Spal jsem,“ řekl Jaibriol. „Se zapojením zámku budete muset počkat do zítřka.“

„Je mi líto, sire.“ Strážný zněl nervózně. „Ale obávám se, že to budeme muset udělat teď.“

Mysl mi probodla zlost smíchaná se strachem. Ani jedna z těchto emocí nebyla má. Přestože jsem teď mohla Jaibriola číst dost dobře na to, abych si uvědomila, že stále blokuje všechny ostatní, on a já jsme byli uzamčeni ve spojení, které nemohl ani jeden z nás přerušit. Ale naše souznění teď alespoň pokleslo na intenzitu s přijatelnou úrovní.

Téměř přijatelnou. Vzpomínky na to, jak mne zasáhly jeho feromony, na jeho svalnaté tělo ukryté pod oblečením – mé tělo odpovědělo s takovou žádostivostí, že jsem znovu téměř upustila svůj jumbler. *Zablokuj!* pomyslela jsem si. Psikona v mé mysli nejistě zablikala, pak vydala třaskavý zvuk a vyšuměla jako vlhká prskavka.

Přes toto nechtěné vyburcování ležela další emoce, Jaibriol nenávidějící kyberzámek, *hnusný, dusící, způsobující závrať...*

Tiše jsem se nadechla a snažila jsem se odpojit se od jeho reakcí. Z vlastní zkušenosti jsem věděla, že aktivace kyberzámku je jako být stížen závratí, která neskončí, dokud zámek neodpojím. Proč poslal Jaibriola jeho otec sem, kde bylo tak velké riziko, že potřeboval ochranu kyberzámkem? Při našem sdílení jsem našla jen pocit, že si sám Jaibriol nebyl jistý.

„Počkáte do zítřka,“ sdělil Jaibriol strážnému.

„Já – obávám se, že to nemohu udělat, sire.“

Jaibriol mluvil s mrazivě perfektním hightonským přízvukem. „Já vám to prikazuji.“

„Je mi líto, sire. Velmi líto. Ale mám rozkazy od vašeho otce.“

Tečka. „Dejte mi bez něj šest hodin.“

„Nemohu. Je – je mi skutečně líto, sire. Ale mám rozkazy. Za šest hodin se toho může hodně stát.“

„Dvě hodiny,“ řekl Jaibriol. „Nebo bych mohl být – rozmrzlý.“

„Sire, já *nemohu*. Kdyby se vám cokoliv stalo, tak by mě Císař nechal popravit.“

„Nic se nestane.“

„Já... já *nemohu*.“

Jaibriolova tvář se uvolnila do úsměvu. „Slyšel jsem, že tvá dcera je nadaná švadlenka.“

„Sire, moje dcera se nikdy nedopustila žádné –“

„Ne, ne.“ Jaibriol mluvil mile. „Slyšel jsem jen dobré zvěsti. Přihlásila se do Cechu krejčích?“

„Ano sire.“ Strážný váhal. „Nebyla přijata. Moje dcera není vykonávač, víte.“

„Nuže, snad bych její jméno mohl zmínit před představeným cechů.“

Na chvíli bylo ticho. Pak uniforma strážného zapraskala znovu a znovu, tentokrát několikanásobná poklona. „Děkuji vám, sire. Vaše velikosti. Vaše stoupající vysokosti.“ Slova se překrývala jedno po druhém. „Děkuji vám.“

„Ano?“ Jaibriol už zase nezněl mile.

Strážný se nadechl. „Lorde Jaibrioli, předtím, než znovu aktivujeme kyberzámek, tak musím překontrolovat opravy bezpečnostního systému. To zabere dvě hodiny. Nejméně.“ Udělal přestávku. „Budete mne do té doby potřebovat?“

Téměř jsem zafuněla. Přestože virus, který jsem vypustila, byl efektivní, předpokládala jsem, že vyčistit systém nezabere ani hodinu.

Jaibriolův hlas se uklidnil. „Ne, nebudu tě potřebovat. Dohlédni na počítače.“

„Ano, sire.“

„Našli jste První?“

„Ne, sire. Šla do parku, kde zničila nějaké stromy a elektrické vedení. Pak zmizela.“

„Co je to za strážného, kterého jsem právě zahlédl v zahradě pod mým balkónem?“

„Rak.“

Jaibriol ztuhnul, jako by jej někdo udeřil. Zachytila jsem od něj nejasný obrázek strážného s providery. Zmocnil se mě neklid, *strach z Raka, kterému nikdy tak úplně nerozuměl* –

Zablokuj! pomyslela jsem si. Strach odezněl, ale psikona stále blikala.

„Pošli Raka do kontrolního střediska,“ řekl Jaibriol. „Chci, aby své hlášení o První nahrál okamžitě.“

„Ano, sire.“ Uniforma strážného znovu zapraskala.

Poté, co Jaibriol zavřel dveře, vrátil se ke mně. „Sauscony...“

Bylo matoucí slyšet Hightona vyslovovat mé jméno s takovou touhou. „Ano?“

„Zůstaň se mnou.“

„Víš, že to nemohu udělat.“

Na chvíli se zastavil a pozoroval mne. Pak se dotknul mé tváře. „Sbohem.“

Polkla jsem. „Sbohem.“

Odešla jsem k balkónovým dveřím a ověřila si, co se děje venku. Rak kráčel dole po trávníku a mířil k domu. Zahrady byly tmavé; buď můj bláznivý virus přetížil systém nebo někdo vypnul proud, aby zarazil ta divoce se honící světla. Zahlédla jsem další dva strážné procházející mezi stromy, které oddělovaly další zahradu. Ale bez světla tady v Jaibriolově ložnici a dole v zahradě, vypadaly jak balkón, tak mřížky temně.

Zabralo mi jen několik sekund, než jsem se dostala ven a sešplhala po mřížkách dolů. Plížila jsem se podél zdi domu a ukrývala se ve stínech. Jakmile jsem měla volnou cestu, rozběhla jsem se přes ulici do ztmavlého parku.

Kapitola 5

Odmítnutí

Zpátky do hotelu jsem se dostala až po půlnoci. U recepcy v hale čekala spojenecká policejní důstojnice. Jakmile jsem vstoupila, přišla ke mně a promluvila: „*Navarhos* Valdoria?“

Netečně jsem se na ni podívala. Byla jsem příliš unavená na to, abych se otravovala se svými překládacími programy.

Po chvíli řekla: „*Español?*“

„*Un poco,*“ řekla jsem.

„*Ist Deutch besser?*“ Když jsem se na ni jenom tak dívala, tak řekla: „Co takhle anglicky?“

„Ano,“ odpověděla jsem ne proto, že by má angličtina byla nějak lepší než má španělština, ale proto, že jsem v hale nehodlala strávit celou noc.

„Jste První Valdoria?“ zeptala se.

„Ano,“ řekla jsem.

„Obávám se, že vás budu muset zatknout, madam.“

„Nemůžeš.“ Ve skutečnosti to nebyla pravda, i když jsem doufala, že ji tím odbudu. Musela vědět, že podle skolianských zákonů nemohl být zatknut žádný jaegernaut; při jednáních o příměří kolem toho dělali Spojenci pěkný kravál. *Nikdo není mimo zákon* Tuhle frázi měli rádi. Byla to však jejich fráze, ne naše. Pokud jaegernaut porušil skolianské zákony, mohly civilní orgány pouze zaslat zprávu s protestem na Imperiální vesmírné velitelství. To ale neznamenal, že bychom z toho byli venku; IVV nás držela pod kodexem cti, který znamenal ujištění, že jsme porušovali právo jen pokud to bylo nezbytné pro obranu Impéria. Byla to však vojenská záležitost, nikoli věc pro civilní policii.

Tohle bylo samozřejmě skolianské právo. Právě teď jsem se nacházela na spojeneckém území.

„Je mi líto, madam,“ řekla důstojnice. „Ale oddíl 436, sekce G, paragraf 16 Spojenecko-Imperiální dohody MilCap umožňuje zatknout a deportovat kteréhokoliv imperiálního jaegernauta, který je shledám vinným z násilí proti spojeneckým...“

„V pořádku,“ zabručela jsem. Pak jsem se na ni úkosem podívala. „Vy mě zabásnout?“

„Ne, nemyslím, že to bude nezbytné.“ Přečetla mi má práva: cokoli řeknu, může být a bude, použito proti mně a tak podobně. Noční služba na recepci celou scénu dychtivě pozorovala. Zítra se bude pravděpodobně takhle historka vykládat po celém městě: imperiální První se vloupala do Hightonova domu. Jen jsem doufala, že z toho nevyrobí jeden z těch jejich zmatených filmů ‚Jaegernaut v amoku‘.

Na stanici mne policistka odvážela ve svém vznášedle. Obrazovka oddělující přední oddělení od zadního neustále praskala, jakoby elektrickým výbojem. Vzadu byla tlačítka pro vystupování odmontována, čímž vnitřek vozu s jediným sedadlem, ve kterém jsem seděla, vytvářel pocit klidné sférické dutosti. Přes celé tělo mi policistka přetáhla zadržovací síť, vymlouvajíc se ve chvílích, kdy mne připoutávala do tohoto svíravého objetí, na „regule“.

Cítila jsem se jako idiot. Dumala jsem nad tím, co by asi dělala, kdybych jí řekla, že jsem rhonský následník. To by mne určitě z tohoto zmatku dostalo. Následně bych však musela přetpět kritiku svého nevlastního bratra, že užívám svého jména k tomu, abych obešla Imperiálně-Spojeneckou smlouvu.

Zatímco mne obviňovali z vloupání, nedovoleného vstupu, napadení, poškozování věci a napadení počítače, byli policisté neobyčejně zdvořilí. Bylo to divné. Pravda, byla jsem První, ale také jsem porušila snad všechny jejich zákony. Navíc vypadali, jako by moje chování schvalovali.

Udělali mi holosnímký, vzali mi otisky prstů a vzor sítnice zároveň se vzorkem tkáně pro analýzu chromozomů. Pak mě strčili do místnosti, ve které čekalo dalších pět lidí. Všechno to byly tmavovlasé ženy, které na sobě měly oblečeny těsně přiléhající černé šaty, jež připomínaly mou uniformu. Policistka nás postavila do řady proti skleněné zdi, ve které jsme se odrážely. Jakmile jsem si dala

ruce do kapes a zamračila se, ostatních pět žen v řadě udělalo totéž. Celé to vypadalo surrealisticky.

Přes sklo jsem sice neviděla, ale vsadila bych se, že ať už stál na druhé straně kdokoliv, tak nás mohl vidět. Snažila jsem se uvolnit se a nechat svou mysl proniknout zdí. Cítila jsem několik lidí, ale jen zběžně, a ani jeden z nich nebyl psion.

Pak jsem narazila na prázdnotu.

Byl to Jaibriolův strážný, ten s těmi providery. Prohlubeň v jeho hlavě sice byla méně hroživá než u pravého Arista, přesto jsem cítila, jako by mi po kůži ložili mravenci. A byl *rozzlobený*.

Ucouvla jsem jako vystrašená srna prchající před lovcem. Přitom jsem strážnému poslala jasný mentální obraz jiné ženy z řady. Ale mohla jsem si být úplně jistá, že na to už bylo pozdě, že už mne určitě identifikoval.

Dál mne vzali k policejnímu šéfovi. Byl to tělnatý muž s nakrátko ostříhanými vlasy, které mu přímo trčely z hlavy. Byl to stříh na vrcholu s rovnou plochou, díky němuž vypadal jako ježatý kartáč. Promluvil na mne jazykem, který jsem neznala. Znělo to jako ta první řeč, kterou použila policistka, co mě zatkla.

Když jsem zakroutila hlavou, důstojník, který stál vedle, se k němu naklonil a potichu mu něco řekl.

Šéf kývl. „Mluvíte anglicky?“ zeptal se mě.

„Něco,“ řekla jsem.

„Jak jste věděla, kde se zdržuje Lord Kyr?“

Lord Kyr? „Highton?“

„Muž, do jehož domu jste vrazila.“

Pro „vrazila“ mi páteří uzel nabídl několik překladů. Mimo jiných **slang pro bezdůvodné opakované vniknutí**. Policejní šéf měl asi na mysli, co jsem v tom domě dělala. V domě „Lorda Kyra“. To znamená, že Jaibriol cestoval pod falešným jménem. Jistě, musel by být blázen, kdyby rozhlašoval, že je Císařovým následníkem.

„Provider říct mi kde,“ řekla jsem. „Dostat jeho myšlenka.“ Ne, to znělo hrozně. Má angličtina byla dnes večer ještě zkomolenější než obvykle. Zapojila jsem překladač a zopakovala to, co mi řekl. „Umístění jsem obdržela z mysli providera jeho strážného.“

„Aha.“ Vypadalo to, že to byla odpověď, kterou šéf očekával. Podle všeho Spojenci uznávali telepatii více, než veřejně přiznávali. Ale jak to, že mou odpověď předvídal. Nemohl vědět, že má strážný providery, pokud mu to sám strážný neřekl. A Kšeftaře diskutujícího o svých sloužících se spojeneckou policií jsem si nedovedla představit.

„Co vám řekla?“ zeptal se šéf.

„Provider?“ dotázala jsem se.

„Ano.“

Ona? Ověřila jsem si to u překladatele a ten potvrdil to, co jsem si myslela: *ona* se týká ženy. Ale první provider, kterého jsem zachytila, byl chlapec. A nemluvila jsem ani s ním, ani s děvčetem. Ptal se šéf na záměrně zavádějící otázky? Odkud měl své informace? Strážný neměl možnost dozvědět se, že jsem se zkontaktovala s jeho providerem. Dokonce i kdyby sám Jaibriol hovořil s policií, o čemž jsem pochybovala, tak ani on nevěděl, že jsem byla v kontaktu s providery. A nebyla jsem si jistá, jestli to vůbec věděli i provideři.

Ale žádnou záludnost jsem ze šéfa necítila. Chtěl si jen ověřit fakta. A tak jsem řekla: „Nikdy nemluvila s providerem. Dotkla jsem se chlapcovy mysli. Pak dívky.“

Kývl. „To je to, co nám sdělili.“

Oni? On s nimi *mluvil*? Jak? „Oni v pořádku?“

„Děvče se zotavuje lépe než chlapec,“ řekl. „Kdyby chtěla, mohla už by teď odejít z nemocnice. Avšak nechce být oddělena od svého bratra.“ Udělal pauzu. „Rádi by vás viděli. Myslím, že vám chtějí poděkovat.“

Žádný div, že byl aristovský strážný rozzlobený. Pokud byli jeho provideři v deloské nemocnici, pak byli na neutrálním území a nemohli být nuceni se k němu vrátit. Ale proč mi chtěli poděkovat? Já jsem je do nemocnice neodvezla.

Pak jsem si uvědomila, že v chaosu, který jsem v domě způsobila – se strážnými, kteří mne hledali a s poblázněným bezpečnostním systémem – mohli provideři utéct.

„Ano,“ řekla jsem. „Navštívím.“

Nemocnice byla deset minut chůze od stanice. Nervoplexové ulice teď byly v klidu, tiché pod našimi chodidly, bez vznášedlové

dopravy. Dokonce i světlo z pouličních lamp bylo přidušeno. Velký měsíc na obloze přešel přes nejvyšší bod svého oblouku a mířil zpátky dolů k horizontu. Jeho kotouč rozléval po spícím městě bledě oranžové světlo.

Při chůzi jsem se podívala na šéfa. „Provideři – oni z Tamsu?“

„Původně ne. Oba jejich rodiče byli sloužícími, kteří byli před lety přivezeni na Tams jakožto součást Aristovy domácnosti.“

„Takže tito provideři se narodili jako sloužící?“

„Je to to jediné, co kdy poznali.“ Šéf se zamračil. „Kriste, stěží můžou mluvit. Ve skutečnosti, když tu možnost měli, tak to málem ani nezkusili.“ Pohlédl na mne. „Chtělo to od nich hodně odvahy, udělat to, co udělali.“

Přelož ,zkusit to‘, pomyslela jsem si.

V tomto kontextu to znamená pokus o útěk, odpověděl mi můj páteřní uzel.

Žádný div, že šéf řekl, že měli odvalu. A to je ještě mírné slovo. Dokonce už to, že na útěk pomysleli, znamenalo prolomit letité bariéry. „Pomůžete jim?“ zeptala jsem se.

Kývl. „Jakmile bude chlapec propuštěn z nemocnice, tak je pošleme na Zemi. Budou tam mít hostitelskou rodinu a poradce, který jim pomůže přizpůsobit se.“

Aspoň nějaký zisk bude z toho rozruchu, který jsem dnes v noci způsobila. Provideři měli nyní azyl, slovo, které Spojenci tak zbožňovali. Země si nevybrala ve válce mezi mými lidmi a Kšeftaři žádnou stranu a zaručovala azyl každému, kdo měl nějaký důvod jej potřebovat. Díky tomu jsem se na ně vždy dívala s podezřením. Jejich azyl mi vždycky připadal jako pohodlný prostředek jak se vyhnout zodpovědnosti pro ty, kteří způsobovali Impériu problémy.

Dnes večer jsem to viděla jinak.

V nemocnici byli provideři v soukromém pokoji. Poznala jsem je okamžitě, jakmile mne doktor do pokoje zavedl. Vypadali jako jednovaječná dvojčata, oba měli kolem osmnácti. Chlapec ležel v posteli, dívka seděla vedle něj v křesle a ukazovala mu holoknihu. Když se dveře otevřely, tak oba poskočili a obličje jim zesinaly.

Mezi dveřmi jsem zaváhala, pak jsem vstoupila. „Buďte pozdraveni.“ Promluvila jsem jubijansky, jazykem kasty sloužících.

Ten byl pojmenován po Ju'be Qoxovi, Jaibriolově pradědečkovi a prvním Císaři. Jube bylo také slovo, které Kšeftaři používali pro pojmenování jejich Císařství, Jubijská shoda. Tohle jméno muselo být jedním z jejich úhlednějších výtvorů. Pochybovala jsem, že by kterákoliv planeta, kterou zabrali, pociťovala nějakou „shodu“ se svými nechtěnými pány.

Dívka mne pozorovala očima bledýma jako dvě lastury. Její bratr se pomalu posadil. Na sobě měl pyžamo, ale na zápěstích byly vidět šrámy a věděla jsem, že pod oblečením je to ještě horší. Ani jsem si nechtěla představit, co s ním jeho majitel dělal a „majitel“ bylo to pravé slovo, přestože se Aristové snažili zbytek vesmíru přesvědčit, že provideři byli spíše „oblíbenými subjekty“ než otroky.

Mladík ostýchavě promluvil: „Vy jste ta, která přišla do domu?“

Kývla jsem. „Jsem ráda, že jste se dostali ven.“

„Omlouváme se, že jsme vám způsobili tolik problémů,“ promluvila dívka.

„Skutečně je nám to líto,“ řekl chlapec. „Nechtěli jsme být problémem.“

Nemohla jsem uvěřit tomu, že se mi omlouvali. „Já se omlouvám, že jsem nemohla přijít dřív.“ Řekněme o nějakých osmnáct let.

„Už žádné další potíže nezpůsobíme,“ řeklo děvče.

Polkla jsem. „Nikdy jste žádné potíže nezpůsobili.“

Čím déle jsem s nimi mluvila, tím hůř jsem se cítila. Pořád se omlouvali. Jejich mysl byla otevřená, nechráněná; viděla jsem jejich hanbu nad tím, že byli provideři, že byli příčinou takového rozruchu a že vůbec byli. Říct, že sami sebe neměli rádi, by bylo neuvěřitelné zjednodušení. Znamení, která na nich strážný zanechal, byla mnohem hlubší než šrámy.

Neřekl mi náhodou cvokař, ke kterému jsem šla před deseti lety po svém zážitku s Tarquem, něco podobného? Na to jsem nechtěla myslet.

Poté, co jsme opustili nemocnici, policie mne propustila. Za porušení jejich zákonů mne mohli deportovat, ale k tomu neprojevili žádnou snahu. Měla jsem pocit, že ten, koho chtěli deportovat, byl strážný, který si vynucoval služby.

Při cestě zpět do hotelu jsem se zadumala. Jak jsem se hodlala smířit s vědomím, že jediný žijící člověk, který mohl být mým rhonským partnerem, zastupoval všechno, co jsem nejvíce nenáviděla. Přemýšlela jsem, zda Jaibriolův otec tuhle ironii viděl, a ve snaze vytvořit nepřekonatelnou zbraň, která by zničila můj lid, stvořil pozoruhodně slušnou lidskou bytost.

Jakmile jednou otevřeně přizná své postavení císařského následníka, bude Jaibriolův život peklo. Bude muset žít jako Highton, uvězněný mezi lidmi, ze kterých mu bude zle. Aby přežil, bude muset být ve všech ohledech jako oni. Pokud by se kdy dozvěděli pravdu, chovali by se k němu způsobem, proti němuž byl život těch dvou providerů procházkou růžovým sadem. Co se s Jaibriolem stane, až zjistí pravdu o své budoucnosti?

Odpověď už jsem znala. Viděla jsem to na svém bratru Kurjovi a možná i sama na sobě. Kapacita pro zatvrzování lidské duše byla neomezená.

Ale nechtěla jsem si ani představit, co by se stalo z Jaibriola. Chtěla jsem si ho pamatovat tak, jak jsem ho dnes večer poznala. Možná že mu dost té lidskosti zbude, a tak se bude moci jednoho dne sejít se skolianským Imperátorem u mírového stolu. Byl jediným hightonským Císařem, kterého jsem si dokázala představit, že s námi skutečně bude jednat o míru. A to byl další důvod, proč jsem nemohla odhalit, co jsem se o něm dnes večer dozvěděla.

„Znala“ jsem Jaibriola, protože jsem s ním splynula. Byla to zkušenost, kterou můj poloviční bratr Kurj nikdy nepozná. Dokonce ani při tak nekonečně nepravděpodobné příležitosti, jako byla tato, by k ničemu podobnému Kurj nesvolil. Ale bez toho nebude nikdy schopen pochopit mé přesvědčení, že Jaibriol je naší jedinou nadějí, jak ukončit tuto válku bez toho, abychom ji prohráli. Bylo jisté, že jeho otec a dědeček Jaibriola vytvořili proto, aby tuto válku ukončil. Ne však tím, že by vyjednal mír. Pokud by se Kurj kdy dozvěděl, že Ur Qox zplodil následníka, který by mohl ovládnout Skol-Net, nedošel by klidu, dokud by nestál nad jeho mrtvým tělem. A byl by ještě radši, kdyby předtím umíral dlouhou, agonickou smrtí.

Mohla jsem zablokovat svou mysl, abych ukryla to, co jsem věděla. To by však vystavělo zeď mezi mnou a každým, koho jsem

milovala. Rex by zjistil, že něco není v pořádku. Pravdu by nikdy nezjistil, ale věděl by, že se něco změnilo.

Stále byla tma a už bylo dlouho po půlnoci, když jsem znovu vešla do sametem a zlatem vyzdobené haly hotelu. Když jsem procházela kolem recepcce, tak se na mne službu konající slečna podívala přes holoknihu. „Promiňte, madam,“ řekla anglicky. Hmátla pod pult a vytáhla obálku. „Toto vám bylo doručeno asi před hodinou.“

Kdo na Delu mi posílá uprostřed noci vzkazy? Vzala jsem si obálku. „Děkuji vám.“

Při chůzi po schodech jsem obálku trhnutím otevřela. V rukou psaném vzkazu stálo: *Musím s tebou mluvit. Přijď do přístavu do doku číslo čtyři.* Podpis tam nebyl.

Sakra. Byla jsem vyčerpaná. Poslední věc, po které jsem teď toužila, bylo procházet se po přístavu. Vrátila jsem se zpátky k recepci, kde slečna klímala nad knihou. „Slečno?“

Otevřela oči. „Ano?“

Ukázala jsem na obálku. „Kdo to přišel?“

Nechápavě na mě hleděla „Promiňte, prosím?“

Nikdy jsem nechápala, proč se vám Spojenci omlouvali, když jste to byli vy, komu nebylo rozumět. „Tahle zpráva,“ řekla jsem. „Kdo s ní přišel?“

„Muž. Nevím, kdo to byl.“

„Jak vypadá?“

„Černé vlasy. Tmavé oči. Mluvil jako Turek.“

„Jaký Turek?“

Usmála se. „Turecko je stát na Zemi.“

Proč by se se mnou chtěl pozemšťan setkat v opravárenském doku v mořském přístavu? Bylo to bláznivé. Měla bych jít nahoru spát. Ale stejně bych nedošla klidu, dokud nezjistím, co chtěl. Takže jsem znovu vyšla ven.

Do přístavu, který se rozkládal v zátoce na jihovýchod od Arkády, jsem se dostala za deset minut. Vlnolamy se vinuly nad korálovými útesy, jejichž hroty vyčnívaly z vody. Některé byly vysoké pár centimetrů, jiné dosahovaly výšky člověka a další se ve vzduchu vzpínaly do výšky více než desíti metrů. Duhově zbarvený

hmyz jiskřivě zářil a přelétal nad korály tam a zpět a přitom je svými tělními výměšky stavěl. Stejně jako kostry mořských živočichů rozšiřují svou část pod vodou. Do moře odskakovaly fosforeskující záblesky, modré a zelené, fialové a růžové, odlesky žluté. Vlny pěnily okolo hrotů a vysoko vystřikovaly ve sprejových sprškách. V korálech byly vydlabány brány, oblouky, tunely a průchody, kterými by mohla do zátoky proplout i ta největší nákladní loď.

Měsíc visel na horizontu jako obrovský oranžový portál opírající se o moře a dost velký na to, aby spolknul lodní flotilu. Zápach soli byl tak výrazný, že jsem mohla téměř cítit, jak se ze vzduchu kondenzuje na mých rtech. Můj nos také škádlila sladká vůně mořských řas. Všude ležely obrovské listy křehkých rostlin potečkované bioluminiscentním hmyzem, omyté vlnolamy nebo zachycené na pilířích nákladovými dělníky, kteří pracovali na nebo kolem lodí.

Většina mol teď byla ve tmě, některá byla prázdná, v jiných byly v docích zakotvené lodi, které pod vlivem větru skřípěly. Nad molem dvacet sedm, kde četa dělníků nakládala zboží na obrovskou nákladní loď s plachtami vyrobenými z fialově fluorescentního nervoplexu, zářily lampy. Jeřáby přehupovaly bedny nad vodou do skladových prostor lodí, zatímco svalnatí dělníci v modrých čepicích a červených tričkách jeden na druhého křičeli rozkazy.

Molo čtyři leželo na vzdáleném konci přístavu. Bylo zahaleno v temnotě a ticho přerušovalo pouze pleskání vln o piloty. Prošla jsem pod hrází, ukrytá ve stínech. Nyní se ochlazovalo natolik, že jsem si přitáhla bundu a vpředu ji zapnula. Kolem bot mi vířila voda z vlnolamů, která nejprve zahalila zem a potom ucouvla, aby mi odhalila pruh písku s drahokamy, které v měsíčním světle zářily modře a zlatě.

„Sauscony?“

Zastavila jsem se. Vedle sloupů stála vysoká postava. Měl vyhrnutý límec a na hlavě kapuci, stejně jsem ho však poznala. Nepředpokládala jsem, že by mě slyšel přicházet, přestože se díval přesně na místo, kde jsem stála ukrytá.

„Jaibrioli?“ zeptala jsem se.

Vy kročil, přičemž si sundával kapuci. Ve stínech, kde nebylo vidět, že jeho oči jsou rudé a jeho vlasy že se lesknou, vypadal ještě krásněji než předtím.

„Už jsem si začínal myslet, že nepřiješ,“ řekl.

Ukázala jsem obálku. „Právě jsem dostala tvůj vzkaz. Jak dlouho už čekáš?“

„Hodinu.“

Tak dlouho? Proč? „Recepční říkala, že to doručil pozemšťan.“

„Přišel jsem sem za tmy, takže mne nikdo nemohl poznat. Pak jsem zaplatil tomu muži, aby doručil vzkaz.“

„Ale jak ses dostal ven z rezidence bez toho, abys vyburcoval stráž? Kyberzámek není zapojený?“

„Přemluvil jsem je na dalších několik hodin.“ Suše dodal: „V tom jsem se stal velmi dobrý. Když tam není Rak.“ Zašklebil se. „Rak na zapojení polí vždy trvá. Skoro si myslím, že ho těší vidět mne, jak se trápím.“

„Je Rak ten strážný, který má dva providery?“

„Měl,“ řekl Jaibriol. „Utekli.“

Vydechla jsem. „Pravděpodobně ho skutečně těší vidět tě, jak se trápíš, i když o tom vědomě neví. Musíš si před ním lépe zatarasit mysl.“

Chvilí se na mne jen díval. Pak promluvil: „Tvrdíš mi, že Aristové jsou sadisti. Ukazuješ mi horory. A Rakovi provideri se odmítají vrátit domů. Nechce se mi věřit...“ Odmlčel se. „Ale bez ohledu na to, co říkáš, můj strážný není Aristo.“

„Má aristovskou krev,“ řekla jsem. „Pravděpodobně víc, než jí máš ty.“

Hněvivě vybuchl. „Napadáš mou pokrevní linii bez toho, abys vůbec pomyslela na to, co to pro mne znamená.“

Položila jsem svou ruku na jeho paži. „Omlouvám se. Ale je to pravda.“

Jakmile jsem se ho dotkla, ztuhnul. Pak si povzdechl, jakoby kapituloval, a vtáhl mne do své náruče. Teď jsem to byla já, kdo zdřevěněl. Ale cítit jeho teplo a reakci na mé tělo bylo příliš. Položila jsem si hlavu na jeho hrud' a ruce mu ovinula kolem pasu. Sklonil hlavu a hledal s neočekávanou nemotorností mou tvář. Jeho

abnormální intelekt a hightonské chování způsobili, že vypadal starší. O dost na to, abych zapoměla, že je tak tak ven z puberty a že je to někdo, kdo strávil celý svůj dosavadní život v osamění.

Jakmile mne však políbil, tak jsem na jeho věk zapoměla. Naše mysl se začaly znovu proplétat s intimitou, která rozpálila mou touhu po něm jako olej nalitý do ohně.

Pak mi myslí probleskl Rexův obraz. Má touha po tom, co mi mohl Jaibriol dát, byla nepodstatná. Rexovi jsem dala slib.

Odstrčila jsem ho. „Promiň.“

Nejprve mne nechtěl pustit. Nakonec, když jsem nereagovala, spustil ruce. „Doufám, že si tenhle Rex své štěstí zaslouží.“

„Neměla jsem sem chodit.“

„Zůstaň. Prosím.“ Sáhł do kapsy a vytáhl kartu. Byl to V-text, psaný záznam virtuálního telegramu zaslaného do jeho počítače. „Tohle jsem obdržel před dvěma hodinami. Chci, abys mi řekla svou verzi toho, co to znamená.“

Vzala jsem si kartu – a zůstala přimražená. Pečeť byla nezaměnitelná; přišlo to od jeho otce, Císaře Qoxe. Nadpis naznačoval, že to bylo Jaibriolovým počítačem dekodováno, takže to muselo být posláno tajně. Císař jistě nechtěl, aby si to kdy přečetl imperiální jaegernaut.

Vzkaz byl krátký: *J'abrioli – poslal jsem vlajky, aby uhladily situaci na Tamsu. Odjed na to dohlédnout.*

Zavřela jsem oči, pak jsem je zase otevřela a znovu si to přečetla, abych se ujistila, že tomu rozumím správně. „Vlajka“ byl válečný křižník a jeho doprovodné válečné lodě. „Co ti bylo řečeno, že to znamená?“

„Nic. Ale můžu hádat. Uhladit situaci musí znamenat, že plánuje nahnat jim strach, možná že na planetu vypálí.“ Hovořil uvolněně, záměrně prozrazuje informace nepřátelskému důstojníkovi bez toho, aby použil alespoň ostražitý tón, jaký jsem jej slyšela užívat se všemi ostatními. „Otec mě tam chce v době, kdy budou akce ukončeny, abych z první ruky viděl, jak nakládat s problémy podobnými Tamsu.“ Jeho hlas naplnilo zhnusení z vlastní osoby. „Jako následník nejsem k ničemu. Myslím, že to je to, co teď chce změnit.“

„Myslíš si, že Tams je problém?“

„Ano.“

Zaťala jsem pěst, čímž jsem zmačkala V-text. „Tenhle ‚problém‘ pochází od mnoha zoufalých lidí, kteří jsou zděšeni svými dobyvateli z hightonských řad.“

„Sauscony.“ Chytil mne za ramena. „Ty to vidíš ze svého zaujatého pohledu. Víím, že tomu věříš. Ale já to vidím jinak.“

Odtrhla jsem se od něj a přemýšlela, zda ho mohu nakonec nenávidět. „Pak se podívej na tohle, Hightone.“ Nacpala jsem mu kartu zpátky do ruky. „Tyto kódované zprávy už jsme dříve zachytili. Chceš vědět, co to znamená ‚uhlazení‘? Tyto bojové lodi se chystají zničit atmosféru Tamsu.“

„Jak můžeš věřit takové lži?“

„Lži?“ Chtěla jsem s ním zatřást. „Já to *viděla*. Tvůj otec to udělal jak na CJ4, tak na Býčím oku, když tam lidé svrhli své aristovské pány.“

Vzplál hněvem. „Lidé na CJ4 se zničili sami chemickou válkou. A o Býčím oku jsem nikdy neslyšel. Možná ho vytvořili vaši ministři propagandy.“

„Já tě přesvědčovat nemusím.“ Ztišila jsem hlas. „Tvůj život mohl být chráněn, ale blázen nejsi. Jakmile začneš žít mezi Aristy, zjistíš pravdu. Podezření už jsi musel mít, a nezáleží na tom, co říkáš, protože jinak bys mne nikdy nepožádal, abych sem dnes v noci přišla.“

V jeho tváři nebyla žádná arogance, pouze bolest. „Pokud mi otec říká pravdu, pak musím věřit, že ty jsi ta zrůda. Měl bych tě zabít hned, abys neměla možnost stát se Imperátorem Skolie. Pokud mi říkáš pravdu ty, pak je tou zrůdou můj otec a je to on, koho bych měl zabít.“ Rozhodil rukama. „Zabít osobu, kterou miluji? To bych nikdy nemohl udělat. Ani otce, ani tebe.“

Zírala jsem na něj. „Jak si můžeš myslet, že mne miluješ? Znáš mě jen několik hodin.“

„Známe se celý život.“ Dotkl se mého spánku. „Společně jsme si je dnes v noci prožili.“

Odstrčila jsem pryč jeho ruku. Mýlil se. Nikdy bych nemohla milovat syna kšeftařského Císaře. To je lež.

Jaibriol měkce promluvil. „Ono to nezmizí, Sauscony. Nezáleží na tom, jak moc to budeš popírat. S tím, co se dnes v noci stalo, budeme žít po zbytek našeho života. Pokud se já stanu Císařem a ty Imperátorem, pak s tím budeme muset žít, i když budeme přísahat zničení toho, na čem tomu druhému nejvíce záleží.“

„Nebudeš si cenit toho, co zdědíš. Budeš nenávidět vše, co to reprezentuje. A budeš žít v teroru a vědět, že jsi jen krůček od toho, stát se jeho obětí.“

„Pokud je to pravda, tak to změním.“

„Změníš? Bože, Jaibrioli. Struktura tvého císařství je už od svých základů vybudována na potřebě Aristů po providerech. To není nějaký sociální problém, který můžeš napravit, nebo pár ďábelských lidí, které můžeš vyhodit z jejich úřadů. Nikdy nemůžeš zastavit jejich potřebu providerů, stejně jako nemůžeš vymazat jejich chuť k jídlu nebo spánku. Zkus to a ukřižuj tě.“

Zatnul pěst. „Jsi na omylu.“

Promluvila jsem ještě jemněji. „Je mi líto toho, jaký bude tvůj život. Přeji si, abych to mohla změnit.“

„Nechci lítost. Chci tebe.“

Jeho dychtivost byla tak intenzivní, že jsem se jí mohla téměř dotknout. Bolest člověka, kterému byl celý jeho dosavadní život odepřen lidský kontakt, bolest dítěte, kterému byla od narození upírána láska. A já ho chtěla tak moc, až to bolelo. Ale pokud bych to přiznala dokonce i tady, kde bychom o tom věděli jen já a on a nikdo jiný, pak už bych se nemohla podívat do očí nikomu dalšímu, koho jsem milovala.

„Nemůžu s tebou zůstat,“ řekla jsem.

Zhluboka se nadechl a promluvil se svým chladným hightonským přízvukem. „Pak jdi.“

Nějak se mi povedlo obrátit se a odkráčet mezi stíny.

Kapitola 6

Jednotka Zabo

Běžela jsem zpátky do hotelu a v myšlenkách jsem křičela na Rexe, Heldu a Taase: *Vstávat. HNED*. Když jsem vstoupila do haly, Rex už sbíhal dolů po schodišti, které se neslo jako vlak krvavě rudých svatebních šatů. Pospíchala jsem kolem spící recepční a setkala se s Rexem v půlce schodů.

„Zjistila jsem, proč je Aristo tady.“ Odmlčela jsem se a po běhu popadala dech. „Je to Qoxův syn.“

Rex na mne zíral. „Cože?“

„Následník.“ Ted', když jsem to říkala nahlas, slyšela jsem, jak to fantasticky znělo. „Ten muž, kterého jsme viděli – je hightonský Následník.“

Helda s Taasem se objevili v hale na vrcholku schodiště a za rohem se vynořili právě včas na to, aby slyšeli mé prohlášení. Dolů na místo, kde jsem s Rexem stála, to stihli během dvou sekund.

„Jmenuje se Jaibriol,“ řekla jsem. „Jaibriol Qox.“ Rozhlédla jsem se po nich. „Proto jsme si s Rexem mysleli, že je nám povědomý. Vypadá jako jeho děda.“

„Jak jsi tohle všechno zjistila?“ zeptala se Helda.

„Objevila jsem, kde bydlí. Tam jsem se vloupala do jeho počítačového systému. Otec mu poslal kódovanou zprávu ohledně Tamsu.“

„Bylas' dost zaneprázdněná,“ řekl Rex.

Ušklíbla jsem se. „Byla jsem zatčená, zabásli mě, s pěti klony mě postavili do řady, zaživa mě vyslýchali ohleduplní policajti a pak jsem se šla podívat do nemocnice na dva providery, kteří utekli, když jsem se nabourala do Qoxova baráku. Zažádali u Spojenců o azyl.“

„Tohle vše jste udělala za jednu noc?“ zeptal se Taas.

Helda se usmála „Proč nás potřebuješ, Soz?“

Nadechla jsem se. „Protože se Ur Qox chystá vytopit Tams.“

„Co to znamená?“ otázal se Taas.

„Na Býčím oku to udělal tak, že část planetárního měsíce přeměnil na vodík. Na CJ4 k tomu použil asteroid. Zavedou vodík do atmosféry a za pomoci obrovských výbojů jej přinutí reagovat tam s kyslíkem a vytvořit vodu.“ Zašklebila jsem se. „Na Tamsu se chystá pěkný a vydatný déšť. A až přestane pršet, v atmosféře nezbude žádný kyslík a povrch bude zatopený.“ Vzpomněla jsem si na náboženské texty ze Země, které jsem četla. Tams žádná archa nezachrání. Když se Lucifer převtělil v Boha, pak nikdo nepřežil.

Rexovi ztuhly svaly ve tváři. Spolu jsme byli ve vojenském oddíle, který našel zbytky CJ4. IVV držela záznamy toho, co jsme našli, v přísném utajení. Nechtěli jsme paniku, protože by si obyvatelstvo Skolie uvědomilo, že po prolomení naší nejisté obrany by Qox mohl náš svět zničit stejně, jako zničil svůj vlastní.

„Kdy se to stane?“ zeptala se Helda.

„Poslal vlajky,“ odvětila jsem. „Ale nemyslím si, že tam už jsou.“

„Musíme na Tams poslat varování,“ řekl Taas. „Říct jim, aby evakuovali.“

Rex tiše promluvil. „Evakuovali v čem?“

Účelné. To bylo slovo, které Rex použil pro kšeftařské sabotáže na Tamsu, o kterých nám řekl Komlink. Neuvědomila jsem si, jak přesné bylo tohle ohodnocení. Jak mohl Tams evakuovat bez funkčních lodí?

Taas pohlédl ze mne na Rexe. „I bez továren se přece museli pokoušet přestavět pohony svých lodí.“

Kývla jsem. „Tams je těžařskou stanicí. Takhle ze startu nemají experty, kteří by naprogramovali RI piloty.“

„Můžeme jim nějaké poslat,“ řekla Helda. „Uděláme je z RI na našich vlastních lodích.“

„Ano.“ Taas byl napjatý, jakoby se připravoval ke startu. „Můžeme je dát do prázdných letounů a startování koordinovat ze vzdálenější zbraňové základny v E-sektoru.“

Rex nad tím uvažoval. „Pokud by se tam letouny nedostaly, tak bychom před přiletem kšeftařské vlajky neměli čas na druhý pokus.“

„Povstalcí mají pod kontrolou pozemní obranu,“ řekl Taas.

„I tak,“ odtušil Rex. „Orbitální obrana není žádná maličkost. A musí se nám to povést na poprvé. Jakmile tam dorazí vlny, tak už se přes ně nic nedostane.“

Podívali se na mne. Věděla jsem, jaké rozhodnutí ode mne chtěli slyšet. Válka se až strašlivě vyvinula za hranice možností lidí, aby ji bojovali. Přestože se letouny s RI piloty nemohly srovnávat s lidmi, když přišlo na inovace, tak žádný člověk nemohl uspět proti zpracovatelským schopnostem letounů při rychlosti blízké rychlosti světla nebo jejich schopnosti snášet okamžitá zrychlení.

Až na jaegnauty.

Zlepšené spojení mezi našimi mozky a našimi loděmi propojilo naše mysli do RI lodi. K tomu přidejte výhody stázové technologie a konečným výsledkem byla zbraň s rychlostí a rozvinutostí letounu a kvalitnějším úsudkem lidské mysli.

„Jsme jedinou jednotkou v tomto kvadrantu,“ řekla jsem.

„Kdy odjždíme?“ zeptal se Taas.

To bylo ono. Nikdo neřekl ani slovo o našich nulových šancích na úspěch. Jenom čekali na mou odpověď, čekali na to, aby mne následovali do boje, který jsme nemohli vyhrát. I kdybychom se dostali až na Tams, nebyla tady žádná možnost, jak by mohli včas evakuovat.

Dorazila ke mně Rexova myšlenka. *I kdybychom zachránili jediný život, tak to za to stojí.*

Rexi... Nějak se mi podařilo ukrýt své myšlenky. Strašně jsem se bála, že to, co se dnes v noci stalo, zničí to, co jsem k němu cítila. Ale jakmile se jeho myšlenka dotkla mých, tak jsem věděla, že naše spojení je stejně silné jako vždy. Toto byl Rex, více než přítel, který se mnou strávil mnoho let, a brzo můj manžel. Nyní jsem musela udělat to, o čem jsem si přísahala, že se nikdy nestane. Poslat milovaného muže do boje. Jistě, dělala jsem to celé ty roky, ale celou pravdu jsem zjistila až dnes večer.

Všichni se na mne dívali a čekali na rozkazy.

Nadechla jsem se. „Nejprve pošleme zprávu na základnu.“ Pochybovala jsem, že by posily dorazily na Tams včas, ale zkusit jsme to museli. „Pak odjedeme.“

~ ~ ~

Do východu slunce stále ještě zbývaly hodiny, když jsme vylétěli z bran starportu. Naše loď čekaly blízko terminálu, hvězdné loď Jag. Jednopilotní plavidla, která dala jaegernautům jejich jméno. Technicky se tato vesmírná plavidla jmenovala bojovníci JG-17; jméno Jag pocházelo z „lightning jag – bleskové opojení“, přezdívky, kterou testovací piloti dali prototypu JG-1.

Loď se vznášely na rozjezdové dráze jako alabastrová umělecká díla. Na okrajích byly zúžené, s rozepjatými křídly; při letu se budou měnit v návaznosti na naše potřeby: roztáhnou křídla při podzvukových rychlostech; pak je přitáhnou k trupu při nadzvukovém letu; zakulatí se při ukrývání nebo v boji. Zrovna teď byl trup hladký, se zbraněmi ukrytými v chráněných výklencích.

Přikročila jsem ke svému Jagu a rukou jsem přejížděla po jeho povrchu jako bruslař po ledě. Byl z telerenu, kompozitního materiálu propleteného mikroskopickými vlákny, vyrobenými z trubicových molekul fullerenu. Teleren byl lehoulinký, odolný proti únavě materiálu a svou sílu si udržel dokonce i při vysokých teplotách v překračované nadzvukové rychlosti. Byl také samoopravný; volně zavěšená propojení fullerénové molekuly se sama připojila, a tak opravila vlákno. Na trupu bylo méně důlků, rýh a jiných poškození, která se objevovala při cestování prostorem. Hladkost, která byla dalším z optimalizačních faktorů jeho výkonu. Stejně jako jeho piloti, byly Jagy vzácností, úplný vrcholek technologie, rychlé a smrtící.

Zastavila jsem se uprostřed mezi nosem a ocasem lodi. Kdybych nevěděla o malé stříbrné vidlici, která tady byla umístěná, pak bych ji na tomto jednotvárném trupu nikdy nenašla. Jakmile jsem se vidlice dotkla zápěstím, zatlačila se do zdířky.

Spojení, pomyslel si můj páteřní uzel.

Ověřeno. Odpověď přišla od Zabo, Rozvíjené Inteligence lodi.

Při otvírání vzduchový uzávěr nasál. Z malé kruhové díry se rozšířil až na ovál velikosti člověka tak rychle, že jeho okraje se tím pohybem trásly. Vnější a vnitřní dveře se otevřely zároveň; Zabo zanalyzoval zdejší atmosféru a pojal ji za přijatelnou.

Když jsem šplhala do kabiny, aktivoval se vnitřní trup a rozzářil se difúzním světlem. Kabina byla malá. Volný prostor a přepážky

byly naplněny zařízením: kokonová sedadla a palanda, náradí, ruční zbraně, zásobník potravy, zpracovávач odpadů, vodovodní linky a všechno ostatní, co jsem mohla potřebovat pro přežití ve volném prostoru.

Přešla jsem do kokpitu. Když jsem se dotkla membrány, která jej oddělovala od kabiny, tak se materiál rozevřel stejným způsobem, jakým se otevíral průchod, jako záklopka na vysokorychlostní holokameře. V kokpitu jsem se vsunula do pilotního sedadla. To mne objalo jako rukavice a spustilo kokon, shrnutý předemý materiál, který byl dost silný na to, aby vytvořil polštář proti akceleraci, ale ne tak silný, aby mi překážel v pohybu. Pak se na své místo spustil exoskeleton, čímž mne uzavřel mezi strukturu s vybavením. Přes hlavu se mi spustilo hledí, na jehož displeji se už odvíjela data.

Jakmile sedadlo zaregistrovalo mou váhu, zapnuly se přední holoobrazovky a poskytly mi trojrozměrný výhled na okolí lodi. Rexova loď se chystala k nástupu, Taasova a Heldina už byly před bránou. Mohla jsem vidět letištní plochy s jejich ranvejemi a odpalovacími rampami, jak se roztahují do dálky přes rovinatou krajinu.

Kolem krku se mi upnul límec pilotního sedadla, jehož psifon se zapojil do základny mého mozkového kmene. Zabův familiární „hlas“ se mi ozval v hlavě, androgenní a tichý: **Zabo čeká.**

Rozumím, pomyslela jsem si. Žádnou další připojovací proceduru jsem nepotřebovala, žádné bezpečnostní kódy, nic. Zabo byl napojen na můj mozek; pokud by se kdokoliv cizí pokusil použít Jag bez autorizace, pak by se uzavřely všechny lodní systémy.

Stoupám do psiberprostoru, pomyslel si Zabo.

Vstoupila jsem do Skol-Netu, tentokrát jako černý vlnový svazek a kolem mřížky jsem se vlnila v temnotě. Když jsem přecházela přes další třpytivce, zamlženě prošli černotou mého svazku. Hned vedle mne se objevil záblesk a rostl do dalšího vlnového svazku, červeného, který jiskřil ohnivým třpytem. Vzápětí se objevil zlatý svazek následovaný zeleným.

Rudý Zabo zde, pomyslel si Rex.

Zlatý Zabo zde, pomyslela si Helda.

Zelený Zabo zde, pomyslel si Taas.

Zabo rozumím, odpověděla jsem. Naše čtyřcestná výměna zazářila ve zlomku sekundy.

V rohu mého mentálního displeje zablikala psikona ve tvaru malého zámku. Když jsem k ní obrátila pozornost, Zabo řekl: **Bezpečnostní krytí v plné síle. Přítomnost jednotky Zabo nedetekovatelná ostatními uživateli.**

Připoj, řekla jsem.

Rudý Zabo připojen, odpověděl Zabo. **Zlatý Zabo připojen**, **Zelený Zabo připojen**.

S Jagy, které zesilovaly naše spojení, jsem Rexe, Heldu a Taase zachytávala tak dobře, že jejich myšlenky bručely na pozadí mých. Když jsem se soustředila na Taasův hlas, ten zesílil, až se z něj staly rozkazy Zelenému Zabovi. Uvolnila jsem koncentraci a jeho slova se vrátila zpátky do mručení. Všechny jejich mentální obrazce byly tady, na pozadí a čekaly na vytažení, až je budu potřebovat.

Ukážnit mou mysl zabralo roky výcviku, teď jsem však mohla oddělit obrazy, zvuky, vůně, chutě a hmatové vjemy z těchto mentálních obrazců – kterým jaegernauti říkali myšlenková deka – od svých vjemů z mého vlastního prostředí. Svou mysl jsem musela přecvičit, takže vlastní myšlenky jsem mohla rozvíjet v rámci toho neustávajícího zvuku v pozadí. Většina psibernautů to nikdy nezvládla, což byl další důvod, proč existovalo tak málo pilotů Jagu.

Promnula jsem si spánky. Za toto propojení jsme zaplatili určitou cenu; energie, potřebná k jeho dosažení, jak z našich myslí, tak ze zdrojů lodí, limitovala okruh na ne více než čtyři jaegernauty. Žádný člověk nemohl intenzitu tohoto vystupňovaného spojení vydržet dlouho. Odřízlo nám to veškeré soukromí, nejen mezi námi navzájem, ale také při vpádu emocí našich nepřátel. Pokud to však fungovalo, bylo jagovské spojení zázrakem. Mohli jsme komunikovat kdekoliv, za jakýchkoliv podmínek a neustále.

Připraveni? zeptala jsem se.

Rudý Zabo připraven, odpověděl Rex.

Zlatý Zabo připraven, odvětila Helda.

Po chvíli jsem si pomyslela: *Taasi?*

Další pauza. Potom: *Zelený Zabo připraven*.

Máš nějaký problém? zeptala jsem se.

Ne. Jen mi chvilku trvalo, než jsem se usadil.

Jakožto pro nového člena jednotky bylo jeho zpoždění normální. Ale v situaci, která byla před námi, to mohlo být osudné. Za normálních okolností bych nikdy nezaučeného pilota nenechala na takovou misi letět. Ale neměli jsme na výběr. Jen jsem doufala, že jeho panenský let s jednotkou neskončí také jako jeho poslední.

Koordinujte svá prověřování, řekla jsem. To, aby každá loď provedla předstartovní testy těch ostatních, dávalo čtyřnásobnou kontrolu naší připravenosti. Krok za krokem jsme procházeli naše Jagy: navigace, kybernetika, zbraně, spojení, hydraulika.

Pak si Zabo pomyslel: **Prověřování inverzních motorů.**

Inverze stále ještě měla tu moc mne fascinovat, i po tolika letech známosti. Když Zabo prováděl prověřování motorů, měla jsem myšlenky okouzlené jako dítě. Světelnou hranici jsme nepokořili – my jsme se kolem ní prosmýkli. Dosáhnout nadsvětelných rychlostí by znamenalo projít rychlost světla, kde se hmota lodi v porovnání vůči pomalejším objektům stává nekonečnou, její délka se scvrkne v nic a čas se zastaví. To bylo nemožné. Po staletí lidé věděli, že žádná loď nemůže cestovat rychleji než světlo.

Po staletí se lidé mýlili.

Řešení se ukázalo být jednoduché. Při nadsvětelných rychlostech se hmota a energie stávají imaginárními druhými odmocninami záporných čísel. Vše, co jsme museli udělat pro dosažení nadsvětelného prostoru, bylo přidat k naší rychlosti imaginární složku. Fíha. Singularita při světelné rychlosti zmizela. Loď objela světelnou rychlost jako vznášedlo, které sjede ze silnice, aby mohlo objet strom. Jen s tou výjimkou, že „silnice“, to byl reálný vesmír.

Samozřejmě že dělání výpočtů bylo mnohem jednodušší než výroba motoru nebo zabývání se bizarními efekty cestování nadsvětelnou rychlostí. Ale jakmile naši předkové konečně uspěli, cesta ke hvězdám byla otevřena.

Slovo „inverze“ jsme přejali od Spojenců, protože to příhodně charakterizovalo celý proces. Vycházelo to však z mnohem esoteričtějších zdrojů. „Inverze“ měla základ v matematické vazbě mezi podsvětelným a nadsvětelným prostorem popsaným pozemskými vědci ve druhé polovině dvacátého století.

Co ve skutečnosti dělal motor bylo, že přetočil loď z reálného prostoru do imaginárního. Při přetáčení jsme prošli špatně definovatelnou úroveň existence, kde jsme byli z části skuteční a z části imaginární. Tato proměna způsobovala, mírně řečeno, dezorientaci; neměla jsem touhu zjišťovat, co by se stalo, kdybychom v ní strávili více než zlomek okamžiku. Takže jsme se ke „stromu“ dostali tak blízko, jak to jen šlo, než jsme sjeli z cesty; předtím, než jsme se přetočili do nebo z nadsvětelného prostoru, jsme akcelerovali tak blízko hranici světla, jak jen nám to palivo umožnilo.

Naneštěstí znamenalo přibližování se ke stromu to, že vycházení z inverze se dělo při relativistických rychlostech, čímž bylo okolí zničeno vyzářováním silné energie a částic. Pokud byste toto vyzkoušeli příliš blízko pevným předmětům, znamenalo by to katastrofu. Převrácení ven kdekoliv jinde než blízko vakua také znamenalo, že loď odsunula molekuly hmoty explozivní silou, čímž sama sebe vyhodila do povětří stejně jako vše, co zasáhla.

Inverze hrubě změnila tvář války. Technologie vyvinutá na úrovni, na které si normální lidé nemohli v boji poradit. S válečnými loděmi a raketami vybuchujícími z nadsvětelného prostoru při rychlosti blízké rychlosti světla byla představa přední linie překonaná. Naše obrana se vyvíjela společně s našimi útočnými schopnostmi a umožňovala nám rozhodným způsobem ochránit obsazené světy. Celý vesmír jsme však sledovat nemohli. Obrovské oblasti byly stále v konfliktu, byla to místa bez pevných hranic, definujících, co bylo jubijské, co skolianské a co bylo Spojenců.

Inverzní prověření hotovo, pomyslel si Zabo.

Kontrola pomocných raket. Přestože v blízkosti planet používaly Jagy fúzní motory, ve vesmíru závisely na fotonových pomocných raketách.

Rakety zažehnuty a připraveny, odvětil Zabo.

A palivo?

Obsah pozitronů bezpečný.

Dobře. Vnitřek magnetické uchovávací nádoby byl vesmírem sám pro sebe. Bylo to místo jak reálné, tak imaginární, a existovalo jen pokud byl v chodu inverzní motor. V době letu přitahovala z

celého vesmíru nesmírná množství vesmírných paprsků a sbírala tak více paliva. Nádobu rozprostřela svůj obsah po celém vesmíru tak, že změnila imaginární části energie a hmoty, a to jí umožnilo nasbírat a držet mnohem více energie, než by bylo možné v reálném vesmíru. Bylo to mnohem jednodušší než s lidmi; psychologické trauma z obsahu jak reálných, tak imaginárních částí se částic netýká.

Selektor z vesmíru vybíral relativistické elektrony, zatímco palivová nádrž chrlila do interakčního prostoru pozitrony. Hmota/Antihmota. Reagovaly spolu v obrovském výronu energie, a tím vytvářely náš pohon. Štíty proti gama-paprskům a supravodiče chránily loď před zničením vlastním odpadním teplem, zatímco ji pohon akceleroval na mimořádná přetížení.

Posledním prvkem byla stázová cívka, která udržovala kvantové vlnové funkce během akcelerace v nezměněné podobě. Přetížení nám nemohla uškodit, protože naše molekulová stavba byla během stáze zpevněna. Nezamrzli jsme; naše atomy stále vibrovaly, rotovaly a vůbec se chovaly stejně, jako v okamžiku aktivace cívky. Atomické hodiny, které nám odměřovaly čas ve stázi, pokračovaly v práci. Ale žádný z atomů nemohl změnit svůj kvantový stav, což znamenalo, že loď se vším uvnitř zůstala neměnná, i přes obrovská přetížení, kterými jsme procházeli. Bez této ochrany by nás přetížení rozdrtilo na padrt'.

Přerušeno, řekl Zabo.

Co se děje? zeptala jsem se. V hlavě se mi objevil obraz spojeneckého satelitu s takovými detaily, že jsem mohla na jeho povrchu vidět jednotlivé šroubky. Pod ním se objevil vzkaz, který byl napsaný v kódu. Jakmile se mi tohle blábolení zjevilo na myšlenkové dece, Zabo mi ihned poskytl jak vizuální, tak verbální překlad.

Do prkýnka. Ten vzkaz byl o mně. Spojenci posílali svůj záznam o mém zatčení Imperiálnímu vesmírnému velení. Z řečtiny do skolianštiny byl přeložen Tillerem Smithem.

Zabo, proč se mi teď objevil tenhle obraz?

Jakmile jsem zachytil vysílání, tvůj páteřní uzel jej vyzvedl a vyznačil jméno „Tiller Smith.“

Zamířila jsem myšlenku na uzel. *Proč jsi zaznačil Tilleru Smithe?*

Zaregistroval jsem 82% na tvé stupnici zájmu, odpověděl.

To nedávalo smysl. Proč by uzel vypočítával, že mne Tiller Smith tak moc zajímá? Poslední věc, kterou jsem při přípravě před bitvou potřebovala, byla, aby mi můj uzel podsouval zbytečné satelitní obrazy na předletovou myšlenkovou deku.

Spust' diagnostiku svých označovacích rutin, pomyslela jsem si. Není důvod, aby byl Tiller Smith registrován tak vysoko.

Ověruji. Následovalo: Jméno Tilleru Smithe označení nezpůsobilo. Byla to tvá reakce na data v knize, kterou ti dal.

Proč by kniha nesrozumitelné poezie tak moc uzel vyburcovala? *Zruš všechna označení týkající se Veršování na okenní tabulce.*

Zrušeno. Obraz satelitu zmizel.

První Valdorie, pomyslel si Taas. Jsem zahlcen na svém rastru vašeho satelitního příjmu. Nemůžu to zastavit.

Které příkazy jsi vyzkoušel? zeptala jsem se.

Stop, Zrušit, Přerušit, Ukončit, Exit, Sbohem, Systém, Odříznout, Přepsat, Vyrušit, Odpojit, Zaklít.

Zaklít? Co to je?

Nadával jsem tomu.

Usmála jsem se. *Zkus Vymazat.*

To zabralo. Jeho psikona pro vymazání se mi objevila v mysli, baculatá žena oblečená v několika proužcích látky, která držela plechovku s barvou. Pomalovala si okraj sukně a ta zmizela, čímž se zjevila ještě větší část jejích stehů. Pak zmizela zpět k Zelenému Zabovi.

Zasmála jsem se. Jste všichni připraveni na cestu?

Připraven, pomyslel si Rex.

Připravena, odpověděla Helda.

Připraven, řekl Taas.

Takže jdeme na to, odvětila jsem.

Zažehávám fúzní motory, pomyslel si Zabo. Pro manévrování v blízkosti planet používaly Jagy fúzní reaktory, které produkovaly rozžhavený plasmový plyn pro výtlačnou sílu.

Kontrolní věž nám schválila vzlet na vzletové dráze 12. Když jsme k ní však popojížděli, hlas dopravního kontrolora mi zapraskal v audiokomu. „Omlouvám se, První Valdorie. Ale vy čtyři budete muset počkat. Na dvanáctce máme zádrhel.“

„Rozumím.“ Při zpomalování jsem si pomyslela: *Co je to za problém?*

Zabo mi nabídl obraz několika lodí sedících na vzletové dráze, kterou bychom museli přejet, abychom se dostali na dvanáctku. **Tyto lodí se připravují k odletu.**

Kšeftařské insignie přikrčené černé pumy zářily na jejich trupech. Lodě čekaly a ve vzduchu bylo cítit svítání. Záře lamp na dráze způsobila, že se trupy třpytily jako led. Ta nejuhlazenější byla Streamliner, hvězdná loď, kterou měli aristovští Hightoni nejvíce v oblibě. Tři těžší plavidla byly Eskorty, strážci Streamlineru. A vzhledem k tomu, že většina Hightonů cestovala pouze s jedním Eskortem, nanejvýše se dvěma, věděla jsem velmi dobře, kdo byl na palubě Streamlineru.

Rex promluvil v mé mysli: *Qox.*

Ano, řekla jsem.

Taasova myšlenka jiskřila jako ocelový oblouk. *Měli bychom ho z té rampy odpálit.*

Helda zahučela: *Jo.*

Zamračila jsem se. *To, o čem mluvíte, je vražda.*

Jo, souhlasila Helda.

Pojďme vraždit, pomyslel si Taas.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Oni to mysleli vážně. Chtěli tam jet a vyhodit do vzduchu neprovokující civilní letoun a zabít jednoho z hlavních mezihvězdných vůdců. *Zapomeňte na to,* řekla jsem jim.

Na všech svých displejích jsem viděla, že vzletová dráha číslo 12 je volná. Byla jsem si jistá, že bychom ji mohli použít. A taky jsem nepochybovala o tom, že věž nás nechtěla mít nikde v blízkosti kšeftařských lodí. Pravděpodobně se obávali, že bychom udělali přesně to, co Taas s Heldou navrhovali.

Kolem dráhy teď plápolala varovná světla a prosvětlovala temnotu. Kolem lodí vířily mraky páry. Pak se jeden z Eskortu vznesl k obloze, přičemž zahalil dráhu svými výfukovými plyny a

rozzářil celé okolí. Ostatní lodě následovaly v uspořádané formaci a hukot jejich odletu mi vrčel v hlavě a v kostech.

~ ~ ~

Hnali jsme se vesmírem a snažili se dosáhnout sestavu Qoxových vlajkových lodí. V inverzi jsme mohli letět tak rychle, jak jsme chtěli, jenom *ne pomaleji* než rychlostí světla.

Pokud by nás sledoval někdo na Delu, tak by viděl, jak se naše lodě zkracují a jak při přibližování se rychlosti světla stoupá naše hmotnost. Poté co jsme se dostali na nadsvětelnou, zrychlování nás prodlužovalo a naši hmotnost scvrkávalo. I po dosažení miliónnásobku rychlosti světla by vypadala loď z mého pohledu normálně; já byla koneckonců vůči všemu v relativní pozici. Ale pro kohokoliv na Delu byla naše hmotnost několik gramů a naše délka tisíce kilometrů.

Při rychlosti vyšší než 141% světla se čas smršťil. Teď jsme mohli vesmírem poletovat celé století a na Delu by uběhla jen hodina. Pokud bychom kdy dosáhli nekonečné rychlosti, roztáhly by se naše v tu chvíli nehmotné Jagy po délce celého vesmíru a všude by se zastavil čas, zatímco pro nás by to byla věčnost.

Měli jsme však problém. V blízkosti rychlosti světla čas dilatoval; nám ubíhal pomaleji než Tamsu. Při inverzi jsme se k rychlosti světla dostali příliš blízko a časová dilatace nás posunula několik hodin do budoucnosti, čímž nám ukradla cenné chvíle, které jsme tak zoufale potřebovali.

Zabo, naplánuj zpětný kurz, pomyslela jsem si. S kompenzací časové dilatace.

Kurz naplánován.

Dobře. Při rychlostech vyšších, než je rychlost světla, jsme ve vztahu vůči Tamsu mohli cestovat do minulosti. Pokud by nás někdo pozoroval, viděl by toto: poté, co jsme opustili Delos, zatímco jsme byli na cestě na Tams, objevily se v tamském systému čtyři nové a čtyři antihmotné lodě, zpárované fotonovou anihilací v blízkosti planety. Hmotné lodě a jejich piloti byli totožní s jednotkou Zabo. Ve skutečnosti jsme to *byli* my.

Zatímco ta hmotná plavidla pokračovala na Tams, antihmotná jednotka se vrátila na Delos v časově obrácené posloupnosti. Letěla pozpátku nadsvětelnou rychlostí, nabírala palivo namísto jeho ztráty, jako ve filmu, který běží pozpátku. V bodě, kde jsem dala rozkaz „otočit“ a letět pozpátku, by Tams viděl, jak se setkáváme s antihmotnými loděmi a jsme zrušeni. Fotonová energie vytvořená naší vzájemnou destrukcí tuto ztrátu vyvážila, zatímco se vytvořily nové lodě a jejich antihmotní sourozenci.

Ale protože jsme ve vztahu k našim plavidlům byli relativní, žádné bizarní výtvořky ani destrukce jsme nepozorovali. Jednoduše jsme cestovali z Delosu na Tams. A konečný výsledek byl každopádně stejný; naše Jagy přiletěly na Tams nějakou chvíli po tom, co jsme opustili Delos.

Strašně moc jsem si přála, abychom na Tams doletěli *předtím*, než jsme opustili Delos, s tím, že bychom měli dost času na evakuaci planety. Ale žádnému plavidlu ani raketě se ještě nepodařilo porušit zákonitosti příčiny a důsledku a opustit inverzi před tím, než do ní vstoupili. To nejlepší, co jsme mohli udělat, bylo vystoupit v místě našeho určení okamžik poté, co jsme v místě našeho původu invertovali. Ve skutečnosti to trvalo déle, jakkoliv dlouho od hodin až po dny. Čím déle jsme cestovali, tím více chyb se nashromáždilo a tím byl větší rozpor. Jenom jsem doufala, že to stihneme. Přestože Qoxovy vlajkové lodě musely urazit větší kus cesty, používaly systémy kompletně zaměřené na optimalizaci proměnností vesmírného času.

My jsme však měli náskok, který oni nikdy nemohli překonat.

Nadsvětelnou loď nemůže dosáhnout žádný elektromagnetický signál. Jedinou komunikační cestou bylo vystřelovat nadsvětelné částice – tachyony – na sebe navzájem. Nikdo však zatím nepřišel na to, jak tachyony přinutit, aby spolehlivě přenášely informace, zejména jestliže *při* inverzi mohou signály dorazit předtím, než byly odeslány. Takže plavidla v inverzi cestovala v zapomenutí, navzájem od sebe oddělena. Jednotka, která do inverze vstoupila v těsné formaci, z ní vyplula rozptýlena jak v prostoru, tak v čase. Čím více se plavidla pohybovala v čase, tím déle jim trvalo, než se navzájem

našla; čím dále se pohybovala v prostoru, tím dále musela cestovat k vzájemnému setkání.

S výjimkou Jagů.

Rex, Helda, Taas a já jsme byli jedna mysl. Více než jedna mysl. Byli jsme součástí Skol-Netu, což znamenalo, že jsme udržovali neustálou komunikaci nejen mezi sebou, ale také s vědomími připojenými k počítačové síti rozpínající se mezi hvězdami. Své akce jsme koordinovali s přesností, která sama konkurovala rychlosti světla.

Ale psiberprostor má omezení. Pokud bychom se chtěli dozvědět svou budoucnost tím, že bychom se připojili ke Skol-Netu poté, co nás časová dilatace postrčila do budoucna, tak bychom se napojili na časovou linku budoucnosti, ale při návratu do přítomnosti už bychom na ní *zůstali*. Čas nutný k odstranění a reformaci této linky by nás mohl zabít. Všechno, co by nám naše nahlížení do budoucnosti řeklo, by bylo, že jsme zahynuli v bitvě, protože jsme neměli ani ponětí o tom, co dělaly lodě, se kterými jsme bojovali v okamžiku, kdy jsme zaujali jejich pozornost.

Mohli jsme si ověřit budoucnost, potom vyskočit ze Skol-Netu a vrátit se do něj poté, co jsme se vrátili do přítomnosti. To by však znamenalo cestování inverzí bez psibernetického spojení. Poletovali bychom v prostoru a čase a zrušili bychom to jediné spojení, které bylo naší největší silou. Samotný akt ověřování budoucnosti zvyšoval naše šance na to, abychom se dozvěděli, že jsme zahynuli v boji.

Zabo, pomyslela jsem si. Ověř Sít'. Nějaké známky po Qoxových vlajkách?

Imperální hlídka zahlédla jubijské válečné lodě. Jejich trajektorie přetíná oběžnou dráhu Tamsu. V myšlenkovém přehledu se mi objevily přibližné časy příletu.

Kolik lodí? zeptala jsem se.

Objevily se různé pohledy na kšeftařská plavidla. Dva válečné křižníky, orbitální základna a tři štítové lodě. Také laboratorní plavidlo.

Zamračila jsem se. To musely být kšeftařské vlajky. Laboratorní plavidlo může přeměnit asteroid nebo měsíc ve vodík, který bude

reagovat s tamskou atmosférou. Alespoň že vlajky neměly ponětí o tom, že jsme se blížili. Chtěla jsem se dostat na Tams a pryč z něj předtím, než se oni zjeví.

Co Streamliner, který odlétal z Delu? zeptala jsem se.

Zabo nahradil obraz kšeftařských lodí obrazy Jaibriolových lodí. **Jejich současný kurz je na Tams přivede ve stejnou dobu jako jubijské vlajky.**

Nějaká data o situaci na Tamsu?

Naše současná výzvědná služba hlásí, že rebelové stále kontrolují pozemní obranu. Na každý pád jsou všechna existující spojení Tamsu na Skol-Net v současnosti neoperabilní.

To nebylo žádné překvapení. Kšeftaři všechna taková spojení okamžitě zničí, aby se ujistili, že je naše výzvědná služba mimo hru.

Taas poslal dotaz. *Co orbitální obranný systém?*

Sice zněl klidně, ale já cítila jeho napětí. Zabo odpověděl na dotaz a ukázal mi Taase v jeho kokpitu. Pod obrázkem běžela data: puls, krevní tlak, teplota, dechová frekvence, mozková aktivita.

Hej, řekl Taas. Mně je dobře.

Na orbitu bude fůra satelitních bucharů, pomyslela jsem si. Tyto málo významné vnašící satelity, na které jinak stačí jedna střela nebo klasický laser, měly elektronické signatury, díky nimž se vůči připlouvajícím lodím nebo raketám tvářily jako velmi cenné cíle. *Robotické letouny-terče také. Možná též Ochránce s robotickou posádkou.*

Proč Ochránce? zeptala se Helda. *Umístění základny na orbitě jej dělá zranitelným.*

Zabo se přemístil k Rexovi a přinesl jeho expertízu. *Nemají důvod očekávat útok, pomyslel si. Nemá tam měsíc, na který by se mohla umístit základna, takže Ochránčova zranitelnost může být převážena faktem, že rebelové kontrolují pozemní obranu.*

A co pilotovaná Sola? zeptal se Taas.

Jen pár, odpověděl Rex. *Většinou umístěná na zemi. Tady však můžou být na orbitě.*

Zejména ty, které mají RI, pomyslela jsem si. Vše, co museli rebelové udělat, bylo ukořistit jedno Solo a ze svých lodí dodat adaptovanou RI.

Možnost přítomnosti Ochránce mne znepokojovala. Se základnou bude orbitální obranný systém ještě více smrtící. Teoreticky může skvadrona Jagů vylétávajících z inverze na takovou základnu zaútočit a přežít; prakticky to je tak, že pokud ji nevyřadíme ze hry okamžitě, když budeme mít výhodu překvapení, naše šance budou mizivé.

Naši největší možností bylo znovu invertovat tak blízko Tamsu, jak to jen lze a vypálit mračno chytrých raket. Okamžitá kinetická energie z našeho pohybu při rychlosti blízké rychlosti světla učiní z našich raket střely se silou megatuny výbušnin. Dobře usazené planety měly proti relativistickému útoku obranu, ale Tams byl malou stanicí ve vzdálené části vesmíru. A Kšeftaři též věděli, že je naším největším zájmem nečinit proti nim žádná zjevná opatření. Právě teď se asi soustředili na povstalce.

Ale důležité bylo, že jsme měli šance uspět. Zda byly nepatrně malé, to bylo něco jiného. Viděla jsem statistiky tamského OOS, orbitálního obranného systému. Ty nebyly bezvýznamné. A od té doby, co byl Tams odříznut od Skol-Netu, nebyla naše špionáž na něm kompletní.

A co střely tau? zeptala se Helda.

Oni je mají, pomyslela jsem si. *Jen doufejme, že ne moc.* Tau byly vybaveny inverzním pohonem. A s ohledem na to, že problém, který Kšeftaři řešili, se vyskytoval na planetě, jsem doufala, že nákladné a objemné střely tau dali na svém seznamu priorit až někam dolů.

Samozřejmě mohli s rebelií udělat krátký proces tím, že by rozpláclí tau o Tams při relativistické rychlosti. Povstalci však došli ke stejnému závěru jako došel i zbytek vesmíru. A to, že by Ur Qox žádoucí oblast nezničil.

Mýlili jsme se, my všichni. Tamský odpor byl symbolem vzdoru, v Qoxově posedlé mysli ještě silnějším, než si kdokoliv z nás uvědomil. Dost silným na to, aby je chtěl zničit tím nejdramatičtějším možným způsobem, jakožto varování všem ostatním, kteří pomysleli na přičení se jeho pravidlům.

Svá rozhodnutí jsem spojením dala na vědomí. *Až se dostaneme na Tams, našimi výhodami budou překvapení, rychlost a spojení*

našich Jagů. Nevýhody: jsme jen čtyři Jagy proti celému OOS a s Tamsem nemůžeme komunikovat, dokud nevyjdeme z inverze. Strategie: z inverze vyjdeme v blízkosti planety, ve vzdálenosti pouhých 20 miliónů kilometrů a dorazíme s mezerami 100 tisíc kilometrů mezi loděmi. Za použití neutrinových komunikátorů a výfukových modulací vyšleme povstalcům varování. Kšeftaři budou mít co dělat, aby obojí zastavili; gama-záření vycházející z našich výfuků bude viditelný signální oheň a neutrina projdou téměř vším.

Okamžitě po výstupu z inverze vyšleme mrak MANS s 0.89c. Mnohonásobné autonomně naváděné systémy budou cestovat 89% rychlostí světla, čímž získají energii megatunové bomby. Poté, co odstraníme OOS, dopravíme RI.

Rozumím. Odpověď se ozvala ze všech čtyř lodí.

Připraveni na výstup z inverze, řekl Zabo.

Zažehla jsem fotonové trysky – a šla do stáze. To, že jsem při zpomalování nebyla při vědomí, jsem se dozvěděla jen díky tomu, že se mi na displeji objevovaly neustálé změny rychlosti. Znovu jsem zažehla trysky a Jag ještě více zpomalil v sérii skoků, které jsem vnímala jako kontinuální proces.

Hvězdy se pohybovaly proti nám a sbíhaly se do bodu přímo před lodí. Jejich barvy se měnily v modrou, až byly ultrafialové a zmizely mi z obrazovek. Zabo překryl mřížkou holomapy a ukázal tak pozici hvězd, zatímco ty zanikly v bod...

...ven z inverze jsme vyburáceli v perfektní formaci, ve stejném okamžiku a při přibližování se planetě jsme vypálili naše varování Tamsu s předvojem MANS.

Zabo mi zaplnil vědomí daty; tamský OOS nás vítal čímsi, co vypadalo jako celá letka Ochránců. Rozpoznala jsem však ony energetické signatury. Většina přicházela z volavek, tím jsem si byla jistá.

Zaznamenány tau – zmizely, řekl Zabo.

Úhybný manévr!

...a vyšla jsem ze stáze. Zabo vrhnul Jag do tak prudkých změn kurzu, že stázová cívka zasáhla, aby mne uchránila před smrtelnou akcelerací.

Detonace tau na levoboku, řekl Zabo. Vyjely mi statistiky a poskytly mi analýzy mnohem rychleji, než by kdy byl můj utlumený mozek schopen zvládnout. Tau antirakety vybavené inverzním pohonem zachytávaly naše MANS a invertovaly. Zaměřily naše pozice a vyšly z inverze a explodovaly společně se svými MANS zajatci v prudkém výtrysku radiace.

Při těchto rychlostech musely tau invertovat, aby nás chytily. Ale jejich přechody mezi relativistickými a nadsvětelnými režimy je vyhodily do vzduchu. Kdyby byly schopny nás zaměřit, zatímco jsme cestovali inverzí, potom by mohla naše útočná taktika selhat. Ale takto se vynořovaly příliš pozdě, o několik vteřin. Vystřelili jsme do místa, ve kterém nás očekávaly.

Nyní jsme byli daleko za planetární orbitou a mířili jsme k tamskému slunci. Znovu jsme zrychlili a při přibližování se rychlosti světla jsme se nořili do a ze stáze.

Inverze, pomyslela jsem si.

Žaludek se mi zkroutil tím známým točivým pocitem. Dosáhli jsme nadsvětelného prostoru a stále jsme zrychlovali. Hnali jsme se milionnásobkem rychlosti světla. Nám zde utíkal čas rychleji než Tamsu, takže jsme se mohli otočit a vrátit se do systému pouze o několik sekund poté, co jsme jej opustili.

Opětná inverze nás zanesla několik miliónů kilometrů od Tamsu. Nyní jsme k planetě letěli od slunce a za sebou jsme roztrušovali mračno našich posledních MANS.

OOS sterilizován, řekl Zabo.

OVĚŘ. Tato myšlenka přišla od nás všech najednou.

OVĚŘENO. Zabo nám poskytl statistiky. Eliminovali jsme celý systém: tau, volavky, lodě-terče a Ochránce na orbitální základně.

Přes komunikační kanál napojený do Taasova Jaga jsem slyšela nadechnutí. Helda zavýskala a Rex mi poslal svůj obraz obličeje s bezbožně rozjásaným úšklebkem. Sama jsem se křenila také. Dokázali jsme to.

V mysli mi zněl Taasův smích. *Měli jsme proti sobě OOS, ale my je porazili.*

Usmála jsem se. *Pokračujte ve snižování rychlosti pro přilet na Tams.*

„Zabrzdili“ jsme, během zpomalování uvrhnutí do stáze, a znovu, a znovu, teď jsme se přibližovali k Tamsu, dost pomalí na vstup do atmosféry, a znovu –

Ze stáze jsem vyšla za řevu alarmů. V přehledech se mi odvíjely statistiky: Sola a kybernetické lodě se zvedaly z planety.

Sakra! *Zapnout krytí!*

Tři hlasy mi odpověděly světelnou rychlostí myšlenky. *Zapnuto.*

Zmizeli jsme. Černé obepínající štíty změnily alabastrovou záři našich trupů v povrch, který neodrážel žádné světlo. I v nejlepším případě to bylo minimální utajení; Kšeftaři věděli, že tady jsme, a při každém zrychlení nás výfukové plyny prozradily.

Heldo, dostaň se tak daleko dolů, jak jen můžeš, pomyslela jsem si. *Budeme tě krýt. Spust' RI do cílové lodi.* Zda se povstalci vzpamatují či nikoliv, to byla jiná otázka. Teď jsme však neměli na výběr. Ztratili jsme naše výhody, rychlost a překvapení, a naše MANS byly pryč. Už jsme nemohli použít ani další inverzní triky; pro inverzi bychom museli akcelarovat na rychlost blízkou světlu a to by znamenalo, že Helda zůstane nechráněná, zatímco se pokusí o puštění.

Sola a letouny-terče vylétaly z podzemní základny. Analýzy tvrdily, že to jsou zbytky obléhané pozemní obrany. Scany říkaly, že většina pozemní obrany byla zničena. Zabo vypočítal 84% pravděpodobnost, že byli rebelové poraženi a že raději všechna zařízení vyhodili do povětří, než aby je dostali zpátky Kšeftaři.

Primární anihilátory, pomyslela jsem si. Stejně jako jumblery a fotonové trysky, i tyto zbraně fungovaly na bázi párové anihilace. Inverzní technologie otevřela dveře výkonným antihmotovým zbraním. Anihilátory používaly antiprotony s dvěstěnásobnou energií oproti pozitronům a milionnásobnou oproti pidibitonům v jumblerech. Po vypálení byl paprsek neutralizován a zaměřen tím, že procházel povrchem, kde sbíral pozitrony.

I přes zpětnou vazbu paprskových zbraní a i přes to, že bylo snazší vyhnout se jim než chytrým raketám, byly anihilátory nejlepší obranou proti lodím používajícím stázové „štíty“. Objekt ve stázi mohl přežít okamžitá nebezpečí – včetně nepřátelské střelby. Přestože byla loď ve stázi vůči zásahům raket bezbrannější než proti

akceleraci, stále bylo těžké ji zničit. Anižlovat hmotu ve stázi bylo jednodušší než ji zdeformovat, a to činilo v boji paprskové zbraně smrtelnými.

Zabo, pomyslela jsem si. Mají některé z terčů nebo Sol inverzní schopnost?

Ano. Zabo mi ukázal čtyři terče a pět Sol s fotonovými tryskami. Tři Sola mohla mít MANS.

Rex zaklel a já zatnula pěsti. Tato tři Sola by se mohla pokusit o stejný gambit, který jsme použili na vyšachování OOS. Ano, měli jsme varování a mohli jsme použít vnačící prach pro zmatení jejich MANS, ale nepotřebovala jsem analýzy RI, abych věděla, jak jsou naše šance malé. Jednu výhodu jsme měli: Sola neměla při inverzi možnost koordinace. Nemohli simultánně invertovat nebo z inverze vycházet, a už vůbec ne s námi za zády. To znamenalo, že první Solo, které by se dostalo pod MANS, by pravděpodobně zničilo nejen ostatní Sola, ale také nás.

Otázka byla položena takto: přáli si pozabíjet sebe navzájem, nebo nás?

Tohle jsem nehodlala zjistit. Museli jsme je zničit předtím, než by měli možnost to zkusit.

Jakmile se Rudý a Zlatý zaměřili na dvě Sola, ukázal mi Zabo cílový letoun na kurzu přetínajícím náš. **Střílí,** řekl.

Můj anihilátor prošel magnetickým polem, které zaštitovalo loď. Žádný paprsek nebyl dokonale neutrální a magnetické štíty odrážely vypálené částice. Ale většina střel zasáhla svůj cíl. V okamžiku zásahu vytvořily anihilátory sprchu mezonu p, který začal další devastující vysoce energetický proces, při kterém se zrodily částice a záření, jež protrhlo fúzní motory, zbraňové výklenky, inverzní motory, generátory napájející pole obsahující antihmotu...

...a letoun zmizel v tichém výbuchu radiace a explodujících trosek. Část z něj zmizela v podivném efektu *odsátí*, který vzniká, když se reálná hmota zhrouť v rámci palivových lahví do komplexního prostoru.

Varování: pomyslel si Zabo. **Zelený Zabo detekován.**

Taas vypálil na jeden z MANS Sol přesto, že je stále dělily tisíce kilometrů. Zabo mi jeho střelu ukázal na displeji, s červenou barvou

znázorňující raketu tau. Ta se zableskla jako miniaturní – a výbušná – vesmírná loď. Pro to, aby jich mohly nést Jagy hodně, byly tau příliš velké; Taas právě použil čtvrtou ze svých zásob.

Přišel o čtvrtou ze svých zásob. Solo ji zachytilo anihilátorovou střelou. Tau explodovala dost blízko na to, aby Solo zničila, ale plavidlo zůstalo v celku tím, že bylo svou RI uvrhnuto do stáze. Spěchalo pryč od Taase a směrem ke mně jako nehybné těleso, zasazené do pohybu bez tření.

Pak Solo vyšlo ze stáze – a já zalapala po dechu, když mé vědomí zasáhl strach, neznámá hrůza, cizí a zároveň podivně známý.

Blokuji, řekl Zabo. Myslí mi probleskla blokovací psikona a nepřestávala blikat. Přestože onen strach opadl, přece jen nezmizel; se svou vyburcovanou koncentrací tak těsně zaměřenou na Solo jsem nemohla odříznout pilotovu reakci.

Zasáhlo mne to jako vznášedlový vlak. Tak se bál, byl tak *mladý*, stěží byl víc než chlapec, nikdy při tomto snadném nasazení na Tamsu nezažil bitvu... *nikdy jsem se Solem nechtěl létat, nikdy jsem se k žádnému nechtěl přiblížit. Jak jsem kdy mohl uvěřit, že se tím splní mé sny, že mne to pozvedne do kasty vykonavačů – teď za ten sen zaplatím...*

Zabo, zablokuj! Po tvářích mi stékaly slzy, slzy mého nepřítele. Blokovací psikona bezvýsledně znovu a znovu problikávala mou myslí.

Střílí, řekl Zabo.

Můj anihilátor zachytil přímo Solo a vybuchl v zapomnění. V momentě, kdy mi chlapcův smrtelný výkřik zavibroval vědomím, jsem zalapala po dechu.

Zabo. Lapavě jsem popadala dech. Odpoj emoční centra.

Poté byla část mého mozku, která řvala na protest proti zabíjení, zavřena do vězení se skleněnými zdmi, stále vidící, ale vůči protestům hluchá a neschopná mne zastavit v tom, co muselo být uděláno.

Rudý a Zlatý byli detekováni. Zabo mi promítnul obraz Heldy a Rexe, jak útočí na dva terče a Solo s výpustěmi pro MANS. Ukázal mi další tři terče na drahách, přetínajících naše.

Přepni na úhybný model dvě, pomyslela jsem si. Zabo vypálil manévrovací rakety, „studený“ výtlak z řůzných motorů a každou sekundu nebo ještě častěji měnil kurz. Kokon mne chránil před menšími akceleracemi a Zabo nás zavřel do stáze, pokud byla přetížení smrtelná. Paprsek mého anihilátoru vyletěl ven a jeden z terčů explodoval v prudkém výboji záření.

Anihilátorová střela z jiného terčového letounu projela prostorem, ve kterém jsme okamžik předtím byli. Robotické lodě nepotřebovaly na udržení svých pilotů naživu stáze, a to je činilo oproti Jagům pohyblivějšími. Jejich strategie však byla limitována schopností RI. Přestože se vyzrálá, dobře vyvinutá RI blížila rozumovým silám lidí, nebylo to přiblížení dostatečné. Zabo a já jsme spolu pracovali více než dvě desetiletí, oba jsme byli každý rok zdokonalování. Syntéza, která se vyvinula mnohem více, než co RI nebo člověk byl schopen udělat sám.

Můj Jag se řítí za třetím terčem a dostal jej anihilátorovou střelou. Spolu s explozí terče mi Zabo ukázal dalšího MANS Solo. Byl vzdálen tisíce kilometrů, letěl pod krytím, které používal, když se mi hnal naproti. I bez Zabova odhalení bych věděla, že tam je. Cítila jsem totiž pilota. Byl to vykonávач, z části Aristo, stejný jako Jaibriolovi strážní.

Přepni na Impaktor, pomyslela jsem si. Můj anihilátor byl na suchu. Dokonce i s vyvinutou inverzní technologií měly Jagy dostatek místa jen na to, aby nesly antihmotu, a pěkná část z ní šla na naše pozitronové palivo.

Solo se ke mně přiblížilo jako rytíř na turnaji utajených. Když jsme se kolem sebe prořítli, oddělení tisícovkami kilometrů, vypálila jsem z impaktoru proud živých rojů, které se při zásahu vznítily jako vodíkové bomby. Solo se přetáčelo ve svém vlastním úhybném manévru a vylučovalo mračna ostrého prachu, která mátla mé navigační systémy. Při prvním přeletu má střela minula a nevyužité projela vesmírem.

Solo vypálilo ze svého anihilátoru. Tato střela se otřela o mé magnetické štíty a částice v prostoru se bláznivě roztočily, nedošlo však k žádným škodám. Statistiky mi sdělily, že v uplynulých pár sekundách jsem byla několikrát ve stázi.

Roje z mého impaktoru teď Solo pronásledovaly. Protiútok jeho vnaďícího prachu vznítil některá výbušná tělíska v roji a část nás sledovala. Když jsme se vyřítili pryč, vyloučil Zabo mrak vnaďícího prachu, který se za námi kuželovitě rozprostřel a zanechal brázdu explozí.

Zlatý Zabo zasažen, řekl Zabo.

Zlatý, hlášení, pomyslela jsem si.

Ztráta magnetických štítů a anihilátorů, odpověděla Helda.

Jediný pohled na její statistiky byl vším, co jsem potřebovala. Varovné displeje pro její Jag zářily jako slavnostní výzdoba. *Heldo, vypadni odsud. Leť zpět na velitelství a podej hlášení. Rexi, kryj ji.*

Jasně, pomyslel si Rex.

Zelený Zabo zasažen, řekl Zabo. Statistiky ukázaly, že poškození bylo mnohem menší než u Helydy.

Taasi? pomyslela jsem si.

Jsem v pořádku, odpověděl – a zdůraznil to přímým zásahem terčového letounu. Ten se v jediné blýskavé detonaci stal záznamem v historických análech.

Solo na levoboku, varoval Zabo.

Přenesla jsem svou pozornost na nové Solo. *Impaktor, střelecký model K. Vypustit vnaďící prach.*

Solo se mé střele vyhnulo. Pilot vypálil ze svého impaktoru, ale jeho roje k mému Jagu nedorazily. Namísto toho mířil na oblast vedle mého levoboku – a když přesně do toho místa loď skočila, skoro ji zasáhl.

Zaklela jsem. Tenhle pilot byl dobrý. Příliš dobrý. *Zabo, úhybný manévry Q.*

Zemři, sladký jaegernaute.

Myšlenka ze Sola mne zasáhla, jako by to byla zbraň. Tenhle vzkaz neposlal žádný telepat, nikdo ani vzdáleně připomínající telepata. Ale vynořil se s tak soustředěnou intenzitou, že ve svém nabuzeném stavu jsem neměla jinou možnost, než jej přijmout. Ta myšlenka mne překryla s tak dusivým, rdousivým pohrdáním a tak intenzivním chtíčem, že jsem z toho zavravorala: *Zemři, sladký jaegernaute. Zemři. Ted'. Pomalu. V bolesti. Zemři, sladký empate.*

Přijeli páni. Ten pilot byl aristovským bojovníkem.

Pal z impaktoru. Ted' jsem se třásla a snažila se dostat mimo Aristovo soustředění. Nedařilo se mi to však. Jediným řešením by bylo odpojit svou mysl ze Zaba, a to by byla sebevražda.

Solo se přetáčelo ve svém úhybném manévru a má střela se o jeho loď sotva otřela. Několik rojů po zásahu explodovalo, letoun však zůstal bezpečně ve stázi.

Na detektorech jsem zaregistrovala další Solo, které srovnávalo rychlost s mým Jagem stejně zkušeně jako to první. Donesl se ke mně druhý „hlas“. *Zemři, jaegernaute.*

– a padala jsem opadala a padala do prázdnoty, do černé díry, chycená, v pasti –

Blokuji, řekl Zabo. Vědomím mi probleskla psikona a pocit pádu zmizel.

Zabo, zása –

Jag poskočil a zarazil mi rameno do polstrovaného exoskeletonu kolem mého těla. Statistiky mi sdělily, že jsem byla ve stázi skoro sekundu. V kokpitu řvaly alarmy a také blikaly v mém přehledu.

Zásah od Sola na levoboku, pomyslel si Zabo. **Impaktor na pravoboku zničen.**

Sladký jaegernaute. Tahle myšlenka mi sklouzla myslí jako olejový polibek. *Jsi můj.* Druhá myšlenka se ozvala hladově: *Můj.*

Potom pronikla ještě další: *Zemři, malý jaegernaute* – a zjevilo se třetí Solo, které pálilo z utajeného příletu, jež nezaregistroval ani Zabo.

Můj Jag se nebezpečně třásl, alarmy ječely. **Zásah na pravoboku,** pomyslel si Zabo. **Anihilátory dále nefungují.**

Vypal tau, řekla jsem. *Dostaň všechny tři.*

Tři z mých čtyř děl vypálila, tau se vyvalila ze svých úkrytů. Při střelení na aristovské lodě poskakovaly rakety do a ze stáže. Jedno ze Sol to vzdalo a zrychlovalo pryč od Tamsu s tau za zadkem. Druhé zničilo přibližující se raketu předtím, než jej tau zasáhlo. Třetí střela našla svůj cíl a vyhodila loď v prudkém výbuchu do povětří.

Solo, které zničilo své tau, se řítilo pryč a pilotova zloba mi propalovala vědomí. *Zemři, jaegernaute. V agónii.*

... a znovu se objevilo první Solo, vyskočilo z inverze o pár tisíc kilometrů dál a prozářilo okolí vysoko-energetickými výfuky. Ty by můj Jag zničily, pokud by se Solo přiblížilo ještě více.

... a to stejné Solo explodovalo v záblesku radiace.

Mám ho! pomyslel si Rex. *Já...*

Rudý zasažen, pomyslel si Zabo.

REXI! Jeho statistiky se mi odvíjely myslí: **ŠTÍTY 8%, PODPORA ŽIVOTA 4%, SOUDRŽNOST TRUPU 14%**. Jeho pole s antihmotou se pohybovalo na pokraji kolapsu.

Pal tau, pomyslela jsem si. V momentě, kdy mé poslední dělo vystřelilo, tak Solo, které trefilo Rexe, vystřelilo své vlastní tau. Tyto dvě rakety si srovnaly rychlost, zachytily se jedna druhé – a invertovaly. Znovu se vynořily na pravoboku a společně vybuchly, jejich exploze mi zahalila mysl, když mne Zabo vrhnul do stáže.

Letouny-terče na levoboku, pomyslel si Zabo – a já uhýbala před dvěma z nich, které vyskočily z inverze se svými impaktory pálicími do prostoru, ve kterém byl můj Jag jen pár sekund předtím. Jejich střely trefily jeden druhého a oba explodovali.

Z uzamčení mezi vstupem a výstupem ze stáže jsem cítila nevolnost. Můj páteří uzel se snažil o kompenzaci pobízením traumatizovaného mozku k vylučování endorfinu, nebylo to však dost.

Varování. Zabo mi ukázal Solo ujíždějící pryč od Tamsu – tohle mělo schopnost MANS. Mířilo ke slunci a přidávalo na relativistickou rychlost.

Chyť ho, pomyslela jsem si. Skočili jsme za ním se zoufalým zrychlením. Nezbyvala mi žádná tau, žádné anihilátory, nic, a pokud budu muset, srazím ho Jagem dolů...

Zlatý Zabo se zjevil tak rychle, že kdybych neviděla odvíjející se data, nikdy bych neporozuměla co se stalo. Vše, co jsem věděla, bylo, že Solo explodovalo, jako by je neviditelné dělo trefilo přímo do čumáku.

Zabo mi pověděl zbytek; Helda vyskočila z inverze před Solem s precizností možnou jen pro loď zapojenou do psibernetického propojení. Jeho pozici si přečetla přímo z mé mysli. Její Jag vyšel 80% rychlostí světla a Solo rozmetala výfuky ze svých fotonových

trysek. Předtím, než exploze kšeftařské lodi vůbec skončila, byla Helda pryč.

Bylo to zatraceně blízko sebevraždě. Pokud by se ve svých výpočtech spletla jen o pár *metrů*, vynořila by se na vrcholku Sola a zničila by nejen je, ale i sebe. Špatný výpočet opačným směrem by znamenal, že by zničila buď mou loď, nebo to málo, co zbývalo z Rexovy.

Ale já neměla čas ani na to, abych jí vynadala za neuposlechnutí mých rozkazů, ani slova díky. Jag se nebezpečně kymácel, čímž se mnou házel uvnitř vypolstrovaného exoskeletonu kolem mého těla.

Zásah na pravoboku. Statistiky to řekly jasně: ještě jeden zásah a nezbyde z nás nic než záření a rozpínající se plyny.

Soz. Vědomím mi projela Rexova myšlenka, nejasná, ale čistá.

On byl naživu! *Naživu*. Přemáhala jsem nutkání k smíchu, pak k pláči.

Zabo najednou zažehnul trysky – a uskočili jsme před anihilátorovým paprskem okamžik *předtím*, než na nás Solo vystřelilo.

Šťastný jaegernaut. Když se od nás Solo řítilo pryč, tato myšlenka se mi vloudila do vědomí, popichující, žíznivá, klouzavá jako olej.

Po skráních mi stékal pot. Nebylo to poprvé, kdy Zabo předpokládal střelbu z nepřátelského plavidla. Kšeftaři věděli o naší slabosti. Tou bylo, že během bitvy náš vybuzený stav činil naše mysli zranitelnými. Hnali to až do krajnosti, vysmívali se, lákali, pokoušeli se dostat nás z rovnováhy. Ale každý pilot, který se na vybuzeného jaegernauta soustředil příliš, zejména na některého s mými zkušenostmi a schopnostmi, tak riskoval, že si také jaegernaut vyzvedne některé z jejich střežených myšlenek. To zahrnovalo i jejich úmysl střílet.

Zlatý, dostaň se zpět na velitelství, pomyslela jsem si. *Slyšíš mě, Heldo? HNED. Žádné další hrdinské činy. Možná budeš jediná, kdo podá hlášení.*

Už jsem na cestě, pomyslela si Helda.

Jak terč, který zasáhl mou loď, tak Solo, které se netrefilo, byli teď mimo dostřel. Ne že by na tom záleželo. Stejně jsem neměla čím

střílet. Tak daleko, jak mohly dosáhnout mé skany, byly toto poslední kšeftařské lodi. Terč křížoval Taase. Solo, plavidlo bez MANS, opouštělo planetu. Nepochybovala jsem o tom, že se pokusí o Heldin trik s inverzí. Rychlá analýza ukázala na neočekávanější cíl: Jag Rudý Zabo, který se bezmocně vznášel ve vesmíru jako výzva.

Překřiž Solo, pomyslela jsem si. Chyt' ho, Zabo.

Odstartovali jsme za kšeftařskou lodí. Zabo mne uvrhl do stáze. Znovu. A znovu. Bylo mi zle z těch kymácivých skoků do bezvědomí, má mysl zmatená, v krku sucho. Z helmy se mi odpojila vidlice a do úst jsem dostala vodu.

Olízla jsem si rty. Načerpej pozitronové palivo do anihilátorů.

Anihilátory už nefungují, řekl Zabo.

Tak tedy nalož pozitrony do něčeho, co udrží hraniční pole a naláduj tím tau děla.

Zabo mi ukázal statistiky. **Ohraničení se dlouho neudrží.**

Ani nebude muset.

Solo bude na inverzní rychlosti za 3,1 sekundy.

Sleduj je.

Pak jsem spustila mentální bloky.

Otevřela jsem svou mysl a vtáhla jsem do ní pilota Sola, jako bych byla vysáté dno barelu s kyselinou. Vlíl se mi do vědomí jako vířící žíravina: *Bolest, jaegernaute. Bolest a strach a utrpení. Zemři...*

Invertovali jsme, Zabo v sevření s pilotem Sola přes mé spojení. Při pronásledování Sola, které se otočilo a zamířilo zpátky na Tams, jsme tiše vykřikli imaginárním vesmírem.

Vstupujeme do tamského systému, řekl Zabo.

Vystup z inverze, pomyslela jsem si.

Podářilo se nám vyskočit o sekundu dříve než Solu, ale už jsem nebyla schopná zameškat do pozice, ze které bych proti němu mohla použít svůj výfuk. Když Solo vystoupilo z inverze, pomyslela jsem si: *pal na jeho primární tau dělo. Pak nás odsud dostaň.*

Ve stejný okamžik, kdy má provizorní raketa vletěla do prostoru děla Sola, vyšlo kšeftařské plavidlo ze stáze a vypálilo ze svého děla.

Pozitronová střela a raketa tau do sebe narazily – a Solo zmizelo ve fantastickém výbuchu záření.

Zalapala jsem po dechu se zvukem dusivého nárazu vzduchu.

Deset planetárních letounů se blíží z denní strany Tamsu, řekl Zabo.

DESET? U všech bohů Skolie. Jak dlouho, než se dostanou na dostřel?

Čtyři minuty, odpověděl Zabo. **Tři minuty, než se vyčerpají nouzové vzduchové zásobníky Druhého Blackstonea.**

Zelený, hlášení.

Můj letoun přestal létat, odpověděl Taas.

Taasi, musíš k povstalcům dostat RI. Máš čtyři minuty na to, aby ses dostal tak dolů, jak to jen půjde, spustil to a vypadl.

Rozkaz, řekl Taas.

Soz, nebud' blázen. Rexova myšlenka se mi nezřetelně dostala do vědomí. Jdi dolů ty. A nech Zeleného, aby tě jistil.

Pohnula jsem se blíže k Rexově lodi, manévrovala jsem tak opatrně, jak jen to s Jagem šlo. Musela jsem se dostat blízko, tak blízko, až jsme se skoro dotýkali. *Vysuň harmoniku,* pomyslela jsem si. *Připoj se k Rudému.*

Vysunuto, odpověděl Zabo.

Soz. Přišla další Rexova myšlenka. Tams je důležitější než jeden stárnoucí jaegernaut. Jdi s Taasem. Sám to nezvládne.

Měl bys mu víc věřit.

Harmonikový most se odroloval z mého vzduchového uzávěru. Jakmile se připnul k Rexovu Jagu, Zabo si pomyslel: **Tlak vzduchu v Rudém je nula atmosfér. Uzavírám tvůj skafandr. V Blackstoneových zásobnících zbývá vzduchu na 1,2 minuty.**

Rexi, dostaň se do harmoniky, pomyslela jsem si.

Nemůžu se pohnout, odpověděl Rex.

Zabo, otevři Rudého. Pak uvolni má ovládání.

Otevřeno a uvolněno. Když se mi z těla odloupl exoskeleton, odpadly mi od páteře psifony. Odrazila jsem se od sedadla a protáhla se přes membránu kokpitu. Pak jsem se prohnala kabinou.

Zabo otevřel jak vnitřní, tak vnější dveře vzduchového uzávěru. Vyrázila jsem jimi na harmonikový most, který se vznášel mezi

Rexovým a mým Jagem jako průhledný tunel. Uzávěr do Rexova Jagu byl také dokořán. Hnala jsem se přímo dovnitř Rudého – a do chaosu.

Všude poletovalo vybavení, které mě míjelo, když jsem se pohybovala kabinou. Jedna část vnitřního trupu se zkroutila dovnitř. Když jsem se propletla do kokpitu, našla jsem Rexe, jak se snaží dostat se z pilotního sedadla. To bylo odumřelé s exoskeletonem tlačícím na jeho tělo. Popadnul mne za ruku a se snahou nás obou se nám podařilo vytáhnout ho ven. Ale i když byl uvolněný ze sedadla, jeho nohy za ním bezvládně vlály. Snažila jsem se ho zkontaktovat rádiem ve skafandru, ale nedostávala jsem odpověď.

Do rádia promluvil Zabo: „Blackstone nemá žádný vzduch ani ve skafandru, ani v pohotovostních rezervách.“

Skrze helmu jsem mohla vidět Rexovu tvář, viděla jsem, jak lapá po dechu. Hnal se lodí do harmoniky, řítil se jako lidská střela. Vletěl do vzduchového uzávěru mého Jagu se mnou těsně za sebou. Jakmile Zabo zavřel vnější dveře, praštil sebou Rex o boční stěnu a upadl do bezvědomí.

„Zabo, vzduch.“ Popadla jsem Rexe a chňapala jsem po jeho skafandru. Oba jsme odpluli od vzduchového uzávěru a do kabiny a nekontrolovatelně jsme se převalovali.

Rexova helma mi spadla do rukou. Když jsme se proplétali trupem, strhla jsem si svou vlastní helmu. Naše těla jsem ukotvila tím, že jsem nohy obtočila kolem zdravotnického lehátka, které se už odpoutalo od trupu. Uchopila jsem jeho hlavu, zacpala mu nos prsty a vdechovala jsem do jeho úst. Velký vdech pro jeho velké plíce. Proplétali jsme se přes přepážky. Vdech. Pryč. Dovnitř. Ven. Rexi, dýchej. *Bohové, dýchej.* Dovnitř. Ven –

„Blížící se loď na dostřel za 45 sekund,“ řekl Zabo.

Dovnitř. Ven.

Rex zalapal po velkém, třesoucím se nádechu. Jakmile jsem mu pustila nos, otevřel oči a pohlédl na mne. Tvář měl ve studešám světle kabiny bledou.

„Dávej na Rexe pozor.“ Už při tom, když jsem mluvila, zdravotnické lehátko ho uzavíralo do svého objetí.

„32 sekundy, než budou letouny na dostřel,“ řekl Zabo. „Zaměřují se na cíl.“

Pospíchala jsem do kokpitu, kde jsem se svezla do pilotního křesla. Ve stejný okamžik, kdy jsem se napojila na loď, jsem prohnala psispojením myšlenku: *Taasi, stáhni se. Hned!*

Žádná odpověď.

Letouny pálí, pomyslel si Zabo, když zabralo zrychlení...

Lapajíc po dechu jsem zavrávala po šoku z toho, že jsem byla příliš dlouho ve stázi. Ztuhnutí molekulárních vlnových funkcí po delší dobu může být pro lidského jedince katastrofální; po procitnutí musí reagovat na síly v novém prostředí. Pokud by se toto prostředí změnilo příliš, katastrofální pohyb znovu se upravujícího systému by mohl člověka roztrhnout, atom po atomu.

Mým molekulám se povedlo zůstat pohromadě, ale cítila jsem se strašně. Vidění jsem měla příliš zakalené na to, abych si mohla přechíst kontrolní panely, ale myšlenkový přehled mi řekl, co jsem potřebovala vědět: Zabo nás akceleroval najednou do inverze a za ní a celou dobu nás držel ve stázi.

Zelený Zabo, hlášení, pomyslela jsem si. Počkala jsem, pak jsem vyslala další myšlenku. *Taasi?*

Žádná odpověď.

Nejsem schopen zajistit vazbu na Zeleného, řekl Zabo.

Zlatý?

Žádná vazba, odpověděl Zabo.

Polkla jsem. Ani Taas, ani Helda by se záměrně neodpojili ze spojení. Helda možná přistála, ale při poškození její lodi jsem věděla, že se stejně dobře mohla zřítit.

Jak je Rexovi? zeptala jsem se.

Jeho životní funkce klesají.

Pomož mu!

Potřebuje víc pomoci, než mohu já poskytnout.

NE! Bylo všechno, čeho jsem tímto bezhlavým letem dosáhla, zabití mé jednotky? Ne. Ne teď, ne potom, co jsme všichni společně prožili.

Nadechla jsem se. *Zabo, dej nás zpátky do stáze.* Pro Rexe neznamenal ani časová dilatace, ani další relativistické efekty za

mák rozdíl. Vše, na čem záleželo, bylo, jak dlouho bude uvězněn tady, na Jagu. *Nevytahuj nás, dokud tam nebudeme.*

Ani ty, ani Velitel Blackstone už nemusíte přežít další...

Má Blackstone nějakou šanci na přežití, když ho nedáš do stáze?

Ne, ale ty ano.

Dej nás do stáze, Zabo. Pak překonej všechny přepravní rekordy, které kdy kdo vytvořil při přepravě do nemocnice na velitelství.

To byla poslední myšlenka, kterou jsem byla schopna zformovat předtím, než se aktivovala cívka.

Kapitola 7

Následky

Jakmile jsme se vykolébali ze stáže, zvedla jsem se. Ve skafandru mi vířily sterilizátory, které ten nepořádek uklízely.

Vřítili jsme se do dieshanského systému a přes bezpečnostní úrovně jsme se prokousali tím, že jsem na Sít' zaútočila svými pověřenými. Uprostřed noci jsem Zabo dopravila dolů na střechu nemocnice, kam jsem klesala ve slabé záři bodových světel. Rex ležel bez hnutí ve zdravotnickém lehátku, jehož obrovská opěradla jej srovnávala, zatímco si intravenózní vlákna probíjávala cestu jeho končetinami skrze zdířky v jeho skafandru.

Jakmile jsem otevřela vzduchový uzávěr, spatřila jsem lidi spěchající k nám přes střechu. Během několika sekund už Rexe nakládali do vzduchového natahovače. Šla jsem s nimi a poskakovala kolem natahovače, zatímco se mne doktoři snažili monitorovat.

Stalo se to příliš rychle. Běželi jsme zářivě bílou chodbou k pohotovosti; pak jsem se ocitla v kruhové místnosti s bílými stěnami, bílým stropem, bílou podlahou a s davem doktorů v bílých uniformách, který mne obklopoval. Snažila jsem vyprostit ruku ze sevření jednoho ze zdravotníků. Když mne nechtěl pustit, tak jsem se sklonila a přehodila ho přes záda, přičemž jsem proti němu použila jeho vlastní váhu. Dopadl na zem s hlasitou ozvěnou, jeho nemocniční oblek se mu ve švech rozpáral.

Další tři zdravotníci, dvě ženy a muž, mne chytili za ruce. Ten, co jsem ho přehodila, se teď zvedal na nohy a třetí žena se mi snažila přiblížit k ruce injekční stříkačce.

„Ne!“ Odtrhla jsem od té stříkačky s uspávacím sedativem ruku pryč. Musela jsem zůstat při smyslech, musela jsem vědět, co se stalo s Rexem.

„První Valdorie, prosím.“ Žena s injekcí s odhrnula neposlušné šedivé prameny vlasů z očí. „Potřebujete lékařskou pom...“

„Dejte tu zatracenou stříkačku pryč,“ řekla jsem. „Nebo vás nechám zavřít za napadení Imperiálního následníka.“

Žena zbledla a spustila ruku. To však bylo vše, co byla ochotna povolit. Když se mě další čtyři zdravotníci snažili zatlačit do křesla, nadávala jsem jim.

„Sednout,“ řekla stříkačková dáma. „Zkuste se uvolnit.“

Zbláznila se? Rex umíral a tahle doktorka chtěla, abych se uvolnila? Znovu jsem se pokusila zdravotníkům vykroutit, ti mne však drželi pevně.

„Soz.“ Na rameno mi těžce dopadla čísi ruka.

V sevření zdravotníků jsem se obrátila a pohlédla vzhůru.

Helda.

Zavřela jsem oči a pak je znovu otevřela, abych se ujistila, že je to opravdu ona. Nezabíla jsem je všechny.

„Podala jsi hlášení?“ zeptala jsem se.

„Jo.“ Zaváhala. „Taas?“

„Neodpověděl, když jsem mu řekla, aby odletěl.“

Vydechla. „Je mi to líto.“

Měkce jsem řekla: „Mně taky.“ Lítost to nespraví.

Helda ukázala na pohodlné bílé sofa stojící naproti jedné z bílých zakřivených stěn. „Počkáš se mnou?“

Přikývla jsem a ruce jsem vytrhla z dosahu zdravotníků. Ti mne nakonec nechali být. Pak jsem šla s Heldou a sedla si na kanape. Jeho nervoplexový povrch se pod mou váhou pohnul, zbytečně se snaže zmírnit v mých svalech napětí.

A potom jsme čekaly.

A čekaly.

Seděly jsme tam osm hodin. Kdosi přišel a vyptával se, sepisoval hlášení. Pak zase odešel. Po celé ty dlouhé hodiny jsem si stále znovu přehrávala celou bitvu, moment, kdy jsem Taasovi nebo Rexovi vydala rozkazy. Stále jsem přemýšlela o jiných možných variantách, o jiných rozkazech, které jsem měla vydat a které by konečný výsledek mohly změnit a které by jak Tamsu, tak těm dvěma daly šanci žít.

Pokusila jsem se vypnout mozek. Stále jsem však slyšela smrtelný výkřik pilota-dítěte v Solu. Přes jeho smrt byla položena

vědomí aristovských válečných velitelů, kteří skoro zničili Zabo. Jejich chtivá touha po mé smrti, jako špinavá chuť v mých ústech, kterou nikdy neodstráním, nikdy, ani kdybych se o to snažila tisíc let. Už nikdy nebudu schopna odstranit tu slupku nenávisti ze všech ostatních bitev, ve kterých jsem s nimi za poslední čtvrtstoletí bojovala.

Bylo brzy ráno, asi hodina od východu slunce, když jsem odpadla. Hlava mi spadla dozadu na gauč, jakmile však udeřila o nervoplexový povrch, vzpamatovala jsem se a posadila se. Pak jsem ji znovu nechala padnout a zavřela jsem oči.

„Chcete kafe?“ zeptal se nějaký hlas.

Mé oči se okamžitě otevřely. Ten hlas jsem znala.

„První Valdorie? Přinesl jsem nějaké kaf –“

„*Taasi!*“ Vyskočila jsem.

Zakřenil se a podal mi plastický šálek s tím odporným nápojem, který nám Spojenci vnutili do obchodu s dovoзовým zbožím. Pořád ještě měl na sobě svůj skafandr. Popadla jsem ho do náruče, následovaná Heldou, která ho téměř povalila. Kafe vyšpláchno všude kolem nás a po celé podlaze.

„Hej.“ Hlas vyšel ztlumený Heldinými velkými řadry. „Nemůžu dýchat.“

Pustila ho. „To by nebylo dobré, kdybys teď zemřel zadušením, co? Ne potom, co jsi vstal z mrtvých.“

Zamrkal. „Z mrtvých?“

Nesměle jsem se zasmála. „Myslela jsem, že jsi mrtvý. Když ses opojil ze psispojení.“

„Když jsem se pokoušel odletět, tak mě terč zasáhl,“ řekl Taas. „To mě vypojoilo ze spojení.“

Zírala jsem na něj. Jediný způsob odpojení byl poškodit Zeleného Zaba tak vážně, že neměl přístup na Skol-Net. „Tys to zvládl zpátky sem se zničeným počítačem?“

Taas se usmál. „Nebylo to tak hrozné. Musel jsem jen udělat pár výpočtů z hlavy.“

Z hlavy? „Tvůj mozek musí být neuvěřitelný.“ Tohle jsem však věděla, už když jsem ho vybírala do jednotky. „Podařilo se ti poslat na Tams RI?“

Přikývl. „Nevím, jestli to nějak pomohlo. Ještě jsem neslyšel žádné zprávy.“

„Soz.“ Helda se dotkla mé paže.

Když jsem se na ni podívala, kývla směrem ke dveřím. Otočila jsem se a viděla k nám přicházet doktora. Předě mnou se zastavil. „První Valdorie?“

Ztuhla jsem. „Ano?“

„Na operačním sále jsme hotovi.“

„A?“ Řekni, že bude žít, pomyslela jsem si. Řekni, že bude v pořádku.

Doktor si projel rukou ve vlasech. „Měl pohmožděnin, zlomené kosti, vnitřní krvácení. Nic z toho však nebylo příliš vážné.“

Ale? Cítila jsem, že se vznáší ve vzduchu. „Co jeho nohy?“

„Ten problém není v jeho nohách,“ řekl. „Byla to zástrčka na psifon implantovaná v bederní části jeho páteře. Odtrhla se mu z těla, částečně oddělila sestupná neurální vlákna mezi krčním a bederním prodloužením.“

Třela jsem si hlavu, jako by to mělo mému mozku nějak pomoci pracovat. „Řekněte mi to tak, abych tomu rozuměla.“

„Implantát mu přetrnul míchu.“

„To můžete spravit, nebo ne?“

Doktor vydechl. „Nyní můžeme běžně dokonce přinutit neurální buňky, aby zregenerovaly tím, že je obalamutíme, aby si myslely, že jsou v embryonálním stadiu. Zkusili jsme regeneraci jeho nervů a míchy. Nefungovalo to však. Pak jsme zkusili tři různé operace, abychom spojili odříznuté části bio-optikou. Jeho tělo je však odmítlo.“

„Za čas se vám ale podaří tohle poškození opravit, ne? Hned, jak začne reagovat na léčbu?“

Zaváhal. „Normálně bych řekl, že ano. Bohužel, biomechanický systém, tak extenzivní, jako máte vy ve svých tělech, může mít neočekávané vedlejší účinky. Zatím tomu úplně nerozumíme. Ale biomechanická síť Druhého Blackstonea prošla tolika manipulacemi a tolika zraněními, že se u něj vyvinula toxická reakce na některé přípravky, které používáme pro podporu regenerace. A pokud se s

jeho síti pokusíme o něco dalšího, může jeho tělo odmítnout celý systém, nejen naše pokusy opravit jej nebo rozšířit.“

Zírala jsem na něj. „Co mi to povídáte?“

Tiše promluvil. „Druhý Blackstone je od pasu dolů paralyzován. Možná už nikdy neobnoví činnost nohou.“

„Ne.“ To nemohla být pravda. Chtěli, abych uvěřila, že je Rex zmrzačený den před svou rezignací? A udělala mu to biomechanická síť, symbol jediné věci, která stála mezi námi a Kšeftaři?...ne, to nemohla být pravda.

Helda jemně promluvila. „Kdy nás k němu pustíte?“

Doktor se na ni podíval. „Teď spí. Dáme vám vědět, jakmile bude schopen přijímat návštěvy.“ Znovu se kouknul na mne. „První...“

Věděla jsem, co přijde jako další. Starostlivost. To jsem nemohla unést, ne teď. Nenávistně jsem na něj pohlédla. „Co?“

„Bylo mi řečeno, že vaše lodní záznamy indikují, že jste už více než padesát hodin nespala.“ Odmlčel se. „Předběžná vyšetření naznačují, že máte dvě zlomená žebra, mnohočetné pohmožděny a také poranění vnitřní tkáně z toho, že jste byla příliš dlouho ve stázi. Potřebujete lékařské ošetření a spánek.“

Spánek? Byla jsem příliš vyburcovaná na to si byť jen sednout. „Jsem v pořádku.“

„Madam, vy v pořádku nejste. Jste těsně před zhroucením.“ Jakmile jsem začala protestovat, zvedl ruce. „Můžeme vám zde poskytnout postel.“

Zamračila jsem se. „Nechci postel.“

„Bylo by to ve vašem nejlepším zájmu.“

Mé vědomí narušil jasný obrázek z jeho mysli. Obraz toho, jaká jsem mu připadala, jako horská laň, divoké, krásné zvíře, které vrčí, zatímco on se ji snaží přitáhnout dost blízko na to, aby mohl vyléčit její rány. Ten obraz byl tak překvapivý, že jsem tam jen tak stála a zírala na něj. Jak by řekli Spojenci: vzalo mi to příslovečný vítr z příslovečných plachet, což byla po uvážení blbá metafora, vzhledem k tomu, že mne viděl jako laň a ne jako loď.

Prudce jsem vydechla. Možná jsem byla ještě zničenější, než jsem si myslela, příliš unavená na vytvoření souvislé myšlenky.

„Dobře,“ řekla jsem. „Odpočinu si. Na chvíličku.“

Závěsy odstínily to nejhorší z ostrého dieshanského slunce a dovnitř vpustily jen tolik světla, aby byla místnost prosvětlena. Ležela jsem v tom příjemném teple, pomalu se probouzela ze spánku a divila se, proč se cítím tak bolavě.

Pak jsem si vzpomněla.

Bylo to drtičem kostí. Při spánku uvolnilo mé vědomí své bariéry natolik, že jsem někdy mohla přijímat věci, které jsem v bdělém stavu blokovala. Někdy mé sny dokonce ukazovaly možnou budoucnost a bylo to nejvíc, kdy jsem zažívala předvídání. Během těchto snů jsem zaznamenávala věci, které se buď děly nebo se měly stát. Čím byl intenzivnější pocit zúčastněných lidí – a čím mi byli bližší – tím byl sen jasnější.

Ale až příliš často tyto pocity provázelo neštěstí. Ty sny jsem nenáviděla. Namísto toho, abych se vzbudila osvěžená, otevírala jsem oči do neštěstí a věděla jsem, že někomu milovanému je nebo brzy bude uškozeno. Říkala jsem těm snům drtiči kostí, protože to bylo, jakoby mne drtily. Dnes jsem se probouzela s drtičem kostí.

Při tom, jak se má mysl zaostřovala, jsem si uvědomila, že je v pokoji ještě někdo. Ta přítomnost byla jako kovový plát přes mé vědomí. Otočila jsem se, abych se podívala.

Můj návštěvník stál u postele, obrovitý muž vysoký přes dva metry s tak těžkou muskulaturou, že se nemohla vyvinout na světě s normální gravitací. Vypadal spíše ocelově než lidsky. Jeho kůže se leskla, jako by to byla slitina pokožky a zlata. Přestože měl otevřené oči, zakrývala je vnitřní víčka jako zářivý zlatý štít, pro svět neprůhledný. Věděla jsem, že přes ně vidí perfektně, ale pro všechny kolem byly jeho oči nečitelné prázdné mezery. Kdyby nevypadala tak tvrdě, byla by jeho tvář pohledná, ale tuhle vizáž podobnou masce nezjemňoval ani náznak jemnosti. Oblečenu měl jednoduchou uniformu, béžové kalhoty a triko bez označení, žádná vyznamenání, nic, co by naznačovalo jeho totožnost – až na zlatý pruh na každé z jeho paží, který byl dokonce širší než mé pruhy určující hodnost První.

Přišel se na mne podívat Imperátor Skolie.

Posadila jsem se a svinula se bolestí, která mi projela tělem. Pak jsem zasalutovala tak, že jsem sevřela ruce v pěst, na zápěstích je překřížila pravou přes levou a pozvedla je k němu.

Kurj sklonil hlavu. I po tolika letech, co jsem ho znala, pro mne bylo stále těžké uvěřit, že jsme byli spříznění. Přestože jsme měli stejnou matku, nebyli jsme si navzájem téměř vůbec podobní; Kurj vypadal jako náš dědeček a já jako babička.

Jeho zbarvení pocházelo z genetických adaptací, které předkové našeho dědečka dělali, když kolonizovali svět s příliš jasným sluncem. Kovový odstín kůže a vlasů odrážel sluneční svit a vnitřní víčka chránila oči. Jeho vzhled jen zdůrazňoval skutečnost; byl stejně tak strojem jako člověkem, s biomechanickým systémem ještě rozvinutějším, než byl ten můj. Tento jeho vzhled se stal symbolem, železná Pěst Skolie, císař zakalený zkušenostmi, bez lidské jemnosti, které by mohli Kšeftaři využít.

Kurj mne pozoroval svýma zaštitěnými očima. „Jak se cítíš?“

„Fajn.“ Přejela jsem po korzetu, který jsem měla kolem těla a který udržoval moje žebra na místě. Neměla jsem žádnou vzpomínku na nikoho, kdo mi to dal. Ne že bych si vzpomněla, to jen tak, že jsem se nad tím zamyslela. Byla jsem hrozně vybuzená a doktoři mě nakonec odpravili dávkou čehosi v injekční stříkačce.

Rozhlédla jsem se po místnosti. Na zdech, na stropě a na podlaze se tetelily duhy kyberzámku, který nás uzavřel uvnitř svého pole. Tyto duhy byly intenzivnější než ty, které jsem viděla kolem Jaibriolova sídla na Delu; Kurjův kyberzámek byl nastaven na zabíjení.

„Lékaři mi řekli o Rexi Blackstoneovi,“ řekl Kurj.

Okamžitě jsem k němu obrátila pozornost. „Už jsi ho viděl?“

„Pořád spí.“

Chtěla jsem se zeptat, co ještě věděl. Ale nemohla jsem ze sebe dostat otázku. Před Kurjovou netečnou tváří mi slova vyschla a odplynula.

Namísto toho jsem tedy řekla: „Pomohl Taasův shoz RI?“

„Trochu.“ Kurjův hlas se napnul. „V době, kdy přiletěly naše jednotky, dokončily Qoxovy vlajky zaplavování planety. Nemohli jsme nikoho živého odvézt. Byli jsme však schopni ochránit

utečenecká plavidla, která už z planety odstartovala a snažila se uniknout ze systému.“

Děsila jsem se slov, která neřekl. „Kolik zahynulo?“

Promluvil tiše. „Dvě třetiny populace.“

Dvě třetiny. Ta slova byla jako kameny. Dvě třetiny. Na Tamsu žilo šest set miliónů lidí. Přemýšlela jsem, co si teď Jaibriol myslel o svém otci.

„Také jsem četl tvé hlášení o tom Aristovi,“ řekl Kurj.

To bylo vše. *Četl jsem tvé hlášení.* To však znamenalo, že znal pravdu. Ur Qox měl následníka. Dábel sám sebe zreprodukoval.

Žádný div, že se Císař se svou ženou nikdy nerozvedl. Ona věděla, že její „syn“ byl dítětem jiné ženy. Pravděpodobně si myslela, že měl Qox hightonskou milenkou. Byl od své ženy měsíce odloučen a pak se ukázal s dítětem? Pokud by Jaibriola odmítla, dostal by se tím hightonský následník do podezření, kterému se musel Qox za každou cenu vyhnout. Byla jsem překvapena, že nezabil i Císařovnu. Měl Taas pravdu, že ve skutečnosti Ur Qox svou ženu miloval? Nebo si jen nebyl jist, zda by mu prošlo, kdyby ji zabil? Musela mít své vlastní lidi, svůj vlastní politickou mašinérii, a s vlivem, který se pravděpodobně blížil jeho. Uzavřel s ní tedy d'ábelský obchod: ona to udrží v tajnosti a tím nepřijde o svůj titul.

Byly doby, kdy jsem se snažila přesvědčit sama sebe, že mezi Aristy byly ženy tou jemnější částí. Pohrdaly vojenskými záležitostmi, což znamenalo, že jsme se s nimi setkávali zřídka. Takže je zahalovalo tajemství. Ale tři týdny v Tarquově rezidenci mne z mých představ vyléčily. Aristové neměli jemnější část. Ženy byly stejně kruté jako muži. Nic, ani velikost, tvar, pohlaví ani cokoliv jiného nepřinášelo jedinou špetku rozdílu.

Kurj mne pozoroval. „Deloské úřady nám poslaly hlášení o tvých aktivitách v hightonském sídle.“ Zamyslel se. „Tvé metody nebyly zrovna jemné.“

„Jsem snad kárána, sire?“

„Ne.“

To mě nepřekvapovalo. Kurj nikdy taktu moc nedal.

„Zařídil jsem, že jednotka Zabo dostane pochvalu,“ řekl. „Ceremonii budeme vysílat na všech zpravodajských holech.“

Tak. Udělej z nás hrdiny. Při Kurjově pohledu na vesmír to dávalo smysl. Utvářelo to lepší image IVV. Cítila jsem se asi stejně hrdinně jako slimák.

Do vědomí mi bez dovolení vstoupila Kurjova myšlenka. *Pokaždé, když letíte na misi, riskujete své životy. Ty to víš. Tvá jednotka to ví.* Odmlčel se. *Blackstone to ví.*

Ano, pane. Zbytek svých myšlenek jsem ukrývala. Co jsem mohla ještě říct? Vědomí toho, že byl Rex obeznámen s nebezpečími, před kterými jsme stáli, to, co se stalo, nezlehčilo.

„Soz.“ Hlas mu zjemněl. „Vy si tu pochvalu zasloužíte.“

Na jednom ze tří proužků, které obepínaly Kurjovo levé zápěstí, vzplálo světlo. Takové proužky měl na obou zápěstích, kovové plátky implantované přímo do kůže. Jakmile se dotkl světla, do místnosti se vylinul mužský hlas. „Je tady zdravotnice, která vás chce vidět, sire. Její kódy prošly bezpečností.“

„Pošlete ji dovnitř,“ řekl Kurj.

Pole kyberzámku potemnělo a ponechalo vstup napříč místností. Objevila se díra na zdi, která se zvětšila v ovál sahající od podlahy ke stropu. Do vstupu vkročili dva jaegernauti. Oba jsem je poznala; byli to dva ze čtyř Kurjových osobních strážců.

Pak se objevila žena, ve skutečnosti dívka. Vkročila dovnitř a její tvář se při tom, jak hleděla na zem, rděla. Byla to krasavice s hedvábnou hřívou zlatých vlasů, které jí ve vlnách spadaly až k pasu. Kolem tváře se jí vznášely kadeře, tváře, která svou krásou brala dech, jemné a sladké, zlaté. Vypadala jako křehká mladší verze mé matky tak moc, že mi to zarazilo dech. Neměla však chvějivé postavení mé matky, tu žhnoucí sebedůvěru, která lidi přitahovala jako bledou můru, která hledá teplé světlo lampy osvětlující noc. To děvče vypadalo mnohem křehčeji.

Kurj kývl na své strážce. „Můžete jít.“

Poté, co jaegernauti odešli, se zeď uzavřela a pole kyberzámku se přes ni přehrnulo zpátky, čímž uvěznilo děvče s námi. Obklopile mne strach jako sklenice věznící hmyz. Nemohla jsem se pohnout, nemohla jsem dýchat –

Zablokuj, pomyslela jsem si. Strach odezněl a mé svaly se uvolnily. Dívka však zůstala přibitá na stejném místě a stále zírala na

podlahu. Nebyla dokonce schopná vzít Kurje na vědomí, opomenutí, které z ní dělalo zločince, jehož bylo možno potrestat vězením. Za tohle jí mohl Kurj dát jakýkoliv trest, dokonce ji i popravít. Nikdo by se s ním nehádal. Cítila jsem však, že to vůbec nebylo to, co s ní zamýšlel.

Pohlédl na ni. „Pojď sem.“

Nejprve se nepohnula. Pak se nadechla a vykročila, stále hledíc na podlahu. Před ním se zastavila a poklekla, nejdřív na jedno koleno, a když jí nedal povolení vstát, tak na obě. Chvěla se jí ramena, a to způsobilo, že jí krajkový výstřih bílých šatů sjel dopředu natolik, že její ňadra viděl každý, kdo měl oči nad úrovní jejích ramen.

Kurj chvíli stál a díval se na ni dolů. Nakonec řekl: „Jsi ta dívka, kterou jsem viděl hlídat děti na dětském pokoji?“

„Ano, s-sire.“

„Jak se jmenuješ?“

„Charissa Deirdre.“

„Máš pro mne vzkaz?“

„Ano, s-sire.“ Měla něžný hlas.

„Co to je?“

„Váš strážný – ten jaegernaut – ten největší. Řekl mi – že jste vydal příkaz. Že – v-vás mám informovat, když –“ Nadechla se. „Až – začne vysílání, které jste chtěl s-sledovat.“

„A to už je?“ zeptal se Kurj.

„Ano, sire.“

Vysílání? Co to Kurj prováděl? Pokud by chtěl sledovat nějaké zpravodajství, tak vše, co by musel udělat, by bylo nastavit moji pokojovou konzoli, aby se sama aktivovala, až vysílání začne. Jaký mělo smysl přikazovat děvčeti pracujícímu v jeslích, aby přišlo a řeklo mu to? Ne, věděla jsem jaký. Někteří muži zvali ženy, o které měli zájem, na večeri. Kurj měl jiné metody.

„Vstaň,“ řekl.

Dívka se postavila, oči stále vrhala dolů. Byla dost mladá na to, být jeho pra-pravnučkou, možná dokonce jeho pra-pra-pravnučkou; přestože byl v kondici a svalnatý a vypadal na čtyřicet, ve skutečnosti mu bylo devadesát. Převyšoval ji o více než půl metru,

takže vrcholek její hlavy stěží dosahoval do poloviny jeho masivní hrudi.

„Podívej se na mě,“ řekl.

Vzhlédla svýma obrovským, nádherným očima, hnědým s náznaky zlaté. Na lících se jí objevovaly jasné barevné body. Kurj nastavil dlaň levé ruky pod její bradu a palcem jí přejížděl po krku. Jeho ruka byla tak velká, že prsty zakrývaly její pravý ušní lalůček a palec na své zpáteční cestě zakryl ten levý. Druhou rukou stiskl knoflík na jednom z kovových pruhů implantovaných na svém zápěstí.

„Ano, sire?“ Hlas jeho strážného vyšel z komunikátoru v proužku.

„To děvče se chystá odejít,“ řekl Kurj.

Znovu se otevřel kyberzámek a dva jaegernauti se vrátili do pokoje. Kurj je ignoroval a pořád se díval na Charissu. Ta na něj hleděla jako vystrašená gazela, vyplašená lovcovým světlem.

Kurj sklonil hlavu a políbil ji, dlouhým polibkem, s nímž si dával na čas. Pak se narovnal a kouknul na jaegernauty. „Vezměte ji do paláce.“

„Ano, sire,“ řekl největší strážce.

Charissa s nimi šla tiše a když ji odváděli z místnosti, na nikoho se nepodívala. Jakmile odešla, posadila jsem se na posteli s pěstmi pod peřinou zatnutými.

Kurj se obrátil zpět ke mně. Po chvilce řekl: „Ty to neschvaluješ?“

„Jsi empat,“ řekla jsem. „Musel jsi cítit, jak byla vystrašená.“

Pokrčil rameny. „Možná.“

Možná? Jak tady mohl jen tak stát, zaplavený její hrůzou a nereagovat na to?

A kdo jsem sakra byla já, abych ho soudila? Zabila jsem vystrašeného pilota, který byl stěží více než dítětem. Záměrně jsem blokovala emoční odezvy, abych mohla zničit loď.

„Kdybys ho nezabila ty,“ řekl Kurj, „zabil by on tebe.“

Přemýšlela jsem o Aristech. „Takže se stáváme tím, proti komu bojujeme?“

„Přežíváme.“

Můj hlas vyletěl dřív, než jsem ho mohla zastavit. „A přežití znamená znásilnit každého, po kom zatoužíš?“

Kurjova čelist ztuhla. „Překračuješ své pravomoci.“

Tenhle. Tarquův obraz mi propaloval mysl. Ten mne přinutil před ním klečet a vzývat ho všemi možnými tituly, na které si jen mohl vzpomenout a sliboval mi úlevu od bolesti, když udělám, co chtěl.

Kurj vydechl. Přikročil k oknu a odhrnul závěsy, čímž do místnosti vpustil bolavě jasné sluneční paprsky. Stál ve světle, zlatě zářil s rukama založenýma za zády, zatímco hleděl na ostré hrany kazetonových a chromových polí kolem nemocnice IVV.

Pak řekl: „Ty mne srovnáváš s Hightonem?“

Jenom jsem potřásla hlavou. O Tarquovi jsem s ním mluvit nemohla.

Otočil se, jeho tělo byla ve skleněném slunečním světle silueta. „Přišlo ti někdy na mysl, že potřebuji společnost?“

Zírala jsem na něj. Nevěděla jsem, co mne překvapilo víc, jestli jeho přiznání samoty nebo jeho metody na to, jak ji odstranit. Co by pro něj byla za společnost Charissa, pokud byla tak traumatizovaná, že mohla stěží dýchat, když s ním byla v jedné místnosti?

„Ty chceš, abych si ji namlouval,“ řekl Kurj. „Abych se jí ‚dvořil‘. Abych ji donutil, že za mnou bude chtít přijít sama.“ Promluvil ostře. „Nikomu se neklaním. Ani Ur Qoxovi, ani Prezidentce Spojenců a už vůbec ne Charisse Deidre.“

Tak takhle vidíš lásku? pomyslela jsem si. Jako ztrátu kontroly? Nebo ji trestáš za to, že vypadá jako žena, kterou chceš mít v posteli nejvíc ze všech a která je jediná, kterou mít nemůžeš? Těmito myšlenkám jsem však nedovolila vyjít tam, kde by je mohl objevit. Je možná pravda, že s Kurjem jsem mluvila snad nejotevřeněji ze všech žijících lidí. Přesto byly v jeho přítomnosti hranice toho, co jsem mohla volně říct – nebo si volně myslet – až příliš přísné na to, aby byly některé zřejmé pravdy vysloveny.

Po všech těch letech, co jsem ho znala, mi Kurj připomínal hádanku. Byl vynikajícím válečným vůdcem, který od svých důstojníků vyžadoval naprostou loajalitu. V hlavě jsem si však stále nemohla vyřešit to s jeho odvrácenou stranou.

Na druhé straně pokoje se aktivovalo zařízení pro VR, skvrnitě mřížky a čáry vířící na obrazovce, sahající od podlahy ke stropu. Před tou se pak zformovalo holo, trojrozměrný obraz uhlažené pumpy s rudýma očima. Její rty se prohnuly do zamručení, čímž se ukázaly tesáky, které jiskřily jako mokré nože. Ode zdi se vzedmula hudba, strašidelný zvuk kšeftařské hymny.

Takže Kurj konzoli *nastavil* na aktivaci. Nyní sledoval obrazovku se založenýma rukama, jeho pohled na znak nepřátel byl netečný. Charissu už ze své mysli odstranil a přesunul se k dalším záležitostem.

Já jsem ji tak snadno z myšlenek vypudit nemohla. Stále jsem viděla její vystrašenou tvář, stále jsem cítila její pocit tonoucí, když Kurj řekl svá slova: *Vezměte ji do paláce.*

Zablokuj, pomyslela jsem si. Psikonami zaprskala a splaskla, ale pořád tam byla. Vzpomínka zůstala silná. Můj blokováč jenom odstranil emoce. Vymazávání vzpomínek bylo příliš nebezpečné, byl to proces, který mohl nenávratně vymazat i potřebné informace.

Puma na obrazovce před sebe natáhla tlapu a v okamžiku, kdy kšeftařská hymna přecházela do kresčenda, roztáhla na pracce drápy do vějíře zaostřených bodů.

Promluvila jsem tak neutrálním hlasem, jak jsem jen byla schopna. „Kdo to vysílá?“

Kurj pokračoval se sledováním pumpy. „Zachytili jsme to na kšeftařských vlnách.“

„Qox má řeč?“

„Ano.“

Tenhle přenos jsme přijímali pravděpodobně ještě dříve než mnoho kšeftařských světů. Pro vysílání mimo planetu musel Qox přenos nahrát a poslat jej po hvězdných lodích tam, kde chtěl, aby to slyšeli. Jakmile jsme ho však jednou zachytili, mohli jsme jej přes Skol-Net okamžitě vystřelit tak, aby jej zachytili telopové, telepatictí operátoři trénovaní pro příjem psibersít'ové komunikace.

Tohle vysílání muselo být o Tamsu. Tentokrát to Qox nemohl zatajit. Dvě stě miliónů svědků přežilo jeho poslední pokus o genocidu. Jejich slova ukáží jeho prolhanost.

Obraz pumy se zatřpytil – a najednou jsme *tam* byli a seděli ve velkém kruhové sále, který vydával ozvěnu. Vysoko nad našimi hlavami se strop ohýbal v bílý dóm. Sín naplňovaly lavice s vysokými opěradly, každá z nich zatočená dokola tak, že vytvářela prstenec. Lavice byly vystředěné s centrem místnosti, ty nejmenší měly jen pár metrů napříč, ty největší s obvodem po celé místnosti. Sedadla a opěradla lavic byla změkčena červenými polštáři, plyšovými polštáři rudé barvy krve.

Na lavicích seděli Aristové. Řady a řady Aristů. Stovky. Tisíce. Seděli vedle sebe jako podjednotky v nějakém stroji, všichni oblečení v černé, s lesklými černými vlasy a rudýma očima. Všichni seděli v síni z bílého kamene na krvavě rudých polštářích.

Ve středu prstenců se zvedl téměř až ke stropu křišťálový pilíř. Křišťál byl tak čistý, že by byl neviditelný, kdyby se jím díky zakřivení nelámalo světlo. Všechno, co bylo za ním, vypadalo jako přemístěné a zvětšené.

Za pilířem se puma ve vzduchu nakrčila. Zvíře se přetočilo a jeho velikost se vzedmula, jeho proporce se protáhly. Jeho zadní nohy se propnuly, tělo se narovnal, přední nohy se napjaly jako paže, srst se změnila ve vlasy – a stál tam muž, vysoký dva, tři, čtyři metry. Když přestal růst, měřil pět metrů a jeho hlava se téměř dotýkala stropu síně.

Zůstal stát za pilířem, který použil jako pódium. Jeho hightonské rysy byly nezaměnitelné, ničím jiným však jeho tvář pozoruhodná nebyla. Co jej oddělovalo, byla jeho přítomnost, atmosféra neoddiskutovatelné autority, která jej označovala za Ur Qoxe, Císaře Jubije.

Hudba přestala hrát. Qox chvíli počkal, pak hightonsky promluvil. „Moji lidé, dnes večer před vás předstupuji s velkou hrdostí. Máme toho hodně, z čeho se můžeme těšit. My, děti Jubije, jsme byli vybráni. Máme tu nikdy dříve nepoznanou čest, čest žít v největší civilizaci uctívající veliké, stácející se napříč galaxií.“ Odmlčel se. „Pro vybudování naší slávy jsme tvrdě pracovali. Pro svit tam, kde už temnota překryla hvězdy. Vytrváme i proti těm nejhanebnějším hrozbám naším úspěchům a blahobytu.“

Takto pořád pokračoval a vzdával čest ještě grandióznějším úspěchům svého císařství. Tams nikdy ani nezmínil. Skutečně si myslel, že to může utajit? Přála jsem si, aby s tou zatracenou řečí skončil. Dokonce ho teď jen vidět, tak dlouho potom, co udělal tento záznam, způsobovalo mé kůži pocit, jakoby se mi do ní zavrtávali roztoči. On, Hightoni, všichni ti Aristové – už jen jejich obrazy stačily na to, aby nás terorizovaly. Jako by naše mysli na podprahové úrovni rozpoznaly, co by nám mohli udělat a naše vědomé myšlenky se to snažily odvrhnout.

„Dnes večer k vám přicházím se skvělými zprávami,“ pokračoval Qox. „Neustálé hrozbě, se kterou žijeme, hrozbě zotročení našimi nenáviděnými nepřáteli, byla zasazena velká rána.“ Jeho výraz ztuhnul, jakoby vůdce bojoval se spravedlivým hněvem. „Posledním objektem nelítostných imperiálních sil se stala Stanice Tams, jeden z nejzranitelnějších členů Shody. Včera Imperiální Skolie zaútočila bez provokací na bezbranný Tams.“

Tomu jsem nemohla uvěřit. On to dával za vinu *nám*. Kurj na „sedadle“ vedle mne ztuhnul. Všude kolem nás Aristové o sebe zvonili ozdobnými prsteny na svých prstech, cink, cink, cink, jako obří hmyz chrastící rozčilením.

Nyní v Qoxově hlase zazvonil zármutek. „S obrovským smutkem vám přináším tyto zprávy. Tams přišel o většinu své populace. Ano, mí lidé, *čtyři sta miliónů* nevinných obyvatel zemřelo pod rukama skolianského Imperátora.“

Kurj proslov sledoval svýma zaštitěnýma očima s tváří podobnou kovové masce. Já jsem však byla empat, jeden z jeho vlastní krve. Nezáleželo na tom, jak důkladně blokoval svou zlost, já ji stále cítila.

Přes Qoxovu tvář se přelil triumf. „Naše chrabré jednotky vyhnaly válečné štváče. Zachránili jsme dvě stě miliónů našich statečných obyvatel.“

Zatnula jsem zuby. Tohle bylo ještě horší, než jsem čekala.

Qoxův hlas přemohla hrdost. „Mí lidé, nemohu ani ocenit zásluhy za záchranu Tamsu. Ne, tato čest náleží hrdinovi, kterého nikdo z vás nezná, muži, jehož sláva teprve začala zářit, hvězdě vycházející v době, která vypadala jako nejčernější hodina pro

Tams.“ Ukázal na někoho mimo dosah kamery. Na dramatický moment stál sám, čekal s napřaženou rukou.

Pak se na pódiu objevil Jaibriol.

Qox se upřeně díval na shromážděnou aristokracii svého císařství. „Tento muž velel misi, která zachránila Stanici Tams.“ Položil svou ruku na Jaibriolovu paži. „Představuji vám Lorda J’briola U’jir Qoxe. Mého syna. Hightonského Následníka.“

„Ne,“ řekl Kurj.

Od Aristů vypadajících jako hejno ptáků, překvapených na svém hřadovacím místě, se vyřinulo prudké zalapání po dechu, vystupující do vzduchu s rozčileným zvukem a pohybem. Všude kolem nás cinkaly jejich prsteny, cink-cink-cink, cink-cink-cink.

Jaibriol neodpovídal. Stěží vypadal jako ten muž, kterého jsem potkala na Delu. Pod očima měl obrovské, tmavé kruhy. Stál vedle svého otce jako mrtvá socha, zlověstná a tichá.

Qox pokračoval v popisu toho, jak skrýval narození svého syna; imperiální vrahové byli připraveni hightonského Následníka zabít, nyní však byli vrazi mrtví. Byli zabiti v nelítostné bitvě s odvážnými jubijskými vojáky, kteří Jaibriola Qoxe bránili s ohromným nasazením vlastních životů. Skončil s dalším ze svých holdů velikosti sebe sama a svých předků a Hightonů a Jubije.

Po celý čas tam Jaibriol stál, neusmívaje se, vysoký s mohutnými rameny, obraz svých vážených předků, každým coulem perfektní hrdina, neobyčejně pohledný následník Qoxovské dynastie. Kšeftaři jej budou zbožňovat.

Vysílám konečně milosrdně skončilo a shromažďovací síň se rozplynula v realitu mého nemocničního pokoje. Posadila jsem se na posteli, příliš zmatená na to, abych mluvila.

Nakonec promluvil Kurj. „Dává nám za vinu Tams.“

„Tohle mu nemůže projít,“ řekla jsem. „Je tady dvě stě miliónů svědků.“

„Přesto.“

Přesto.

Možná jeho syn zemře hroznou smrtí v bitvě, pomyslel si Kurj.

Polkla jsem. *Možná.* Taková ztráta by Qoxe zničila více, než Kurj věděl. Zničilo by to puntičkářsky vypracované plány dvou

generací císařů, kteří uctívali ty své zatracené krevní linie natolik, že mohli vytvořit rhonského následníka. Byl to risk, o kterém jsem věděla, že jej Qox nehodlá přijmout. Jaibriol nikdy bitvu neuvidí.

Přemýšlela jsem, co by Ur Qox udělal, kdyby se dozvěděl, že svědkové jeho tamského zločinu existovali proto, že ona „hvězda vycházející v nejčernější tamské hodině“ prozradila plány svého otce imperiálnímu Následníkovi.

~ ~ ~

Rex ležel na zádech se zavřenýma očima, jeho hrud' se pod přikrývkou zvedala a klesala. Jeho tvář vypadala tak hubeně a mnohem bledší, než jsem si ji pamatovala. Většinu jeho těla zakrývala zlatá pokrývka, která mi dovoľovala spatřit pouze jeho ramena a hlavu. Límec jeho modré nemocniční košile byl u krku rozepnutý a nějak způsobil, že Rex vypadal zranitelně.

Postel byla plovoucí, její konstrukce okolo napínala vzduchový polštář a s počítačovým čipem zapracovaným v jednom rohu. Mřížka supravodivých prstenců vetkaná do konstrukce dovolila posteli reagovat na každý pohyb, který učinil, ulehčovala jeho nohám tu, přitvrdila pod jeho zády onde. Plovoucí postel se také mírně pohupovala pohybem, jaký mohou způsobit vlny narážející do lodi. Většina empatů plovák upřednostňovala před nervoplexem, protože to s ním na rozdíl od živého kusu materiálu bylo jako s neživým strojem.

Nevěděla jsem, zda mám zůstat nebo přijít později, až bude vzhůru. Váhala jsem, pak jsem se obrátila k odchodu. Jakmile jsem vykročila, uslyšela jsem za sebou jeho hlas. „Soz.“

Otočila jsem se zpátky a přemohla se k úsměvu. „Jsi vzhůru.“

Sledoval mne s neutrálním výrazem. „Už to tak vypadá.“

„Jak se cítíš?“

„Fajn.“

Kousla jsem se do rtu. *Rexi – omlouvám se.*

„Za co?“ zeptal se Rex. „Za záchranu mého života?“

„Že jsem zavinila – tohle –“ Podívala jsem se na obrys jeho nohou pod přikrývkami. „Tohle tady.“

„Paralyzovaný,“ řekl Rex. „To slovo je *paralyzovaný*.“

Začervenala jsem se. „Promiň.“

„Nech toho.“ Odhrnul si z očí pramen vlasů a postel se přenastavila ve snaze zmírnit jeho napětí. „Přestaň si to, co se stalo s mýma nohama, klást za vinu. Já se s tím umím vyrovnat.“

Chtěla jsem promluvit, pak jsem si uvědomila, k čemu se chystám, a namísto toho jsem se usmála.

„Myslíš si, že je to veselé?“ zeptal se Rex.

„Chystala jsem se omluvit za omlouvání se.“

Tvář se mu uvolnila téměř do úsměvu. „Prosím tě, nedělej to.“

Sedla jsem si na hranu postele, bokem se ho dotýkala a tělo se mi usazovalo, když se plovák podvoloval mé váze. Pak jsem si vzala jeho ruku do klína. „Rexi, budeme v pořádku. Potřebujeme jenom čas, abychom si zvykli.“

Obtočil svůj prst kolem mého. „Soz –“

Jeho hlas mne znepokojoval. Něco v něm mne varovalo, že věci, které musel říct, se mi nebudou líbit. „Ano?“

„Myslím, že bychom měli zrušit svatbu.“

„Nechceš tím opravdu říct –“

„Neříkej mi, že to nechci.“

„Skutečnost, že se tvé nohy nehýbou, nezmění to, co k tobě cítím.“

Vydechl. „Pokaždé, když tě uvidím – mi to připomene, kolik jsem ztratil.“

„Můžeme si najít nové vzpomínky.“ Rexi, pomyslela jsem si.

Jeho mentální dveře však byly zavřené. „Sedíš tady – tak krásná – celá – a já to neunesu – dokonce tě i vidět.“

Zvedla jsem jeho ruku ke svým rtům a políbila mu kotníky prstů. „Vím, že to bude těžké. Ale můžeme tuhle věc porazit.“

Polkl. „Tentokrát ne.“

Rexi, dohromady jsme silní. Můžeme se s tím vypořádat. Jeden druhého potřebujeme.

Jeho stisk na mé ruce se zpevnil. *Cožpak tomu nerozumíš?*

Ne. Ne, nerozumím. Přísahal jsi, že ode mne neodejdeš.

„Odejít? Vždyť ani nepřejdou místnost.“

„To neznamená, že tě méně miluji.“

Zatnul zuby. „Soz, já nemůžu dělat ty manželské věci.“

„To se může změnit.“

„A co když ne?“

„Jsi to ty, koho si chci vzít. Ne tvoje reprodukční orgány.“

Nedůvěřivě se na mne podíval. „Máš tělo a průbojnost mladé ženy. A budeš mít, až ze mne bude zapšklý stařec. Co uděláš, strávíš zbytek svého života v celibátu? Ale ne, ty nebudeš muset. Nikdy jsi opravdu nepochopila, jaký děláš dojem.“ Sval na tváři mu zaškubal. „Nechci se dívat, až budeš mít své milence.“

Zírala jsem na něj. „Na to mne snad dobře znáš.“

„Jsi lidská bytost. Ne svatý.“

Na to jsem skutečně neměla žádný argument. Ale i tak se s těmi milenci mýlil. Nešikovně jsem promluvila. „Jak to mám říct? Ty máš reputaci, o které se šušká přes půlku galaxie.“

„Co to znamená?“

Usmála jsem se. „Ty bys měl vědět ze všech nejlépe, že je více než jeden způsob, jak uspokojit ženu.“

„To není stejné.“

„To pro mne nehraje roli.“ *Rexi*. Snažila jsem se na něj dosáhnout a prorazit tu solidní zeď.

„Předtím jsem ti nemohl dát následníky,“ řekl Rex. „Ted' ti nemůžu dát děti vůbec.“

„To nemůžeš vědět.“ Znovu jsem mluvila příliš rychle. „Možná budeme potřebovat pomoc od doktorů, ale pořád se nám to může podařit.“

„Zatraceně, Soz. Budeš mě konečně poslouchat?“ Zvedl se na loktech. „Nebudu Imperátorův chromý manžel.“

„Já nejsem Imperátor.“

„Mezi tebou a tvým bratrem Althorem není srovnání. Jsi to ty, kdo bude Imperátorem. Potřebuješ chotě vhodného pro tuhle pozici.“

„Tohle mi neříkej.“ Přemáhala jsem se, abych udržela klidný hlas. „I kdybych se jednoho dne Imperátorem stala, nebude v tom ani za mák rozdíl. Tvoje nohy – o ně mi *nejde*.“

„Mně o nejde.“

Rexi. Můžeme se tím pracovat. Tím jsem si jistá.

Lehl si zpátky a zíral na strop. Pak konečně otevřel svou mysl, otevřel ji dokořán. Cítila jsem, jaké to pro něj bylo, bezmocně tady

ležet, pamatovat si, kým jsme byli v minulosti, představovat si, jak by teď vypadal život. Cítila jsem jeho frustraci, jeho zahanbení, jeho bolest při pouhém pohledu na mne. Byla jsem jako laser rozřezávající ho na kousky. Žádnému člověku bych to nepřála a nejméně muži, kterého jsem milovala.

„Sbohem, Sauscony,“ řekl.

Hlas se mi zadrhnul. „Sbohem.“

Slepě jsem opustila jeho pokoj, pro pálení v očích neschopna vidět.

~ ~ ~

Imperátorova kancelář byla obrovitá a zaplněná prázdným místem. Nebyly v ní žádné koberce, žádné ozdoby a téměř žádný nábytek. Stěny nebyly ani ze skla, ani z kovu, ale z hladkého materiálu, který byl něco mezi tím. Zářily oranžově a zlatě se vzdálenými výjevy ze světa, který byl domovem našeho dědečka. Před padesáti pěti lety byla toto dědova kancelář. Bylo to předtím, než jej Kurj – ať už nešťastnou náhodou nebo ne – zabil, aby získal pozici Imperátora.

Někdy jsem se zamýšlela nad tím, jak se s tím vyrovnávala naše matka, s tím, že věděla, že její prvorozený syn zabil jejího otce. Shromáždění to stanovilo jako nehodu. Ale při čtení zápisu z jejich rokování jsem si nikdy nebyla jistá, zda k tomuto rozhodnutí došli proto, že mu opravdu věřili, nebo zda se báli Kurjovy moci nad Skol-Netem a armádou.

Tolik bylo jasné: vašeň, která potom rozdělovala naši rodinu – dědova smrt, vystrašený let mé matky od Kurje, její tajná svatba s mým otcem – tohle byly přímé hrozby přežití Skolianského Impéria. Pokud by Rhon zničil sám sebe, Skol-Net by se rozpadl. A bez něj by Skolie padla v boji s lepší kšeftařskou armádou jako vejce padající na zem. Nepochybovala jsem, že Shromáždění udělalo vše potřebné pro zajištění přežití vřící rodiny, která udržovala při životě Sít'.

Matka nikdy o dědečkově smrti nemluvila. Trýznilo ji to snad ještě po tolika letech? Zabil ho snad Kurj, aby si zajistil moc Imperátora předtím, než přišel jeho čas? Anebo to byla opravdu nehoda. Jen má matka znala pravdu.

Ať už to bylo cokoliv a ať už z toho měla jakékoliv pocity, Kurje stále milovala, tím jsem si byla jistá. Jen bohové věděli proč, ale bylo tomu tak.

Kurj seděl a pozoroval mne ze svého křesla. Stůl, který byl před ním, se roztahoval po celé délce místnosti. Třicet centimetrů tlustá skleněná deska s obrazovkami konzolí a ovladači v ní uloženými a se sloupy, které jí vypomáhaly. Stěna za ním byla okno tlusté jako pěst, jehož sklo polarizovalo kousavé paprsky dieshanského slunce. Kancelář byla ve velké výšce na vrcholku věže, nejvyšší z nejvyšších skleněných věží v metropoli zvané Ústředí. Za oknem jsem mohla spatřit obdélníkovou krajinu, všechny věže a správní budovy, všechny funkční, všechny ze skla a ocele a jako kámen tvrdého kazetonu. Tam, kde končilo město, začala rudá poušť, která se rovná a neúrodná natahovala k horizontu.

Zpoza blízké věže se objevilo vznášedlo, které přistávalo na hladkém oblouku. Od jeho naleštěného černého trupu se odráželo slunce. Stříbrné insignie Imperiálního vesmírného velitelství se třpytily na jeho čumáku, písmena IVV vepsaná do trojúhelníku, který byl vložen do vybuchujícího slunce.

Na okně nebyly žádné závěsy. Kurj je nepotřeboval, protože okno používal jako nástroj. Nastavil polarizaci okna tak, aby přidusila zář, ale jen natolik, aby nebyla oslepující. Stála jsem v pozoru před jeho stolem a snažila se nepošilhávat kolem. I se svými upravenými očními nervy mé oči stále odmítaly zaměřit se jak na nádhernou krajinu města venku, tak na Kurjovu zastíněnou tvář zde. V křesle byl jako temná silueta, s tváří a myslí nečitelnou.

„Forshires Hold,“ zopakoval Kurj. „Chci, abys trénovala kadety JVI.“

Tyto nové příkazy jsem nechtěla. Neměla jsem žádnou touhu trénovat kadety na vojenské akademii. „Dovolte mi promluvit.“

„Pokračuj.“

„Ráda bych znovu vyletěla s jednotkou.“

Kurj mne stále pozoroval. Jeho mysl tlačila na mou jako závaží.

Ale to mi bylo jedno. Já jenom chtěla vyletět a bojovat a bojovat a bojovat, až budou všichni Kšeftaři trpět tak, jako trpěli všichni

provideři, jako trpěli všichni lidé, které Kšeftaři mučili. Stejně jako trpěl Rex. Chtěla jsem odletět a ty hajzly rozprášit.

„Takže chceš další bojové pověření,“ řekl Kurj.

„Ano, sire.“

„Chceš bojovat s Kšeftaři.“

„Ano, sire.“

„Pozabíjet je.“

„Ano, sire.“

„Zničit je.“

„Ano, sire.“

Kurj na mne pohlédl. „Jednou jsem měl stejný rozhovor s Rexem Blackstonem.“

To mne vyšinulo z rovnováhy. „Sire?“

Kurj vstal a přešel k oknu. Stál ke mně obrácen zády, s rukama založenýma a hleděl na město. Na své město. Na svou planetu. Na svou říši.

„Bylo to tehdy, kdy jste se oba vrátili ze Stanice Tams,“ řekl. „Potom, cos byla providerem Kryxe Tarqua.“

Ztuhla jsem. S Kurjem jsme nikdy o tom, co se na Tamsu stalo, nemluvili. Všechny podrobnosti znal z mých hlášení. Nikdy jsem však o tom s ním nemluvila. A nechtělo se mi začít ani teď.

„Myslíš si, že chci odplatu,“ řekla jsem.

„A nechceš?“

„Tedy, proč ne?“

„Touha po pomstě zatemňuje mysl.“

„Moje mysl je v pořádku.“

„Blackstone říkal to samé.“

„Tohle není to samé.“

„Ne, to není.“ Kurj se otočil, aby na mne pohlédl. „Potřebuji tě funkční. Se zdravým tělem. Se zdravou myslí.“

„Hledáš problémy, které neexistují.“

Kurj neodpověděl. Dokonce se ani nepohnul. Jen mne s tou svou kovovou tváří sledoval.

Varování, pomyslel si můj páteří uzel. **Externí pokus vedoucí k invazivnímu modelovému průzkumu.**

Nechej ho nahlédnout, pomyslela jsem si. Byla pravda, že žádný další telepat neměl Kurjovu drsnou sílu. Ale bylo to stejné jako s jeho fyzickou silou; hrubá a prudká. Neměl ani trochu jemnosti potřebné k odkrytí toho, co jsem před ním skrývala.

Stál tam dlouho, bez pohybu. Nakonec promluvil: „Velmi dobře. Nechám si tu bojovou možnost otevřenou. Ale právě teď tě potřebuji na JVI. Potřebuji tam dobrého trenéra.“

„Ano, sire.“ Zнала jsem ho natolik, že jsem dál netlačila. Ale za mými zdmi a bariérami, ukrytá v ledovcové pevnosti, která obklopovala mé emoce, jsem si pomyslela: *Já se vrátím. Je toho příliš mnoho nedokončeného.*

DÍL DRUHÝ

FORSHIRES HOLD

Kapitola 8

Čas hledání

Návrat na planetu Forshires Hold byl jako návrat domů. Skoro. Jen pár let poté, co jsem obdržela svůj důstojnický dekret, jsem zde byla umístěna. Kasárna, ve kterých jsem tenkrát bydlela, byla součástí stísněné budovy v krajině blízko Jacobova vojenského institutu, nějakých dvacet kilometrů od města Eos. Nyní byly moje „pokoje“ v sekci blahobytu ve starobylé budově s luxusními apartmány.

Raději bych zůstala v kasárnách mimo JVI.

Mým úkolem bylo vytvořit tréninkový program, který by dostal kadety JVI do lepší fyzické kondice. Pracovala jsem s nimi dva z každých osmi dnů a po zbytek času dohlíželi na plnění mého programu instruktoři. Byl to dobrý program. Postrčí kteréhokoliv kadeta do špičkové formy. Ale jakmile jsem skončila s jeho vypracováváním, neměla jsem co dělat.

Takže jsem šest z osmi dnů proseděla ve svém podkroví a nudila se. Věděla jsem, co tím Kurj zamýšlel. Chtěl, abych si odpočinula od všech možných stresů, o kterých si myslel, že narušují mé funkční schopnosti. Byla jsem důležitým zubem v jeho válečném soukolí, zubem, o kterém rozhodl, že potřebuje opravit. Takže mi dal nesmyslné příkazy, vstrčil mne do nádherného města na nádherné planetě a předpokládal, že o zbytek se postará příroda.

Byl však na omylu. Příroda se nepostarala o nic. Seděla jsem ve svém apartmánu a zírala na panelové zdi, až jsem byla připravená vybuchnout. Byla jsem blázen, že jsem se rozhodla odejít z boje. Nemohla jsem jít na odpočinek. To totiž člověku zbude příliš mnoho času na přemýšlení.

Přesto měl Kurj v jedné věci pravdu. Program JVI potřeboval generálku. Přepracovala jsem kadetům celý denní program, vše od toho, co jedli na snídani, přes to, kolik kilometrů naběhali, až po to,

kdy šplhali po lešení. Když jsem je poprvé testovala, jen 14% splňovalo fyzické požadavky tohoto programu.

Char Iaki, Velitel JVI, si mne jednou konečně vzal stranou, do své kanceláře. Kývl směrem k oknu. Venku, pod kosými paprsky forshireského zlatého slunce, chodili kadeti přes nádvoří a mířili do svých tříd, do knihovny, do simulačních místností.

„Potřebují více času na práci ve třídách,“ řekl Iaki. „Na konci dne jsou příliš zmožení se být jen pohnout, natož studovat.“

„Na DVA jsme museli splňovat náročnější požadavky,“ řekla jsem. Bylo pravdou, že Dieshanská vojenská akademie trénující jaegernauty v době, kdy nadešel čas zkoušek, obvykle přišla o polovinu žáků v ročníku. Ale odůvodněně. „Tito muži a ženy musí být našimi nejlepšími. Jestliže na to nemají, tak bychom to raději měli zjistit teď, namísto chvíle, kdy budou jejich životy záviset na jejich schopnosti operovat pod tlakem.“

Iaki promluvil tiše: „Trénovat je a drezírovat, to jsou dvě rozlišné věci.“

Takže jsem teď seděla ve svém pokoji a přemýšlela, jestli mne hodí přes palubu. Proč jsme se vůbec s výcvikem kadetů namáhali? Kšeftaři byli neúprosní. Porazí nás a nezáleží na tom, jak tvrdě s nimi budeme bojovat. K čemu to tedy bylo? Všichni jsme se chystali zemřít, nebo hůře, být sežráni aristovským válečným strojem.

Přestaň s tím, řekla jsem sama sobě. Vzala jsem si holoknížku, kterou jsem včera večer pohodila na gauč. Název zářil růžovými písmeny: IDIOMY Z DALEKA. Bylo mým koníčkem učit se slovní obraty v dalších jazycích. Když jsme byli s mým bratrem Kelrikem mladí, tak jsme se tím zabývali pořád a vždy jsme hledali inteligentní obraty pro frázi: *Sauscony está construyendo castillos en el aire*. Sauscony si staví vzdušné zámky. Tohle byl jeden dobrý anglický: střílet vysoko do nebes.

Zprudka jsem vydechla a knížku vypnula. Pak jsem vstala a odkráčela do obývacího, k oknu mířícímu na jih a s výhledem do krajiny. Budova, ve které jsem bydlela, stála na hraně Jacobs Shire, parku s valivými kopci pokrytými temnou trávou, která se vlnila jako zlaté mraky uhánějící přes pevninu. Byl raný večer, jemnější než na

Dieshe a kratší než na Delosu. Jantarové slunce viselo jihozápadně nad horizontem.

Ze všech míst, na kterých jsem, mimo domova svého dětství, žila, jsem měla Forshires nejraději. Byla to druhá planeta oranžové hvězdy, která se vžila jako Ruth, pojmenovaná po výzkumnici, jež tento planetární systém objevila. Předtím, než to obsadilo IVV, napočítali zde lidé dvacet tři města a nazvali je podle toho, kdy byla postavena. Nějaký úředník Imperiálního vesmírného velitelství s básnickým střevem toto město přejmenoval na Eos, podle bohyně rozbřesku, o které zrovna četl ve studii o spojenecké mytologii.

Můj bratr neměl ve svém těle žádnou básnickou kost a pokaždé raději upřednostnil dobře propočítaná jména před básněmi. Pozemská mytologie ho však vždy fascinovala, zejména práce od tragéda jménem Seneca. Sama jsem nikdy tyhle věci nečetla a pochybovala jsem o tom, že by Kurj sám věděl, proč ho to tak chytlo. Ať už byl důvod jakýkoliv, nechal Eos jako jméno města, které předtím bylo prostě Ruth-2, #17.

Chápala jsem, proč z někoho kvůli tomuto místu vyrostl romantik.

Jen nebe ve svých lidech, potomcích nezávislé skupiny kolonistů, která se zde usadila před sto lety, vyvolávalo produkci stohů poezie. V této zeměpisné šířce, 30° severně, se planetární prstence klenuly k obloze jako most a svého nejvyššího bodu dosahovaly přímo na jihu. Pokud bych byla na rovníku, přecházely by mi nad hlavou v tak úzkých pruzích, že by se téměř ztrácely. Tady se oblouk stácel v širším pásu, jeho nejtlustší bod přímo na jihu, spodní hranice na 41° nad horizontem a spodní na 45°. Větší část oblouku byla jemně bílo-zlatá, ale jak se stácel dolů k horami lemovanému horizontu na východě a západě, přecházel v hlubší oranžovou, pak růžovou a nakonec červenou.

Přemýšlela jsem, jaké to asi bylo před všemi těmi staletími, když se od forshireského povrchu odrazil asteroid. Asi to tak katastrofální nebylo, vzhledem k tomu, že planeta se dobře zotavovala, a když jediným záznamem o této události byly ony prstence.

Přesto se rostliny a zvířata stále přítomnosti prstenců přizpůsobovali, stejně jako prachu v ovzduší. Tření ve svrchní

atmosféře a kolize mezi skálami a nehybnými částmi zapříčiňovali, že kusy materiálu z prstence padaly na planetu. Na noční obloze se jevily jako meteory. Atmosféra obsahovala prach, chemické nečistoty a popel a vytvářela tak přirozený smog, který nikdy neodvál. Jantarové slunce se také blížilo červenému konci spektra více, než je obvyklé pro slunce s lidmi obyvatelnými světy. Všechno dohromady to dávalo Forshires sytě zlaté nebe namísto modrého, které je pro světy s kyslíkově-dusíkovou atmosférou obvyklejší.

Ale i přes všechnu svou krásu mi obloha připadala cizí, ne jako ta správná, ne jako doma. Stejně jsem se teď nechtěla dívat na hezké nebe. Chtěla jsem vidět lidi. Skutečné lidi. Ne roboty nebo stroje nebo jaegernauty. Normální lidi.

Sklonila jsem se dolů a protřela si lýtko, abych odstranila křeč. Zdejší gravitace byla vyšší, než je standard, i když ne vyšší než na světě, na kterém jsem strávila své dětství. Obvykle mi však chvílku trvalo si na to zvyknout, zvlášť poté, co jsem byla na Dieshe nebo ve vesmíru.

Přešla jsem k oknu s výhledem na západ, směrem k městu. Odtud jsem viděla bulvár, který se hluboko dole slunil v pozlaceném večerním světle. Mnoho jsem toho z té ulice neviděla; stromy se šťavnatým listovím vytvářejícím zelený baldachýn, který začínal pár metrů pod úrovní mého pokoje, a kilometry pokračoval na západ a na sever. Bylo to jako být nad mraky, až na to, že tyhle mraky byly listově zelené.

V blízkosti stromů vyrážela nahoru věž a další se objevovaly v dálce. Přestože jsem věděla, že jsou stejné jako ta, ve které jsem bydlela – z kovu a kazetonu – vypadaly jako jemné stavby z růžového dřeva, slonoviny a ebeny s příděchem zelené. Jako by je vytvořil umělec v minutovém detailu, visící, se zlatou oblohou v pozadí. Každá byla zatočena do tvaru půlměsíce, což připomínalo prstence. Vypouklá strana na věži, která byla nejbližší ke mně, mířila na západ, ostatní však mířily do jiných směrů.

Zadívala jsem se dolů na bulvár. Cožpak tam *nikdo* nebyl? Tu i onde, jakmile vítr rozfoukal listy, jsem zahlédla bledě modré dlaždice, kterými byla ulice dole vydlážděná.

Objevila se dvojice procházející se po bulváru. Na sobě mnoho oblečení neměli, a to asociovalo růžové a šedé okvětní lístky povlávající ve větru. Odtud z výšky bylo těžké vidět jasně, ale vypadalo to, že se žena směje. Muž se začal smát taky, byl to velký muž s tmavými vlasy a vypadalo to i na velký smích. Jako Rex.

Obrátila jsem se pryč od okna. Co se to s Kurjem dělo, že mne sem poslal nedělat nic jiného než přemýšlet?

Dobře, nemusela jsem tady sedět jako hromádka neštěstí. Mohla jsem jít ven. Něco dělat. Ale co? Jediní lidé, které jsem na Forshires znala, byl vojenský personál. Neustále jsem byla zvána na formální večere na ambasádu Impéria, kde jsem postávala ve svých zlatých uniformních šatech, se zářícími kalhotami a tunikou se šerpou a se šavlí houpající se mi u pasu, která nebyla dobrá k ničemu jinému, než že se celá třpytila. Bylo to děsné.

Úkosem jsem pohlédla na konzolu ve zdi. Počítač byl Pak20. Mohl pro mne udělat cokoli. Tedy téměř cokoli. Nemyslím, že služby manželské byly v jeho možnostech. Nebo snad možná byl schopný zajišťovat i tohle. Virtuální realita v ložnici.

„Pako,“ řekla jsem. „Chci nějaké oblečení.“

Na konzole zazářilo světýlko. „Šaty nebo služební uniformu?“ zeptal se Pako.

„Uniformu ne. Oděv. Víš, takový, jaký si oblékají normální lidi.“

„Jaký styl?“

Styl? „Nevím. Vyber něco. Co by si místní žena oblékla na procházku.“

Pakova obrazovka se zapnula a objevilo se před ní holo. Můj nahý obraz stojící ve vzduchu. Zamžourala jsem na něj, překvapená, jak mladě vypadám.

Na obraze se objevily šaty, šála bez střapců, která mi stěží zakrývala prsa a zadek. „Je tohle přijatelné?“ zeptal se Pako.

Zrudla jsem. „Řekla jsem šaty. Ne ústřižky.“

Šála se změnila v mlhavě modré šaty, které mi sahaly až téměř ke kolenům. „Je tohle přijatelné?“

Pořád toho bylo méně, než jsem na sobě obvykle mívala, ale v porovnání s tím, co jsem viděla – nebo neviděla – dole na lidech na procházce, to bylo konzervativní. „Hádám, že ano. Pošli to sem.“

Přišlo to během několika minut a doručil to mladík v modré uniformě, který se stydlivě usmíval. Zároveň přišly i boty, modré pantofle se stříbrnými zvonečky, které visely na lemu u kotníků. Poté co poslíček odešel, jsem si šaty oblékla. Celá ta zatracená věc byla z krajek. Jakou to mělo funkci? I výstřih byl příliš hluboký. A nemělo to žádné rukávy, jen pruhy křížující se na zádech. Cítila jsem se jako nahá.

„No a co?“ zamručela jsem. Pak jsem si vyšla na procházku.

Jakmile jsem však byla venku, neměla jsem ani ponětí, kam bych měla jít. V tomhle okrese mnoho budov nebylo, většinou jen stromy a plácky s těmi modrými dlaždicemi. Na některých cestičkách byly zakřivené obrazce vyrobené z růžových a zlatých dlaždiček, které se vinuly těmi modrými. Při chůzi mi jemně zvonily zvonky kolem kotníků. Naštěstí nikde nebyla ani stopa po nervoplexu.

Přešla jsem přes bulvár do parku na druhé straně. Chvilí jsem se potulovala stezkou pod stromy. Kvalita vzduchu byla dobrá, s dostatečně nízkou koncentrací prachu, takže mne to neobtěžovalo. Kolem procházeli lidé, pokyvovali hlavami, přáli mi pěkný večer. Muži se na mne usmívali.

Všichni měli obuté tyhle boty se zvonečky, takže park byl plný sladké, tlumené hudby. Ty zvonky musely být novou módou; nikdy předtím jsem je na Forshires neviděla. Ale pak, také jsem si nikdy takto na procházku nevyšla. Cítila jsem se jako narušitel. Nepatřila jsem tady. Tenhle nádherný večer byl pro normální lidi.

Časem jsem došla ke kavárně s vývěsním štítem, který hlásal: HEATHERS DREAM – HEATHERIN SEN. Přemýšlela jsem, o čem Heather snila. Zvědavě jsem otevřela dveře.

Přede mnou se objevila velká žena v zástěře a široce se usmívala. Vzala mne za ruku. „Dobrá. Přišla jsi přesně na čas.“

„Skutečně?“

Postrčila mne ke stolu ve tvaru půlměsíce, vyrobenému z nelakovaného dřeva, a posadila mne na vydutou stranu lavice. „Tady.“

Mladík, kterému nemohlo být více než dvacet, se svezl na místo vedle mne. „Ahoj,“ řekl. „Já jsem Pulli.“

Když jsem se na něj koukla, řekla žena: „Chcete oba pítí?“

„Pro mne klikvový džus,“ řekl Pulli.

Klikvový džus? Lidé, kteří pili klikvový džus, užívali vitamíny a jedli škodlivou zeleninu, která vypadala jako miniaturní zelí. Proč mě ta žena usadila tady s touhle Pulli osobou?

Před tím, než jsem měla možnost utéct, objevili se další lidé a další a ještě další. Všichni se shromáždili kolem stolu a zaplnili jak konvexní tak konkávní stranu, objednávali si pití a navzájem se představovali. Všichni hovořili najednou, vyprávěli si o tom, kde bydleli, čím se živili, kam chodili do školy. Všichni to byli univerzitní studenti a mladí odborníci a všichni zářili zdravím.

Muž, který byl samá ruka, samá noha, se poskládal po mé levici a zazubil se na mne. „Takže, Zelenoočko, máš jméno?“

„Není to Zelenoočka,“ řekla jsem.

Zasmál se. „Já jsem Hilten. Raik Hilten. Všichni mi říkají Hilt.“

Kývla jsem a přemýšlela, jak se Hiltovi a jeho zdravým přátelům vykroutím.

Na vzdálené straně stolu se postavila žena. „Dobře, všichni. Pojdme k naší záležitosti. Jsem Delia, váš vedoucí exkurze. Dneska v noci se projdeme jen několik kilometrů. Příště si uděláme celodenní výlet, nejprve jsem se však chtěla se všemi poznat.“ Usmála se. „Takže, šťastní výletníci, chytněme si svou stezku.“

Zatracený rakety. Byla jsem chycená gangem klikvu pijících šťastných turistů. Když se skupina mačkala pryč od stolu, připravila jsem se ke svému útěku.

Hilt se postavil se mnou a uchopil mne podpaží. „Poslyš, Zelenoočko. Můžeš mít tu čest být dnes v noci mým partnerem.“

„Díky, ale nemůžu zůstat.“ Ještě jednou mi řekneš Zelenoočko, pomyslela jsem si, a rozmlátím ti o hlavu džbán toho klikvového džusu. Otočila jsem se a zjistila, že na druhé straně bzučící skupiny pozorují mladíka s bronzovými kudrnami a hnědýma očima.

Usmál se na mne. Jeho kratičký dotyk mé mysli nebyl silný, ale stačilo to na to, aby mi dal vědět, že je empat. Navíc byl báječný, stydlivý, nádherně stavěný a ani v nejmenším nepřipomínal ani Rexe, ani Jaibriola. Oplatila jsem mu úsměv. Možná že se nakonec na tuhle skupinu přilepím.

Takže jsem šla na výlet s hromadou mimořádně zdravých lidí, které jsem předtím nikdy v životě neviděla. Byla to snadná procházka po prašných cestičkách, které se vinuly přes louky temné trávy na Jacob's Shire, možnost pro členy nově vytvořeného turistického kroužku poznat jeden druhého. Mladík, který se dotknul mé mysli, se jmenoval Jarith, student hudby na konzervatoři.

Měla bych si tu procházku užívat. Přestože jsem byla na zdejší gravitaci méně zvyklá než ostatní, snadná chůze nebyla dostatečná na to, aby mne pozlobila. Byla jsem tady, za nádherného večera na nádherném místě a s nádhernými lidmi. Ale nemohla jsem se uvolnit. Co jsem to prováděla, když jsem se chovala, jako bych byla normální? Byla jsem podvodník a předstírala, že mám právo chovat se jako každý jiný.

Nech toho, řekla jsem si. Zasloužila jsem si právo na jednověčerní odpočinek.

Řekni to Rexovi, pomyslela jsem si. Řekni to providerům, zatímco křičí.

Prohrábla jsem si rukou vlasy. Pak jsem si uvědomila, že se má ruka třese. Co se to se mnou *dělo*? Hilt už na mne několik minut mluvil a já neměla ani páru o tom, co říká. Jak to, že jsem se mohla v boji setkat se smrtí na tisíc způsobů a přitom jsem se nebyla schopna vypořádat s jednoduchou konverzací?

Vylezli jsme na vrchol kopce, který nám umožnil rozhlédnout se po krajině. Slunce zapadalo za horizont na západě, kde se prstence setkávaly s horami, i když tak brzy v létě to bylo příliš severně, než aby se nořilo za tím velkým obloukem. Daleko na jihozápadě odrážely střechy Jacobova vojenského institutu paprsky zacházejícího slunce podobné tekutému sklu.

Hilt ukázal k JVI. „Koukni, Soz. Tam trénují ty roboty.“

Rychle jsem na něj pohlédla. „Roboty?“

Už se neusmíval. „Správně. Roboty cvičené k salutování a zabíjení.“

Stálo mě velké úsilí zůstat klidná, mnohem větší, než by bylo vůči jeho komentáři úměrné. „Tihle kadeti, které nazýváte roboty, jsou vším, co stojí mezi vámi a Kšeftaři.“

Hilt se zamračil. „Neříkej mi, že jsi jedna z nich.“

„Jedna z koho?“

„Papoušků říše, naší draze milované vojenské diktatury.“

Promluvila žena jménem Mika. „To chápeš špatně, Hilde. Pro život v diktatuře potřebuješ diktátora. My diktátora nemáme. My máme Triádu.“ Suše dodala: „To jsou tři diktátoři, můj příteli.“

„To je absurdní,“ řekl Pulli. „Skolii řídí Shromáždění. Ne Triáda.“

„Pokud věříš tomuhle, tak jsi smutně naivní,“ řekla Mika.

„Jaká Triáda?“ tázal se Hilt. „Každý ví, že Lord Valdoria je jen propagandistickou loutkou, kterou tam postavili, protože ho lidi milují.“

Ztuhla jsem. To mluvili o mém *otci*. Lordu Eldrisonovi Althoru Valdoriovi. Pravda, mezihvězdným potentátem se stal nešťastnou náhodou. Prostý farmář ze zaostalé planety, který neměl ani zájem, ani vzdělání na to, aby vládnul Impériu. Před tím, než přijal titul Klíče k Síti, byla jediným důvodem, proč kdy opustil domov, jeho epilepsie. Bez léčby trpěl tak častými záchvaty, že mohl stěžít fungovat.

Vzpomínka se ke mně vrátila v jasných barvách: před sedmadvaceti lety se Kšeftaři pokusili zavraždit Kurje. Tenkrát existovala jen Dyáda, Kurj jako Imperátor a moje teta jako Klíč Shromáždění. Poté, co se pokusili o vraždu, a zatímco Kurj ležel blízko smrti, Kšeftaři vyslali útok proti světu, kde se sešlo Shromáždění. V následném zmatku odklidili strážci mou tetu na skrytou základnu Safelanding.

Pak Kšeftaři pronikli naší počítačovou obranou – a nabourali se do Skol-Netu.

Celý systém se zhroutil, jak elektronická, tak psibernetická síť. Tu i onde se zdařily menší opravy, ale jen Kurj a má teta měli jak rhonskou sílu, tak dyádový přístup potřebné pro restartování celého systému. Ale má teta byla nedostupná na Safelandingu a Kurj umíral. Skolie zůstala slepá a hluchá, zmítající sebou jako zmrzačené zvíře s vykuchaným mozkiem, zatímco Kšeftaři přišli zabíjet.

Ale přepočítali se. Můj otec – ten rhonský „nikdo“ – byl v nemocnici IVV, neochotný pacient, u kterého doktoři trvali na pravidelných návštěvách, aby mohli jeho epilepsii monitorovat. Byl

jen několik stovek metrů od velitelského centra, když se Skol-Net zhroutil. Takže zoufalá posádka techniků ho napíchla na psispojení napájející systém.

Nikdo nevěděl, co se stane, až se můj otec připojí ke Kurjovi a k tetě v jejich soukromých okruzích moci. Spojení se mohlo rozpadnout, neschopné roztáhnout se na tři tak různorodá vědomí. Nebo by se mohlo přehltnout, čímž by všechny tři zabilo ve zkratu zabírajícím celou galaxii. Anebo možná, jen možná, že můj otec přežije dost dlouho na to, aby jej znovu propojil.

Vůbec nevadilo, že neměl ani tušení o tom, jak to fungovalo. Že přišel ze společnosti tak primitivní, že neznala ani elektřinu. Že může zemřít na mentální přehlčení, i když se zbytek systému zachrání. Na výběr bylo buď ho připojit, nebo nechat Skolii, aby padla Kšeftařům.

Nikdo nečekal to, co se stalo. Otec mi později řekl, že mu Sít' připadala jako hračka, jako síťky, se kterými jsme si my, jeho děti, hrávali, když jsme byli malí. Až na to, že tahle jiskřící síťka byla rozbitá. A tak ji opravil – a tím zároveň reaktivoval hvězdy obepínající mozek Skolie.

Technologii nerozuměl a ani se o to nepokusil. Dodnes se bez pomoci neumí připojit. Na tom však vůbec nezáleží. Jakmile jednou vejde do psiberprostoru, *stane* se jím a podepírá Skol-Net, jako oceán podepírá obrovskou pavučinu, která po něm pluje. Drží Sít' s přirozeným nadáním, kterého nedosáhl v mé rodině nikdo jiný.

Promluvila jsem hlasem, o kterém bych dokonce i já mohla říct, že stačí na to, aby ochladil led. „Bez toho muže, kterého tak rozjařeně nazýváte loutkou, byste tady nestál svobodný, abyste mohl urážet Rhony. Byl byste kšeftařský otrok, pane.“

Hilt zafuněl. „Vždycky jsem přemýšlel, jestli vy lidi, co ze sebe zvracíte imperiální propagandu, máte vůbec nějaké chápání reality.“

Pulli úzkostně promluvil: „Možná bychom tuhle diskusi neměli vést.“

„To je přesně *ono*,“ Hiltův hlas praskal. „Jsme Rhony tak utlačovaní, že se o nich dokonce bojíme diskutovat. Vše, co je dovoleno, je klanění se. Tedy já se tyranům neklaním.“

„Proč si myslíš, že tě Rhonové utlačují?“ zeptala jsem se.

„Vím, co se chystáš říct,“ řekl mi Hilt.

To byl pěkný výkon, když vezmu v úvahu, že jsem to ještě sama nevěděla. „Co?“

„Že rhonská vojenská mašinerie ‚zabírá‘ planety pro jejich vlastní dobro.“

„Nežijeme v laskavém vesmíru,“ řekla jsem. „Jestliže máme přežít, tak potřebujeme sílu, a to zahrnuje i lidi a území. Pokud je nedostaneme jako první, tak je dostanou Kšeftaři a Spojenci.“

„To je pěkně zatracené ospravedlnění,“ řekl Hilt. „Proč je podrobování pro Rhony správnější než pro Kšeftaře a Spojence?“

Promluvila Rebeka, další žena ve skupině. „Spojenci nikoho nezabírají. Nabízejí občanství jako volbu.“

Pohlédla jsem na ni. „A ty si myslíš, že my bychom měli udělat to samé?“

Opatrně promluvila. „Cožpak tobě nevadí, že jsme nuceni poslouchat zákony vytvořené podrobiteli, kteří nám nikdy nedali na výběr?“

„Ty si nemyslíš, že je imperiální právo správné?“ zeptala jsem se.

„Nerozumíš mi,“ řekla Rebeka. „Všechno nám vzali, dokonce i jméno planety. Nikdy jsme neměli na výběr.“

„Na výběr z čeho?“ Proč jsem byla tak vzteklá? „Kdyby se Forshires nestal součástí skolianského Impéria, tak byste pořád bojovali o přežití, namísto užívání si blahobytu, který vám umožňuje navštěvovat turistické kroužky a trávit svůj čas procházkami po loukách.“

Rebeka promluvila tiše. „Ne, předtím jsme nebyli bohatí. Ale měli jsme právo být sami sebou.“

Hilt mne sledoval. „Proč je pro tebe tak těžké porozumět, že lidé chtějí mít odpovědnost za své vlastní životy?“

„Spojenci mají luxus, který nám chybí.“ Sama jsem dokonce slyšela, jak hořce můj hlas zněl. „Dokud se budeme s Kšeftaři jeden druhému sápat po krku, je Země volná a může si dělat, co se jí zlíbí. To je fajn. Dobré pro Zemi. Pokud bychom někdy přejali její praktiky, zabilo by nás to.“

„Určitější cynická,“ řekla Mika.

Hilt zafuněl. „Nejsem si jistý, jestli věřím tomu, že jsou Kšeftaři až takovou hrozbou. Jakého lepšího d'ábla, než jsou Aristové, by mohli Rhonové vykouzlit, aby odvrátili pozornost od svých vlastních chyb?“

Cítila jsem, jak se mi rozpalují tváře. „Pokud si myslíš, že Kšeftaři nejsou hrozbou, pak jsi blázen.“

„Dobře,“ řekl Hilt. „A teď se chystáš vychrlit ze sebe seznam aristovských d'áblů. No tak, Soz. Myslím, jestli jsi někdy skutečně providera *viděla*?“

Jako bych zmrzla, do mysli mi skákaly vzpomínky: Tarque klečící nade mnou na své posteli, zatímco já křičím a křičím *a křičím*...

„Nechtějí být!“

Všichni se otočili. To Jarith promluvil, ten mladík z hudební školy.

Ostatní hleděli na obvykle klidně mluvícího hudebníka. Jarith zrudnul, ale nestáhnul se zpět. „Nechte toho.“

„Proč?“ dožadoval se Hilt.

Rebeka promluvila na Hiltu tichým hlasem. „On je empat.“

Hilt na Jaritha zamžoural. Pak se obrátil ke mně. „Co jsem řekl?“

Polkla jsem. „Ptal ses, jestli jsem vůbec někdy viděla providera. Odpověď je ano.“

Nato všichni zmlkli. Neměla jsem žádnou touhu něco vysvětlovat a nikdo to po mně ani nechtěl. Pohled na Jarithovu tvář byl dostatečný na to, aby jim řekl, že detaily je lepší nechat nevyslovené.

Rebeka ukázala na vzdálenější stranu kopce, kde se dal do pochodu zbytek skupiny. „Odcházejí.“

Tak jsme šli za nimi. Znovu se rozproudila konverzace, nejdříve křečovitě, pak však s větší lehkostí, jakmile se dostali k méně výbušným tématům. Držela jsem se mimo. Ani předtím jsem se na mluvení moc necítila, a teď už jsem se jen chtěla odsud dostat. Nejhorší na tom bylo, že měli pravdu. Lidé potřebovali k rozkvětu svobodu. Ohledně Rhonů se však mýlili. Neměli jsme o nic více svobody než oni. Byli jsme uzamčeni ve válce, která nám nedávala na výběr, ať už podrobeným nebo podrobitelům.

Byla jsem skutečně dost bláznivá na to, abych uvěřila, že to Jaibriol může změnit? Nebylo tady žádné řešení. On byl tím, kdo bude měnit. Udělá, co bude muset, aby přežil. Stane se Hightonem. A já se budu dívat a nenávidět sama sebe za to, že jsem chtěla uvěřit opaku, nenávidět se za to, že ho miluji.

Tohle nesnesu, pomyslela jsem si. Má mysl se chystala implodovat.

Jarith se vrátil zpátky, aby se mnou mohl jít. „Omlouvám se. Za to tajné poslouchání.“

„Tajné poslouchání?“

„Tvůj obraz – Arista.“ Zblednul. „Ale bylo to tak jasné.“

„Nemusíš se omlouvat,“ řekla jsem. „Prakticky jsem to na tebe křičela.“

Nevyzvídal, ale já věděla, že se chce zeptat. *Na té posteli, to jsi byla ty?* Jen jsem zakroutila hlavou, jako že nechci tohle téma rozebírat a nechala ho, ať si to gesto přebere, jak chce.

„Doufám, že nejsi na ostatní našťavaná,“ řekl. „Jenom nejsou zvyklí slyšet tak konzervativní linii.“

„Myslíš, že jsem konzervativní?“

Zasmál se. „Ultra.“ Po tváři mu přeběhl úšklebek jako mrak uhánějící přes slunce. „S Hiltem se netrap. Mně taky dává co proto.“

Přelož Jarithovu poslední větu, pomyslela jsem si.

Slang, pomyslel si můj páteční uzel. **„Dávat co proto“: chovat se konfrontačním způsobem.**

Nemohla jsem pochopit, proč by někdo dával Jarithovi kvůli čemukoliv zabrat. „Kvůli čemu?“ zeptala jsem se.

„Říká, že jsem apatický. Myslí si, že bych měl jít a bojovat za to, v co věřím.“ Jarith pokrčil rameny. „Hádám, že jen nejsem politický. Raději zpívám.“

Povzdechla jsem si. Tady jsem měla jemného mladíka s tváří anděla bez politických názorů. Pokud bych Paka naprogramovala, aby prohledal planetu, nemohl by mi najít lepšího společníka.

Dobrá, pomyslela jsem si. Co je za problém, Soz? Cožpak se nemůžeš vyrovnat s kýmkoliv, kdo tě vyzývá?

Zatnula jsem zuby. S lidmi, kteří mne vyzývali, jsem se srovnávala celou dobu. Celý den, každý den, každý rok, každou dekádu. Zasloužila jsem si odpočinek.

Ty neodpočíváš, odpovětil můj vnitřní hlas. Ty se skrýváš.

Bud' zticha, řekla jsem mu.

Jarith znovu promluvil. „Dnes večer jdou někteří z nás na holofilm.“ Zaváhal. „Chtěla bys jít s námi?“

Bohové. On mě zval na rande. Alespoň jsem si myslela, že to dělá. Uplynulo tolik let od doby, kdy jsem se tímto způsobem společensky stýkala, že jsem si nebyla jistá, co je kvalifikováno jako rande. Možná že když šli lidé společně ve skupině, tak to mělo nějaké jiné jméno. Společné rande? Ne, to znělo přílišně.

Koho zajímalo, jak se tomu říká? Co se to se mnou dělo, že jsem si stále udržovala ve vlastní hlavě konverzaci?

„Ano,“ řekla jsem. „Ráda bych šla.“ Sice jsem s těmi lidmi měla pramálo společného, ale jít teď do kina s kýmkoliv bylo lepší než se vrátit do prázdného apartmá.

Poté, co jsme se vrátili do kavárny a umyli se, prošli jsme parkem. Přišel Jarith, stejně tak Hilt a Rebeka a hromada dalších turistů a všichni teď měli obuté zvonící boty namísto turistických. Jakmile zašlo slunce za kopce, horizont se rozzářil spektakulárním rudým ohněm a nebe nad námi se změnilo v tmavě bronzové. Přes něj se klenuly svítící prstence, na vrcholcích bledě jantarové a dole přecházející do hlubších odstínů. Na západním obzoru byly prstence sytě karmínové; na východě, kde přes ně přecházely stíny Forshires, vypadal oblouk, jako by jej ukousl mýtický drak. Okraje kousance byly rudé, barva však směrem dovnitř tmavla až po úplně černou uprostřed.

Jakmile slunce zmizelo za horami, večer se ochladil a Hilt mi půjčil svůj svetr. Konverzace naštěstí zůstala uvolněná, jenom lenivá diskuse ohledně toho, na který holofilm jít. Já jsem žádný názor neměla. Naprosto jsem netušila, co se kdekoliv hraje. Problém jsme nakonec vyřešili tím, že jsme šli hned do dalšího kina, které jsme objevili, na místo v parku, hrající něco s názvem *Zhroucení mozku*. Venkovní hola ukazovala jaegernauta s doširoka rozkročenýma

nohama, střílejícího do dálky ze svého jumbleru. Ale v polovině dnes vyráběných filmů byli vojáci většinou jako hrdinové.

V kruhovém kině s přibližně dvěma sty dalšími lidmi jsme se posadili na plyšový koberec pokrývající podlahu. S Jarithem jsme se opřeli o polštáře a povídali jsme si o jeho přednáškách na univerzitě. Rebeka s Hiltem jedli a Pulli koupil další láhev toho odporného klikvového džusu.

Po chvilce pohasla světla a pak zhasla úplně. Hudba mohutněla, naléhavé bušení bicích překryté melodií hranou na rohy a smyčce. Pak jsme se najednou ocitli uprostřed pole blízko JVI. V blízkosti postával jaegernaut, pohledný muž s tmavými vlasy, vypracovanými svaly a s jumblerem ukrytým v pouzdře u boku. Začal s joggováním a my, joggovali s ním a sledovali ho ze vzdáleností, o kterých si režisér myslel, že nám poskytnou optimální pohled na děj.

Během několika minut jsem věděla, že jsem udělala chybu, když jsem sem přišla. Věděla jsem, jak film skončí okamžitě, když začal, jaegernaut jel na misi zachránit nádhernou a neobyčejně vyvinutou ženu, o které si mysleli, že byla unesena Kšeftaři, ve skutečnosti však byla hightonským špiónem. Kšeftaři jaegernauta lapili, do mozku mu nasadili štěnici a nechali ho jít. Od nás se očekávalo, že budeme dumat nad tím, jaký hrozný osud hrdinu postihne, až padouši zařízení spustí.

Film se vůbec nesnažil o přesnost. Když šel jaegernaut ke cvokaři, byla doktorova ordinace v nemocnici. Na cvokaře jste nikdy v nemocnici nenarazili. Už tak bylo dost těžké někoho z nás přesvědčit, aby vyhledal pomoc. A tváří v tvář vyhlídce jít do nemocnice, donebevolajícímu přiznání: „Ano, jsem na dně,“ by se většina z nás rozběhla opačným směrem. Skutečný cvokař měl ordinaci na nějakém neškodném místě, na místě nepřipomínajícím duševní zdraví, obvykle v nějaké vládní budově.

To však nebylo ze všeho nejhorší. „Hrdina“ strávil většinu času tím, že porušoval kodex cti, podle kterého jsme žili. Podváděl, lhal, se svými milenkami zacházel jako se špínou a přitom, když šel do bitvy, nevykazoval ani náznak výčitek. To bylo absurdní. Vždyť to měl být *empat*, do prkýnka.

Co mě ale dostalo nejvíc, bylo, že ten herec vypadal jako Rex, a ten by se nikdy nesnížil k chování, kterým tenhle chlapík obtěžoval galaxii. Ano, Rex měl ženy všude. A ano, byly k němu přitahovány, protože byl báječný, hezký a okouzlující. Ale zamilovávaly se do něj proto, že byl jemnou lidskou bytostí, která se k lidem chovala s respektem. Tenhle tupý holofilm byl pro něj urážkou.

Když film došel ke svému vyvrcholení, tak – velké překvapení – začal jaegernaut jančit. Kšeftaři aktivovali jeho štěnici a on se zbláznil na zaplněném náměstí a svým jumblerem podtínal budovy. V tu chvíli už jsem byla tak zuřivá, že jsem vstala a kino opustila uprostřed scény a za doprovodu hlasitých protestů od zbytku publika jsem prošla přímo jaegernautem.

Ve chvíli, kdy jsem procházela halou ven z kina, se objevil Jarith a vykročil za mnou. „Soz. Počkej.“

Zastavila jsem u východu a počkala, až mne dohoní. Jakmile mne dostihnul, do haly vešli Hilt s Rebekou. Rozhlíželi se kolem, až nás spatřili a pak zamířili naším směrem.

Jarith měkce promluvil: „Co je to? Co tě uvnitř drásá?“

„Nic mě nedrásá.“ Byla jsem tak navztekaná, že jsem mohla stěžít mluvit. „Jenom mě nebaví dívat se na brak, to je všechno.“

Hilt s Rebekou nás dostihli právě včas, aby slyšeli moji poslední poznámku. Hilt se na mne rozladěně podíval. „Víš, tyhle tvoje nálady už začínají být únavné.“

Chtěla jsem ho udeřit do obličeje. Takhle našťvaná už jsem nebyla ani nevím jak dlouho. Ale proč? No tak to byl hloupý film, a co? „Jdi do háje,“ řekla jsem.

Rebeka mi položila ruku na paži. „Je to jen holofilm.“

Odtáhla jsem se od ní. „Je to útok na lidi, kteří tam venku každý den riskují své životy, takže děcka jako vy mohou žít bezpečně a zdravě a svobodně, aby mohla sledovat banální filmy.“

Čekala jsem, že mi Hilt řekne, že jsem idiot. Jen však pokrčil rameny. „Nechápu, proč z toho tolik děláš. Nikdo nikdy nezamýšlel, aby bylo *Zhroucení mozku* politickou výpovědí nebo uměleckým dílem.“

Rebeka na mne pohlédla. „Poslyš, možná jsme všichni začali špatně. Co když to zkusíme znovu. Proč nezapomeneme na tenhle film a nejdeme někam na drink.“

Věděla jsem, že poslední věc, kterou bych právě teď zvládla, by byl drink s nimi. Přinutila jsem se promluvit omluvným hlasem: „Jsem pěkně utahaná. Myslím, že už jedu na rezervní pohon. Měla bych jít domů spát.“ Ta slova znamenala jen záminku. Nespala bych. Ale něco jsem říct musela.

Ani Rebeka, ani Hilt nevypadali zklamaně, že se k nim nepřipojím. Jarith mne stále sledoval. Když jsem se s ostatními loučila, tak stál tiše, ale poté, co zamířili zpátky do kina, řekl: „Můžu tě doprovodit domů?“

Ramena se mi uvolnila. „Ano. Budu ráda.“

Při procházce přes park jsem se snažila přijít na něco, co bych měla říct. Nenapadlo mne však žádné chytré téma. A když už jsme u toho, ani žádné blbé.

Když jsme zastavili před činžákem, Jarith na něj zazíral. „Tady bydlíš?“

„Když jsem na Forshires,“ řekla jsem.

Podíval se na mne. „Cestuješ hodně?“

„Někdy.“ Chtěla jsem, aby se mnou šel nahoru a dělal mi společnost, skutečnou společnost, takovou, kterou může muž ženě poskytnout, aby jí pomohla přežít noc v zátocě. Chtěla jsem, aby se se mnou znovu a znovu miloval, až jeho žhavá mužnost vyžene duchy, kteří mi strašili v mysli.

Jarith písknul. „Nikdy jsem nepoznal někoho, kdo by si mohl dovolit takové místo.“

O.K., řekla jsem si. Tohle je tvé zahájení. Pozvi ho nahoru.

Ale co když řekne ne?

„Vracíš se zpátky na film?“ zeptala jsem se.

„Jenom si vzít kabát.“ Ušklíbl se. „Slíbil jsem nějakým lidem, že se s nimi potom sejdu na opakování. Zítra máme hudební zkoušku.“

„Ach.“ Co to se mnou bylo, že jsem prahnula po umělci, po někom se všemi estetickými kvalitami, které mi chyběly? To by nemohlo nikdy fungovat.

Jarith váhal. „Chtěla by ses znovu sejít?“

Nemohla jsem. „Ano.“

„Někteří z nás jdou na pláž na Tillsmornu. Nechtěla bys jít? Můžeme se tady s tebou v poledne sejít.“

Usmála jsem se. „Dobře.“

„Tedy. Dobrá.“ Zakřenil se a zamával na mne. „Takže se uvidíme.“ A zamiřil směrem ke kinu.

Poté, co odešel, jsem vyšla nahoru. U mě doma to vypadalo tmavě, i když jsem rozsvítila každické světlo. Všude jsem měla lampy, půvabné skleněné květiny s takovými stínítky, která rozptylovala světlo do příjemné záře. Stěny byly obloženy dřevem zlaceným do barvy slunečního svitu. Všude se klenula okna dovnitř hojně vpouštějící světlo prstenců na noční obloze. Koberec byl bílý, hedvábné polstrování na nábytku bylo bílé, vyřezávané lišty na dveřích byly bílé. Bylo to nádherné místo. Dnes v noci však vypadalo tmavě, chladně a prázdně.

Zrovna jsem si u baru nalévala whisky do sklenice, když Pako řekl: „Máš návštěvu.“

Vzhlédla jsem. Změnil snad Jarith své rozhodnutí a přišel zpět pomoci mi zahnat samotu? „Kdo je to?“

Pakova obrazovka se vyjasnila, aby mi ukázala vnější schody činžáku. Stál tam Hilt, třesoucí se v chladném vzduchu.

„Sakra,“ zabručela jsem. Přešla jsem ke konzole a zmáčkla kom, napojený na vchod, u kterého Hilt čekal. „Ano?“

Ze spíkrů vyšel jeho hlas. „Zapomněla jsi mi vrátit svetr.“

Zamrkala jsem. Ani jsem si neuvědomila, že ho mám pořád na sobě. „Pako, pusť ho nahoru.“

Za několik okamžiků se ozvalo zaklepání na dveře. Když jsem je otevřela, stál tam šklebící se Hilt. „Hej, Zelenoočko, že tady máš ale pěkný místečko.“

„Jak ses dozvěděl, kde bydlím?“

„Jarith mi to řekl.“

Sundala jsem si svetr a dala mu ho. „Dík, žes mi ho půjčil.“ Pak jsem začala zavírat dveře.

Hilt do dveří zatlačil, aby se otevřely zpátky a přešel kolem mne do apartmá. „Víš, teď už tě líp chápu.“

Pozorovala jsem ho od obloukovitého vchodu. „Nevybavuju si, že bych tě zvala dál.“

„Není divu, že vsázíš na tak tradicionalistickou linii. Ty jsi Prachatec.“ Otočil se ke mně. „A vsadím se, že dokonce starobylý prachatec.“

„Dobrou noc, Hilde.“

Přešel ke mně. „Ledová Princezna. Samozřejmě že podporuješ rhonskou politiku.“ Sjel prstem po ramínku mých šatů, po němž postupoval dolů dopředu, až se jeho ruka zastavila mezi mými prsy. „Máš nezadatelné právo vyžadovat status quo.“

Odstrčila jsem jeho ruku. „Vypadni.“

Přitiskl mne ke zdi s tváří tak blízko mé, že mne téměř líbal. „Někdo by měl rozlousknout tu tvou skořápku Ledové čubky.“

Vybuchla jsem. Neměla jsem, ale stalo se. Mé bojové reflexy se neměly nakopnout bez mého povelu, dokud jsem nebyla ohrožena přímým násilím. A to nebyl Hiltův případ. Sice byl hrubý a nepříjemný a neměla jsem ho ráda, ale nebyl žádný násilník. Jednoduché „nechej toho“ by bylo dostatečné.

Ale já mu neřekla, aby toho nechal. Já se ho pokusila zabít.

V době, kdy můj mozek zaregistroval, co dělaly mé reflexy, už jsem stačila rozbít o zeď za sebou skleničku na whisky a dýkou ze střepu se chystala probodnout Hiltovu hrud'. Na místě, kde mi sklo rozřízlo kůži, se mi z ruky valila krev. Jakmile signál z mozku tenhle můj výpad konečně zastavil, byl střep vzdálen méně než centimetr od jeho těla.

Stalo se to tak rychle, že i potom, co jsem přestala, Hilt tam jen stál a hleděl na skleněnou dýku, kterou jsem mu držela nad hrudí. Konečně popadl dech. Pak mi vzal sklo z ruky. Dívala jsem se na krev tekoucí mi po celé ruce, paži, šatech.

„Myslím, že bys raději měla zavolat doktora,“ řekl Hilt.

„To nic není. Vyčistím si to.“

Čekala jsem, že pak zavolá policii. Namísto toho tichým hlasem řekl: „Omlouvám se. Spletl jsem se.“

On se spletl? Já ho právě málem zabila. Co se to se mnou *dělo*?

„Zavolám do nemocnice,“ řekl.

Musela jsem se snažit, abych udržela klidný hlas. „Ne. Jen jdi.“

Podíval se na krev řinoucí se mi z ruky. „Myslím, že bys mě –“
„Jdi.“

„V pořádku.“ Hilt otevřel dveře. „Zítra tě zkontroluju.“

„Fajn.“ Dveře jsem zavřela a zamkla.

Pako promluvil: „Do jedné minuty tady může být zdravotnická pomoc.“

Šla jsem k baru, pustila vodní fontánku a vrazila ruku pod obloukovitě tryskající vodu. „Ne. Je mi fajn.“ Voda, odtékající do umyvadla, se zabarvila rudě.

Poté, co jsem si ruku vyčistila a zabandážovala, nalila jsem si další drink. Pokud se dost opiji, nebudu schopna myslet. A právě teď jsem myslet nechtěla.

„Mám pro tebe nevyřízené záležitosti,“ řekl Pako. „Tvoje síťová pošta čeká šest hodin.“

„Zkontroluju ji zítra.“

„Jeden ze vzkazů vyžaduje pozornost hned.“

Zamračila jsem se na konzolu. „Dobře. Přehraj ho.“

Do místnosti vplul hlas Chara Iakiho, Velitele z JVI. „Omlouvám se, že ruším, První Valdorie. Zítřejší tréninkové setkání s letouny musíme kvůli poruše motoru posunout. Mohla byste místo toho udělat svou přednášku?“

Musel mít na mysli přednášku, kterou jsem měla mít o kyberlidských interfacech. „Pako, řekni mu, že ji udělám zítra odpoledne.“

Potom jsem se opila. Velmi opila.

Kapitola 9

Čas ronění slzí

„Ale není to nebezpečné?“ zeptala se kadetka. Naklonila se dopředu. „Optovlákná a mechaniky jsou cizími tělesy, ne? Cožpak je vaše vlastní tělo neodmítne?“

Obrovské množství otázek kadetů mne zaskočilo. Napůl jsem seděla na stole v popředí sálu a odpovídala na jejich otázky. Iaki mi nabídl stupínek, takto jsem se však cítila pohodlněji. A skutečně jsem se *cítila* pohodlně. Tuto přednášku jsem si užívala.

„Většina biomechanických částí je vyvinuta z mého vlastního genetického materiálu nebo jsou obaleny biopláští z těchto materiálů,“ řekla jsem. „Je to podobné, jako byste v těle měli, řekněme, regenerovaný orgán. Samozřejmě že biomechanika je mnohem extenzivnější než tohle. Ne každé tělo ji přijme.“

Přihlásil se kadet až v zadní části napěchované posluchárny. Když jsem na něj kývla, řekl: „Co když optovlákná selžou?“

„Obsahují zprávy,“ řekla jsem. „Jako nervy. Pokud se něco pokazí, prostě žádné další zprávy nepřijímají.“

„Nemůže si váš mozek jejich signály špatně vyložit?“ zeptal se.

„Možná,“ odpověděla jsem. „Špatně vyložit si však může signály z kterékoliv části mého těla. Ať už přírodní nebo syntetické.“

Promluvila žena vedle něj: „Co když se něco stane s osobou, která má všechna tahle zlepšení? Většinou, když člověka překvapíte – nu, jenom poskočí. Ale jestliže vedeme lidi k zabíjení, nevystavujeme se nebezpečí, že kdyby začaly jejich mysli chybně fungovat, tak se to stane i se zbytkem jejich systému? A nepřítelny jaegernaut může způsobit mnoho škody.“

Co sakra bylo tohle za pitomou otázku? „Naše reflexy se aktivují *pouze* v případě, že jsou v nebezpečí naše životy. Jsme cvičení na to, abychom v jiných situacích nereagovali.“ Mrkla jsem na nástěnné hodiny nad Charem Iakim, který stál u dveří na opačné straně sálu.

Iaki neudělal nic pro to, aby sezení zarazil, přestože už trvalo dvakrát tak dlouho, než bylo plánováno.

Obrátila jsem se zpět ke kadetům. „Už si povídáme více než dvě hodiny. Čas skončit.“

Posluchárnou se převalilo zklamané reptání. Potom začali tleskat. A stále tleskali. Stála jsem tam a nevěděla jak reagovat. Nebyla jsem zvyklá na lidi, kteří mi aplaudují. Obvykle si buď přáli, abych odešla, nebo to byli Kšeftaři a chtěli mě zabít. Dohromady to vypadalo, že všechno, co jsem v poslední době dělala, lidi rozčilovalo.

Kadeti však stále tleskali. Zazubila jsem se, šťastná, že alespoň někdo mě neshledává nesnesitelnou.

Když se kadeti hrnuli ven, přišel ke mně Char. „Fascinujete je.“ „Nečekala jsem tolik otázek,“ řekla jsem.

Usmál se. „Nestává se každý den, že by měli možnost povídat si se zázrakem biosyntetické technologie.“

„Díky. Myslím.“ Jeho poznámka ve mně zanechala stejně divný pocit, jako otázka posledního kadeta, jako bych já mohla začít chybně fungovat, podobně jako motor vznášedla. Promasírovala jsem si krk a palcem zatlačila na zástrčku, která tam byla.

„Potřebujete svézt do města?“ zeptal se Char. „Všiml jsem si, že jste dnes ráno nepřiletěla vznášedlem.“

„Díky. Ale ne. Metro je fajn.“ Ve skutečnosti jsem metro nenáviděla. Ale nechtěla jsem řídit vznášedlo. Dnes ráno, když jsem ze svého apartmá sešla dolů, abych odjela na JVI, jsem asi pět minut stála a dívala se na vznášedlo a snažila se sama sebe přesvědčit, abych do něj vlezla. Ale z nějakého důvodu jsem toho nebyla schopná.

Takže jsem místo toho jela metrem. Spolucestující se koukali, jako bych měla dvě hlavy. Pravda, většina z nich nebyli jaegernauti v kompletní uniformě. Byla jsem přiléhavá a leskle černá od palce na noze až po krk. Dokonce jsem na sobě měla normalizované černé rukavice, které mi ukrývaly zafačovanou ruku. Stejně tak nepomohl ani jumbler u pasu. Chtěla jsem ho mít s sebou, protože jsem v průběhu hodiny plánovala ukázkou toho, jak byl naladěný na můj mozek. Ale jakmile jsem nastoupila do vlaku, už jsem si přála, abych

si ho s sebou nevzala. Lidé kolem mne vypadali vystrašeně. Jistě, většina cestujících neměla u pasu částkový akcelerač s antihmotou. Měla jsem však zapojenou pojistku. Žádné nebezpečí z něj nehrozilo.

V době, kdy jsem opustila JVI, už byl večer. Vzduch byl čistý a zapadající slunce stále ohřívalo den, jeho koule visela nad horizontem. Byl to nádherný večer. Proč jet metrem? Odtud to bylo k mému apartmá přes Jacob's Shire jen dvacet kilometrů. To jsem mohla uběhnout za méně než dvě hodiny. Nebo jsem mohla jít po cestě, po přírodní cestičce, která se předtím, než dorazila do města Eos, vinula dvacet pět kilometrů přírodou. Pokud bych se unavila, mohla jsem nasednout na vznášedlobus, který tudy každých několik hodin prolétal.

Vydala jsem se po cestě a kráčela přes louky, zaplněné jemnou temnou trávou a zasahujícími večerními stíny. Ty byly dvojité a každý jeden z páru se od zapadajícího slunce napínal do dálky a druhý byl matnější od prstenců. Ptáci s hnědým a šedým a zlatým peřím travou poskakovali a pokaždé zamávali křídly natolik, aby pár metrů poodlétli. Zvířata s fialovou srstí a s velkýma ušima za nimi poskakovala, s každým skokem vyplula nad povrch, chvilkami se jejich kontury rýsovaly proti bronzovému nebi a pak znovu zmizely pod travnatými mračny. Celá scenerie vypadala neskutečně, jako by to byl záběr z holofilmu přes zlaté filtry.

Asi po hodině jsem došla k budově u cesty, což byla restaurace kombinovaná s obchodem. Jakmile jsem zevnitř zaslechla zpěv, zastavila jsem se, toužící vejít dovnitř, ale nepřející si, aby na mne někdo civěl. Nakonec zvítězila samota. Vystoupila jsem ke dveřím a otevřela je.

Vevnitř byly podél zdí postavené stoly a několik dalších bylo uprostřed místnosti. Celé to místo bylo osvětleno jen svíčkami ve tvaru hvězd, vyrobených z růžového vosku, které byly konečky hvězd propojené. S večerem přelévajícím se v noc ani z venku mnoho světla nepřicházelo. Na druhé straně místnosti seděl na stoličce na dřevěném pódiu muž s hnědými vlnitými vlasy a uvolněně a neformálně zpíval chraplavým barytonem. Uvnitř bylo jen několik dalších lidí, kteří si buď povídali mezi sebou, nebo

poslouchali hudbu. Sklouzla jsem na místo u prázdného stolu u zdi bez toho, aby si mne někdo všimnul.

Když přišla servírka, tak se na výložky První na mé bundě sotva podívala. V kavárně tak blízko JVI byla pravděpodobně zvyklá vídat důstojníky.

Objednala jsem si sklenici zlatého rumu. A vypila ji. A objednala si další. A vypilaji. A objednala ještě další. Bylo to zvláštní. Za poslední dva dny jsem vypila více alkoholu než za uplynulý půlrok. Tady jsem se však cítila pohodlně, ukrytá v téhle prašné místnosti s ničím jiným na práci než poslouchat tohohle chlápka zpívat. Připomněl mi Jaritha. Ve skutečnosti jako Jarith nevypadal, jeho vlasy nebyly tak husté, ale byl to zpěvák a byl hezký.

Přes stůl jsem mávla na servírku. „Chtěla bych další pití.“

„Rum?“ zeptala se.

„Ano.“ Ukázala jsem na zpěváka. „Byla byste – až skončí své představení – zeptala byste se ho, zda by se ke mně nepřipojil na skleničku?“ Pak jsem zaváhala. Co když nebude chtít přijít? Spěšně jsem dodala: „Pokud se nebude muset připravovat na další výstup.“

Servírka se usmála. „Řeknu mu to.“

Když ten mladík přestal zpívat, tak jsem už vypila další dvě skleničky. Servírka na něj pokynula. Poté, co k němu promluvila, obrátil se, aby se na mne přes místnost kouknul. Pak kývl a zmizel za scénou.

Škubla jsem sebou. Ale ještě předtím, než jsem měla dostatek času na to, abych se mohla za nabízené pozvání cítit hloupě, objevil se znovu a kráčel ke mně. Zastavil se u mého stolu a uklonil se. „Dobrý večer, madam.“

Usmála jsem se. „Soz.“ Ukázala jsem na box. „Nechtěl byste se ke mně připojit?“

„Bude mi potěšením.“ Sedl si z druhé strany stolu. „Jsem Nik.“

„Niku.“ Mělo to dobrý zvuk. „Co bys chtěl k pití?“

„Pivo bude fajn.“

Znovu jsem přivolala servírku. „Doneste nám pivo a rum.“

„Ano, madam.“ Měla ten výraz, jaký servírky nasadí, když si myslí, že už jste pili příliš.

Nik se kouknul na mé prázdné skleničky, pak na servírku, a pak na mne. „Tedy, myslím, že si dám raději kávu.“ Usmál se. „Připojíte se?“

„Ne, díky,“ řekla jsem. „Vystačím si s rumem.“

Poté, co servírka odešla, jsem se snažila přijít na něco chytrého, co bych měla říct. Má mysl však nespolutracovala.

Pořád se toulala. Všechno, s čím jsem se vytasila, bylo: „Dobře zpíváš.“

„Díky,“ řekl Nik.

„Mám bratra, který zpívá. Balady a tak.“ Zašklebila jsem se. „Já se snažím lidi svým hlasem neobtěžovat. Maj' z něho strach.“

Nik se zasmál, jako bych řekla něco vtipného. „Vsadím se, že máš nádherný hlas.“

„Nádherně rozladěný.“ Špatné bylo, že dokonce já sama z něho měla strach. „Jediný člověk, kterému jsem kdy zpívala, byl můj malej bráška Kelrik, když byl miminko.“ Nyní jsem Kelrika viděla ve své mysli a usmíval se tak, jak jsem to vždycky zbožňovala. „Hádám, že mu to nevadilo. Když jemu byly dva a mně jedenáct, tak si vždycky, když mě viděl, běžel pro pomazlení.“

Nikova tvář zněžněla. „To zní hezky.“

Nad tou vzpomínkou jsem se rozehrála. „To taky bylo.“

S pokračujícím hovorem jsem měla problémy se slovy. Stále splývala. Ale z nějakého důvodu Nik vypadal, jako že se mu má společnost líbí i přesto, že jsem nebyla schopná komunikovat jako inteligentní lidský jedinec.

Když nám servírka přinesla pití, Nik se na ni zvláště podíval. To mi připomnělo výraz, který míval můj „malý“ bráška, když mu něco dělalo starosti. Malý, ha. Kelric vyrostl v obra, byl skoro stejně velký jako Kurj. Ale zatímco Kurj byl tvrdost a kov, tak Kelric byl sluneční svit a smích.

Stejně bylo zvláštní vidět Kelricův pohled u tohoto Nika. Ať už chtěl cokoliv, vypadalo to, že mu servírka rozumí. Lehce pokývla hlavou a odešla od stolu.

Lokla jsem si rumu. „Kelric měl taky rád to jezero.“

„Jezero?“ zeptal se Nik.

„Bylo to... to veliké jezero.“ Myšlenky se mi znovu zatoulaly. Na druhé straně místnosti jsem viděla servírku, která mluvila s plešatějším mužem s velkým břichem, vypadajícím jako majitel. Kývl a pak zamířil k boxu.

„Ty jsi s bratrem chodila k jezeru?“ zeptal se Nik.

„My...ano.“ Majitel měl rozhodně namířeno k našemu stolu. „Přichází sem.“

„Tvůj bratr?“

„Neééé.“

Majitel došel k nám. Hluboce se mi uklonil. „Dobrý večer, madam. Vítejte v mém podniku.“

„hoj,“ řekla jsem. Místnost se za ním nahýbala.

Široce se usmál. „Jsem rád, že jste se při Nikově šou bavila.“

„Ano.“ Přála jsem si, aby odešel a já se mohla bavit Nikem.

„Možná že byste si po rumu přála změnu?“ navrhnul. „Máme vynikající minerálku.“

„Rum je fajn.“ Bublínková voda byla skoro stejně špatná jako klikvový džus.

Majitel to zkusil znovu. „Možná troš –“

„Děkuji vám,“ přerušila jsem ho. „Je mi dobře. Prostě dobře.“

Vydechl. „Nuže, dobrá.“ Pak se uklonil a odešel.

Proč mne pořád otravovali? Vytáhla jsem svůj jumbler z pouzdra a položila ho na stůl. Samozřejmě že jsem neměla žádný zájem ho použít. Ale udrží nezvané hosty v odstupu.

Nik na zbraň zíral, potom se podíval na mne.

„Užs‘ někdy viděl některou z těchto krasavic?“ zeptala jsem se.

Zakroutil hlavou. „Ne tak zblízka jako tuhle.“ Vypadal, jako by ji nechtěl vidět ani teď.

„Neublíží ti.“ Zvedla jsem jumbler a přiložila si ho ke spánku. „V tom jezeře jsme plavávali.“

Nikova tvář zbělela. „Soz – pojistka –“

„Co?“ Právě jsem zažívala krušné chvílky s tím, abych udržela pevnou ruku. Zbraň sklouzla a sjela proti mé hlavě.

Najednou se znovu objevil majitel a rychle mluvil: „Proč mi to nedáte?“

Zírala jsem na něj, ohromená tím, že mě žádá o mou zbraň. Jakmile se k ní přiblížil, tak jsem ucukla a jemu se pouze podařilo odstrčit mi ji od hlavy.

A pak zacvakl pojistku.

Drahnou chvíli jsem tam jen tak seděla a zírala na pistoli ve své ruce. Nebyla zacvaknutá pojistka. Vypnutá. *Vypnutá*. Namířila jsem si na hlavu nabitý jumbler bez zacvaknutá pojistky.

Polkla jsem a dala ho zpět do pouzdra. Pak jsem vstala a podívala se na majitele. „Máte nějaké místo, kde se můžu natáhnout?“

Oddechl si. „Samozřejmě. Jen mne následujte.“

Zavedl mne do malého obývacího v zadní části budovy. Vypadalo to jako část jeho vlastního domu, od kavárny oddělená halou. Když jsem klesla na pohovku, slyšela jsem znovu slabý zvuk Nikova zpěvu. Majitel mi donesl hrnek něčeho horkého, ale já se nemohla přinutit, abych z něho něco polkla.

Ve skutečnosti jsem si tam nelehla, ale musela jsem tam sedět více než hodinu, dokud se mi nepročistila mysl. Nakonec jsem zvedla hlavu a rozhlédla se kolem. Majitel seděl na druhé straně pokoje v křesle a pozoroval mě.

„Jak se cítíte?“ zeptal se.

„Opile.“ Pochopení toho, co jsem provedla, mi vniklo do lebky. Jediné mihnutí prstu a anihlovala bych si svou biosyntetickou hlavu. Opřela jsem si lokty o kolena a ponořila hlavu do dlaní. Na kůži jsem cítila rukavice, kožené štíty zakrývající obvazy na mých rukou.

Majitel ke mně přišel a sedl si vedle mne na pohovku. „Chcete, abych někomu zavolal, aby vás vyzvedl?“

„Ne.“ Postavila jsem se a hned se zapotácěla, když se mi zvednul žaludek. Jakmile se to usadilo, tak jsem zamířila ke dveřím. Ne k těm, které vedly zpět do restaurace, ale k těm, které vedly z pokoje.

Majitel mne doprovodil. „Do města už nejedou žádné autobusy, až ráno. Proč se nevyspíte tady na pohovce?“

Zakroutila jsem hlavou. „Děkuji vám za pomoc. Ale teď se potřebuju –“ *Co se potřebuju?* „Projít.“

„Určitě?“

„Ano.“ Kývla jsem hlavou směrem ke kavárně. „Popřejte za mne Nikovi dobrou noc.“

„Popřejí.“ Otevřel dveře, čímž mne vypustil do prostoru za restaurací. Tady zářilo více hvězd než v Eu, přestože je stále přes svit prstenců nebylo snadné vidět. Hádala jsem, že byla skoro půlnoc; stín Forshires na prstencích se už přesunul nahoru na oblouk a už nyní rozstříhнул výklenek téměř v polovině. Ty dvě strany oblouku se nad hlavami skoro setkávaly, na obloze jako dvě kosy mířící na sebe hroty. Vzduch voněl temnou trávou a já jsem všude slyšela cvrkoty a šelesty venkovské noci.

Musela jsem jít hodiny. Najednou se cesta rozšířila v dálnici, což znamenalo, že jsem byla asi pět kilometrů od Eu. Nalevo do noci zářilo tlumené světlo ze Soldier's Green. To byl obrovský park, většinou široké trávníky s roztroušenými zahradami a vydlážděnými bazény. Bylo to krásné. Jeho důvod existence však krásný nebyl. Byl to památník vojákům IVV, kteří zahynuli v bitvě.

Zastavila jsem se u kraje dálnice a zadívala se na Green. Přestože jsem už tolikrát byla na Forshires, tak jsem jej nikdy nenavštívila. Ani teď jsem tam nechtěla jít. Mé nohy mne tam však přesto vedly po šterkových cestách přes zahrady. Vyhýbala jsem se pomníkům a sochám, plastikám a plaketám a obeliskům. Dovolila jsem si dívat se jen na trávníky a na květiny.

Ale u dómu jsem se zastavila.

Ve skutečnosti to dóm nebyl. Byla to kruhová stavba, asi deset metrů v průměru, vysoká asi jako dvoupatrová budova. Zdi byly tvořeny panely, které se skoro, ale ne úplně, dotýkaly střechy dómu. Bylo tam devětadvacet panelů, každý z nich metr široký, se střechem byly propojeny sloupy a mezi každým z nich a vedlejšími bylo asi na šířku ruky volného místa. Chyběl zde třicátý panel, čímž byl vytvořen široký vstup, ke kterému jsem se dostala po vyjití tří schodů. Celý pomník byl vyroben z hladkého bílého kamene. A to bylo vše, co na něm bylo.

Až na jména.

Ta byla sepsána uvnitř. Zaplněná byla asi jen polovina panelů, ale každým rokem nevyužitého místa ubývalo. Co budeme dělat, až se i poslední panel zaplní jmény? Kolik dalších dómů bude potřeba

na vyjmenování imperiálních jaegernautů, kteří zemřeli v boji? Tohle byl totiž jediný důvod existence pomníku – vzdát čest mrtvým biosyntetickým zázrakům imperiální Skolie.

Vyšla jsem nahoru po schodech a vstoupila do památníku. Na panely jsem se nechtěla dívat. Nechtěla jsem vidět jména. Ale stále jsem šla dál, neschopná zastavit. Přešla jsem k panelu, který byl naproti vchodu, a podívala se na rytiny v mramoru. Vytesaná data smrti vedle každého jména byla stará, celá desetiletí. Ale i tak jsem poznala až příliš mnoho z nich.

Začínala jsem se třást. Nebylo to zimou, ale mé tělo se třásllo, jakoby bylo obaleno ledem. Procházela jsem po obvodu Dómu, dívala se na panely a viděla, že stále více jmen je mi povědomých. Tak mnoho. *Tak mnoho*. Proč jsem jich tolik musela znát? Pamatovala jsem si jejich tváře, jak se smáli, jak chodili, jak mluvili. Každé z jmen bylo pro mne prokletím, obviněním za to, že já pořád žila, i když oni zemřeli.

Chtěla jsem odtamtud utéct, ukrýt se, zahrabat svou hlavu v zapomnění alkoholu, odpuštění, smrti. Nemohla jsem však přestat se čtením nebo s chůzí nebo se vzpomínkami. Stále jsem se přibližovala a přibližovala k poslednímu panelu, neúprosně, neschopná se mu vyhnout. Nechtěla jsem se přiblížit, ale nemohla jsem se zastavit.

A pak jsem k němu došla. Data byla z minulého roku. Jeho jméno bylo vyryto v úrovni očí, prostě jméno, jako všechna ostatní.

Kelricson Garlin Valdoria Skolia, Třetí jaegernautů.

Kelric. Můj bráška.

Byl Kurjovým třetím následníkem. Jediná další osoba po Jaibriolu Qoxovi, která se mnou kdy sdílela to zázračné spojení myslí, jaké mohou poznat jen dva rhonští psioni.

Sundala jsem si rukavice a dotkla se mramoru a prsty škrábala po jeho jméně. Pak jsem, pomalu, klesla na kolena, moje ruka se sunula po kameni a nehty mi skřípaly o každé jméno, na které jsem narazila. Zhroutila jsem se u úpatí se zaťatými pěstmi a se skloněnou hlavou. A začala jsem plakat. Klečela jsem tam, ramena se mi těžce zvedala a plakala jsem, až to bolelo.

Trvalo dlouho, než se slzy zklidnily. Pak jsem se obrátila a seděla zády opřená o panel. Kolena jsem si zvedla k bradě a položila na ně hlavu.

Kapitola 10

Čas uzdravování

Probudil mne ptačí zpěv. Rozčarovane jsem zvedla hlavu. Proč jsem byla tak ztuhlá? Zjistila jsem, že se dívám na kamenný panel na druhé straně kamenné podlahy. Pak jsem si vzpomněla.

Přestože ještě nevyšlo slunce, bylo dost světla na to, abych věděla, že do úsvitu zbývá jen několik minut. Oblékla jsem si rukavice, nato vstala a ztuhle vyšla z domu, přičemž se moje mysl probouzela zároveň s ránem. Ranní chlad prořízl vzduch a uniformu mi pokryla rosa. Bylo mi, jako bych celou noc běhala závody.

Přes trávník jsem prošla k dálnici mířící k Eu. Takto brzo se po silnici potulovalo jen několik vznášedel, která bzučela na vzduchových polštářích nad modrými dlaždicemi. Při tom, když vířili kolem, se lidé v nich otáčeli, aby se podívali, dnes mě to však nezajímalo. Na to, aby mne to zajímalo, jsem neměla sílu. Nezáleželo na ničem jiném, než abych dokončila tenhle výlet, který jsem začala. Svě vědomí jsem držela v útlumu z obavy, že kdybych jej nechala znovu pracovat, tak bych nikdy nedokončila to, co jsem začala.

V době, kdy jsem do Eu došla, už vyšlo slunce. Z cesty se stal široký bulvár protínající metropolitní centrum města. Přestože byly podél ulice stromy, bylo jich tady méně než v místech, kde jsem bydlela. Široké trávníky přistřižené tmavé trávy se rozpínaly všude mezi vládními budovami a okolo pomníků ve tvarech půlměsíců. V této části města byla povolena vznášedlová doprava a vznášedla mne na ulici mýjela. Chodci kráčeli po chodnících, někteří si mne ostražitě měřili, jiní byli ponořeni do vlastních myšlenek.

Stále jsem šla.

Nakonec jsem došla k Ambasadě Impéria. Vystoupila jsem po širokých schodech a mezi sloupy prošla do klenuté haly, která se vzpínala vysoko nad mou hlavou. Kolem stěn byly lavice, na kterých

seděli lidé zcela zabraní do svých vlastních záležitostí: povídání, čtení, čekání. Na druhém konci haly čekala řada lidí na vlastní vstup na ambasádu, aby se mohli postarat o všechny záležitosti, které je sem přivedly. Prošla jsem halou, boty se ozývaly na mramorové podlaze, a postavila jsem se do řady.

Mohla jsem tu frontu předběhnout. Mohla jsem jít dopředu nebo jiným vchodem. A nebo jsem mohla dokonce jít domů a požádat někoho z ambasády, aby mne vyzvednul, až se vyspím. Namísto toho jsem čekala. Pokud bych se teď odchýlila od své pouti, už bych ji nikdy nedokončila.

Řada pokračovala po křídle schodů až na místo, kde u pultu stála žena. Udávala lidem směr, kterým jít, a pak je posílala přes bezpečnostní kontrolu dovnitř ambasády.

Dostat se na začátek fronty mi zabralo jen několik minut. Žena se usmála a promluvila, jako by pro První jaegernaurů bylo úplně přirozené objevit se u jejího stanoviště. „Co pro vás dnes ráno můžeme udělat?“

Nemohla jsem dál. Už jsem došla až takhle daleko, ale dál to nešlo.

Zkusila to znovu. „Mohu vám ukázat cestu do nějaké kanceláře?“

„Chci navštívit cvokaře,“ řekla jsem.

Lidé v řadě za mnou přestali mluvit. Každý, kdo byl na doslech, se otočil. Najednou nikde nebyl ani hlásek.

Ať už ambasádní úředníky vybíral kdokoliv, vybíral dobře. Ta žena ani nemrkla. Možná to bylo poprvé v její kariéře, kdy se setkala s takovou žádostí, ale ani na okamžik nezaváhala. Dotkla se malého panelu na pultíku a pak ke mně promluvila: „Eskorta vás odvede k Tagerovi.“

Hala za ní se rozevřela, její leštěné mramorové stěny se zasouvaly hluboko do budovy. Uvnitř se objevili čtyři muži krácející směrem k nám. Byli velcí. A nepochybovala jsem, že byli také ozbrojení.

Žena ukázala na bezpečnostní kontrolu. „Můžete projít, První.“

Kontrolní bod byl obvyklým obloukem monitorovaným strážnými. Jakmile jsem pod něj vkročila, světla se rozblíkala, trubky

rozvřískaly, bzučáky rozbzučely. Ani jsem nepomyslela na to, abych si sundala jumbler. Dva muži u kontroly spustili ruce ke svým pistolím a eskorta přicházející, aby mne doprovodila, zvýšila rychlost a spěšně kráčela halou. Jenom jsem tam tak stála a snažila se zůstat nehybná.

Nikdo nepromluvil. Nikdo mne nepožádal, abych odevzdala zbraně. Nikdo neřekl ani slovo. Lidé ve frontě hleděli, žena za pultem stála klidně, strážní hlídali. Jejich emoce jsem cítila jako skelný papír na čerstvé ráně. Obávali se, že pokud udělají něco špatného, tak to ve mně vyvolá explozi. Nikdo nerozuměl skutečnosti, že to riziko se týkalo mne, ne jich. Jedno nesprávné slovo, jeden nesprávný pohled, jeden nesprávný pohyb a už bych odtamtud uháněla tak rychle, že by slyšeli, jak mi sviští vzduch kolem oblečení.

Pak nás dostihla eskorta a nejvyšší muž se uklonil. „Vítejte.“ Pokynul směrem k hale, ze které právě přišel, a zvedl ruku, jako bych byla host na ambasadní večeři a on byl můj hostitel. Velmi dobře jsem věděla, že byl jedním z elitních strážců v bezpečnostních složkách ambasády. Ale ani náznak jeho postavení nebyl vidět ani na jeho civilních šatech, ani na taktním chování.

Takže jsem šla s nimi. Vedli mne klenutými chodbami a naleštěnými koridory, až jsme došli ke kanceláři. Její zdi byly ze skla, z takového, které zvenku vypadalo temně a neprůhledně. Ale byla jsem si jistá, že ať už byl uvnitř kdokoli, viděl ven.

Dveře ve skle se klouzavě otevřely. Ve středu místnosti stál nějaký člověk a vyhlížel nás. Jakmile se má eskorta u dveří zastavila, koukla jsem se na ně, nejprve vpravo, pak vlevo. Ale oni tam jen tak stáli.

A tak jsem do kanceláře vešla sama. Byla to obrovská místnost s bílým kobercem tak tlustým, že mi zakrýval špičky bot. Skleněné přihrádky lemující stěny podpíraly jemné vázy, skleněné sošky a jiné tretky. Obrazy na zdi byly právě tak přitažlivé, aby potěšily oko bez toho, aby rozptylovaly.

Přešla jsem k tomu člověku. Byl to normální lidský tvor s hnědými vlasy a hubenou postavou.

„Vy jste cvokař?“ zeptala jsem se. Samozřejmě, že to nebyl jeho skutečný titul. Oficiální jméno pro jeho hodnost bylo Psychiatr 6A třídy při Imperiálním vesmírném velitelství.

Přikývl. „Ano. Jsem Jak Tager.“ Podíval se na eskortu a pozvedl ruku. Dveře se okamžitě klouzavě zavřely a zanechaly mne v soukromí s Jakem Tagerem, cvokařem 6A třídy.

Přešla jsem k policiče a podívala se na skleněnou vázu, která na ní byla. „Máte tady hodně rozbitných věcíček.“

Přiblížil se. „Hádám, že mám.“

Mrkla jsem na něj. Stěží vypadal na experta na mentální zdraví světové úrovně. Žena u bezpečnostní přepážky mu říkala prostě Tager. „Vy jste doktor?“

Přikývl. „Mám lékařský titul a také doktorát z psychologie.“

„Kolik máte pacientů?“

Zlehka se usmál. „Jednoho.“

„Zahrnuje to i mne?“

„Ano.“

Zafuněla jsem. „A co potom se vším volným časem děláte?“

„Výzkum.“ Mým zájmem vypadal potěšen. „Studuji psychologické efekty na biomechanicko – lidských interfacech.“

Dobrý Bože. Tak to byl *tenhle* Tager. Sama jsem jeho práce četla. Tento muž byl neoddiskutovatelným expertem na efekty biomechanických systémů u lidí, kteří je měli ve svých tělech. Nikdy jsem si neuvědomila, že jeho současným zaměstnáním bylo dělat cvokaře. To znamenalo, že návdavkem ke svému vědeckému vzdělání měl také pověření IVV, pravděpodobně od JVI nebo Dieshanské vojenské akademie.

Vůbec jsem nevěděla, co si o něm myslet. Vypadal tak normálně. Před desíti lety, když jsem po incidentu na Tamsu šla ke cvokaři, tak jsem se jí ptala, kolik v celé své kariéře měla pacientů. Řekla mi, že osm. Osm. Osm za pětadvacet let, a zahrnovalo to i mě, přičemž já ji navštívila jen dvakrát.

Nechtěla jsem k ní chodit. Šla jsem, protože jsem byla přinucena. Ano, můj VD vybral dobře. Pokud bych vůbec měla tendenci přijmout pomoc, mohla mi ji cvokařka poskytnout. Ona byla tím, s kým jsem teď chtěla mluvit. To však bylo irelevantní. Tager byl

jediný, koho jsem měla na výběr, ale z nějakého hloupého důvodu jsem si nechtěla povídat s mužem. Nevěděla jsem proč. Prostě jsem nechtěla.

Vydechla jsem. „Možná to byl omyl, že jsem sem přišla. Plýtvám vaším časem.“

Pozoroval mne. „Co vás dovedlo k rozhodnutí přijít?“

Pokřčila jsem rameny. „Ve skutečnosti tady žádný problém není.“ Po chvílce jsem dodala: „V poslední době jsem jen udělala několik věcí, které jsou – trochu zvláštní.“

„Jakým způsobem zvláštní?“

„Včera v noci jsem si namířila nabitý jumbler na vlastní hlavu.“

Tager tiše promluvil. „Řekněte mi o tom.“

„V hospodě jsem si povídala s tím zpěvákem. Byla jsem opilá. Bez zapnuté pojistky jsem si dala zbraň k hlavě. Neměla jsem klidnou ruku.“ Přestala jsem. Nechtěla jsem s tímhle cizím člověkem mluvit, ani o minulé noci, ani o ničem jiném.

Až na to, že tentokrát jsem přišla z vlastní svobodné vůle a něco, nevím co, jsem hledala, ale nemohla jsem to najít, dokud bych se o to alespoň nepokusila. Nabrala jsem dech a zkusila to znovu. „Předevčírem v noci jsem málem zabila muže, obyčejného civilistu, jenom proto, že mne zatlačil ke zdi. A nevím proč. Tedy, ano, byl nepříjemný. Nemám ho ráda a on nemá rád mne. Ale to je vše.“

Tager mne stále pozoroval tím svým pohledem, jako by chtěl opravdově porozumět. No, nakonec to přece byla jeho práce. Musel se takhle dívat.

„Jak se to stalo?“ zeptal se.

„Nelíbilo se mi, jak se mě dotýkal.“ Začínala jsem se cítit nepohodlně, skutečně nepohodlně, mnohem více, než jak jistě jsem mluvila. „Vybuchla jsem. Nevím proč.“

„Co jste udělala?“

„Rozbila jsem sklenici a skoro ho probodla.“

„Proč se vám nelíbil způsob, jakým se vás dotýkal?“ Tager mluvil opatrně, ale ne jako lidé u bezpečnostní kontroly, kteří když udělají špatný pohyb, tak explodují. S Tagerem to bylo, jako bych byla někdo, koho respektoval. To bylo absurdní, když vezmu v

úvahu, že jsem ho znala celých pět minut. Respekt musí být zasloužený a já ještě neudělala nic, abych si ho zasloužila.

„Dotknul se pásku na mých šatech.“ Popis incidentu zapříčinil, že jsem se cítila pošetile. Říci, že jsem reagovala přehnaně, by bylo zmírněním. „Pak položil svou ruku mezi má prsa a zatlačil mne ke zdi.“

Tager na mne zíral. „Věděl, že jste První?“

„Ne. Právě jsem ho potkala v turistickém kroužku.“

„Vyhrožoval vám?“

„Ne.“

„Jste si jistá?“

„Samozřejmě že jsem si jistá.“

„Proč?“

Zamračila jsem se na něj. „Co tím myslíte, proč? Protože to vím.“

„Jakto?“

Proč se mě pořád takhle vyptával? „Jsem empat, takto.“ Zatvářila jsem se jako kakabus. „Měl nějakou narážku na to, že jsem čubka. Ale nic násilného by si nezkusil.“

„Tím jste si jistá?“

„Ano, jistá. Vidíte v tom nějaký problém?“

„Vaše reflexy by se bezdůvodně neaktivovaly.“

Je snad tohle způsob, jakým si vydělával svůj pravděpodobně stratosférický plat? Tím, že svému jednomu a jedinému pacientovi konstatoval zjevné? „Vy jste cvokař. Vy mi řekněte, kde je ten problém.“

Tager si povzdychnul. „To mi musíte trochu pomoci.“

„Tohle je všechno, co jste se se všemi těmi svými tituly naučil? Pacientka se diagnostikuje sama?“

Žádné podráždění na něm nebylo vidět, prostě svým tichým a uctivým hlasem pokračoval. „Potřebuji, abyste mi řekla více.“

Na způsobu, jakým mne pozoroval, bylo něco zvláštního. Takový pohled jsem už viděla. Z nějakého důvodu způsoboval, že má zlost polevovala. „Co jako?“

„Udělala jste v poslední době něco dalšího, co se vymyká?“

Konečně jsem ten výraz poznala. Mívala ho moje matka, když někomu, na kom jí záleželo, byla působena bolest. A jeho účast byla pravá. Neukazoval mi masku, kterou měl naučenou nasazovat si před pacienty, ať už jich měl jakkoliv málo. Záleželo mu na mně. Ale proč? Proč se mnou soucítil, s osobou, se kterou se předtím nikdy nesetkal, s biosyntetickým zázrakem falešné humanity?

„Ne,“ řekla jsem. „Nic dalšího podivného jsem neudělala. Jsem jen sama sebou.“ To bylo dost zvláštní. „Možná bych měla jít domů. Jsem jen unavená, toť vše. Včera jsem ušla pěšky dlouhou cestu.“

Usmál se. „S turisty?“

Turisty? Asi myslel ty popíječe klikvy. „Ne. Včera večer jsem se pěšky vracela z JVI. Vlastně jsem došla do Soldier's Green. Tam jsem přespala.“

„Proč?“

Přála jsem si, aby se mne přestal takhle ptát. „Byla jsem unavená.“

Jen tak tam stál, díval se na mne, čekal.

„Z JVI jsem jela metrem,“ řekla jsem. „Ale nelíbilo se mi, že na mě zírají. A tak jsem šla domů pěšky.“

„Nemáte vznášedlo?“

„Ano, mám. Ale včera ráno jsem do něj nemohla vlézt.“

„Řídíváte je často?“

„Pořád.“

„Stalo se vám ve vznášedle něco?“

„Samozřejmě že ne.“

„Ale včera jste do toho svého nemohla vlézt.“

Najednou jsem s ním chtěla zatřást. „Takže co je se mnou do prdele špatně?“

„První...“ Zarazil se, očividně hledal jméno. Nesmiřitelně jsem si ho změřila. Nakonec řekl: „Z povídání se mnou se můžete cítit nepříjemně. Ale pokud mám pomoci, pak se ptát musím.“

Najednou jsem se cítila přeplněná. S nádechem jsem se obrátila a šla od něj pryč. Když můj ústup zablokoval jeho stůl, zastavila jsem se a opřela si ruce o jeho hranu.

Po chvíli jsem se k němu obrátila zpátky. Mluvila jsem pomalu, jako potápěč zkoušející teplotu ledové vody. „Jednou mne do vznášedla vzal člověk jménem Kryx Tarque.“

Tager zůstal na místě, bez toho, aby se přiblížil. „To je hightonské jméno.“

„Byl to Highton.“ Ruce jsem měla studené. „Vyzvedl mne na ulici na Stanici Tams. Pracovala jsem tam v přestrojení. Já jsem... já...“ Přinutila jsem se vyslovit to. „Tři týdny jsem byla jeho providerem. Každou noc, po větší část noci. Někdy i přes den.“

Tager byl dobrý v přiměřených reakcích. Velmi dobrý. Tenhle muž mohl stát před přijíždějícím vznášedlovlakem a neucuknout. Ale ani on své reakce nemohl skrýt. Promluvil stejně klidným hlasem, který používal od chvíle, kdy jsme se setkali, ale pod ním jsem cítila jeho šok. „Jak jste utekla?“

Hlas se mi zlomil. „Uškrtila jsem ho, když mě šoustal.“

Tager ke mně přišel. „Je mi to líto.“

„A co?“

„Že jste musela tímhle projít.“

„Byla to má práce.“

„To je svinská práce.“

„Podívejte se,“ řekla jsem. „Tohle se stalo před desíti lety. Dlouhou dobu mi bylo dobře. Teď není důvod dělat mi z toho problém.“

„Ten muž, kterého jste málem probodla... vypadá podobně jako Tarque?“

„Ne.“ To ve skutečnosti nebyla úplně pravda. Hilt měl tmavé vlasy a svalnatou kostru, jako Tarque. Byla také vysoký, jako Tarque. A když té noci vešel do mého pokoje, připomnělo mi to aroganci, kterou jsem tolik nenáviděla u Tarqua, který věřil, že si může dělat cokoli se mu zlíbí, u lidí, které považoval za podřadné. To však byla jen povrchová připomínka, Hilt byl hrubý, ano, ale i přesto, že jsem ho znala jen několik hodin, jsem mohla říci, že to byl slušný lidský jedinec. „Nejsou vůbec stejní.“

„A co ten zpěvák v kavárně?“ zeptal se Tager. „Byl Tarquovi nějak podobný?“

Zafuněla jsem. „Hledáte něco, co tady není. Ten muž byl úplněm opakem Arista. Měl zlato-hnědé oči a zlatý hlas. Pochybuji, že by ublížil byt' jen zlaté mušce.“

„Zní to rozzlobeně.“

„Rozzlobeně?“ Zírala jsem na něj. „Proč bych měla být rozzlobená? Nechtěla jsem mu ublížit. Chtěla jsem se s ním milovat.“

„Řekněte mi o něm něco.“

„Nic o něm nevím.“

Tager čekal. Zaškaredila jsem se a překřížila si ruce. Po chvilce to zkusil s jinou taktikou. „To znamená, že nemáte manžela?“

Bylo tak zřejmé, že mě nikdo nechtěl? „Co má tohle znamenat?“

„Připadáte mi jako někdo, kdo nebude uvažovat o potenciálním milenci, pokud už je zadán někomu jinému.“

„Ach.“ Jak tohle věděl? „A co? Očekáváte, že bych měla být vdaná?“

„Proč vás to rozčiluje?“

„Nerozčiluje. Přestaňte se mě takhle ptát.“

„Vypadáte vztekle.“

„Jistě,“ řekla jsem. „Správně. Dostaň tuhle sexy První do postele. Jaký úlovek. Nebo další, ti chtějí to, co chtěl Hilt. Trestat mě za to.“ Zaťala jsem pěst. „Možná bych si měla zjizvit tvář a oblíknout si hadry. Potom bych viděla, jestli mě někdo chce.“

Pokračoval tím svým k zbláznění klidným hlasem. „Kdo je Hilt?“

Ted' jsem na Tagera a ty jeho stupidní otázky rozzuřená byla. „Hilt je ten hajzl, co mne strčil ke zdi a nazval mě starou pracháčskou ledovou děvkou.“

„To vy nejste.“

Připadala jsem si jako vznášedlovlak, který právě vjel do cihlové zdi. „Co?“

„Důvod, proč jsem překvapený, že nejste vdaná, je, že jen málo empatů s vaší citlivostí může vydržet žít samo.“

„Já mám citlivost cementového kvádru.“

Usmál se. „Výjimečného kvádru.“

„Nežertuji.“

„Ani já ne.“

Nemohla jsem tomu uvěřit. „Co vás přivádí na myšlenku, že o mně víte všechno?“

Tager rozpřáhl ruce. „Potrpím si na zkušenost, trénink, na reakce o nízké intenzitě. Jsem také empat.“

„Ach.“ Samozřejmě. Při svém druhu práce musí být empatem. „Myslím, že už si nechci víc povídat.“ To, že jsem mu vyprávěla o sobě, bylo více vyčerpávající než chůze z JVI. Prostě jsem chtěla jít domů a spát. „Nevím, jestli se vrátím.“

„Myslím, že byste měla,“ řekl Tager.

To mne zchladilo. Nečekala jsem to. Myslela jsem, že řekne to, co mlčky předpokládal i Kurj. A to, že jsem byla jen přepracovaná, že bych měla jít a zkusit žít normálním životem. Relaxovat. Odpočívat. Očekávala jsem, zemi Tager řekne, taktně, že není žádný důvod, abych mařila jeho čas vlastními shovívavými obavami ohledně své neschopnosti navazovat vztahy s lidmi.

Namísto toho chtěl, abych přišla znovu.

Ale mluvení s ním mi bralo příliš mnoho ze mne samotné. „Nevím, jestli budu mít čas.“

„Nemyslím, že by pro vás bylo moudré skončit.“

Zírala jsem na něj. „Proč?“

Znovu měl ten pohled jako moje matka. „Předtím, než porozumím, proč jste tak rozzlobená, vás musím vídat častěji. Tolik však mohu říci: jestli se s tím nesrovnáte, něco se zrodí.“

Ztuhla jsem. „Myslíte, že někoho zraním?“

„Je to možné.“

Já to věděla. Věděla jsem to celou dobu. Přinutila jsem se říct: „Myslíte, že ztratím sebekontrolu a někoho zabiju, že?“

„Nemyslím si, že byste byla schopná zabít bez vyprovokování.“ Pak, bez varování, mi zvedl ruku a sundal mi rukavici, čímž odkryl obvazy pod ní. „Jak jste si udělala tohle?“

Jak si mohl domyslet, že jsem zraněná? Byl až natolik empatický? Mohl snad tak dobře číst mou řeč těla? Ucukla jsem rukou pryč od něj. „Říkala jsem vám. Rozbila jsem sklenici.“

„Jak?“

„To není vaše zatracená věc, jak.“ Chtěla jsem s ním zatřást. „Co na tom *záleží*, jak jsem to udělala?“

Promluvil s tím nesnesitelným soucitem. „Osoba, o kterou se obávám, že ji zraníte, jste vy sama.“

Byla jsem tak zuřivá, až jsem měla křaplavý hlas. „Nic o mně nevíte.“

„Nemohu vás přinutit, abyste se vrátila,“ řekl Tager. „I kdybych mohl, tak by to nedělalo žádnou dobrotu. Jsem si jistý, že mě necháte uvěřit, co se týče vašeho mentálního stavu, čemukoliv. Ale kdybyste nechtěla pomoc, pak byste sem nepřišla.“

Promluvila jsem hořce. „Jsem špatně fungující stroj. Potřebuju generálku.“

Jeho výraz se změkčil laskavostí. „Vy nejste stroj.“

Sundala jsem si druhou rukavici a předpažila jsem ruku dlaní vzhůru, takže mohl vidět zástrčku na zápěstí. „Stroj.“

„Vaše biomechanická síť vás nedělá méně lidskou. Všechno, co dělá, je, že rozšiřuje dary, se kterými jste se narodila.“

„Dary? *Dary*?“ Spustila jsem ruku. „Pokaždé, když někoho, koho znám, něco zabolí, zabolí to i mne. Pokaždé, když mne někdo chce zranit, cítím to. Často ani nevím, odkud to přichází. Víte, jaké to je, takhle žít?“ Slova utíkala, ještě než jsem je mohla zastavit. „Máte nějakou představu, jaké to je letět v letce Jagu? Jaké to je, cítit Aristy, když jdete do bitvy? Jim se *líbí* nás zabíjet. Pro ně je to lepší než sex. Nebo je pilot otrokem, kterému byla dána jediná šance na to, aby zlepšil svůj život. A já ho musím zabít.“ Nyní jsem nemohla přinutit svůj hlas, aby se přestal třást. „Cítím každého Kšeftaře, kterého zabiju. Tam venku jsem zemřela více než tisíckrát. Není nic, co bych sama sobě nemohla udělat, co už jsem neudělala předtím.“

„Mohu se dozvědět jen část z toho,“ řekl Tager. „Ale viděl jsem, co s empathy dělá snášet život, jaký žijete vy. To, že to vůbec někdo z vás přežije, je zázrak.“

Po tomhle jsem nevěděla, co říct. Byla jsem unavená. Unavená. Už jsem nemohla ani mluvit. „Ted’ musím jít.“

„Vrátíte se?“

„Já... budu o tom přemýšlet.“

„Jsem tady každý den. Zastihnete mne kdykoliv. Dnem i nocí, kterýkoliv den.“

Přikývla jsem. Nevěděla jsem, co dalšího říct. Nevěděla jsem, jestli zvládnu vrátit se.

Když jsem opustila ambasádu, bylo dopoledne. Kráčela jsem domů podél přístavu a pozorovala lodě v jejich docích. Námořníci zaplňovali mola, naparovali se ve svých bílých kalhotách a pruhovaných tričkách, modré čepice vesele postrčené dolů, aby jim zastiňovaly oči. Po pláži se procházely páry, rodiny i jednotlivci nebo si hráli ve vodě anebo leželi na zlatém písku pod zlatým nebem s jeho klenbou zářící prstenci. Všude běhaly děti v jasném oblečení s nafukovacími krychlovými balóny, smály se a vřískaly a pošťuchovaly pouliční muzikanty. Vůně jídel z koncesovaných stánků se míchaly se slanou příchutí vzduchu. Tohle místo bylo živé a vzkvétající, lidské, hučící a vibrující.

Drahnou chvílí jsem stála u dřevěného zábradlí na kolonádě a sledovala ten zmatek. Postupně jsem si začala uvědomovat zvláštní pocit, který se ke mně plížil.

Úlevu.

Z nějakého bizarního důvodu mi vědění toho, že si Tager myslel, že mám problémy, dodalo neskutečný pocit *úlevy*. Proč? Proč bych měla být ráda, že vím, že mám v sobě zmatek?

Protože pokud jsem byla nemocná, mohla jsem být vyléčena.

Tak tohle byl ten oříšek. Problém může být opraven. Pokud by žádný neexistoval, znamenalo by to, že to, jak jsem se cítila, bylo normální a ne něco, co bych mohla změnit. A nemyslím si, že bych s tím mohla žít.

Možná, ale jen možná, že bych mohla znovu navštívit Tagera.

Konečně jsem se dala znovu kroku. Těšila jsem se na to, až si sundám uniformu a na relaxaci v tichu svého pokoje. Přístav byl jen kilometr od budovy, ve které jsem bydlela, takže mi dostat se domů netrvalo dlouho.

Když jsem se k domu blížila, viděla jsem na venkovních schodech postávat skupinu lidí. Byla jsem tak zabraná do myšlenek, že mi jimi jejich identity neprošly, dokud jsem se nedostala skoro až k nim. Pak jsem pochopila, proč na mne zírají. Byl to Jarith se svými

přáteli, včetně Rebecky a Hilta. Zapomněla jsem, že mě Jarith pozval na pláž.

Zastavila jsem se před nimi a nemotorně přešlapovala. „Omlouvám se, že jdu pozdě. Doufám, že nečekáte dlouho.“

Jarith hleděl na pásky na mé bundě. „Ne, ne dlouho.“

Rukou jsem si prohrábla vlasy. „Obávám se, že dnes budu špatným společníkem. Možná byste měli jít všichni beze mne.“

Kývli. Nikdo nevypadal, že by ho napadlo, co říci. Jarithovy rozpaky na mne skoro křičely; cítil se jako naprostý pitomec, idiot, který byl tak bláznivý, že pozval na rande imperiální První.

To není dobré, pomyslela jsem si. Usmála jsem se na něj. „Nechtěl bys zajít nahoru?“

Jarith zamrkal. „Myslíš tím do tvého bytu?“

„Ano.“

Zrudnul. „Ach.“ Pak se usmál. „O.K.“

Ostatní se na něj podívali, potom na mne. Nakonec promluvila Rebeka. „Nuže. Nuže... ehm... uvidíme se později, Jare.“

Když Jarith přikývl, ostatní se uklonili mým směrem a odešli. Všichni až na Hilta, u kterého jsem si přála nejvíce, aby zmizel.

„Chtěl bych s tebou mluvit,“ řekl Hilt. Kouknul na Jaritha a pak zpět na mne. „V soukromí.“

S ohledem na to, co jsem mu skoro udělala, jsem mu dlužila alespoň rozhovor. „Dobře.“

Přešla jsem s ním na druhou stranu schodů a zůstala stát ve stínu stromu. „Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Nabonzuješ nás?“ zeptal se Hilt.

Nabonzovat je? „Co tím myslíš?“

„Za věci, které jsme řekli. Na túře.“

Pak jsem porozuměla. Chtěl vědět, zda zamýšlím nahlásit je. To byl oprávněný dotaz. Zнала jsem důstojníky, kteří by jim do záznamů poznámky přidali.

„Ne,“ řekla jsem. „Neudělám nic.“

„Proč ne?“

Pokrčila jsem rameny. „Máte právo na vyslovení svého názoru.“

Promluvil hořce. „Skutečně?“

Chtěla jsem říct: „Samozřejmě že máte.“ Ale to jsem ze sebe nemohla vymáčknout. Tak jsem místo toho řekla: „Mluvili jste o věcech, které jsem potřebovala slyšet. Nic z toho se ode mne dál nedostane.“

„Přísahej.“

Zakabonila jsem se. „Co to má znamenat?“

„Jaegernauti se pyšní tím, že žijí podle Kodexu cti. Tak mi na tenhle Kodex přísahej, že mluvíš pravdu.“

Kým byl, aby zpochybňoval moje slovo? „Do pekla s tebou.“

Zafuněl. „Tohle jsem si myslel.“

Nechej toho, řekla jsem si. „V pořádku. Přísahám na svou čest jaegernauta.“

Zamrkal, ale jeho strnulý postoj se uvolnil. Po chvilce se kouknul na mou ruku. „Jak to vypadá?“

„Dobře.“

„Mohlas' mě zabít, že jo?“

„Ano.“

„Pročs' to neudělala?“

Zírala jsem na něj. „Ty si fakt asi myslíš, že jsem zrůda.“

Zakroutil hlavou. „Věř tomu nebo ne, ale respektuji lidi, kteří si přejí bojovat za to, v co věří. Ale pro mne reprezentuješ to nejhorší z utlačovatele. Když byla Ruth-2 poprvé zabrána Impériem, strávili mí rodiče deset let ve vězení. Jejich jediným zločinem bylo, že protestovali proti tomu, že nás Imperiální vesmírné velitelství přepadlo, když jsme nedělali nic jiného, než si žili své tvůrčí, mírumilovné životy.“

Žádný div, že mne neměl rád. „To je mi líto.“

„Líto jim ta léta nevrátí.“ Polkl. „Nebo mně.“

Něco v jeho hlase způsobilo, že se mi zachvělo srdce. „Kolik ti bylo, když tvé rodiče odvedli?“

„Čtyři,“ řekl upjatě.

Hleděla jsem na něj. Věděla jsem, že se svými kritiky *zacházelo* IVV tvrdě, ale nad tím, co popisoval Hilt, zůstával rozum stát. „Máš pravdu, tyhle roky ti vrátit nemůžu. Ale nezapomenu na to, cos' mi řekl.“

„A co? Co to změní?“

„Možná víc, než si myslíš.“

Pokrčil rameny. „Možná.“ Přesvědčeně to neznělo.

Poté, co Hilt odešel, vešli jsme s Jarithem do haly. Přešli jsme k sadě dveří vyrobených z dvojitých tabulí neprůhledného skla. Vytáhla jsem svůj průkaz, čtvercovou kartu, na které byly vyleptané moje otisky prstů, a zasunula jej do drážky ve dveřích. Ozvalo se bzučení, když skaner laserem přejíždějícím přes kartu četl uváděné matrice. Potom se dveře klouzavě otevřely.

Vstoupili jsme do místnosti obklopené sklem. „Poslední patro,“ řekla jsem. Dveře se zavřely a místnost se dala nehlučně do pohybu. Tekuté krystaly mezi dvojitými tabulemi se přeskupily v odpověď elektrickému poli produkovanému výtahem a změnily polarizaci skla tak, že jsme přes něj viděli. Pod námi se hala rozprostřela v elegantní pohled na plyšový koberec a zlacený nábytek. Pak projel výtah střechou a na vnější stranu budovy, čímž nám poskytnul spektakulární výhled na vrcholky stromů a na okolní krajinu.

Stáli jsme s Jarithem mlčky. Jeho nervozita visela ve vzduchu jako mlha. Po chvíli jsem řekla: „Jak na zkoušce?“

„Složil jsem ji s plusem.“ Tvář se mu uvolnila do úsměvu. „S vysokými známkami v sekci teorie hudby.“

„Tedy. Dobře.“ Nebyla jsem si jistá, co dalšího bych měla říct. Už to bylo více než čtvrt století, co jsem si dělala hlavu se zkouškami.

Výtah se otevřel do chodby, ve které byly jediné dveře. Starobylý dřevěný portál s měděnou klikou. Jakmile jsme k nim došli, zasunula jsem svou kartu do štěrbinu pod klíčovou dírkou a čekala, dokud ji skanery neověřily. Nato se ozvalo klapnutí a dveře se houpavě otevřely dovnitř.

Jakmile jsme vešli, Jarithovi spadla brada. „To je nádhera.“

Usmála jsem se. Pokoj už nevypadal tak tmavě. Jantarový sluneční svit a svit z prstenců procházel okny dovnitř a rozzařoval zlacené dřevo. „Mně se to líbí.“ Zavřela jsem dveře a šla k baru. „Chceš něco k pití?“

Přešel na druhou stranu pultu. „Máš klikvový džus?“

„Zatracený rakety, ne. Jak tu věc můžeš pít?“

Zasmál se. „Je to dobrý.“

Srdce mi tálo pod jeho andělským úsměvem na jeho andělské tváři. Kvůli němu nechám Paka klikvový džus objednat.

„A co minerálka?“ zeptal se Jarith.

„Tu mám.“ Naplnila jsem mu skleničku a sama si nalila whisky. Ale poté, co jsem se podívala na láhev, změnila jsem své rozhodnutí a namísto toho jsem si nalila bublinkovou vodu.

Potom jsme si společně sedli na pohovku. Dokázala jsem od něj držet ruce pryč, dokud si nedopil skleničku, ale to bylo maximum. Jakmile se nahnul dopředu, aby postavil sklenku na stůl, zajela jsem mu prsty do vlasů. Ze začátku na mne pohlédl. Pak se opřel, aby na mne dosáhl a rukama mne objal kolem pasu. Jakmile jsem mu ovinula ruce kolem krku, naklonil svou hlavu k mé. Tehdy jsem zjistila, jak líbají pijáci klikvového džusu.

Žádný div, že všichni té věci lemtali tolik.

Časem jsme přestali a jen jsme tam tak seděli a navzájem se objímali. Naplněná nesmírnou úlevou jsem si položila hlavu na jeho rameno. Bože, že jsem ale byla osamělá.

Jarith mi mručel do ucha: „Nejsi jako První.“

Otírala jsem se mu o krk. „A jaká jsem?“

„Milá.“

Toužebně jsem si povzdechla. „Ach, Hyprone, už je to tak dlouho.“

Jarith ztuhnul. Po chvílce čekání na to, až se uvolní nebo něco řekne, jsem se opřela zpátky o jeho paže. „Co se děje?“

Pozoroval mou tvář. „Proč jsi to řekla?“

Snažila jsem se vybavit si, co jsem řekla: *Už je to tak dlouho*. „V poslední době jsem neměla často společnost.“

Díval se na mne, jakoby hledal odpověď. Pak zrudnul. „Hádám, že jsem jen nervózní. Nemůžu uvěřit, že jsem tady takhle s tebou.“

Dotkla jsem se jeho tváře. „Jsem ráda, že jsi.“

Vzal mne za ruku, své prsty obtočil kolem mých a přitáhl si mne k dalšímu polibku. Když jsme se nadechovali, usmála jsem se. „Myslím, že tohle je čas, kdy bych se tě měla zeptat, jestli chceš vidět moje rytiny.“

Jarith vypadal zmateně. „Zeptej se.“

Tak jsem se zeptala. Nic nenamítal.

Moje ložnice byla jako atrium, vzdušná a plná rostlin. Na stěnách se klenula okna s rámy ze zlaceného dřeva a s měděným upevněním a sluneční svit nad postelí vpouštěl více světla. Ležet na té posteli se všemi měkoučkými bílými polštáři a potahy, bylo jako být ukryt v mracích.

S Jarithem jsme se společně stulili, nahá kůže k nahé kůži, a vzájemně jsme se prozkoumávali. V odpoledním světle, které se naklánělo okny, jsme si dávali na čas. Perfektně do mne zapadl, jeho boky udávaly tempo mým stehnům a jeho ruce hladily mou kůži. Pohybovala jsem se zároveň s ním, potom jsem zpomalila a držela se na mučivém okraji, na kterém jsem spolu s ním visela znovu a znovu, až jsme to nakonec oba vzdali a vzedmuli se k vyvrcholení, které se převalilo s ukojující intenzitou.

Poté jsme leželi mezi pokrývkami, Jarith na zádech se zavřenýma očima a já zapadla do křivky jeho paží.

~ ~ ~

„Soz?“

Ospale jsem se pohnula.

„Soz, vzbud' se.“

„Hmmm...“

„Je čas na večeři,“ řekl.

Vydala jsem protestující zvuk. Ale znovu do mne šťouchnul a klouzal po mně lehce rukama. Ze začátku se mě snažil vzbudit, ale jeho pohyby brzy přešly v laskání. Vzdychla jsem: „Ach, Hyprone...“

Jeho hlazení ustalo s prudkostí, která mne rázem probrala. Otevřela jsem oči, polekaná nárazem studeného vzduchu na můj bok. Jarith seděl vedle mne a díval se přímo před sebe.

Zatahala jsem ho za ruku a snažila jsem se, aby si znovu lehnul. „Co se děje?“

Podíval se na mne. „To je podruhé, co jsi to udělala.“

„Udělala co?“

„Řekla jsi mi Hyprone.“

Můj příjemný pocit ospalosti se vytratil. „Já ti řekla Hyprone?“ Ale ano, teď, když jsem o tom přemýšlela, tak jsem *skutečně* řekla Hyprone. Otrásla jsem se chladem. „Omlouvám se.“

Lehl si vedle mne a přetáhl přes nás pokrývku. „Kdo je Hypron?“

Ležela jsem pod přikrývkou a pohupovala se v jeho náruči. Cítila jsem se bezpečně, možná dost na to, abych mu řekla, co chtěl vědět. Pomalu jsem v mysli vystoupala na to skryté místo, jako bych povysunovala šuplík. Vznášelo se tam slunce, tlumené a tmavé. Zase jsem ten šuplík zavřela.

„Soz?“ Jarith si mne změřil zvláštním pohledem, jako člověk, který si myslel, že vyhrál ve sportce, a pak ze dozvěděl, že to byl omyl.

„Hypron byl můj manžel,“ řekla jsem.

„Byl?“

Promluvila jsem jemně. „Nebyla bych tady s tebou, pokud by v mém životě byl jiný muž.“

Napětí jeho paží povolilo. „Proč jsi ho opustila?“

„Co tě přivádí na myšlenku, že jsem ho opustila?“

„Kdo se všemi pěti pohromadě by opustil tebe?“

Polkla jsem. „Jsem ráda, že je ve vesmíru někdo, kdo to takhle cítí.“

„Soz...“ Jeho mysl zavadila o mou. „Proč se tolik zraňuješ?“

„Hypron zemřel před třemi roky.“ Tak. Řekla jsem to. A svět neskončil. „Stalo se to méně než rok poté, co jsme se vzali.“

„Je mi to líto.“

Chtěla jsem pokrčit rameny, což byla má obvyklá odezva, ale bylo to složité, když mne Jarith držel tak těsně. Takže místo toho jsem odpověděla mnohem upřímněji: „Mně taky.“

Zaváhal. „Můžu se zeptat, co se stalo?“

Chvíli trvalo, než jsem odpověděla – ale odpověděla jsem. „Moje jednotka dělala kontrolu v sektoru kolonie T-Hea. Hypron byl místním agronomem.“ Hypron. Od chvíle, kdy jsem ho spatřila, mne rozesmával. A nebyla jsem schopna udržet od něj ruce pryč. Nebylo to tak, že by byl nějak specificky pěkný, i když mně vždy připadal se svým rozpustilým úšklebkem neodolatelný. Z něčeho v něm jsem se

cítila dobře, byl to ten hluboce vkořeněný pocit dobra, který vás všude rozehřívá.

„Vzali jsme se dva týdny poté, co jsme se setkali,“ řekla jsem. „Ani jednoho z nás nenapadlo, že je nemocný. Kolonisté měli pitomou zdravotnickou péči a nikdo nevěděl, že ošetření imunitního systému, které mu poskytli pro kolonizaci, nebylo důkladné. Ale v době, kdy jsme si uvědomili, že má potíže, už bylo příliš pozdě.“ Hovořila jsem měkce. „A tak zemřel.“

„Je mi to líto.“ Jarith si položil svou hlavu na mou a pod přikrývkami mne držel v náruči. A nakonec, konečně, jsem doširoka otevřela ten mentální šuplík s tím kalným sluncem uvnitř. Byly tam všechny vzpomínky, sbírka tolika radostí a tolika bolestí. A já se na ně mohla podívat. Dnes jsem se na ně mohla podívat.

Po chvíli jsem řekla: „Víš, poprvé, když jsem tě potkala, myslela jsem si, že jsi empat.“

„Já jsem empat.“ Na chvíli ustal. „Ve skutečnosti je mým oficiální určením v Kyleově registru Empatický léčitel.“

Ležela jsem horká v jeho rukou. „Myslela jsem si to.“

Měkce promluvil: „Pokud jsou ostatní lidé emocionálně zraňováni, nemohu to snést. Musím se pokusit je dostihnout, abych zklidnil jejich bolest. Ale opravdu nevím, jestli to vůbec dělám dobře.“

Políbila jsem ho. „Děláš.“

Usmál se. „Ty jsi všemi třemi.“

„Čím třemi?“

„Empat, léčitel, telepat.“ Dotkl se mých vlasů. „Když spustíš své bariéry, tak si připadám, jako bych stál v nově.“

„Já spouštím své bariéry?“

„Když jsme se milovali.“

„Ach.“ Budu si na to muset dávat pozor. Nebo jinak, možná bych si pozor dávat nemusela. Možná by v životě lidí měla být chvíle, kdy svou obranu mohou uvolnit.

Naši konverzaci prořízl hlas bez těla. „Soz.“

Jarith málem vyskočil z postele. „Kdo je *tohle*?“

Zasmála jsem se. „Jenom počítač.“ Promluvila jsem do vzduchu: „Pako, teď ne.“

Pakův hlas vycházel z konzoly diskrétně zabudované do zdi na druhé straně místnosti. „Qox brzy začne s vysíláním projevu.“

Sakra práce. Řekla jsem Pakovi, aby mi dal vědět, když budou zprávy zahrnující Qoxe. Takže samozřejmě, zatracený Císař musí mít proslov, zrovna když jsem v posteli s Jarithem.

„Dobře,“ zabrbkala jsem. „Pust’ to.“

Holoobrazovka na druhé straně místnosti se zapnula a zobrazovala zářící pumu přikrčenou k útoku. Začala hrát kšeftařská hymna, jejíž strašidelná melodie naplnila pokoj. Jak mohli tak zrůdní lidé stvořit tak nádherné hudební dílo?

Jarith se zachvěl. „Proč to chceš sledovat?“

„Musím. Musím vědět, co budou říkat.“ To byla pravda, jakkoliv jsem tento fakt nenáviděla.

„Pokaždé, když někoho z nich vidím, tak je slyším, jako bych byl...“ Jarith se zarazil a hledal slova. „Jako bych byl...“

„Znásilňován?“

Polekaně se na mne podíval. „Ano.“

Puma se přeměnila v obraz dvou lidí. Ale ani jeden z nich nebyl Ur Qox. Muž stojící nalevo byl Kryx Qualen, hightonský ministr obchodu.

Mluvčí, ten muž na pódiu, byl Jaibriol.

Jarith se zvedl z postele a oblékl si své kalhoty. „Na tohle se nemůžu koukat. Ne tady. Omlouvám se. Počkám na tebe v obývací.“

Proč se mi musel Jaibriol znovu vloupat do života, teď, právě když jsem měla šanci na něj zapomenout? Vstala jsem a odešla do oblékárny, popadla jsem první věc, která mi přišla pod ruku, jednoduché úzké šaty. „Nemusíš odcházet.“ Přetáhla jsem si šaty přes hlavu. „Já odejdu. Ty tady můžeš zůstat.“

„Proč nejdeme oba do obývací?“

Najednou jsem rozuměla. Nechtěl Hightony v naší ložnici, na místě, kde jsme se milovali. „Dobře.“

Z proslovu mi uteklo jen pár minut. Seděla jsem na pohovce a sledovala holoobrazovku, zatímco Jarith si dělal pití. V tom, co Jaibriol říkal, nebylo moc obsahu, byly to jen obvyklé kšeftařské záležitosti o tom, jak byli všichni báječní. Neznělo to jako Jaibriol. Ale nebyl to zvuk toho, jak zněl, co mne mrazilo. Někomu, kdo ho

neznal, což byla většina galaxie, musel připadat jako normální Highton. Já jsem však věděla své. Viděla jsem ho zevnitř, tu noc na Delosu v jeho ložnici. Muž, přednášející tento proslov, byl nadrogován.

Jarith se posadil vedle mne a držel pití. Nalil si sklenici whisky. Zhluboka se jí napil a sledoval obrazovku jako by byl v transu, neschopný odtrhnout zrak. Ale Jaibriola si sotva všimnul. Byl to Qualen, kdo ho hypnotizoval.

Co to měli Hightoni za moc, že nás mohli terorizovat dokonce skrze vysílání? Byla to jejich řeč těla, způsob, jakým stáli, kadence jejich hlasů, natahování jejich rukou? Na určité úrovni, spíše podvědomě než vědomě, jsme je *poznali*. Jen slyšet Qualenovo jméno mi nahánělo husí kůže. Proč tam stál s Jaibriolem? Jaké měl vazby s hightonským Následníkem?

Napadla mne hrozná myšlenka. Možná, že Ur Qox dal Jaibriola do Qualenovy péče. Císař Jubije, zručný vůdce Kšeftařů, v sobě měl recesivní psionské geny. Rhonem byl jen z poloviny tím, že geny získal od své matky, takže žádné z jeho rhonských rysů nemohly být opravdu patrné. Měl však všechny z těchto genů, až do posledního. Bylo by možné, že pociťoval nějaké záchvěvy empatie? Dělal ho to lidským natolik, že soucítil se svým synem? Možná, že dal Jaibriola Qualenovi, protože se sám nemohl přinutit, aby syna postavil do role, pro jejíž hraní byl Jaibriol zplozen.

Nechtěla jsem si ani představovat, jaký by byl Jaibriolův život s Kryxem Qualenem jako jeho „mentorem“. Mohla jsem hádat, co se stalo; Jaibriol odmítnul mít proslov, a tak ho k tomu Qualen donutil tím, že ho nadrogoval, možná použil i výhružky a fyzické násilí. Co na tom mrazilo ještě více, bylo, že jsem pochybovala, že by Qualen drogy nebo násilí potřeboval. Pravděpodobně se po většinu času pohyboval kolem Jaibriola. Snadno si mohl vytáhnout dostatek dat, aby vytvořil přesvědčivou počítačovou simulaci hightonského Následníka, která by pronesla jakýkoliv proslov, který by si přál – pokud to však byla jen slova, co si přál u Jaibriola kontrolovat.

Vedle mne sedící Jarith zíral na Qualena, jeho tvář stále více a více bledla. Nakonec jsem řekla: „Pako, vypni vysílání.“

Obrazovka ztmavla. Jarith se na mne podíval, z mysli mu vystupovala úleva. „Opravdu musíš sledovat každý proslov, který dávají?“

Přikývla jsem. „„Znát svého nepřítele“ a tohle všechno.“

„Bylo to dost zlé předtím, když Qox neměl následníka. Alespoň jsme tehdy mohli doufat, že bude posledním Císařem Hightonů. Ale teď, s jeho zhmotněním se odnikud...“ Jarith pokrčil rameny. „Občas si říkám, jestli to někdy skončí.“

Jak by to mohlo skončit? Pokud by Qox nikdy nevyrobil následníka, titul by si nárokoval další Highton. Nový Císař by nebyl o nic lepší než Ur Qox, možná horší. Naděje, že by se Hightoni vyvinuli v něžnější lidi, byla ovocem zoufalství. Aristové byli geneticky naprogramováni, aby byli Aristy. Ani čas nezmírní jejich genetický základ. Jejich posedlost čistotou svých krevních linií pocházela odněkud jinud než z arogance. Ve skutečnosti byli patologickým odvětvím života. Když se rozmnožovali, bylo to způsobem, kterým rozšiřovali svůj genetický základ. A tím, že měli děti se svými providery, vytvářeli potomstvo, které byli pudově nuceni zničit.

A teď tam stál Jaibriol, nadrogovaný a zranitelný, jediná osoba v téhle hvězdy obepínající válce nenávisti, která ji mohla ukončit. Buď tím, že by přišel k mírovému stolu k rozhovorům – nebo tím, že dostane imperiální Skolii na kolena.

Kapitola 11

Čas promluv

„Jsou lidé, kteří přežívají mnohem horší věci,“ řekla jsem. „Já jsem tím procházela jenom tři týdny.“

Tager si mne změřil. „Myslíte si, že když jste to snášela tři týdny namísto třech let, že to jizvy, které si nosíte, dělá méně reálnými?“

Sledovala jsem ho z bezpečí svého místa v blízkosti polic s knihami. Navštívila jsem ho pětkrát a ani jednou jsem se neposadila. Tím bych se cítila zranitelná. Obvykle stával tam, kde stál i teď, blízko svého stolu, a ani mne do ničeho netlačil, ani na mne nevyvíjel jiný nátlak.

„Podívejte,“ řekla jsem. „Většina providerů žije své životy v zajetí. To, co se stalo mně, nic nebylo.“

Přešel ke mně. „Mýlíte se.“

„Jsem vycvičená, abych...“

„Hovno.“

Zamrkala jsem, překvapená stejně tak jeho prudkostí, jako jeho reakcí. Obě se vymykaly, alespoň se vymykaly charakteru, který mi ukázal. „Proč jste to řekl?“

„Žádný výcvik v celém vesmíru vás nemůže udělat odolnou vůči tomu, co vám udělal Tarque,“ řekl Tager. „Ano, vaše brnění je silné. Ale lidská bytost žije pod tímto krunýřem. Byla jste psychicky a sexuálně zneužita a skutečnost, že jste První, že to byly jen tři týdny, že jste vycvičená snášet velké utrpení, že jiní lidé na tom byli hůř – nic z toho vaše zranění nezmírňuje.“

„Bylo to před desíti lety,“ řekla jsem. „Měla jsem se přes to dostat už dávno.“

„Proč?“

Proč? Tohle byla zase jedna z těch jeho rozzuřujících otázek. „Protože čas rány zaceluje.“

„Jen pokud ty rány léčíte.“ Jeho hlas zjemněl. „Potlačování zkušenosti je mechanismem přežití, způsobem, jak se udržet v chodu. Ale nezáleží, jak moc to odmítáte, to, co se stalo, vás pořád ovlivňuje. Může to zraňovat vaši sebeúctu, překážet to vaší schopnosti fungovat, dělat těžkým navazování vztahů.“

„Myslíte, že díky tomu mám problém vytvářet vztahy s lidmi?“

„Je to možné.“

Otočila jsem se k němu zády, cítila jsem se zatlačená. „Jsem jen přehnaně senzitivní.“

„Proč tohle říkáte?“

Zafuněla jsem. „Před měsícem jsem šla na holofilm. Byla to jedna z těch záležitostí ‚jaegernaut se stane nepřítelným‘. Odešla jsem a zkazila to všem ostatním, co byli se mnou. Pak jsem málem někoho praštila do obličeje za to, že řekl, že ho rozčiluje moje nátura. Tomuhle vy neříkáte přehnaná reakce?“

„Ne,“ řekl Tager. „Ne vzhledem k bojovým zkušenostem, které máte.“

„Lidé, kteří byli se mnou, si mysleli, že jsem se zbláznila.“

„Skutečnost, že nevěděli, proč takto reagujete, vaši odezvu nezruší.“

Proč jsem ho nedokázala přinutit, aby prohlédl? „Nerozumíte mi. Skoro jsem člověka bodla do srdce za to, že byl nepříjemný.“

„Skoro jste ho propíchl,“ řekl Tager, „protože vám jeho jednání připomnělo příšernou zkušenost, při které jste byla opakovaně a násilně napadena.“

Opravdu se domníval, že Hilt spustil mé vzpomínky na Tarqua? Měl ten Highton ještě i teď nade mnou takovou moc, i po tolika letech, kdy byl mrtvý a pohřbený? „Ne. To není pravda.“

Tager promluvil tiše. „Nad tím, co se stalo, když vás Tarque unesl, jste neměla žádnou kontrolu. Pokud byste byla okradena o materiální bohatství, dostala byste se z toho nebo byste jej nahradila. Ale pokud jste byla oloupena o sebeúctu, o váš pocit hodnot a bezpečí, kde je dostanete zpátky?“

„Když jsem jela na Tams, tak jsem o nebezpečí věděla. Měla jsem být opatrnější.“ Vokalizovala jsem myšlenku, která mne tak dlouho tlačila. „To, co se stalo, byla moje vlastní chyba.“

Tager zakroutil hlavou. „Ten problém nikdy nebyl ve vás. To, co vám Tarque udělal, bylo špatné. Tečka.“ S klidem si mne změřil. „Není to vaše chyba. Nezáleží na tom, co vám řekl, jak vás nazýval, co vám o tom kdokoliv kdy říkal – *není to vaše chyba*.“

Testovala jsem mentální půdu, kterou jsem neprozkoumávala celé roky. „Ale proč by to všechno mělo být vyvoláno teď, když mi tak dlouho bylo dobře?“

„Z jakého důvodu si myslíte, že vám bylo dobře?“

„No, samozřejmě mi bylo dobře.“

„Potom proč,“ zeptal se Tager, „trvalo sedm let, než jste byla schopná navázat vážnou známost s mužem?“

„Myslíte Hyprona?“

Přikývl. „Sedm let je dlouhá doba pro kohokoliv, aby zůstal sám. U empatů o tom téměř neslyšíte.“

Skoro jsem začala protestovat. Vždycky jsem se vyhýbala velkým skupinám nebo situacím, při kterých jsem se musela zabývat emocemi lidí, které jsem neměla ráda. Věděla jsem však, co měl Tager na mysli. V lásce byla empatie darem, zejména s dalším empatem, který mě mohl cítit stejně, jako cítila já jeho. Nedostatek této blízkosti vytvořil tak intenzivní samotu, že to bolelo jako hluboká rána. S Jarithem jsme měli propojení, které mne naplňovalo na úroveň, které bych s normální osobou nedosáhla.

Myslela jsem na soubor uzamčený v mé mysli, hryzající a temný. Věděla jsem, co s ní tolik otřásl. Odstranění přepážek u vzpomínek které jsem tolik chtěla držet stranou. Jaibriol Qox.

Vše, co jsem řekla, bylo: „Všechno to nemůže být Tamsem.“

Pro jednu Tager nevyjádřil nesouhlas. „Chodit do bitvy proti Aristům, cítit umírat lidi – to musí být noční můra.“ Pohlédl na mne s tím svým soucitem, který vypadal, že je bez hranic. „Tisíckrát jste si prožila peklo. To, že jste přežila psychicky neporušená, je zázrak.“

Zírala jsem na něj. Na mně nic zázračného nebylo. Byla jsem z toho nesmírně zmatená. „Každý má v životě potíže. A nikdo z nich nechodí kolem s jumblerem namířeným na svou hlavu.“

„První, to je...“

„Soz,“ přerušila jsem ho.

„Soz?“

„To je mé jméno. Soz.“

„Dobře. Tedy. Soz.“

Jedinou jeho vnější reakcí bylo potěšené přikývnutí. Jeho skutečnou reakci jsem však zachytila i přes to, že si myslel, že ji zamaskoval. Poskočil mu puls. Udělal se mnou průlom. Velký. A na tom mu záleželo. *Záleželo.*

„Proč?“ zeptala jsem se.

Zamrkal. „Proč je vaše jméno Soz?“

„Ne. Proč se staráte o to, co se mi stane?“

„Protože si myslím, že jste pozoruhodná osobnost.“

„Jak si můžete myslet, že jsem pozoruhodná? Sotva mne znáte.“

Usmál se. „Jsem vycvičený rozumět lidem.“

„To je více než cvik.“

Zvědavě se na mne podíval. „Proč to říkáte?“

Váhala jsem a snažila se najít ta správná slova. „Myslím si, že o lidi dbáte přirozeně. Na to nejsem zvyklá. Jsem zvyklá na Kšeftaře. Nebo na politiky IVV.“ Zašklebila jsem se. „Obojí je pěkně zvrácený.“ Myslela jsem na Rexe, na Hyprona, na svého prvního manžela, Jata. „Když už najdu lásku, tak to...nevydrží. Jediný člověk, se kterým jsem schopná navázat vztah, je chlapec o více než polovinu mladší, který nemá žádné politické názory a od Aristů se odlišuje tak, jak jen je lidsky možné.“

„Co je na tom špatného?“

„Není to normální.“

„Proč ne?“

„Měla bych mít dospělejšího milence.“ Jako Rexe. Ale Rex už mne více nechtěl.

„Proč?“

Proč se mě vždycky ptal na tohle? „*Nevím* proč. Protože je trapné, když se stárnoucí jaegernaut lísá k mladým klukům, proto.“

Tager se najednou zasmál, jako bych řekla vtip. „Stěží bych vás popsal jako stárnoucí.“

„Je mi skoro osmačtyřicet.“

„Hádal bych méně. Ale i čtyřicet osm je na vaši hodnotu málo.“

Pokrčila jsem rameny. „Jsem dobrá v tom, co dělám.“

„Proč vás to rozčiluje?“

„Rozčiluje? Nerozčiluje mě to.“ Byla to lež a já to věděla a věděl to i Tager. Doposud jsem vědomě nepřemýšlela o tom, že mne má hodnost *rozčiluje*. Proč by měla?

Promluvila jsem pomalu, jako někdo čtoucí knihu, kterou měl léta, ale nikdy nesebral dost odvahy, aby ji otevřel. „Poslal mne na Tams a věděl, co se může stát. Posílal mě do předních linií s Kšeftaři, roky, déle než ostatní důstojníky. Taky posílal pryč mého bratra Althora a poslal pryč mého bratra Kelrica.“ Přinutila jsem se pokračovat. „A Kelric se nikdy nevrátil.“

Tager promluvil se svým klidným soucitkem. „Kdo je ,on‘?“

„Můj bratr.“

„Althor?“

Zakroutila jsem hlavou. „Ne. Můj nevlastní bratr. Kurj. Imperátor.“

Tagerův obličej pobledl. Tentokrát jsem s ním více než jen zatřásla, tentokrát jsem ho hodila do zemětřesení. Měl však pravdu. Byla jsem rozzlobená. *Rozzlobená*. Teď slova vycházela a prorážela hráz, kterou jsem kolem nich postavila.

„Přišla jsem o své první dítě,“ řekla jsem. „Jediné dítě, které jsem se kdy odvážila čekat, protože Kurj mi řekl, že pokud opustím aktivní službu, tak se vzdám nároků na titul. Díky tomu jsem přišla o svého prvního manžela, přišla jsem o Rexe, který nechtěl být mým zmrzačeným choťem, o svého mladšího brášku jsem přišla, protože zemřel a o staršího díky nedůvěře, přišla jsem o schopnost navazovat vztahy jako *normální* lidská bytost...“ Hlas se mi třásl. „Kurj by si vzal i mou *duši*, kdyby mohl. *Nemá žádné právo*.“

Tager na mne zíral. Dlouhou chvíli trvalo, než odpověděl. To, že vůbec promluvil, byl zázrak. Jeho pozice byla noční můrou každého cvokaře, věděl, že jediným chybným slovem na sebe může uvrhnout Imperátorův hněv. Nikdy jsem nezamýšlela říct Kurjovi, že jsem u Tagera byla, ale nezáleželo na tom, jak byl Tager silný empat, nebyl prostě způsob, jak by si tím kdy mohl být jistý. Přesto se nestáhnul, ani teď ne, i když cítil nebezpečí. Tím si navždy vysloužil můj respekt.

„Proč po vás žádá tolik?“ zeptal se.

„Protože pokud to nebudu schopná udělat, nikdy nebudu dost silná na to, abych se postavila Uru Qoxovi.“ Rozpřáhla jsem ruce. „To není jako říct: ‚Ach, změnila jsem názor. Už to nechci více dělat.‘ Pokud bychom se ani já, ani Althor nestali Imperátorem po Kurjovi, kdo jiný by to měl dělat? Kdo další má vojenský trénink, rhonské rysy, znalosti, všechno tohle dohromady? Tisíce světů, Tagere. A kolik lidí je na každém? Sto? Milión? Deset miliard? Musím snad nést břímě života každého jednoho zatraceného z nich?“

Tager promluvil tiše. „Jste imperiálním Následníkem.“ Udělal z toho prohlášení, ne otázku.

„Jeden z nich. Jsou dva.“ Dva zbývající. Ze tří. „Jak se vám to líbí? Budoucnost vesmíru může být v rukou bláznivé ženské.“

„Myslíte si, že jste bláznivá?“

„Nejsem snad?“

Promluvil, jako by procházel lesem křehkých, křišťálových stromů s větvemi, které se pod nejmenším dotykem mohou zlomit, a jejichž polámané konce jsou ostré a smrtící a připravené rozřezat mu kůži a propíchnout tělo.

„Poraněná, ano. Trpíte tolika formami stresových poruch, že si nejsem jistý, zda je mohu spočítat. A dokonce i na psiona jste výjimečně senzitivní. Tak moc, že pravděpodobně nebudete nikdy schopná snášet davy lidí nebo jejich ošklivější emoce bez emočního odstupu. Ale bláznivá? Ne. Projít tím, čím jste prošla vy a stále fungovat, vyžaduje fenomenální mentální sílu.“

Polkla jsem. Stál tam a sledoval mne se svou empatií a já jsem nevěděla, co říct. Tak jsem se na něj jen dívala. A on mne nechal dívat se. Netlačil, nestiskal, neustupoval, neodvrátil se.

Nakonec jsem řekla: „Nuže.“ Nebyla to zrovna nejvýmluvnější odezva, ale bylo to to nejlepší, co jsem mohla udělat. Tager se usmál, jako bych řekla něco inteligentního.

Přešla jsem do rohu jeho kanceláře, kde se zdi scházely v ostrém úhlu. Za tónovaným sklem jsem viděla haly ambasády, rozpínající se do dálky. Tady vevnitř stálo na polici zrcadlo, starobylé zrcadlo s postříbřeným sklem uvnitř nefritového rámu. Při pozorování svého odrazu jako bych viděla Kurje, stále pozorujícího, stále čekajícího, nikdy spokojeného.

Buď opatrný, bratře, pomyslela jsem si. Neboť tě mohu překvapit.

~ ~ ~

Když Jarith vešel do ložnice, právě jsem se probouzela. Ležela jsem v teplém povlečení a hltala jsem pohledem, když přecházel přes pokoj. Byl to pěkný pohled. Neměl na sobě nic než své pohodlné trenýrky. Chmýří na jeho svalnaté hrudi zachytávalo sluneční svit a zářilo jako zlato.

V obličeji se však rděl. Rudě. Opravdu rudě. Ve skutečnosti vypadal šíleně. Záměrně hleděl na hromádku našeho oblečení na zemi vedle postele. Jakmile k ní došel, začal v ní urychleně hledat a oblečení rozhazoval všude kolem.

Pokukovala jsem zpoza okraje postele. „Co se děje?“

Poskočil. „Jsi vzhůru.“

Usmála jsem se. „Jen trošku. Pojd' zpátky sem a znovu nás uspi, hmmm?“

„Soz.“ Jeho tvář zrudla ještě víc. „Máme společnost.“

„Společnost?“ Proč byl tak vylekaný? „Co tím myslíš?“

„Tam.“ Ukázal směrem k obývacímu. „Když jsem se vzbudil, tak jsem si šel pro pití – a byla *tam* ona. Četla si holoknížku.“

Zírala jsem na něj. „Někdo je *uvnitř* mého bytu?“ Co to, sakra. Vydrápala jsem se z postele a popadla spodní prádlo a svetr, který předtím Jarith pohodil na zem, poté, co je ze mne strhal. „Kdo to je?“

Nakonec našel to, co hledal, svůj svetr. „Říká, že se jmenuje Cya Liessa.“

Zastavila jsem se a narovнала. „Ach.“

Přetáhl si svetr přes hlavu. „Ach?“

„To vysvětluje tvou reakci.“

„Skutečně?“

Zasmála jsem se. „Jarithe, tenhle efekt má na každého.“ Dokončila jsem oblékání a zamířila k obývacímu.

Spatřila jsem ji, jakmile jsem prošla obloukem spojujícím předsín s mou ložnicí. Nyní stála u okna a dívala se ven na Jacob's Shire. Zlaté vlasy jí spadaly přes ramena, paže, záda, boky jí zářily, vlnité vlasy vypadaly jako roztočené sluneční světlo nebo jako

roztočené zlato anebo jako obojí smíchané dohromady s přidavkem mědi. Jakmile na tuto nádhernou hřívu zasvítilo světlo z prstenců, zatřpytila se.

Oblečeny měla šaty růžové barvy ve forshireském stylu se stejnými střapci a proužky, které na mně vypadaly tak neohrabaně. Na ní nic nevypadalo neohrabaně. Měla tvář anděla, tělo holofilmové erotické bohyně a grácii baletky, což bylo to, co dělávala jako svou práci. Vystupovala pod vymyšlenou totožností Cyy Liessy.

„Bud’ pozdravena, matko,“ řekla jsem.

Jarith za mnou vydal přiškracený zvuk. „*Matko?*“

Obrátila se, aby na nás pohlédla. „*Sauscony.*“ Její pohled se přesunul na Jaritha stojícího za mnou, mírně napravo, jako by v obraně před tímto přízrakem, který se objevil v mém bytě. Na rtech jí zaškubal úsměv. „S tvým přítelem jsem se už setkala.“

I ve svém věku jsem se cítila provinile z toho, že mne má matka našla s milencem. „Jak ses dostala dovnitř?“

„Pako mne pustil.“

Pako? Předtím, než jsme šli s Jarithem spát, tak jsem Pakovi řekla, že nechceme být rušeni. Proč ji tedy pustil dovnitř? Pravda, jeho Rozvíjená Intelligence předpokládala předvídání mých přání nejlépe, jak jen bylo možné. Ale v tomto případě jsem si sama nebyla svými přáními jistá. „Co ti řekl?“

„Že nejsi k dispozici, ale že mám počkat.“ Pohlédla na Jaritha. „Mohu se vrátit později...“

„Ne. To nedělej.“ Ukázala jsem k baru na druhé straně pokoje. „Chceš drink?“

Sauscony.

Její myšlenka mi do vědomí přišla čistá jako sluneční světlo a přinesla s sebou vůně, pohledy a zvuky Lyshriolu, světa mého otce, místa, na kterém jsem vyrostla. Domova. Viděla jsem stříbřité planiny vlnící se od města Dalvadoru celou cestu k horizontu na východě a na jihu, k Riders Forest na západě, za ním k Backboneským horám a na severu k obrovskému horskému hřebenu, kterému jsme říkali Rider’s Lost Memory – Jezdcova ztracená vzpomínka. Zlaté mušky se třepetaly přes pole, jejich průsvitná křídla ve slunečním světle hrála duhovými barvami. Domov s

veškerou láskou a bolestí, radostmi a ztrátami, místo, kam jsem ve snech ustupovala do bezpečí dětství, do životodárných rukou té zlaté ženy, která mne porodila.

Jarith za mnou vydal mírný zvuk, jako by mu byl ukázán nádherný obrázek. Dotkl se mého ramene. „Soz, dnes odpoledne mám hodinu hudby. Měl bych jít cvičit.“

Otočila jsem se k němu. Nyní se usmíval, už se nečervenal. Ale byl též smutný. Proč byl smutný? A proč musel cvičit? Vždyť na svou lytaru hrál celé ráno.

„Můžu ti večer zavolat?“ zeptal se.

„Ano, jistě.“ Chtěla jsem ho políbit, ale potom jsem si uvědomila, kdo se na nás dívá, a rozhodla jsem se, že líbání nechám na později. „Pak si promluvíme.“

Jarith sesbíral své věci z ložnice. Když se však pokusil opustit můj byt, vběhl přímo do matčiných bodyguardů, dvou jaegernautů klackujících se za dveřmi. Když ho prohledávali, Jarith se na mne zmateně podíval.

Promiň, vyslala jsem myšlenku. Ona je tanečnice. Celebrita. Jsou jen opatrní. To byla chabá omluva. Přestože má matka byla báječnou tanečnicí, měla příliš mnoho křivek na to, aby byla považována za nejlepší. Balet nebyl zaměstnáním, ke kterému patřila proslulost, dokud jste nebyli na jeho vrcholku.

Před Jarithem jsem skryla skutečný důvod prohledání. Už více než jeden „přítel“ naší rodiny se snažil propašovat holofilm nebo audionahrávky z našeho soukromí, informace, které na černém mediálním trhu měly fenomenální cenu. Ale vysvětlování tohoto by znamenalo také vysvětlování proč a já neměla nejmenší zájem Jarithovi říci, že jsem Rhon.

Až si Kurj vybere následníka, tak potom tato osoba prožije zbytek svého života strážena dnem i nocí, stejně jako byli Kurj, má teta a mí rodiče stráženi teď. Nechtěla jsem, aby mne k tomu Kurj nebo Shromáždění donutili dříve, než to bude nezbytné. Možná že jednou nebudu mít na výběr, ale teď jsem je ujišťovala, že nedělám nic, v čem by mohl kdokoliv shledat, že riziko mého zavraždění převahuje nad mým odmítáním přijmout bodyguardy.

„V pořádku.“ Starší ze strážných se Jarithovi uklonila. „Můžete projít.“

Jarith na ni zamžoural a vypadal překvapenější úklonou nežli prohlídkou. Pak se na mne usmál. „Uvidíme se večer?“

Přikývla jsem. „Večer.“

Poté, co Jarith odešel, přesunula jsem se k baru a nalila si sklenici piva. Potom jsem pohlédla na matku. „Chceš trochu?“

Zakroutila hlavou, čímž rozložila množství svých vlasů, které se zavlnily jako kapalina. „Ne, je mi dobře.“ Světlo prstenců zářilo na její zlaté pokožce a odráželo její kovovou záři stejně, jako se světlo odráželo od Kurjovy kůže. Její oči měly zlaté duhovky a černé panenky, stejné, jako měly pod štíty z vnitřních víček Kurjovy oči. Ona po dědečkovi vnitřní víčka nezdědila, ale až na tohle by s Kurjem mohli být spíše dvojčaty než matkou a synem.

Avšak zatímco Kurj byl tvrdý, matka byla sluníčko. Toužila jsem k ní jít, položit jí hlavu do klína tak, jako jsem často dělávala, když jsem byla holčička hledající její útěchu. Až na to, že jsem už nebyla holčičkou, byla jsem dospělou ženou a neměla jsem v úmyslu běhat za mámou pokaždé, když jsem si nakopla palec.

„Proč jsi tady?“ zeptala jsem se.

Usmála se. „Nu, stalo se, že jsem se ocitla na Forshires, a tak jsem si myslela, že bych měla...“

„Matko.“ Zazvonila jsem sklenicí o pult. „Nemáš absolutně žádný důvod k tomu, být právě teď na Forshires. Takže proč jsi tady?“

Přešla k baru a sedla si na jednu z vysokých stoliček a vklouzla na ni přesto, že to bylo vysoko nad zemí. Se 180 centimetry byla vyšší než já, vyšší než mé sestry, stejně vysoká jako můj otec. Promlouvala stejně něžným hlasem, který vždy utěšoval mé noční obavy, když jsem byla malá. „Kurj mi řekl o Rexovi. Je mi to líto.“

Přejela jsem prstem po vrcholku skleničky. „Vybral si, že bude jaegernautem. Rizika znal.“

„Sauscony. Já nejsem Kurj.“

Pohlédla jsem na ni. „Co má tohle znamenat?“

„Trápíš se. Cítím to.“

„To je osobní.“ Jakmile začala znovu mluvit, pozvedla jsem ruce. „Myslím to vážně. Nechej to na pokoji.“

„V pořádku.“ Sledovala mne s tím svým pátračským výrazem, který jsem tak dobře znala. Pátrala po tématu, ze kterého bych nebyla popuzená, snažíc se nalézt způsob, jak si se svou dcerou promluvit. Čím jsem byla starší, tím častěji jsem na její tváři viděla tenhle výraz.

„Tvůj přítel Jarith je velmi pohledný,“ řekla nakonec.

Pokrčila jsem rameny. „Asi ano.“

Stejně tak mladý, pomyslela si, hledajíc intimitu v mentálním spojení.

Nechej to, matko.

Sauscony, já nejsem tvůj nepřítel.

Zablokuj, pomyslela jsem si. Psikona synapse a zdi zablikala a soucit odstranila.

Matka se kousla do rtu. Nic víc neřekla, jen se na mne se sladkým porozuměním dívala. Zamračila jsem se a strčila svou skleničku pod fontánku a znovu ji naplnila pivem. Pak jsem se odplížila zpoza pultu a sedla si na pohovku. Matka přišla po chvíli a sedla si do jednoho z křesel. Vypadala jako obraz, umělcova vize krásy s tělem uvolněným v dokonalých liniích, andělská tvář zamyšlená, zlatá žena s hřívou vlasů rozprostřenou po celém křesle. Přemýšlela jsem, jestli ji někdy napadlo, jak bylo těžké být její dcerou.

„Jaké to je?“ zeptala jsem se.

Usmála se. „Jaké je co?“

„Být milována každým, kdo tě potká.“

Nevěřicnost. Narážela do mne ve vlnách. „Kde jsi na to přišla, že jsem milována každým, kdo mě potká?“

„Nejsi snad?“

„Ne.“

Vydechla jsem. „Můžu se tě zeptat na něco osobního?“

„To je trošku dvojitéj metr, ne?“

Zatvrdila jsem se. „Fajn. Nevadí.“

„Sauscony.“ Rozpráhla ruce. „Pokračuj.“

„Jaké to je být milována rhonským psionem?“

Změna, kterou prošla její tvář, byla stejně tak spektakulární, jako byla jemná. Neuvědomila jsem si, jak začala být během naší konverzace napjatá, dokud jsem neviděla, že se její postoj uvolnil, jako když vyteče voda z hrníčku.

Jemně promluvila: „Tvůj otec mne doplňuje. Naplňuje mne.“

„Co sex?“

Zrudla. „Myslím, že to je na dnešek dost osobní dotaz.“

„Promiň.“

Koutky úst se jí nadzvedly. „Postavme to takto. Mít deset dětí bylo snadné.“

Můžu se tě zeptat ještě na něco? pomyslela jsem si.

Usmála se. *Záleží na co.*

Týká se to Kurje.

Najednou znovu ztuhla. *Co je s ním?*

Byla to opravdu nehoda?

Co byla nehoda? Myslí se mi vlnilo její napětí. *Jak s tebou můžu mluvit, Sauscony, když mi dáváš polovičaté otázky?*

Dědečkova smrt, pomyslela jsem si. *Byla to opravdu nehoda?*

Matka skoro vystřelila z křesla jako příliš napnutá cívka, která se osvobodí ve výbuchu energie. Šla k oknu a vyhlédla ven na Jacob's Shire. „Samozřejmě že to byla nehoda.“

„Kurj musel vědět, že může spojení přehltnout.“ Bylo to před padesáti pěti lety. Teď, dnes, byl jednou ze tří myslí v okruhu moci, který udržoval Skol-Net naživu: Kurj, má teta a můj otec. Pěst, Mysl a Srdce Sítě. Bylo více než náhodné, že jejich mysli byly tak rozdílné. Pokud by si ti tři ve spojení byli příliš podobní, vytvořila by se rezonance jako u řízeného oscilátoru, která by jejich vědomí přinutila k většímu a většímu proudění, dokud by se spojení neroztříštilo.

Před pětadesáti lety byli v tomto spojení jenom mí prarodiče. Kurj se pokusil stát se třetím.

„Musel to vědět,“ řekla jsem. „Pravděpodobnost toho, že by přežili oba, on i dědeček, byla příliš malá. Kurj to věděl. *Věděl* to. A byl mladší. Mnohem mladší. Mnohem silnější. Jeho šance na přežití byly mnohem větší než dědečkovy.“

Matka kroužila kolem. „Přestaň!“

Nemohla jsem přestat. Můj život může jednou záviset na vědění téhle pravdy. „Proč mu tolik záleží na to, aby Althora a mne postavil proti sobě? Protože si myslí, že budeme příliš zaneprázdněni bojem mezi sebou spíše než proti němu?“ Vypudila jsem ze sebe ta slova. „Protože se bojí, že se jeden z nás pokusí získat titul spácháním bratrovraždy? Stejně jako on spáchal otcovraždu?“

Matka přišla – a dala mi facku. Třásla se, a když se nořila zpět do křesla, chvělo se jí celé tělo. Přitiskla jsem si dlaň na tvář, na pálící kůži a nenáviděla jsem sama sebe za to, co jsem potřebovala vědět.

Její oči byly vlhké slzami. „Už nikdy, *nikdy* tyto věci znovu neřekneš. Jak ta špinavá obvinění, tak nechutné nářžky. Kurjův otec byl průzkumníkem IVV, dobrý a slušný muž, který zemřel při výkonu služby.“

Polkla jsem. „Matko... viděla jsem spisy.“

Ztuhla. „Cože?“

„Spisy. Záznamy. Ty samé, které Kurj našel v den, kdy zabil člověka, který mu byl otcem.“

„O čem to mluvíš?“

Bože, tohle jsem nenáviděla. Kurj měl pravdu; naučili jsme se přežít – nejen proti Kšeftařům, ale také proti sobě navzájem. To samé moje nadání, které Kurj tolikrát využil, když mne poslal na výzvědy ke Kšeftařům, fungovalo stejně dobře i proti němu. „Kurjův zákonný otec jej nemohl zplodit. Ten muž nebyl rhonským psionem.“

Odvrátila se ode mne. „Můj první muž měl nejméně jednu kopii každého z rhonských genů. Lékaři u něj vybrali ty správné. Pak jsme si udělali dítě. Kurje.“

Kolikrát jsem už slyšela to „oficiální“ vysvětlení, že Kurj byl Rhonem přesto, že jeho otec nebyl. Impérium potřebovalo rhonské následníky a my byli jejich chovatelskou zásobárnou. Naše recesivita však byla riskantní pro příbuzenskou plemenitbu a odstřižení těchto recesivních genů by ustříhlo to, co z nás dělalo Rhony.

Po dlouhém hledání byl objeven muž, který měl varianty rhonských genů. Ty byly dostatečně odlišné na to, aby snížili pravděpodobnost, že recesivita zabije nebo zdeformuje děti, které by měl s kteroukoliv ženou z imperiální rodiny. Neměl dva od každého genu, takže nebyl rhonským psionem, měl však alespoň jednu kopii

od každého. Takže s pomocí genetické medicíny mohl zplodit rhonské dítě. Mí prarodiče uspořádali mezi ním a mou matkou svatbu.

Nevadí, že pro nalezení takového člověka existuje téměř nulová pravděpodobnost. Kurj byl považován za živoucí důkaz toho, že ten muž existoval.

Klidně jsem si matku změřila. „Tyhle záznamy obsahují analýzy DNA tvého prvního manžela. Neměl téměř žádné z rhonských genů. A ty to víš. Ty víš, že Kurj nemůže být jeho syn.“

„Jaký je v tom teď rozdíl?“ Po tváři jí stékaly slzy. „Stalo se. Dokonáno jest.“

Chtěla jsem se zahanbeně ukrýt, předstírat, že to byl všechno omyl, že jsem se mýlila. Naposledy, kdy jsem ji viděla otevřeně plakat, kdy to mohli vidět ostatní, to bylo při smutečním obřadu za mého bratra Kelrica. Ale její odmítání pravdu nevymaže. Kurj nevěřil ani mně, ani Althorovi a já jsem potřebovala vědět proč. O Kurjovi jsem neměla žádné iluze; pokud bych s ním udělala špatný tah, mohlo by mi jít o život.

Promluvila jsem měkce. „Prosím. Já to potřebuji vědět.“

Matka si otřela obličej rukama a ty si otřela o kolena. Potom se posadila a zírala na podlahu před svým křeslem, oči zalité slzami.

Nakonec na mne pohlédla. Pak začala mluvit. „Když byl můj otec Imperátorem, vybral si Kurje za svého následníka.“ Vydechla. „Kurj po této moci dychtil. Jediná věc, která ho udržovala od sesazení mého otce, byla rodinná loajalita. Rodinná láska. Hodnoty, kterým se naučil od muže, o kterém si myslel, že je jeho otec, od muže, kterého hluboce miloval.“

„Od tvého prvního manžela.“

Matka přikývla. „Byl dobrým otcem. Dobrým manželem.“ Rozpráhla ruce. „Rodiče mi vybrali lépe než já sama. Když jsem byla mladá, nebyla jsem jako ty, Sauscony, tak silná a jistá si sama sebou. Dělal jsem hloupé chyby. Několik let poté, co můj první manžel zemřel, vdala jsem se znovu. Ale já... bylo tam násilí. Předtím, než jsem si ho vzala, jsem nevěděla, co je zač. Když jsem to zjistila, byla jsem zahanbená.“

„Takže jsi ho opustila?“

„Imperiální následníci se nerozvádějí.“

Pomyslela jsem na své první manželství, to, ve kterém jsem tak hanebně neuspěla. „To řekni Jatovi.“

Hlas jí změknl. „Byla jsem blázen, že jsem se takhle cítila, teď to vím. Tenkrát jsem si však myslela, že nemám na výběr.“ Polkla. „Kurj byl tenkrát tak mladý, tak zranitelný. Všechno to viděl a cítil se bezmocný k tomu, aby to zastavil.“

Kurj zranitelný, bezmocný? „Je těžké si to představit.“

„Byl teprve chlapec.“ Zarazila se. „Nejprve ho můj první manžel nechal na pokoji. Když se však Kurj dostal do puberty, změnilo se to. Tak rychle rostl, byl skoro stejně vysoký jako já. Můj manžel si myslel... nevím. Ano, vím. Viděl Kurje jako... jako...“

„Protivníka?“

Znehybněla a pozorovala mne svýma velkýma očima jako holubice, vyplašená ze svého úkrytu. „Ano.“ Hlas jí ztvrdnul. „Ten muž mé dítě zbil. Tak jsem ho opustila.“

„Co se s ním stalo?“

„Šel do vězení.“

„A Kurj?“

„Potom nenáviděl každého, o kom si myslel, že mi může jakkoliv ublížit. To, čemu jsem nerozuměla, bylo, proč tolik nenáviděl sebe. Zpětně jsem si neuvědomila, jak na něj má... přítomnost... působila.“ Třela si ruce, jakoby jí byla zima. „Nebo jsem si to jenom nepřipouštěla. Někdy si myslím, že jeho jediná stabilita vzešla ze vzpomínek na mého prvního manžela. Po téměř čtvrt století, zatímco Kurj shromažďoval svou moc jako imperiální následník – celou tu dobu se držel vzpomínek na svého otce, jako by to byla záchranná vesta.“

Začínala jsem rozumět. „A potom našel ty spisy s totožností svého skutečného otce.“

Přikývla. „Bože. Byl jako šílený. Nikdy neuvěřil, že s vajíčky mé matky to byl laboratorní omyl. Cítil se být podveden každým, koho miloval.“ Trásl se jí hlas. „Z jeho pohledu na svět, ten muž, který měl to, co on tolik chtěl – titul Imperátora – také silou ukradl jedinou věc, po které toužil stejně jako po moci Imperátora. Věc, která byla zakázána. Pro ně oba.“

Když si odhrnovala z očí pramen vlasů, chvěla se jí ruka. „Řekl si snad: ‚Zabij toho muže.‘? Já... nevěřím tomu. Avšak znal rizika... a přesto se vnutil do spojení Sítě.“ Po tváři jí stékala slza. „Našla jsem jej, jak klečí nad tělem našeho otce. Plakal.“ Hlas se jí zlomil. „Přes to všechno – když byl Kurj dítě, držela jsem ho, opatrovala, milovala. Ach, Sauscony, byl pro mne takovou chloubou, můj prvorozený, mé zářící světlo. Ale změnil se. Kousek po kousku, den po dni, rok po roku, desetiletí po desetiletí.“ Zavřela oči, znovu je otevřela. „Až jsem jej nakonec ztratila.“

Jemně jsem řekla: „Je mi to líto. Všechno.“

Slzy si probíjely lesklé cestičky dolů po jejích tvářích. „Mně taky.“

Kapitola 12

Čas setby

„Chcete být Imperátorem?“ zeptal se Tager.

Nebezpečná půda. Pokračovala jsem ve studování figurek na poličce, každou jsem zvedla, převrátila jsem skleněnou sošku v rukou a položila ji zpátky do přihrádky. Měl sbírku vesnických dílek, z nichž každé bylo vytvarováno v minutovém detailu a barvě, od řas až po nehty. Oráč se skláněl a držel ruční pluh v zkrouceném sevření. Sadařka měla na sobě vrstvený oděv, který se jí vějířovitě obtácel kolem lýtek. Zvedala zástěru, a tak vytvářela ze sukně miskou na zrní. Žnečka kráčela podél řady rostlin s těžkými hlavicemi, s kukuřičnými klasy plnými zrněk, které byly stejně vysoké jako ona a jejichž hlavice se pod váhou zralých klasů nakláněly. V ruce držela jeden z klasů a nesla pytel nabitý dalšími.

„Odkud je máte?“ zeptala jsem se.

„Je zde komunita kamišských farmářů, která žije na jih od Jacob's Shire,“ řekl Tager. „Kromě farmaření se živí ještě výrobou sošek.“

Obrátila jsem se, abych na něj pohlédla. Stál u stolu a napůl seděl na jeho hraně. „Jsou nádherné.“

Znovu měl ten pohled, jakoby se snažil rozluštit mou tvář bez následků působení času. „Ano. Jsou.“

Procházela jsem se po kanceláři a dívala se na další z jeho tretek. „Mažeme orat, sázet a sklízet. Žít v závislosti na půdě a ročních obdobích, stát se součástí životního cyklu.“ Zastavila jsem se a pohlédla na něj. „Nebo můžeme tohle všechno přeskočit a uvést do chodu agregát na výrobu potravy.“ Tak, jak to dělal Kurj. Lidé. Města. Planety. Všechno to byl nehotový materiál, který si upravoval podle své potřeby. „Pěstování potravy ze země je neefektivní.“

Tager se usmál. „Mnohem lépe to chutná.“

„Možná že je chuť luxus, který si nemůžeme dovolit.“

„Proč?“

„Nepotřebujeme ji. Jídlo je potrava, ne umění.“

„Pocit chuti jsme si vyvinuli z nějakého důvodu. Stejně jako jsme se z nějakého důvodu naučili žít mimo půdu. Skutečnost, že dnes máme jiné možnosti, neruší platnost touhy některých lidí žít postaru.“ Tager mne sledoval. „Možná je v tom něco víc než jen orání, sázení a sklízení. Možná že to uspokojuje hlubší část toho, co nás dělá lidmi.“

„Tak znovu,“ řekla jsem. „Možná že je to všechno jen velká ztráta času.“

„Tohle si myslíte?“

Vrátila jsem se k přecházení. „Myslím, že Skolie potřebuje obojí. Oráče i výrobce.“

„Kým jste vy?“

Zastavila jsem se před ním. „Obojím.“

Tiše řekl: „To odpovídá na ‚Jak‘. Ale ne na ‚Chcete?‘.“

Chtěla jsem být Imperátorem? Odpověď jsem znala – ale ještě jsem nebyla připravená se s ní setkat. Má mysl kolem ní tancovala, přibližovala se, vzdalovala se, neochotná zavázat se.

Po chvíli, kdy jsem tam jen tak stála, zkusil Tager jinou taktiku. „A co váš bratr Althor?“

Zkřížila jsem ruce. „Co s ním?“

Tager promluvil, jako by kráčet po skořápkách vajec. „Co když Imperátor Skolie nikdy neprovede volbu? Co když zemře a ponechá tuto otázku otevřenou?“ Odmlčel se. „Anebo co když počká, až se ta odpověď vyřeší sama?“

„Althor je můj bratr.“ Můj *bratr*, kterého jsem jako dítě milovala, milovala jsem jej dokonce i teď, bez ohledu na to, co Kurj dělal, aby nás rozdělil.

„Imperátor také,“ řekl Tager.

„Podle jména.“

Tager seděl tiše, trpělivě, netlačil. Po chvíli jsem řekla: „Althor je druhým dítětem mých rodičů. Druhým z desíti. Domov opustil v osmnácti. Odletěl pryč, aby vstoupil na DVA.“

„Takže je jaegernautem.“

Přikývla jsem. „Bylo mi jedenáct, když odešel. Neviděla jsem ho, dokud nepřišel domů na návštěvu.“ Tvář se mi uvolnila do úsměvu. „Byl tak šťastný, že znovu vidí Lyshriol.“

„Lyshriol?“

„Domovský svět mého otce.“

„Nemyslím, že ho znám.“

Nebyl žádný důvod, aby ho znal. Drželi jsme to pod pokličkou. „Je to jedna ze starodávných kolonií. Předtím, než ji Impérium znovu objevilo, byla po čtyři tisíce let izolována. Domníváme se, že se vyvinula z malé farmářské osady. V době, kdy byli znovu objeveni, upadli tak hluboko, že si už nepamatovali svůj původ.“

„Vypadá to jako primitivní svět.“

„Předpokládám, že ano. Jediné počítače na celé planetě jsou ty, které nechala má matka nainstalovat v domě.“

„V domě?“

„V místě, kde jsme bydleli.“

Tager se usmál. „Myslíte tím palác?“

„Ne. Dům. To místo mělo stěží elektrinu.“

Zamrkal. „Tam jste vyrůstala?“

„Tak jest. Má matka nechala v blízkosti vesnice postavit školu a nemocnici, ale kromě toho už nezměnila nic.“

Jeho zvědavost se kolem mne přelévala ve vlnách. „Proč ne?“

„Proč by se do toho měla plést? Je to idyla. Dokonce tam bez povolení mé rodiny nesmíte vstoupit.“

„Stýská se vám?“

Povzdechla jsem si. „Někdy. Ale tak moc jsem tam nepatřila. Vždycky jsem věděla, že chci být jaegernautem. Když mi bylo deset, tak jsem uměla rozebrat jumbler a řekla bych vám, jak pracuje. V době, kdy mi bylo dvanáct, jsem uměla derivovat rovnice pro inverzi. A to ve světě, kde spolu armády bojovaly meči a luky.“ Můj bratr dokonale ukončil válečný konflikt na Lyshriolu, když jel v šestnácti do bitvy nejen s mečem, ale také s laserovou puškou. „Myslím, že pro Althora to bylo stejné.“

„Povídejte mi o něm,“ řekl Tager.

Mé vzpomínky se rozevřely jako útržek rukou psaného pergamenu, nalezeného ve starodávné knize, vázané v kůži. Viděla

jsem Althora v jeho jaegernautské uniformě, s jumblerem u boku, jak klečí před mým otcem na jednom kolenu s hlavou skloněnou respektem. Tradiční přivítání, které syn na Lyshriolu dává svému zploditeli po návratu z války. Náš otec tam stál, tak hrdý, že vypadal připravený zakřičet to k vesnici – a tak zmatený, usiloval porozumět tomuto synovi, který se vrátil domů z nebes.

„Tenkrát mi bylo sedmnáct. Myslela jsem si, že Althor je tou nejbáječnější osobou, kterou jsem kdy viděla. Chtěla jsem být přesně jako on.“ Rozpřáhla jsem ruce. „A pak jednoho dne, nějak, někde, jsem ho předstihla. Byla jsem První, on Druhý.“ Ted' Kurj sledoval, co budeme dělat. S Althorem jsme kolem sebe ostražitě kroužili a tolik toho mezi námi zůstalo v tichu, nevyslovené.

„Vídáte se ještě?“

„Moc ne. Nemáme si toho navzájem mnoho co říct.“ Mezi mnou a Althorem ted' bylo příliš mnoho nedůvěry, mezi námi, kteří jsme měli sdílet blízkost, kterou jsme znali jako děti. Existovalo však příliš mnoho vzpomínek, než aby nás situace rozdělila ještě více. Kurj se mýlil. S Althorem bychom proti sobě nikdy nepletichařili proto, aby z nás zbyl jen jeden. Jestliže Kurj čekal, že rozhodneme za něj, tak to bude čekat navždy.

Nakonec to byla má matka, kdo trpěl, donucena sledovat tu ošklivou hru moci a smrti, kterou hrály děti, jež tak vroucně milovala.

Znovu jsem začala přecházet. „Má matka mne přišla navštívit.“

Tager jemně přeřadil. „Jaký z toho máte pocit?“

Zblízka jsem se zadívala na jednu z váz na polici. Byla dokonalá, vyrobená z růžového skla se zlatými kudrlinkami, které se v ní klikatily. Povrch se třpytil a při pohledu z různých směrů odrážel různé barvy. Byl to tak precizní výrobek, tak jemně vykroužený.

Zamračila jsem se na Tagera. „Proč to dáváte sem? Kdybyste o tu policiku zavadil, mohl byste tu vázu srazit.“ Pak by se tohle nádherné dílo roztříštilo o podlahu, zničené osobou, která si jej cenila nejvíce.

Opět mne pozoroval tím svým pohledem, jako bych byla cifra, kterou chce dekodovat. „Jsem na ni opatrný.“

„Jak víte, že ji nerozbije někdo jiný?“ Zakroutila jsem hlavou. „Některé poklady jsou příliš drahocenné na to, aby byly pokládány na místa, kde je možné se jich dotýkat.“

„Protože mohou být zraněny?“

„Ano.“

„Ta váza je silnější, než vypadá. Už dříve spadla. Nerozbila se.“

Sevěřela jsem si paže a přejížděla si po nich nahoru a dolů, jako kdyby mi byla zima. „To neznamená, že se nezranila. Může spadnout jen tolikrát, dokud se nerozbije uvnitř. Měla by být opatrována. Ochraňována.“ Ukázala jsem na vázu. „Předpokládejme, že sem někdo přijde a začne s vámi o ni bojovat, někdo, kdo jí je posedlý mimo veškeré hranice a přičetnost. A během tohoto boje tu vázu vy dva shodíte. Co uděláte, až se roztříští o podlahu? Jak ji dáte znovu dohromady?“

„Nebojoval bych.“

Přestože jsem se pokusila o úsměv, způsob, jakým se mi rozprostřel po tváři, nebyl ten správný. „Ale vy nejste Rhon.“

„Ne,“ řekl jemně. „To nejsem.“

Znovu jsem začala přecházet. Tager mne sledoval, dával mi čas, dával mi prostor. Konečně jsem řekla: „Kurj si myslí, že můj otec je blbeček.“

„Váš otec je Imperátorovým otčímem, že?“

To mne zastavilo. Stála jsem uprostřed místnosti a smála se. Ale ono to nebylo veselé. „Mému otci bylo osmnáct, když se za něj má matka vdala. Osmnáct. Kurjovi bylo třicet pět. Svatba se konala jen několik dní poté, co zemřel můj dědeček.“ Jen několik dní poté, co se stal Kurj Imperátorem. „Kurj ho nenávidí.“

„Vašeho otce?“

„Ano.“ Ale ať už se Kurj cítil jakkoliv, otcovraždy se podruhé nedopustil. Držel se zpátky. A nyní mého otce potřeboval, protože bezproblémově napájel Skol-Net, bez nebezpečí vůči zbytku Triády.

Pěst, Mysl a Srdce Skolie. Stejně jako nemohou mít dvě částice stejná kvantová čísla, tak stejně nemohou dvě vědomí obývat ty samé oblasti psiberprostoru. Kurjova mysl byla příliš stejná, jako byla dědečkova, drsná a hrubá. Mysl mé tety, to byla jemnost, intelektuální nádhera, spleť tkanice komplexnosti. Mezi ní a

Kurjem v psiberprostoru neexistovalo téměř žádné překrytí. Mohli používat stejné funkce, chodit na stejná „místa“, ale to, jak tam existovali, bylo tak rozdílné, že se jejich přítomnosti nikdy nepřekřížily.

Do tohoto spojení potřebovalo Impérium třetího. Předtím, než se můj otec připojil k Triádě, byla Skolie menší, ale i přesto se Kurj a má teta s plněním svých povinností trápili. Kurj velel vojsku, které tenkrát ochraňovalo na tisíc světů. Má teta byla spojením mezi Shromážděním a počítačovou sítí, která se rozprostírala nejen přes celou Skolii, ale také přes spojenecké a kšeftařské světy. To byl doplněk k požadavkům, které na ně kladl sám Skol-Net, který nikdy neodpočíval, nikdy neustal, nikdy nezvolnil, jen každý rok více a více rostl a naplňoval nenasytý oceán stejně hluboký jako hvězdy.

Nikdo z nich by nikdy záměrně tyto pozice neopustil. A nikdo, a nezáleží jak by byl ambiciózní, zasvěcený nebo silný, neměl zdroje, aby tuto vyváženou činnost zvládal nadlouho. Nakonec by je to zabilo, jako se tomu pomalu a neúprosně dělo, dokud z nich otec neudělal Triádu.

Bez ohledu na problémy mé rodiny jsme Skol-Net museli udržet funkční. Alternativy byly neúnosné. To bych raději zemřela, než bych žila ve vesmíru, kde by všichni, až na houf Aristů, byli sloužícími nebo providery.

Najednou jsem se cítila unavená. Přešla jsem ke křeslu a posadila se, klesajíc do jeho látkových polštářů. Naklonila jsem se dopředu, opřela si lokty o kolena a hleděla na podlahu.

Tager přišel a posadil se do křesla vedle mne, na jeho okraj, takže byl se mnou v rovině. „Na co myslíte?“

„Na svou rodinu.“ Podívala jsem se na něj. „Je to chlív.“

Něžně řekl: „Jste jako lidé bez kůže snažící se žít ve vesmíru, který k tomu není uzpůsoben. Většina ostatních má ochranu, takže není způsob, jak by zjistili, že jejich normální životní mód je pro vás ničící. Pro přežití se buď musíte izolovat a nebo vyvinout drastický zdolávací mechanismus.“

Myslela jsem na Jaibriola a jeho život v osamění. Byl pravděpodobně jediným žijícím rhonským psionem, který byl normální. Avšak cena, kterou za to musel zaplatit, trestající samota,

ta pro mne byla příliš vysoká. „Tyhle zdolávací mechanismy nás trhají na kousky.“

„Leží na vás zodpovědnost bránit říši. Ne proto, že jste k tomu lépe vybaveni, ale proto, že stejné rysy, které vám ztěžují zdolávání, jsou také zdrojem naší jediné obrany proti Aristům. Bože, to by vysilovalo každou rodinu.“

Přemýšlela jsem o tom. „Když jsme všichni žili pohromadě, moji rodiče a my děti, něco jsme měli. Nevím, jak to nazvat. Rhonská komunita? Byli jsme šťastní. Pak jsme všichni vyrostli a opustili domov. Vetřela se realita.“ Pohlédla jsem na Tagera. „Moji rodiče mají sebe navzájem. Ale komunita je pryč. Oni žijí, zbytek z nás přežívá. Chci více, než je přežívání.“

„Pokud máte na mysli rhonského druhu, rhonskou společnost...“

„Ano, vím. Nenajdu to.“ Myslí mi zakmital Jaibriolův obraz. Kdybyste jen věděl, dr. Cvokaři. „Mí rodiče jsou lidé, ne plemenné stroje. Nebudou Skol-Netu dodávat střelivo navždy. Myslíte si, že se chtějí dívat, jak jejich děti umírají? Co když i Althor a já skončíme mrtví? Co potom?“

„Nevím.“

Vstala jsem a přešla k polici s kamišskými figurkami. „Ani já ne.“ Otočila jsem se čelem k němu. „Nechci zemřít. Chci najít odpověď. Na všechno. Na bolest, na zlobu, na útlak. Na tuhle nekonečnou válku. Chci odpověď na Aristy.“ Nadechla jsem se. „Chci odpověď na Tams.“

„Myslíte, že ji můžete najít?“

„Myslím, že mám větší šanci než Althor.“ *Nebo Kurj*. Hořce jsem dodala: „A ano, chci moc pro její vlastní dobro. Je to, k sakra, o moc lepší než být obět.“ Klidně jsem si ho změřila. „Ano, chci být Imperátorem.“

~ ~ ~

Jakmile jsem vešla do haly činžáku, ve kterém jsem bydlela, našla jsem tam čekající návštěvníci. Seděla v lenošce a četla si holopis, s nohama nataženýma před sebou na nechutně drahém stole. V okamžiku, kdy jsem ji spatřila, vzhledla od svého čtení.

„Heldo!“ Vykročila jsem k ní. „Co tady děláš?“

Postavila se a po její široké tváři se rozlil úšklebek. „Heya, Soz.“ „Málem jsem tě obešla.“ Nebyla jsem zvyklá vidět ji bez uniformy. Ze všech bizarních obleků – měla modré džíny. Musela si je koupit v jednom z těch obchodů s importovaným zbožím, kde se prodávaly spojenecké džíny a káva, nejoblíbenější pozemské artikly mezi mými lidmi. Tohle a ty jejich hamburgery. Pochybovala jsem, že bylo jediné z větších měst, ve kterém by nebyla hamburgrárna. Někdy, ve svých cyničtějších chvílích, jsem byla přesvědčená, že zatímco my a Kšeftaři jsme byli zaneprázdněni vyháněním svět tavících armád na sebe navzájem, Země nás v poklidu všechny přemůže tím, že nás zaplaví „rychlým občerstvením“ a přesvědčí nás, že bez něj nemůžeme žít.

Helda se zachichotala. „Někteří lidé si mne nevšímají záměrně. Právě jsem vystrašila nějakého zlatavého chlapce.“ Kývla hlavou směrem nahoru. „Řekl, že počká tam nahoře.“

Přišel mne navštívit Jarith? Ale kam šel? Přestože byla hala přes den otevřená, nebyl způsob, jakým by se bez propustky mohl dostat kamkoliv dál do budovy. A já mu žádnou nedala.

„Pojď nahoru.“ Usmála jsem se. „Možná toho záhadného chlapíka najdeme.“

Když jsme vstoupily do vzduchovýtahu, opatrně jsem řekla: „Jak se má Rex?“

„Dobře. Má na nohách nějaké výmysly. Jakmile zjistí, jak se to používá, bude s tím moc chodit.“

„Je šťastný?“ To, co jsem opravdu chtěla vědět, bylo, jestli je v jeho životě nějaká žena. Zeptat jsem se na to ale nemohla.

„Jo, je mu fajn.“ Helda se zasmála. „Jako obvykle. Všechny sestřičky jsou do něho zamilované. Je jedna, kterou často někam zve.“

Řekla jsem si, že to nebolí. Nakonec, teď jsem měla Jaritha. Pak jsem si pomyslela: *Ach, nechej toho*. Víš, že to bolí. Tak to nech bolet. Z toho neumřeš. A máš pravdu, skutečně máš Jaritha.

Jakmile se výtah otevřel v mém patře, spatřila jsem chodbou Jaritha sedícího u mých dveří s taškou v klíně, jak si čte holoknížku. Zamířily jsme k němu, naše kroky tlumené kobercem.

Usmála jsem se, jakmile se na nás podíval. „Jak jsi přinutil jet výtah?“

Postavil se, sledoval Heldu. „Nevím. Pako mne prostě nechal jet nahoru.“

To bylo zajímavé. Nikdy jsem počítači neřekla, aby Jaritha pouštěl do výtahu. Ne že bych měla nějaké námitky. Pako ho mohl pustit ke mně do bytu, kdyby chtěl.

Helda se na něj zazubila. „Heya, hoiya. Zase se setkáváme.“

Jarith zrudnul. „Buďte pozdravena.“

„Tohle je Helda,“ řekla jsem. „Lítá v mé jednotce.“

„Bejvávalo.“ Když jsem otevírala dveře, věnovala mi Helda rozladěný pohled. „Už měsíce nikam nelítáme.“

Koukla jsem na ni. „Kurj neposlal tebe a Taase s jinou jednotkou?“

Jarith upustil svou tašku, holoknížky a holoarchy se rozsypaly po celé podlaze. Zčervenal a klesl na kolena, aby ty věci sesbíral.

S Heldou jsme si též klekly, abychom mu s tím bincem pomohly. Když jsem se na něj tázavě podívala, neodpověděl. Co jsem udělala, že ho to rozrušilo? Někdy bylo těžké porozumět jeho náladám.

Helda mu vrazila do ruky poslední knížku. „Taase vyslal s Osmou jednotkou.“ Vstala s Jarithem a se mnou. „Dal mě do přemýšleci nádrže. Vojenská strategie. Ale lítání mi chybí.“

Zavřela jsem dveře. „Mně taky.“

Jarith prošel pokojem a nechal nás dvě o samotě. Helda ho pozorovala, jak si vybaluje knihy na stůl. Pak tiše řekla: „Imperátor Skolia mne požádal, abych ti předala vzkaz.“

Vzkaz? Proč by ho Kurj posílal kurýrem? Použití Sítě by bylo mnohem efektivnější. Kdyby chtěl ten vzkaz udržet v tajnosti, mohl jej naformátovat se zámkem na můj mozek, takže bych ho mohla vyvolat jen já.

Koukla jsem na Jaritha. „Možná bychom měly počkat.“

„Je to jen dvanáct slov.“

„Jakých?“

Řekl: „Okamžitě se vrat' na velitelství. Tiše. Nikomu neříkej, že jsem to přikázal.“

„To je vše?“

Přikývla. „To je vše.“

Tak. Kurj natáhl svou dlouhou ruku a přitáhl mne zpátky. Viděla jsem ho, kovového v uniformě, počítajícího ve své obrtné mysli, stavějícího nás všechny na trajektorie končící v místech, která znal jen on.

Ale možná, že byl čas se mu postavit. Možná byl čas na výpočet svých vlastních trajektorií. „Proč tě poslal, abys mi to řekla?“

„Nevím.“ Heldin upřený pohled se přenesl přes mé rameno a její hlas se změnil. „Chceš se jít podívat na památky?“

Obrátila jsem se a spatřila Jaritha mířícího naším směrem. Když k nám došel, usmála jsem se, „Chceš se jít se mnou a s Heldou podívat na památky?“

Ostražitě si Heldu změřil. „Dobře.“

A tak jsme šli na kolonádu. Procházeli jsme se po molech, koupili si nafukovací krychlové balónky, nechali je uletět, hodně se smáli a běželi po pláži.

Avšak celou dobu jsme měla divný pocit, nevysvětlitelný pocit, že jsem se dívala na konec, aniž bych věděla čeho.

~ ~ ~

Jarith si sedl na postel. „Tvoje kamarádka se mi líbí.“

Podala jsem svetr oblékacímu robotu, který ho pověsil v převlékámě. „Myslela jsem si, že poběžíš jako antilopa, když jsi ji poprvé uviděl.“

„Taky že ano.“ Usmál se. „Ale je fajn.“

„Proto jsi odpoledne upustil své knihy?“

„Ach. Tohle.“ Odvrátil zrak. „Ne. Byl jsem jen nešikovný.“

Přišla jsem a se zkříženými nohama si sedla vedle něj. „To není ten důvod.“

„Proč to říkáš?“

„Něco se stalo. Cítila jsem to.“

„Já – to nic nebylo.“ Studoval vzor na pokrývce na posteli.

„Jarithe.“ Položila jsem mu ruku pod bradu a otočila mu tvář, takže se na mne musel podívat. „Co se děje?“

„To, co jsi řekla, mne polekalo. To je všechno.“

Spustila jsem ruku. „Co jsem řekla? Co tím myslíš?“

„To jméno.“

„Jaké jméno?“

„Kurj.“

Ztuhla jsem. Tohle nebylo jméno, které jsem chtěla probírat, ne s Jarithem, s nikým. Tager si vzal všechno, co jsem v této záležitosti měla navíc. „Co s ním?“

„V kontextu tvého rozhovoru to mohlo znamenat jedinou osobu.“

„Jsem voják. On je můj velící důstojník.“

Nedůvěřivě se na mne podíval. „Dokonce ani První neříkají Imperátorovi Skolie jeho *osobním jménem*.“

To mě zastavilo. Samozřejmě jsem Kurjovi nikdy takhle neříkala, když vystupoval jako můj VD. Ale v konverzaci s Heldou mne občas nenapadlo použít titul o nic víc, než kdybych jednomu ze svých bratrů říkala Princ Blablabla.

„Žiješ v podkroví, bohatá dokonce i na imperiální První,“ řekl Jarith. „Máš hodnost stejně prestižní, jako je Admirál, přesto že je ti stěží třicet. A Imperátorovi říkáš jeho *osobním jménem*.“

Vstala jsem z postele a přešla k oknu. Venku se Jacob's Shire vlnil jako pohádková země, zlatavý zapadajícím sluncem.

„Soz?“ zeptal se Jarith.

„Nevím, co čekáš, že řeknu.“

Jarith se nadechl. „Imperátor Skolia – jsi ty a on – domyslel jsem si –“

Zatracený rakety. On si myslel, že byl Kurj můj *přítel*. Skoro jsem se smála. Ale místo toho jsem šla zpátky k posteli a sedla si vedle něj. „Ne. Nedomýšlel sis nic. Lorda Skoliu jen znám mnoho let, to je vše.“

„Jsi starší, než vypadáš, že?“

„Za několik dní mi bude čtyřicet osm.“

Otevřel pusu. „Děláš si *srandu*.“

„Ne.“ Pohlédla jsem na něj. „Záleží ti na tom?“

Jarith se na posteli posunul. „Nevím. Jsi starší než má matka.“

Bože. Další věc, kterou jsem věděla, byla, že mne přijde hledat etická jednotka IVV. *Jste zatčena, madam. Za odcizení kolébky.*

To, co řekl, mne však zbolelo jinak. Já jsem ještě dítě neměla a žena mladší než já měla syna, který byl dost starý, aby sám byl otcem svých vlastních dětí. Přestože má prodloužená délka života mi dovolila odkládat to, abych měla dítě, déle než většina žen, nemohla jsem čekat navždy. Ale nechtěla jsem založit rodinu, dokud jsem létala s jednotkou, ne po tom, co se stalo poprvé, ne s vědomím, že mé dítě může ztratit matku pokaždé, když odejdu.

Jarith pozoroval mou tvář. „Soz?“

Vydechla jsem. „Nejsem si jistá, jak to mám říct.“

Napjal se. „Prostě to řekni.“

„Helda mi přinesla dopis od mé rodiny. Dnes večer musím odletět na Dieshu.“

„Ty odlétáš? *Dnes večer*?“

„Jakmile si zabalím.“

Položil mi ruce na ramena. „Je to tím, co jsem řekl? Můžu se naučit vypořádat se s věkovým rozdílem. Opravdu.“

„Není to ničím, cos řekl.“

Chtěla jsem dodat více, pak jsem přestala. Cítila jsem to, co neřekl. Chtěl jet se mnou. A jedna moje část chtěla, aby jel. Ale znamenalo by to žádat po něm, aby začal úplně znovu na cizím světě, kde nikoho neznal. Nemohla jsem na něj tlačit, aby tuhle změnu podstoupil, dokud bych si nepřála nabídnout mu víc, než měl teď. A to jsem si nepřála. V mém životě toho bylo tolik nevyřešeného.

„Moc pro mne znamenáš,“ řekla jsem.

„Nedělej to.“

„Nedělat co?“

„Neříkej věci, které zní jako úvod k ‚Myslím, že by ses měl začít stýkat s ostatními lidmi‘.“

„Myslím, že bys měl.“

Jarith si pro sebe zaklel. „Soz, přestaň.“

„Opravdu rozumíš tomu, čím se živím? Pokaždé, když odejdu, tak můžu zemřít. Chceš s tím žít?“

„Ne. Ale přeji si pokusit se o to.“

Měkce jsem řekla: „Nevím, jestli já taky.“

Vydechl. Pak mne vtáhl do své náruče. „Vrátíš se na Forshires?“

Položila jsem si mu hlavu na rameno. „Doufám.“

Navzájem jsme se dlouhou dobu drželi. Nakonec si Jarith lehl na postel a stáhnul mne s sebou. Milovali jsme se v oblacích, ještě jednou, naposledy, jsme se spolu vznášeli.

DÍL TŘETÍ

DEISHA

Kapitola 13

Pěst Sítě

S Heldou jsme na Dieshu letěly komerčním spojem, cestovaly jsme jako civilisté, abychom žádným způsobem neupoutaly pozornost. Přestože Kurj nevymezil žádné podmínky ohledně toho, jak bych měla přiletět, bylo zřejmé, že chtěl rezervovaný přístup. Proč? Co měl za lubem?

Naše loď přistála na starportu na rampě daleko od terminálu. Jakmile jsme přistáli, vstala jsem ze svého visutého lůžka a šla do krychle, kterou nějaká rozšafná osoba nazvala lodním salónek. Byla tam tři křesla a stůl přišroubovaný k tomu, co za letu v gravitačním poli sloužilo jako paluba. Vyhlédla jsem okénkem v boku lodi a viděla vznášedlobus přijíždějící ze vzdáleného terminálu, který uháněl na svých vzduchových polštářích jako projektil ze stříbrného a černého kovu.

„Připravte se k vylodění,“ řekl přes komunikátor steward, jehož smyslný hlas byl příjemným kontrastem k obřezaným počítačovým hlasům na vojenských transportérech, kterými jsem obvykle na Dieshu cestovala.

Když jsme se řadili u vzduchového uzávěru, objevil se steward, mladý muž v ostře modré uniformě. Jakmile otevřel uzávěr, nahnul se do lodi čerstvý vzduch, blažená úleva po dnech letu s plechovkovým vzduchem.

Vznášedlobus přirazil k boku lodi. Při jeho zvedání jsem spatřila důstojníka stojícího v otevřených dveřích, byla to žena v tmavě červené uniformě bezpečnostní policie IVV. Držela laserovou pušku.

Ze vznášedlobusu se rozvinul harmonikový most a opřel se o vzduchový uzávěr. Jakmile jej zaklapnul na své místo, steward se na nás usmál. „Vítejte na letišti a starportu Diesha, civilní terminál. Doufáme, že si svůj pobyt zde užijete.“

Vstoupili jsme do busu, kde každého z nás bezpečnostní důstojnice prověřila tak, že skanerem přejížděla po našich tělech a zavazadlech. Nikdy se nám ani nekoukla do tváře. Všichni jsme nastoupili, pak bus stáhnul most, zavřel dveře, klesnul k zemi a zamířil k budovám letiště. Všichni jsme seděli v nervoplexových sedačkách a zírali ven z okna nebo na podlahu, všude kolem, jen ne jeden na druhého.

V půli cesty k terminálu se s námi setkal druhý vznášedlobus. Zatímco ta dvě vozidla seděla na rozjezdové dráze jako dva obrovské projektily, které spolu konferují, vystoupili jsme z prvního z nich a nastoupili do druhého, přičemž jsme znovu prošli tou zatracenou bezpečnostní kontrolou.

Když jsme čekali na skanování druhým bezpečnostním důstojníkem, Helda zabručela. „Nikdy více,“ zamumlala si pro sebe.

Druhý bus nás zavezl asi deset metrů od terminálu. Zbytek cesty jsme procházeli mezi sloupy, které blikaly a pípaly, jakmile jsme je minuli. Cesta končila u bezpečnostního oblouku, který rámoval vstup do budovy terminálu.

Pult za obloukem byl obsazen statným mužem a těžce stavěnou ženou, oba v uniformách IVV. Žena stála za pultem u počítačové konzoly a muž stál před ním, jeho soustředění zaměřené na naši skupinu. Když jsem prošla pod obloukem, pokynul mi, abych zastavila. „Kontrola zavazadel.“

Práskla jsem svou taškou o pult. Žena se dotkla ovládacího panelu na své konzole, nad kterou se objevila hola, která se pomalu otáčela, aby ukázala vnitřek mé tašky, každý sebemenší detail, včetně mého spodního prádla a dalších osobních věcí.

„Otevřít,“ řekl muž.

Musel tím snad procházet každý civilista, který přijel na Dieshu? Otevřela jsem záklopy a taška se rozevřela. Muž se prohraboval mými věcmi, přičemž se na ženině obrazovce konzoly odvíjela data. „Valdoria Sauscony,“ četla. „Jacob’s Shire, Eos, Forshires Hold.“ Podívala se na mne. „Daleko od domova, ne?“

„Ano,“ odvětila jsem.

Kdosi mne loktem šťouchnul do ramene, čímž mne natlačil na pult. Ohlédla jsem se, abych spatřila další cestující deroucí se kolem

mne, aby mohla vstoupit do terminálu. Přestože byla oblečena jako civilista, náplasti na ramenou naznačovaly její poslání v armádě. Poznala jsem ji; byla na lodi, a když jsme se řadili ke vstupu do terminálu, byla na konci fronty. Venku stáli ostatní civilní pasažéři v řadě a při čekání na pronikavém slunci mžourali.

Otočila jsem se včas, abych viděla, jak mi důstojník vytahuje z tašky peněženku. Otevřel ji a tím se aktivovalo minialbum s kroužícími holy. Vystoupil obrázek Jaritha následovaný dalšími, na kterých jsme byli společně, potom další s Heldou a Jarithem a nakonec obrázek mé matky. Muž zastavil displej, čímž nechal miniaturní obrázek mé matky vznášet se nad holoobrazovkou všitou v peněženke. Držel ji naležato v ruce, takže to vypadalo jako by mu má matka stála na dlani.

„Kdo to je?“ zeptal se.

„Má matka.“

„To si děláte srandu.“ Podal peněženku ženě za pultem, při průchodu bezpečnostním polem vytvářela jeho ruka kolem její konzoly vlnění světla. „Můžeš udělat identifikaci?“

Položila peněženku na vodorovnou obrazovku. Holo mé matky se tam vznášelo, usmívající se a zlatavé. Jakmile přes něj přešel laser, tak se rozmazalo.

„Korelace ukončena,“ řekl počítač. „Jméno: Cya Liessa. Povolání: tanečnice, Parthoniánský imperiální balet. Žádná udaná adresa.“

„Baletka, co?“ Usmál se muž. „Je pěkná.“

Pěkná? To bylo všechno, co chtěl říci na to, že narušili soukromí mé matky, jako by to byla jen nějaká stránka v holopisu, který četli?

Žena peněženku vhodila do mé tašky a zavřela ji. „V pořádku. Jděte dál.“

Sevřela jsem kolem držadla tašky ruku a přehodila si ji přes rameno. Pak jsem pokračovala do vchodu pro přílety. Chromovaný a skleněný prostor byl naplněn lidmi, kteří stáli a mluvili, seděli v křeslech, dívali se na holovid v rohu, nastupovali na rychlochodníky.

Vedle mne se objevila Helda. „Pche.“

„Taky ti dali zabrat?“

Zamračila se. „Mají štěstí, že jsme měly rozkaz být tiché jako myšky.“

Usmála jsem se při představě Heldy jako myšky. „Kolik máš času do svého spojovacího letu?“

Sklonila hlavu a po tváři se jí v okamžiku, kdy zpřístupnila svůj spinální uzel, mihnula známá netečnost. „Asi dvacet minut.“

Dvacet minut. Pak bude zase pryč, na odchodu. „Přála bych si, abys zůstala.“

Helda se zasmála. „Heya, Soz. Začínáš být sentimentální?“ Pokynula k rychlochodníku. „Pojď se mnou k mému vstupu.“

Nechtěla jsem s ní jít. Neměla jsem tušení proč, až na ten zvláštní pocit, že pokud teď odejde, tak už ji nikdy znovu nespatřím. Nastoupily jsem na chodník a já tiše řekla: „Ty a Rex a taky Taas, nakonec tam – byla jsem zvyklá motat se kolem vás dnem i nocí, celou dobu. Polovinu té doby jsme byli jednou myslí. Teď je to pryč.“ Přemáhala jsem se, abych nevyjádřila pocity, které mi na hranici vidění vířily jako v mlze. „Něco končí, Heldo. Já ale nevím co.“

„Končí?“ Při uhánění chodníku směrem k odletovému vstupu kolem nás proklouzla zeď, která byla za ním. „Dneska zniš divně.“

Přinutila jsem se k úsměvu. „Hádám, že ano.“

Cestou už jsme si toho o mnoho více neřekly, byla to jen lehká konverzace. Ona mi vykládala, co věděla o Taasovi, který teď létal s další jednotkou a budoval si reputaci zkušeného pilota. „Až ho zase uvidíš, popřej mu za mne všechno dobré,“ řekla jsem.

„Když chceš.“ Pokrčila rameny. „Ale spíše ho uvidíš dřív ty, tady na Velitelství.“

„Vím. Ale stejně to pro mne udělej. Jen pro případ.“

„Pro případ čeho?“

Na tohle jsem neznala odpověď. Takže jsem se místo toho přinutila k smíchu. „No, nikdy nevíš, jakými oklikami se dám.“

Došly jsme ke vchodu, kde už čekali cestující z Heldina letu seřazení na vznášedlobus, který by je odvezl k lodi. Když Helda prošla bezpečnostním obloukem, zamávala mi. Stála jsem ve vchodu před střelám odolnou, laseru odolnou, roztržštění odolnou, na pěst tlustou zdí z matného skla a zamávala jí zpátky. Potom vstoupila do

busu. Za několik okamžiků už to byla jen další ze střel ženoucích se přes rozjezdovou dráhu, stejně jako všechny ostatní chromované projektily spěchající přes tuto plochu.

Vrátila jsem se na rychlochodník. Tentokrát jsem kráčela podél něj a přidávala svou rychlost k jeho vlastní, takže jsem se pohybovala více než desetikilometrovou rychlostí. Neměla jsem ponětí, proč spěchám, prostě jsem se chtěla dostat pryč ze starportu, z tohoto místa rozloučení a ukončení.

Dostat se k zastávce MagRail, která byla venku před terminálem, mi trvalo jen několik minut. Nástupiště se vypínalo na kazetonové věži stejně vysoké jako starport. Obrovité koleje se klenuly z oblohy dolů k nástupišti, několik metrů s ním probíhaly ve stejné úrovni a pak byly znovu odvedeny nahoru a přes letiště v obrovské zakroucené stříbrné vlečce, jako by to byla socha stvořená z kolejí.

MagTrain jsem viděla už z dálky, řadu projektilových vozů pochromovaných na modro. Vlak přibzučel k nástupišti, na kterém jsem stála s houfem dalších cestujících, a dveře se otevřely se zasyčením, jaké vydává uzávěrka fotoaparátu, a umožnily nám nástup. Za okamžik jsme už zase uháněli po Railu a zrychlovali jsme pryč z letiště.

Většina cestujících vystoupila na předměstí. V dosahu Základny IW jsme zastavili na nástupišti hlídaném ozbrojenými strážnými s laserovými puškami. Brnění jim obalovalo celá těla tak, že měřili skoro 2,5 m, jako obři zkonstruovaní z černého a stříbrného zrcadlícího kovu, bez tváří, s neprůhlednými průzory v místech, kde by měli mít oči.

Tentokrát jsem byla jen „civilista“ ve vlaku. Jakmile strážní vešli do vozu, všichni jsme se postavili. Jeden z obrů přistoupil ke mně, boty mu zvonily o kovovou podlahu. On či ona – nevěděla jsem kdo – promluvil skrz hlasový filtr, který způsobil, že to znělo jako stroj. „Identifikace.“

Jakmile jsem otočila ruku dlaní nahoru a natáhla zápěstí, můj identifikační čip mi sklouzl z kapsy v rukávu na dlaň. Zřetelně byla vidět zástrčka na mém zápěstí, která ze mne dělala buď telopa nebo jaegernauta. Bylo nemožné zjistit vojákovu reakci; brnění skrývalo řeč těla a výrazy obličeje a filtr odstranil z hlasu veškeré emoční

nuance. Čip jsem zasunula do krabičky připnuté k jeho opasku. Přestože jsem takovými kontrolami procházela často, dnes mi ta procedura přišla zvláštní, jako bych byla vydestilována do malé čtvercové karty.

Každý ve voze dostal povolení ke vstupu na Velitelství. To nebylo překvapení. Pouze někdo velmi naivní nebo velmi hloupý by se pokusil vstoupit do města bez řádné identifikace.

Vlak nás zavezl do srdce Velitelství. Vystoupila jsem na nástupišti blízko městského centra. Jakmile vlak odjel, slétlo se hejno automatizovaných taxíků, soutěžících o rito. Nevšímal jsem si jich, místo toho jsem vešla do pneumatického potrubí na rohu věže. To mne sneslo dolů za pomoci vzduchových trysek, které zpomalily klesání. Takové proudění vzduchu mnoha lidmi, mírně řečeno, otřásl, někteří však potrubí věřili, že je nevytrousí. Mně se to ale líbilo. Pravděpodobně ze stejného důvodu, ze kterého jsem ráda dělala loopingy a kličky při pilotování letounu; mělo to něco společného s rizikem a s výzvou. Anebo to byl jen vzestup hladiny adrenalinu.

Právě teď jsem takový vzestup potřebovala. Podivnost předvolání k mému bratrovi, neosobní bezpečnostní procedury po příletu na Dieshu, Heldin odjezd a nato strážní bez tváří ve svých brněních – to všechno ve mně zanechalo nepříjemný pocit, jako bych se sama měnila ve stroj, mé lidství odfiltrováno a zkondenzováno do identifikační karty.

V zásobníku na dně věže jsem si koupila zrcadlíci štítek. Z mé strany byl průhledný a umožňoval mi vidět město skrz jantarový nádech, který tlumil ostré dieshanské sluneční světlo. Kdokoliv by se na mne díval, viděl by pouze tmavý, zrcadlíci proužek přes mé oči.

V kazetonových ulicích byl silný vznášedlový provoz, já jsem však raději jela po rychlochodnicích, než abych mávala na taxíky. Všude byli chodci, vojenský personál. Jejich oči za štítky byly jako prázdné masky, nečitelné jako Kurjova tvář, když měl spuštěná vnitřní víčka.

Věž, ve které jsem bydlela, neměla vstupní halu, jen dveře, které se s plácnutím otevřely v odpověď mému identifikačnímu čipu a které mne vpustily do sklem obehnané šachty. Výtah mne vyvezl do

nejvyššího podlaží, do chodby se stěnami vyrobenými z jantarového skla. Venku se všemi směry rozpínalo Velitelství, neúprosná mozaika čtverců a vertikálních i horizontálních obdélníků, bez jakéhokoliv zjemňujícího dotyku zeleně, jen černá, stříbrná a bílá. Zpoza věže se objevilo vznášedlo, které se vznášelo tak blízko, až vibrovalo sklo. Pak se stočilo pryč nad široké plochy kazetonu.

Na tomto podlaží bydleli jen dva lidé: já a generál ve výslužbě, který byl dnes jedním z hlavních poradců pro špionáž u mého bratra. Než se konečně otevřely, ověřily mé dveře ID čip, otisky prstů a vzor sítnice. Obývací vypadal stejně jako vždycky, celý z chrómu a ze skla, s bílým nábytkem a leštěnými stoly.

„Vítejte doma, První Valdorie,“ řekl hlas, jakmile se dveře za mnou zavřely.

„Heya, Maku.“ Bylo to jméno, které mi připadalo pro personifikaci IVV-MA4K RI, která se o tohle místo starala, nejbližší. Pohodila jsem svou tašku na zem a zhroutila se na gauč. „Mám nějaké vzkazy?“ Přestože mi Mak pět měsíců, které jsem strávila na Forshires, síťovou poštu doručoval, všechno přece jen ještě nemuselo odejít.

„Dva vzkazy,“ řekl Mak.

„Je některý s nich od Imperátora Skolii?“

„Ne.“

Možná že ještě nevěděl, že jsem tady. Avšak to se nezdálo být pravděpodobné; jestliže mne chtěl zpátky tak hrozně, jak naznačovala Helda, tak pravděpodobně stopy mého příjezdu sledoval. Vzhledem k jeho extrémním opatřením, aby mé předvolání držel v tajnosti, jsem pochybovala, že by chtěl, abych svou přítomnost ohlásila.

„Maku, pošli vzkaz mým rodičům do paláce.“ V paláci určité nebyli; neradi přijížděli na Dieshu. Ale Kurj tam pravděpodobně byl, pokud ho nějaká krize nezdržovala v blízkosti Velitelství. Palác byl jediným dostatečně bezpečným místem na to, aby propustil své bodyguardy. Vysoko v horách, ze všech stran obklopený neobsazenou krajinou a skrytými bezpečnostními zařízeními, jeho funkce byly plně automatizované. Nebylo tam potřeba lidských

zaměstnanců. Bylo to jediné místo, kde Kurj našel to, čeho jsme si my všichni vážili: soukromí – úplné, naprosté soukromí.

„Text zprávy?“ pospíšil si Mak.

„„Bud’te pozdraveni, matko a otče. Jsem zpět na Dieshe, abych navštívila Rexe. Sejděme se, dokud jsem zde. S láskou, Sauscony.“ Konec zprávy. Odeslat.“

„Odesláno.“

Opožděně jsem si vzpomněla na děvče znemocnice, jež Kurj „pozval“ do paláce. Jak se jmenovala? Cyliessa? Ne... Charissa. To bylo ono. Charissa Deidre. Pokud by ten vzkaz našla, mohla by ho skutečně poslat mým rodičům. „Maku, kdo zrovna teď bydlí v paláci?“

„Imperátor Skolia.“

„Někdo další, i v uplynulých pěti měsících?“

„Žena jménem Charissa Deidre s ním zůstala jedno sto šest dní.“

Sto šest. Musela Kurje těšit. Přemýšlela jsem, jak jí z toho bylo. Odvrhnul ji? Podařilo se jí mít ho ráda? Milovat ho?

Předpokládala jsem, že to bylo možné. Láska byla dostatečně bizarním citem na to, aby zasáhla i na těch nejnepravděpodobnějších místech.

„Kde je Deidre teď?“ zeptala jsem se.

„Pracuje v jeslích mateřského oddělení nemocnice IW a žije se svými rodiči na Předměstí 14.“

Svémi *rodiči*? „Kolik je jí?“

„Sedmnáct.“

Bože. Do právní dospělosti jí zbývaly tři roky. Přemýšlela jsem, jestli se Kurj staral o všechny zákony, které porušil tím, že si ji vzal k sobě. Věděli její rodiče, proč zmizela? Bylo těžké představit si, co by pro ně bylo tvrdší, nevědět, co se stalo, nebo vědět, že byla vězněm devadesátiletého skolianského válečného magnáta.

Teď však byla Deidre volná a mimoto, nic z toho nebyla moje věc. Nakonec získala znovu svůj život. Možná že měla Kurje dokonce ráda.

Nebo možná taky ne.

„Maku, máš o Deidre nějaké další informace?“

„Prověřuji.“ Potom: „Před svým pobytem u Imperátora Skolii byla Charissa Deidre čestným studentem odborné střední školy na předměstí 23, kde studovala, aby se stala pečovatelkou malých dětí. Na začátku letošního roku vyhrála školní cenu za vynikající studijní výkony. Byla jednatelkou spolku pro službu veřejnosti a také patřila do atletického klubu. Chlapec jménem Jayms Procal si podal žádost o povolení ke sňatku s ní, jakmile dosáhnou dvacátých narozenin.“

Znělo to, jako by s Kurjem neměla nic společného. „Co se stalo poté, co odešla bydlet do paláce?“

„Byla vyloučena ze školy za absence a odmítání odpovídat na administrativní výzvy. Poté, co rodiče kontaktovali školu, bylo vyloučení změněno na status ‚chybějící osoby‘. Na Imperátorovu žádost byla po svém návratu domů na školu znovu přijata. Od té doby propadla a v současnosti pracuje pod úrovní přijatelnou pro pokračování ve studiu. Přesto nebyl učiněn žádný pokus o její vyloučení.“

Žádný příčetný člověk nevyloučí studenta, který byl opětně přijat na Imperátorův rozkaz. „Co její další aktivity?“

„Přišla o práci v nemocnici, kam byla poté opětně dosazena Imperátorem Skoliou. Její členství ve spolku pro službu veřejnosti je stále aktivní, své členství v atletickém klubu však nechala propadnout. Nemám žádný záznam o její účasti v těchto klubech od jejího návratu domů. Chlapec, který podal žádost o svatební povolení, nechal svou žádost zrušit.“

„Objevilo se na ní i její jméno?“ Mohl si podat žádost, aniž to ona věděla, a doufal by, že dostane povolení, které jí nabídne, pokud bude jediný, kdo ji požádá o ruku. Ale bez podpisů jich obou bylo povolení bezcenné.

„Objevila se obě jména,“ řekl Mak. „Povolení bylo zprvu schváleno. Souhlas však byl revokován den poté, co začal její pobyt v paláci.“

„Jaký je stav teď?“

„Znovu si podali žádost před jedenácti dny. Povolení bylo zamítnuto.“

„Na jakém základě?“

„Na tom, že bylo zamítnuto to předchozí.“

Tedy, to nebylo překvapení. Pokud se Kurj vměšoval do první žádosti, nikdo neriskoval, že by ta druhá prošla.

Přemýšlela jsem, zda Kurj vůbec tušil, jak strašně té holce zkazil život. Nemohla jsem vyléčit její citové rány, ale byla tady jedna věc, kterou jsem udělat mohla. „Maku, spojení do Sňatkové kanceláře a nechej mým jménem poslat Deidre a jejímu mladému muži souhlas.“ Samozřejmě že to Kurj mohl anulovat. Ale já ho znala. Pokud už ho to děvče unavilo, nebude to sledovat. Zejména když ho opustila s dostatečně hlubokými city, takže si přál intervenovat jejím jménem ve škole a v práci. Já jsem byla tím, po kom půjde.

„Povolení odesláno.“ Mak se odmlčel. „Dokonce i krátká analýza této situace předpokládá, že Imperátor Skolia vaši intervenci do svého soukromého života neocení.“

Zašklebila jsem se. Určitě jsem objevila mnohem efektivnější metodu, jak mu dát vědět, že jsem byla zde, než abych předstírala, že jsou mí rodiče v paláci. Dala jsem si nohy na stůl stojící před pohovkou a snažila se relaxovat. Ale nefungovalo to. Byla jsem napnutá k prasknutí. „Přečti mi ty dva vzkazy v poštovní frontě. S osloveními se neobtěžuj.“

„Vzkaz jedna.“ Ozvalo se klapnutí následované mírným hlasem. „Pozor všem obyvatelům. Výtahy budou mimo provoz v 383.6.30 od tří nula nula hodin kvůli údržbě. Nepokoušejte se je během této doby používat.“

„Maku, vymaž to.“ Tenhle vzkaz byl několik měsíců starý.

„Vymazáno. Vzkaz dvě.“ Do vzduchu vplul mužský hlas. „Bud'te pozdravena, První Valdorie. Nebyl jsem si jistý, kam to mám poslat, tak jsem to odeslal na Hlavní dotazy na Dieshu. Doufám, že vás to dostihne. Myslel jsem, že byste ráda věděla, že můj rozhovor s vámi a Druhým Blackstonem splnil svůj účel. Univerzita v Aténách mi dala stipendium k tomu, abych přijel na Parthonii na testování. A hádejte co? Mám 7,2 na vaší psí-stupnici. Samozřejmě že ještě opravdu nevím, co s tím mám dělat. Ale parthonianský Institut mne přijal do tréninku. Každopádně díky. Těší mne, že jste mi věnovala svůj čas. Tiller Smith.“

„No, jak se ti to líbí?“ zeptala jsem se.

„Na vzkazy nemám žádné emoční reakce,“ odpověděl Mak.

Usmála jsem se. „Já ano. Potěšující. Proč mi tohle nebylo odesláno na Forshires? Před jak dlouhou dobou to bylo posláno?“

„Do Hlavních dotazů se to dostalo před třiapadesáti dny. Hlavní dotazy to vrátily Vojenským dotazům, které to přesměrovaly na Důstojnické dotazy, které to přesměrovaly na Nezabezpečené dokumenty, které to přesměrovaly na Civilní dokumenty, které to přesměrovaly na Hlavní dotazy, které –“

„Maku, můžeš to trochu zkrátit?“

„Vzkaz koloval třikrát přes Hlavní dotazy, poté jej zaznamenal sledovač a poslal jej na Vyšetřování. Zde prošel odesílatel bezpečnostní kontrolou –“

„Počkej chvíli,“ řekla jsem. „Myslíš tím, že Bezpečnost prověřovala Tilleru jen proto, že mi poslal dopis?“

„Ano. Chcete výsledek vyšetřování?“

„Dobře. Ale krátce.“

„Tiller Smith, věk třicet dva; občanství, Spojené pozemské světy, deloský rezident. Nemá žádný záznam o podvrtných aktivitách. Jen před dvěma lety byl na Arkádě pokutován za zaparkování vznášedla v zákazu parkování během přehlídky, a když mu byly čtyři roky, tak byl vyveden z objektu arkádského baru, kam se zatoulal.“

„Do prkenný vohrady.“ Nemělo Vyšetřovací na práci nic lepšího? „Kdy konečně došli k tomu, že mi dali vědět, že mám zprávu?“

„Poté, co to Vyšetřovací potvrdilo, přesměrovali ji na Ústřední vojenskou správu, která ji poslala sem. Přišla před čtyřmi dny, kdy jsem ji předložil na Mimoplanetární celnici k převodu na Forshires. Stále čekám na odeslání. Mám ten požadavek zrušit?“

„Ano, samozřejmě.“ Chvilku jsem uvažovala. „Máš přístup k úložnám dat parthoniánského Institutu?“

„Ano. Co si přejete, abych vyhledal?“

„Chci vědět, kdo sponzoruje Tilleru Smithe.“

„Spojuji se s mimoplanetárními převodovými telopy,“ řekl Mak.

Detaily procedur Institutu jsem neznala; svůj psiber trénink jsem prodělala jako dítě, od soukromých učitelů. Ale byla jsem si velmi jistá, že k tomu, aby mohl navštěvovat Institut, potřeboval Tiller patrony. Bohužel, jako spojenecký občan, zejména se svým nízkým

nebo žádným postavením dokonce i mezi svými lidmi, a to nemluvím o mých, asi mnoho sponzorů mít nebude. A bez nich na Parthonii dlouho nevydrží. Psibernet znamenal moc – politickou, vojenskou, akademickou, sociální a ekonomickou moc – která znamenala, že vše, co se jí týkalo, zahrnovalo vysoké sázky a nepsaná pravidla. Tiller byl na cestě ven z ligy.

„Informace obdržena,“ řekl Mak. „Tiller Smith má jednoho patrona, ženu jménem Marya Pulivok, zkoušející, která ustanovila jeho výkonnost.“

Jeden patron? A bez politických pák. Oni sní Tilleru zaživa a vyplivnou ho zpátky na Delos. „Přidej mne do Tillerova seznamu sponzorů.“

„Vzkaz odeslán.“ Po chvilce Mak dodal: „A zaznamenán.“

„Dobře.“ S imperiálním následníkem jakožto patronem se budou prát o čest přijmout Tilleru za privilegovaného studenta.

Přešla jsem k polici s knihami, která byla u zdi. Kniha, kterou mi dal Tiller, stála ukrytá mezi nefritovým drakem a těžkopádným textem mystimatických teorií o alternativních dimenzích. Vytáhla jsem *Veršování na okenní tabulce* a otevřela je na stránce, kterou tenkrát Tiller četl ve své kanceláři, na básni, kterou si založil lístkem z Arkády:

Rám z kamene.
Postříbřené sklo
pomrzlé ledovými slzami.

Pěst se mi zatíná
na zrcadle;
led polapený okamžikem.
Obraz křehkosti
zlomených slzí.
Teď tě vidím
stojíš za mnou:
stále pozorující,
stále čekající,
nikdy spokojený.

Obrním své srdce,
jeho nahou jemnost
chráněnou ledem.

Na co Tiller myslel, když si tuto báseň prohlížel? Dělal jsem to? Chránila jsem své srdce ledovou pevností, která je čím dál tím chladnější a tlustší, až se nakonec jednoho dne skutečně stanu tím, čím je Kurj?

S bouchnutím jsem knihu zavřela. Ne. Já jsem nebyla Kurjem. Nestanu se jím.

Nebo ano?

Neměla jsem sílu s touhle noční můrou zápasit. Přestože na Dieshe bylo teprve poledne, byla jsem vyčerpaná. Ten let narušil mé vnitřní hodiny.

Opustila jsem obývací pokoj a vešla do prostoru, kterému jsem říkala místo vzpomínek, do chodby s holoobrazovkami na stěnách. Šla jsem halou a mé kroky aktivovaly lasery hrající na každé z obrazovek, čímž se objevila hola. Ukazovala výjevy z krajiny kolem domu mého otce: hory s modrými čepičkami, proti nebi rozeklané jako páteř obra; pole zeleno-stříbrné trávy, která se vlnila kilometr za kilometr pod ohromným nebeským dómem; lesy se stromy rostoucími doširoka a silně v těžké gravitaci, s listovým tvořícím baldachýn, který potečkoval zemi světlými a tmavými flíčky.

Domov.

Najednou jsem byla na konci chodby a hola za mnou byla pryč, zmizela, jakmile jsem prošla. Dotkla jsem se panelu na zdi a otevřely se dveře do mé ložnice.

Okamžik poté, co jsem vlezla do postele, jsem spala.

~ ~ ~

„Je mi líto,“ řekla sestra. „Druhý Blackstone tady není.“

„Stála“ na stupínku v mé holobudce. Za ní se dokola budkou ohýbaly holoobrazovky a optokabely je propojovaly s počítačem. Seděla jsem na mnohem menším stupínku, kde mi po těle přejížděly

lasery a vytvářely tak křížové vzorce, které můj počítač posílal do jejího.

Netoužila jsem dívat se na její obrázek, ať už detailní nebo jakýkoliv jiný. Byla až zatraceně hezká. Co Rex dělal s tak krásnou sestřičkou?

„Víte, kdy se vrátí?“ zeptala jsem se.

„Bohužel nevím.“ Usmála se. „Šel do parku. Mohu mu říci, že jste volala?“

Co když mě nechtěl vidět? Co když tam byl právě teď s ní, ale požádal jí, ať řekne něco jiného? Ale sakra. S tímhle se nikam nedostanu. „Ano. Řekněte mu, že volala Soz a že jsem zrovna tady, na velitelství.“

„Dobře. Vyřídím. Nashle.“ Její obraz se z budky vytratil.

Nashle? *Nashle*? Co to dnes s těmi mladými lidmi bylo, že říkali věci jako „nashle“? Co bylo špatného na pořádných skolianských frázích, jako „Bylo mi potěšením s vámi hovořit, madam“? „Nashle“ bylo pozemské slovo, do prkýnka. Mladí lidé neměli pro svou kulturu pochopení. Co dělal Rex s takovou sestrou?

Konzola zapípala a přivolávala mou pozornost k modrému světlu zářícímu v rohu obrazovky. Jakmile jsem se jej dotkla, vyšel ze spíkrů známý hlas. „Buď pozdravena, Soz.“

Tep mi poskočil. „Rexi?“

„Blossom mi vzkázala, že jsi volala.“

„Blossom?“

„Moje ošetřovatelka.“

Mělo mi dojít, že měla jméno jako Blossom. „Jsi tam teď sní?“

„Ne. Jsem v parku.“

V parku. Ale ve kterém? Pravda, Diesha jich mnoho neměla. Voda byla příliš cenná na to, aby byla vyčerpávána na pěstování zbytečných rostlin, takže na každém předměstí byl povolen jen jeden park. Ale bylo zde devatenáct předměstí, což znamenalo, že mohl být na devatenácti místech. Možná že nechtěl, abych věděla, kde je.

„Soz?“ zeptal se Rex. „Jsi tam ještě?“

Vyplašila jsem se. „Ano.“

„Kdys přijela?“

„Včera. Přijela jsem, abych –“ Abych co? Mé krytí bylo, že jsem ho přijela navštívit. „Přemýšlela jsem – myslím tím, že vím, že jsem byla dlouho pryč...“

Rexův hlas se trochu uvolnil. „Zdá se to déle než těch pět měsíců.“

„Jen jsem přemýšlela...no, jak jsi se měl.“

„Líp.“

„To jsem ráda.“ Co by řekl, kdybych se ho zeptala, zda ho můžu navštívit?

„Soz...?“

„Ano?“

„Možná bys mohla... jsem v Parku 15. Kdybys chtěla přijít.“ Rychle dodal: „Pokud nemáš čas, tak chápu.“

Zavřela jsem oči s takovou úlevou, že jsem chvilku nebyla schopná odpovědět. Pak jsem řekla: „Ano. Ráda tě navštívím.“

~ ~ ~

V Patnáctce bylo horko, bílé sálající horko. Široké kazetonové ulice oddělovaly trávníky barvy umírajícího listí. Při tom, když jsem jela rychlochodníkem do parku, míjeli mne lidé v uniformách, s očima chráněnými zrcadlovými stínítky.

Rex byl přesně tam, kde popsal, seděl ve stínu kaktusu. Opustila jsem chodník a přes trávník jsem kráčela směrem k němu, mé boty křupaly na posekané trávě. Vypadal tak odpočatě a zdravě. Jediným náznakem čehokoliv jiného byla stříbřitá síťovina obepínající jeho tělo od pasu dolů, jako by to byly kalhoty vyrobené z kovové sítě.

Pečlivě prohledával chodníky a trávníky. Když mne spatřil, zvedl ruku. Zamával zpátky a opřel si ruku o kaktus. Na to s ní ucukl zpět a já ucítila bodnutí jehliček stejně, jako by píchly do dlaně mne. Zkusil to znovu, tentokrát se svou vahou zapřel o strom bez nehody.

Pak se postavil.

Zastavila jsem se a civěla na něj. Pak jsem znovu vyrazila a přešla jsem těch posledních několik metrů, které nás oddělovaly.

Jakmile jsem k němu došla, kývl. „Soz.“

„Ty stojíš!“

Tvář se mu uvolnila do úsměvu. „Vypadá to tak.“

„Jak?“ Ne, to znělo hloupě. „Myslím tím – myslela jsem –“

Otočil se a dal si volnou ruku za záda, přičemž ukazoval na spodek své páteře. Podívala jsem se zblízka a spatřila jsem psifon, přichycený k síťovině. Jeho vidlice mu byla zavedena do páteře.

„Vede to přes rozbité úseky,“ řekl Rex. „Napojuje optická vlákna, která mi vedou do mozku.“

Zblízka jsem se na vidlici podívala. „Doktoři říkali, že by ti mohlo ublížit, kdyby se pokusili o další manipulaci s tvou biomechanickou sítí.“

„Bylo tam riziko. Ale já se rozhodl ho podstoupit, protože ta procedura byla velmi jednoduchá. Všechno, co udělali, bylo, že opravili vlákna a výše na páteři mi udělali další zástrčku. Měl jsem štěstí. Fungovalo to.“

Poplácal malý disk, vetkaný mu do sítě u pasu. „Jakmile čip v tomhle zachytí signál z mého mozku, přepne ho do síťoviny.“ S nataženými rukama udělal od kaktusu toporný krok. „Síťovina se pohybuje a bere mě s sebou.“

„Ty chodíš!“ Ani jsem nemohla obsáhnout svou radost.

Zasklebil se, udělal další trhavý krok – a nahnul se na bok. Zkusila jsem ho popadnout za ruku, odstrčil mne však a klesl na jedno koleno, tvář zvrásněnou – čím? Zlobou? Bolestí? Frustrací?

Pomalou, opatrně se znovu postavil. Na chvíli, když nic neříkal, jsem si myslela, že jsem přestoupila hranici, za kterou by mne rád viděl. Potom vydechl. „Její činnost by mi měla přinést ladné pohyby. Ale pořád ještě se učím, jak to přimět fungovat.“

„Brzy už ti to nebude odporovat,“ řekla jsem.

„To doufám.“

Pak jsme se postavili a dívali se jeden na druhého. Řekla jsem: „Jaké to tady je?“ a ve stejném okamžiku řekl Rex: „Jak bylo na Forshires?“

Zasmáli jsme se, krátký výbuch zvuku, který rychle odezněl. Nato jsem řekla: „Bylo to dobré,“ zatímco on řekl: „Celkem fajn.“

Tentokrát zněl můj smích přirozeněji. „Přijela mne navštívit matka.“

Usmál se. „Vsadím se, že to všechny kolem tebe roztřepalo.“

Znovu jsem se zasmála a vzpomněla si na Jarithovu reakci – a okamžitě jsem se pokusila tuhle vzpomínku zablokovat. Už však bylo pozdě. Jarithův obrázek mi okamžitě skočil do mysli.

Rex tiše řekl: „To je v pořádku, Soz.“

„Rozešli jsme se.“ Mluvila jsem moc rychle. „On zůstal na Forshires.“

„Nemusíš se omlouvat.“

„Rexi...“ Co, Rexi? Proč jen jsem se slovy tak hloupá a neohrabaná?

„Chceš se projít?“ zeptal se Rex.

Skoro jsem se zeptala: *Ty můžeš?* Ale zarazila jsem se předtím, než se to dostalo ven. „Ano.“

Udělal krok, jeho nohy sebou cukly dopředu. Pauza. Další krok. Šla jsem vedle něj a dívala se dolů na síťovinu. Ta se sevřela kolem jeho pravé nohy, kterou držela vysunutou, pak se mu sevřela kolem levé nohy, kterou posunula vpřed. „Vypadá to pohodlněji než mechanické nohy.“

„Ale není to stejně silné. Přemýšlel jsem o tom, že bych si ty mechanické pořídil.“

Pokusila jsem se představit si ho s nohama obalenýma vnější biomechanikou. S tou by byly jeho nohy použitelné stejně, jako mu to teď umožňovala síťka. „Proč ses rozhodl proti?“

„Nejsem si jistý.“ Udělal další krok. „Už tak mám tělo plné biomechanických systémů. Pomyšlení na to, že bych si přidal další vně, prostě nebylo to pravé.“

„Biosyntetický zázrak.“

„Co?“

„Někdo mne tak jednou nazval. Přála jsem si, aby to neudělal.“

Rex přikývl. „Ano.“ Pokynul směrem k lavičce vzdálené od nás asi deset metrů. „Chceš se posadit?“

„Dobře.“

Než jsme k ní došli, trvalo nám to několik minut. Když jsme se tam konečně dostali, Rex se na ni svezl. „Nikdy jsem netušil, že prosté chození spotřebovává tolik energie.“

Usmála jsem se. „Nu, něco s tou svojí nadbytečnou energií dělat musíš.“

Hned, jakmile jsem to řekla, jsem chtěla umřít. Byl to jen žert, o který jsme se předtím dělili stokrát, narážka na velký počet jeho přítelkyň. Vyšlo to ze mne dřív, než jsem se nad tím zamyslela. Bože, já jsem byla takový pitomec. Za daných okolností to bylo, jako bych ho praštila nápisem, který ohlašuje: *Hej, podívej, jak jsem necitelná!*

Nebud' si tím tak jistá, Soz. Rex se ušklíbl. *Mám mnohem více energie, než si myslíš.*

Koukla jsem se na něj, povznesená tím, že mi natolik věří, ale zahanbená tím, co u mne zachytil. *Šmíruješ?*

Je těžký nesmiřovat, když na mě takhle křičíš.

Zrudla jsem. Nekřičela jsem.

Skoro určitě křičela. Z plných plic.

Pche. Upřeně jsem se na něj podívala. *Jsi stejně nezkontrolovatelný jako vždycky.*

Zasmál se. Ošetřovatelka mi to říká taky.

„Máš na mysli váženou Miss Blossom?“

„Miss? Co to znamená?“

„To je starobylé pozemské slovo.“ Koneckonců to byla Blossom, kdo měl rád pozemská slova. „Týká se to manželského statutu ženy.“ Podívala jsem se na něj úkosem. „Nebo postrádání zmíněného.“

„Jestli to chceš vědět, tak se zeptej.“

„Já jen... nechci do toho strkat nos. Nic mi po tom není.“

„Změnilo by to naše přátelství?“

Ano, zatraceně. Ne, to nebylo fér. Proč by neměl mít milenku? Proto. Proč chtěl ji a ne mne?

Rex pozoroval mou tvář. „Soz – ona je to, s čím se zrovna teď můžu srovnat.“

Jako Jarith. Po dlouhém mlčení jsem řekla: „Rozumím.“ Pak jsem zafuněla. „Ale nemůže něco udělat s tím otravným jménem?“

„Mně se líbí.“

„Mělo by.“

Zasmál se. „Pořád stejná Soz.“

I přes své pocity jsem se usmála. „Hádám, že ano.“ Ale nebyla jsem. Forshires všechno změnil.

Zbytek odpoledne jsme strávili v parku sezením, chozením, mluvením. Ani jeden z nás se více nezmínil o Jarithovi nebo Blossom nebo o Delosu. Jednou to vyřešíme. Právě teď mi však stačilo být znovu v jeho společnosti.

Bylo už pozdě, když jsem se dostala domů. V obýváku byla tma, ale v okamžiku, kdy se otevřely dveře, jsem věděla, že je někdo uvnitř. Ruka se mi svezla k opasku kombinézy, kde jsem měla ukrytou jehlici.

„Světla,“ řekla jsem.

Světla na zdech a na stropě se rozsvítila, čímž odhalila návštěvníka: Kurj stál u vnitřního vchodu, ruce založené, jeho zaštitěné oči namířené na mne.

Zavřela jsem dveře. „Sire.“

„Proč jsi poslala Charisse povolení k sňatku?“ zeptal se Kurj.

To mě vykolejilo. Očekávala jsem manévrovací hru a tajné útoky. Ne jen prosté: „Proč?“

„Nikdo by té dívce nikdy nedovolil vdát se,“ řekla jsem. „Ne, dokud by to povolení nepřišlo od jednoho z nás.“

„Jednoho z koho?“

„Z Rhonů.“

Pokrčil rameny. „Měla přijít za mnou. Já bych se o to postaral.“

„Vzhledem k tvému...bývalému vztahu k ní se pravděpodobně necítila na to, aby tě o to požádala.“

„Ale jakou výhodu jsi viděla v tom, žeš jí pomohla?“

Výhodu? „Žádnou.“

„Kdo je Tiller Smith?“

„Pracoval na deloské policejní stanici. Byl to on, kdo přijal naše první hlášení o Qoxovi.“

„A?“

A co? Co hledal? „To je vše.“

Kurj pozvedl obočí. „Proč tedy tvůj páteřní uzel poukázal na knihu, kterou ti dal, čímž potlačil tvé přípravy, když ses chystala jet bojovat na Tams?“

To snad ne, copak měl zprávy o všem, co jsem dělala? „Byla to kniha básní. Donutila mne přemýšlet, jak mne boj ovlivňuje.“

Na chvíli stál v tichosti, jako stroj, který přežvykuje informace, analyzuje je, zařazuje. „To nevysvětluje, proč ses stala jeho patronem na Institutu.“

„Kdybych se jím nestala, snědli by ho tam zaživa.“

„Pravděpodobně.“

„Nechtěla jsem, aby se to stalo.“

„Vidím výhodu pro něj. Ale ne pro tebe.“

„Nevím, co tím myslíš.“ Ve skutečnosti jsem to věděla velmi dobře. Ale rozčílilo mne to natolik, že jsem neměla zájem vzít to na vědomí. No a co, že pro mne pomoc Tillerovi a Charisse neskýtala žádnou výhodu?

Kurj přešel ke knihovně a vytáhnul *Veršování na okenní tabulce*. Kniha se otevřela na stránce založené lístkem na Arkádu. Jak tam tak stál a četl, mohla jsem téměř slyšet, jak jeho mozek zařazuje slova: *Stále pozorující, stále čekající, nikdy spokojený.*

Suše řekl: „Poezie, jako je tato, by mne inspirovala k tomu, abych ho poslal tak daleko, jak jen by to bylo možné.“

Vtip? Udělal snad Kurj vtip? Ne, to určitě ne. Ale proč ne? Možná že smysl pro humor měl někde pohřbený. Jen pro případ jsem se usmála. „Ani mne to nerozechvělo.“

Vrátil knížku zpátky do poličky. „Ale stejně jsi mu pomohla.“

„Ano.“

„Potěšil tě?“

„Jestli se ptáš na to, zda jsem s ním byla v posteli, tak odpověď zní ne.“

„Chtěla jsi?“

„Ne.“

Kurj sraštil čelo. „Předpokládám, že na tebe nemá žádný vliv?“

„Samozřejmě, že nemá.“

„A Charissa má?“

Zírala jsem na něj. „S tou dívkou jsem se nikdy nesetkala, kromě toho dne v nemocnici.“

„Lidi nemusíš potkat, aby ti ovlivnili život.“

„Hledáš něco, co v tom není. Pomohla jsem jim, protože se mi chtělo. Z žádného jiného důvodu.“

Kurj tiše řekl: „Jsi blázen.“

„Já to tak nevidím.“

„Proč?“

Tohle bylo divnější a divnější. Spíše jsem se cítila, jako bych prodělávala přijímací pohovor kvůli práci, než že bych byla povolána ke splnění úkolu. „Nebyla v tom ani žádná nevýhoda. A pak, je lepší mít občany v rovnováze tak, aby byli se svými životy co nejspokojenější. Dělá je to produktivnějšími.“

„Není tvou prací hledat spokojenost pro každého imperiálního občana.“

„Tohle byly situace, kdy jsem bez obtíží mohla nedělat rozdíly.“

„Tiller Smith není imperiálním občanem,“ řekl Kurj. „Nejen že není žádná výhoda v tom, trénovat ho, ale může to být naše nevýhoda. Své znalosti vezme zpět ke Spojencům.“

„Ne, pokud mu dáme důvod, aby zde zůstal. Pak použijeme jeho talent my namísto Spojenců.“ Kterí by stejně nevěděli, co s ním.

Kurj si mne změřil pohledem. „Velmi dobře.“

Čekala jsem, ale nic víc neřekl. To bylo vše. Žádné varování, abych nechala na pokoji jeho soukromý život, žádné pokárání, nic. Místo toho přešel k lenošce a usadil se v ní. Pak mi pokynul směrem ke gauči.

Sedla jsem si. Hlavu ke mně sice Kurj otočil, ale jeho vnitřní víčka zůstávala přes oči stažená jako zlaté, neprůhledné štíty. Čekal tam, tichý a odhadující a nic neříkal. Zavrtěla jsem se ve svém sezení. Co se dělo?

Nechci riskovat, pomyslel si Kurj.

Málem jsem znovu vyskočila. Jeho myšlenka byla neuvěřitelně čistá a silná, což předpokládalo, že se v hloubi na tuto tichou diskusi připravoval. Ale proč?

Bezpečnost, pomyslel si.

Už tak měl nejvyšší bezpečnost v říši. Co bylo tak citlivého na Tilleru Smithovi a Charisse Deidre, že to mohlo být prodiskutováno jen při psispojení tváří v tvář?

S nimi to nemá nic společného, řekl Kurj.

V mysli jsem si vytvořila obrázek, který mu ukazoval Heldu, jak mi předává vzkaz, abych se vrátila na Dieshu.

Ano, pomyslel si Kurj.

Co se děje?

Odmíchl se. *Máme hosta.*

Tohle nedávalo smysl. Dobře jsem věděla, že on byl jediný, kdo v paláci bydlel.

Ne takového hosta. Jeho myšlenka měla zvláštní příchut', chuť triumfu.

Koho? zeptala jsem se.

Úsměv, který se mu rozlil po tváři, vyvolával myšlenku na popravčího, který svou práci bere s odporným uspokojením. Pak mi ukázal obrázek muže, který byl naším „hostem“.

Jaibriola Qoxe.

Mou prvotní reakcí byl reflex, který jsem zakódovala do svého uzlu, program nastavený tak, aby se rozběhl, kdykoliv uslyším Jaibriolovo jméno. Mé vědomí iniciovalo proceduru, která skryla mé reakce selektivním zablokováním, a to způsobem, který byl vytvořen jako nenápadný. Mé myšlenky se však divoce rozběhly: jak Jaibriola chytili, kde byl, co věděli?

Dokonce ani s naplno pracujícím uzlem jsem nemohla skrýt intenzitu své odezvy.

Takže místo toho, abych se snažila potlačovat své reakce, přeorganizovala jsem je a ponechala jsem jen ty patřičné na místech, kde je mohl Kurj přijmout. *Hightonský Následník je tady?* zeptala jsem se. *Na velitelství?*

Kurj mne pozoroval a překládal, zařazoval. *Ano. Ted' je náš.*

Ale jak?

Byl v lodi, sám, bez jediného Sola nebo Escorta a cestoval inverzí několik bilionkrát přesahující RS. Kurj se naklonil dopředu. *Jedna z našich nadsvětelných hlídek loď zaregistrovala a přes Síť poslala zprávu. Šestá letka ho hodila do stáze a přitáhla ho sem.*

Zírala jsem na něj. *Co dělal Jaibriol Qox sám, bez jediného strážce?*

Nevíme. Nic nám neřekl. Štíty na Kurjových očích se zaleskly. *Zatím.*

Nechtěla jsem si představit, co vyslychatelé Jaibriolovi dělali. Já už jsem na místě, které oni chtěli přepadnout, byla. Tu noc na Delu, když jsme s Jaibriolem splynuli, nechal mne vstoupit do

nejniternějších zákoutí své mysli. Věděla jsem, co vyslýchatelé brzy objeví, pokud to už nenašli. Hightonského Následníka strážily bloky dokonce silnější než jaegernautské. Na Delu tyto obrany kvůli mně uvolnil. Ale pokud byl něčím podobným jako já, tak pod nátlakem si ho přeberou jeho podmíněné reflexy, které ho zastaví před spuštěním bariér, i kdyby nechtěl.

Zkusila jsem zapomenout, proč se pro mne jeho bloky tak snadno rozpustily, zkusila jsem zapomenou na touhu v jeho hlase, dotyk jeho rukou. Jen jedna vzpomínka a už jsem ho chtěla zase. Stejný poznal stejného. Vzpomněla jsem si na něj a tep mi vyletěl. I když byl hightonským Následníkem, i když byl čtvrtinovým Aristem. Chtěla jsem rhonského druha. Chtěla jsem *jeho*. Sakra. Sakra!

Kurj mne pozoroval. *Co se děje?*

Opatrně. Nebezpečná půda. *Myslela jsem na své poslední setkání s Hightonem.*

Tarque.

Neodpověděla jsem a on nenaléhal. Tohle byl způsob, jakým jsme na Tarquovo téma vždycky konverzovali. Svou další otázku jsem vyslovovala opatrně. *Proč tolik tajností? Zajetí hightonského Následníka je triumfem. Veřejně oznámení ochromí kšeftářskou morálku a tu naši vyzvedne do výšin.*

Nevěřím téhle dobré náhodě, pomyslel si Kurj. Může to být past. Dokud nebudeme vědět víc, nechci riskovat.

Záměr, vskutku. Co to Jaibriol dělal, že se sám hnal vesmírem bez jakékoliv ochrany? Zbláznil se? Neexistoval způsob, jak by ho kdokoliv mimo Skol-Net mohl najít. Dokonce i se Sítí jsme měli štěstí, že jsme ho polapili. Při rychlosti, jakou letěl, by mohl cestovat roky a pro nás ostatní by uběhl jen okamžik. Kdyby byl dostatečně rychlý, mohl prožít celý svůj život a zemřít předtím, než by kdo vůbec zjistil, že zmizel.

Pak mi to došlo. To bylo přesně to, co Jaibriol zamýšlel. On páchal sebevraždu. Až na to, že to nefungovalo. Skol-Net ho chytil do sítě jako zlatou mušku.

Na vnějších úrovních svého vědomí jsem nechala vynořit se otázku: *Co jste od Qoxe doposud zjistili?*

Nic. Kurjova frustrace blýskala. *Odpovídá, jako by měl v těle biomechanickou síť naprogramovanou tak, aby mu pomohla odolat vyšetřování. Avšak po síti jsme nenalezli ani stopu. Jeho jediným implantátem je kyberzámek v jeho mozku.*

Byli tak blízko pravdě. *Co hodláte udělat?*

Nalézt vyšetřovatele, který může rozvrátit jeho nastavení.

Uvědomil si vůbec, co to znamenalo? Jaibriolova mysl byla nastavena tak, že pod nátlakem blokovala neurální procesy, které mu umožňovaly sdělovat své emoce a myšlenky ostatním. V extrémních případech – jako bylo vyslýchání – by se tento efekt natolik rozšířil, že by nemohl komunikovat žádným způsobem, ani řečí. Toto nastavení jsem znala, protože jsem je měla také. Má biomechanická síť mi umožňovala je kontrolovat; mohla jsem je naprogramovat, aby zvýšilo nebo potlačilo můj mentální trénink, psiberneticky nebo jinak. Pochybovala jsem však, že by Jaibriol nad tímto procesem měl jakoukoliv kontrolu. On svým vyslýchajícím *nemohl* odpovědět, ani kdyby chtěl.

Prolomení tohoto nastavení nebylo jiné než průlom každou jinou obranou; vyžadovalo to bořící beran silnější, než byla obrana, v tomto případě psibernauta se silnou myslí. Mohl to udělat Kurj, ale jeho hrubá síla by Jaibriolovu mysl rozdrtila jako beran, který pevnost srovná se zemí, namísto toho, aby prolomil bránu. Můj bratr Althor měl více jemnosti, ale pochybovala jsem, že jí bylo dost. Má teta měla důvtip, více než dost. Avšak neměla tu sílu. Přestože můj otec měl pravděpodobně dost obojího, jak síly, tak důvtipu, neměl žádné specializované vojenské vědomosti potřebné k provádění výslechu. Ty neměl nikdo z nás mimo Kurje, mého bratra Althora a mé tety.

A mne.

Přinutila jsem se zůstat v klidu. *Proč jsi mne zavolal zpátky sem?*

Kurj mne pozoroval svým zaštitěným pohledem. *Uřčil jsem tě na Qoxův případ.*

Máš jiné, mnohem zkušenější, vyslýchající.

Žádný z nich ho nemůže zlomit. Žádný. Přemýšlej o tom, co to znamená.

Má silnou mysl.

Příliš silnou.

Seděla jsem nehnutě a bála se dokonce i dýchat ze strachu, že mne to prozradí.

On je psion, pomyslel si Kurj.

Nemůže být. Je to Highton.

Přesto. Je psion. Silnější než naše nejlepší mysl.

Nevím, jak by to mohlo být možné.

Ani já ne. Kurj se zamračil. *Ale já jsem na něm také pracoval, Soz. Dokonce ani já ho nemůžu zlomit.*

Ty můžeš zlomit kteroukoliv mysl.

Jediný způsob by byl, použít tolik síly, až bych ho rozsekal na cucky.

Nevěděla jsem, co bylo rušivější. Jestli to, že byl Kurj na hranici pravdy, nebo cítění jeho nelítostného zadostiučinění, když o Jaibriolovi přemýšlel jako o křičící hroudě masa. Bylo to poprvé v životě, kdy jsem cítila v plné síle Kurjovu nenávist a pekelně jsem doufala, že ji nikdy neucítím namířenou proti sobě.

Nejsem si jistá, co si myslíš, že mohu udělat, pomyslela jsem.

Chci, abys ho zlomila. Dostala se do jeho mysli. Řekla mi, co tam je. Kurj se postavil. *Setkáme se v paláci ráno v 6:00. Udělej, aby to vypadalo, žeš přišla na soukromou návštěvu.*

Chtěla jsem zakřičet, že to neudělám. Ale všechno, co jsem udělala, bylo, že jsem vstala. *Ano, sire.*

Poté, co Kurj odešel, klesla jsem zpět do svého křesla a složila jsem hlavu do dlaní. Potom jsem ji opět zvedla a přemýšlela, jestli je můj byt monitorován. Neodvažovala jsem se odhalit stopy po vřavě, která se mi odehrávala v hlavě.

Chápala jsem, proč si Kurj myslel, že Jaibriolova přítomnost byla trikem; byl to jediný způsob, kterým by mohl Ur Qox získat přímý přístup ke Kurjovi. Stejný osobní zájem by můj bratr neprojevoval, pokud by chytil někoho menšího než hightonského Následníka. Byla to strašná myšlenka, že by Ur Qox poslal svého vlastního syna, aby byl mučen, v naději, že Jaibriol zavraždí Kurje. Přesto, pokud by toho byl kdo schopen, tak to byl kšeftařský Císař.

Ale byla jsem si jistá, že to Qox neudělal. Jaibriol byl pro něj příliš cenný, a nejen pro své rhonské geny. Byla jsem přesvědčená,

že Qox, svým vlastním způsobem, svého syna miloval. Neměla jsem žádná fakta, o která bych tento názor opřela, jen svou intuici. Ale bez ohledu na chatrné důkazy jsem tomu věřila. Ur Qox by svého syna nikdy neposlal na vraždící misi. Jediná osoba, kterou Jaibriol chtěl zabít, byl on sám.

Vstala jsem a obešla pohovku. Přestože stěna za ní vypadala jako neprůhledná, bylo to ve skutečnosti dvojité okno. Jakmile jsem stiskla ovládání na nedalekém stole, polarizace okna se změnila a umožnila mi skrz sklo vidět. Dnes jsem jej rozzářila jen natolik, abych viděla na budovy dole. Vzduchem plachtila vznášedla, jejichž uhlazené tvary byly jedinými křivkami ve městě rohů a hran. Za předměstími se k horizontu rozprostírala poušť.

Kam Kurj Jaibriola dal? Do sklepení pod městem? Do zařízení pohřbeného v poušti? Na nějakou odlehlou základnu kdekoliv na planetě? Neměla jsem tušení. Bude však strážěn vrstvami a vrstvami bezpečnostních opatření. Co udělám? I kdybych ho našla, nemohla jsem ho poslat zpět Uru Qoxovi a Kryxi Qualenovi.

Mohla jsem udělat to, co po mně chtěl Kurj, ale Jaibriolovi to usnadnit. Mohla jsem „objevit“, že hightonský Následník byl nepřítelny nebo měl myšlenky dítěte, že ho jeho otec zavrhl a jeho jedinou volbou byla sebevražda. Pokud by můj bratr uvěřil, že Jaibriol nic použitelného, co by nám předal, nevěděl, a že nebyl schopný porozumět, proč byl týrán, pak by ho Kurj s největší pravděpodobností nechal zemřít. Prospěch z veřejné popravy Následníka Hightonů by převážil nad jakýmkoliv uspokojením, kterého by Kurj dosáhnul tím, že by ho držel naživu, aby ho trestal.

Až na to, že jsem nechtěla, aby Jaibriol zemřel. Chtěla jsem, aby žil. Svobodný. Se mnou.

Přitiskla jsem si ruce na sklo. Jediný způsob, jakým bychom s Jaibriolem mohli žít spolu, byl v exilu. Jak jsem se nad tím mohla být jen zamýšlet? Byla pravda, co řekl Tager, že jsem nikdy nepožadovala zodpovědnost za své dědictví. Titul Imperátora jsem však chtěla tak moc, že jsem to mohla zkusit. Obracet se zády k takovému množství moci... nu, Rex měl pravdu, nebyla jsem svatá. Kdo přičetný by nechal ležet šanci, aby velel říši?

Jaibriol, ten ano.

Možná byl lepším člověkem než já. Nebo rozumnějším. Nebo slabším. Nevěděla jsem. Z nějakého důvodu měl Tager dojem, že jsem byla něco víc, než co jsem viděla, když jsem se na sebe podívala. Více než zahořklý válečník se srdcem obrněným takovou vrstvou ledu, který neměl, co by komu dal. Choval se ke mně, jako bych měla hodnotu nejen svého dědictví. Dokonce mne nechal uvěřit, že měl možná, jen možná, pravdu.

Stále jsem však slyšela hlas své matky, měkký a zraněný, když mluvila o Kurjovi: *Měnil se. Kousek po kousku, den za dnem, rok za rokem, desetiletí, za desetiletím. Až jsem ho nakonec ztratila.* Jak dlouho ještě, než ztratí i mne?

Ne. Ne. Nemusela jsem skončit takhle. Mohla jsem nechat přivést sem Tagera, na Dieshu... ne, to byl Kurjův styl. Já bych Tagera pozvala. Pokud by nechtěl opustit Forshires, šla bych ke cvokaři tady. Doufala jsem však, že by Tager přijel. Teď jsem ho znala a věřila mu tak, jak bych nikdy jinému cvokaři nevěřila.

A pak tady byl Rex. S dostatkem času, s dostatkem snahy bychom možná mohli navázat ty nitky, které jsme po Delosu nechali volně vlát. S Rexem po boku a s Tagerem udržujícím mne duševně zdravou by to možná, jen možná, bylo všechno v pořádku.

To, co vytvořili mí rodiče, rhonskou komunitu – to bylo velké štěstí, sen, který není možné zopakovat. S Jaibriolem jsme si to nikdy nemohli vzájemně dát. Nemohla jsem s ním odjet do exilu.

Ale i tak. Pořád jsem ho mohla osvobodit. Přesto tady byl pořád problém, kam by šel. Spojence o azyl požádat nemohl. Nikdo by nepřijal Následníka Hightonů. Nikdo by neuvěřil, že byl stejnou obětí Aristů, jako my ostatní.

Pokud.

Pokud bych se za něho nezaručila. Pokud se deloské úřady nezhroutí ze šoku, mělo by to fungovat. Nejprve jsem však musela Jaibriola na Delos dostat, v tajnosti, bez toho, abych se do toho zapletla.

Vyhrnula jsem si rukávy. Musela jsem udělat hodně práce.

Kapitola 14

Mysl Síť

Stála uprostřed kazetonového náměstí, budova, které jsme říkali prostě Centrála. Byla klamavě prostá, jen dvoupodlažní stavba s bílými kazetonovými zdmi. Tlumené lampy osvětlovaly prostor dokonce i tak pozdě v noci, jejich světlo se odráželo od povrchu náměstí a od budovy.

Jediným vstupem byly nevýrazné dveře. Jakmile jsem do jejich zámku vtiskla palec, skaner si přečetl mé otisky a dveře se otevřely, čímž odhalily krychli, která vypadala jako vzduchový uzávěr. Ale namísto vzduchu ukrýval tenhle uzávěr tajemství.

Hned jakmile jsem vstoupila dovnitř, vnější dveře se zavřely. Stěny svítily jen natolik, aby mi umožnily spatřit psifon odpočívající ve vidlici na zdi vedle vnitřních dveří. Zapojila jsem si vidlici do zápěstí a čekala jsem, zatímco počítačový uzel, který v ní byl zabudovaný, mi prozkoumával mozek.

Vnitřní dveře se klouzavě otevřely.

Přede mnou se rozpínala chodba se skleněnými stěnami. Na každé straně byly čtyři kanceláře, v každé z nich seděl jeden člověk. Telopové. Na sobě měli kompletní psifonové exoskeletony, konstrukce ještě extenzivnější, než byly ty na našich plavidlech Jag. Tyto pokrývaly své nositele od pasu po bradu, psifony zapojeny na zápěstích, v páteři a na krku. Někteří z telopů měli také helmy, které jim zakrývaly oči nebo celé hlavy.

Telopové se nepotřebovali hýbat. Jen myslet. Někteří z nich seděli zcela bez hnutí, jeden muž napravo však kolébal hlavou dopředu a dozadu, oči zavřené. Dále v chodbě se žena v exoskeletonu nakláněla dozadu a sledovala hejno hologramů, které jí rotovaly ve vzduchu nad hlavou.

Bezpečnostní menu, pomyslela jsem si. Personál, Bezpečnostní telopové, Centrála, aktuální.

V mysli se mi zformovala tvář ženy s šedými vlasy a štíhlými rysy. Pod její podobiznou se objevily statistiky: jméno, věk, bezpečnostní protokoly a další příslušná data z její složky na IVV.

Simultánní zobrazení, pomyslela jsem si.

Obraz ženy se scvrkl, až pokrýval jen osminu mého myšlenkového přehledu. Objevilo se dalších sedm obrázků, všechno to byli telopové, kteří monitorovali bezpečnost Centrály. Šla jsem dál chodbou a při tom mi páteřní uzel přiřazoval obrázky k mužům a ženám v kancelářích a dával mi údaje o každém z nich. Uložila jsem tato data v paměťovém souboru. Přestože jsem se učila vyrovnat se s „dvojitou expozicí“, vytvářenou, když má mysl produkovala obrázky ve stejnou dobu, kdy mé oči pozorovaly okolí, vidět telopy v mé mysli, když jsem se na ně dívala přímo, bylo stále dezorientující.

Chodba končila dalším bezpečnostním uzávěrem. Vstoupila jsem do něj stejně jako předtím. Tentokrát, jakmile jsem se připojila k psifonu uvnitř krychle, mi do mysli vstoupila kovová myšlenka.

Jméno?

Sauscony Valdoria, První.

Záměr?

Držela jsem svou mysl stejně hladkou, jako je hladina jezera při bezvětří. *Překódování T12.*

Vnitřní dveře se klouzavě otevřely.

Vešla jsem do kruhové haly s bílými stěnami a modrým kobercem. Modrá křesla stála u zdí jako vymodelované fazolové pytle. Uprostřed místnosti se ke stropu spirálovitě stáčely bílé kovové schody.

Když jsem k nim šla, tlumil koberec mé kroky. I když jsem šla po schodech nahoru, pořád dokola, zněl klapot mých podpatků zmírněně. Na vrcholku jsem se ocitla před holou zdí a pouze psifon ve vidlici narušoval onu hladkou plochu. Vytáhla jsem jej a napojila do zdířky.

Do mysli mi vstoupil nový hlas, chladný a neosobní. **Nemám žádný záznam vašeho pověření k práci na počítačovém uzlu T12.**

Anulovat a otevřít. Stála jsem uvolněně a používala jsem rutiny naprogramované v mé biomechanické síti tak, aby mi chránila svaly před napětím. V hale pode mnou, ty bílé zdi, ty schody – věděla

jsem, co tyto holé povrchy ukrývají. Monitory ověřovaly všechno od mé dechové frekvence až po mozkové vlny. Jakákoliv sporná reakce by rozezněla alarm.

Alarm mohl zaznít, i kdybych monitory nevyplašila. Tyto dveře se otevíraly jen uživatelům z přístupového seznamu, který vyplňoval Kurj. Někdy jsem na seznamu byla, někdy ne. Můj páteří uzel vypočítal 76% pravděpodobnost, že právě teď jsem na něm byla. Pro případ, že bych sem potřebovala zajít během Jaibriolových výsledků. Ale jistá jsem si být nemohla.

Takže jsem čekala.

Stěna se otevřela jako vysokorychlostní závěrka fotoaparátu a odhalila více než metr dlouhý tunel. Sklopila jsem hlavu, abych mohla vejít, pak jsem se narovнала a prošla jím na konec. Vystoupila jsem v další místnosti s bílými zdmi a modrým kobercem. Za mnou se dveře opět s bouchnutím zavřely a zanechaly po sobě hladký povrch.

V této místnosti nebyl žádný nábytek. Nic až na počítače. Všechny stály na svých vyhrazených místech na modrém koberci, některé izolované, některé propojené hardwarem. Akustika tlumila bzučení jejich operací stejně, jako hala tlumila mé kroky.

Počítačová síť, určená Imperiálnímu vesmírnému velitelství byla rozvedena po vojenských místech v celém Impériu se zabudovanými četnými a mnohonásobnými rezervními zdroji, které ji dělaly tak nezranitelnou, jak jen to bylo možné. Tady bylo deset počítačů. EM16 byl válec vyrobený z černého na palec tlustého skloplexu stojící téměř ve středu místnosti. Byl dva metry vysoký a metr široký. Uvnitř zářila tlumená světla, některá blikala, jiná zářila. Na jedné straně válce byl otvor, půl metru široká „brána“. Vstoupila jsem do ní a vešla do dutiny s kupolovitou střešou a s lavicí probíhající podél vnitřního povrchu. Sundala jsem si boty, pak jsem si stáhla kombinézu a spodní prádlo a nechala svou nahou kůži napospas studenému vzduchu. Jakmile jsem přešla ke stojanu uprostřed válce, vyrostla kolem mne trubice, která stoupala a stoupala, až se zaklapla do klenby nad mou hlavou. Stříbřité stěny trubice byly průhledné jen natolik, že jsem své oblečení na lavičce

viděla jen jako tmavou hromádku. Boty jsem nemohla rozeznat vůbec.

Z podlahy vyvstal kovový rám, který bzučel, když mi kolem kotníků omotával pásy a zacvakával mi do nich psifony. Když se rám dostal k mému tělu, uzamkl se mi řemen kolem pasu a jeho psifon se zařizl do zdiřky ve spodní části mé páteře. Kolem zápěstí mi obtočil náramky, zaváděje jejich psifony. Rám povyrostl výše a kolem krku mi připevnil límec, čímž zapojil psifon do základny mozkového kmene.

Snažila jsem se ignorovat jasnou mentální představu toho, že jsem zde polapena, držena imobilní a nahá uvnitř roury velikosti rakve. Svůj strach jsem musela skrýt. Každý s platným oprávněním pro napojení se do EM16 neměl žádný důvod, aby se cítil ohrožen klecí, která byla sestrojena na to, aby uvěznila narušitele. Jediným důvodem, proč by mne EM16 odmítl propustit, až skončím, by bylo, že bych mu dala záminku k tomu, aby byl podezřivavý.

Místnost se mi ztrácela z povědomí. Zaslepeně jsem do EM16 prosakovala, klouzala po imaginárních kopcích a údolích psiberprostoru jako duch, unášený virtuální krajinou.

Systém povolen, pomyslel si EM16.

Oddychla jsem si. Fungovalo to. Můj risk s příchodem sem, se vyplatil. Na Síti existovaly jen dva způsoby, jak dosáhnou povolení systému. Jedním bylo být členem Triády. Tím druhým bylo vstoupit přes Centrálu.

Mysl jsem si ovinula bezpečnostním příkrovem a na Síti udržovala mentální ticho, což bylo podobné, jako bych nehybně stála. Dnes jsem to viděla jako mřížku průhledných vláken blikajících duhovými jiskrami v barvách, které procházely viditelným spektrem od červené do fialové. Psiware se napínal přes mřížoví jako filmový pás, který zajiskří pokaždé, když do něj vstoupí uživatel. Pro mnoho uživatelů bylo toto jiskření příliš nejasné, než aby jej zaregistrovali. Pro Kurje taky. Já jsem jej však viděla jasně.

Dnes jsem necítila ten ohromný příval síly, kterou Kurj do Sítě nageneroval. Přesto, byl tady přede mnou; jeho činnost zde zanechala silné stopy. Teď už ale spal, sám se svým bezpečnostním systémem a bodyguardy, ve věži ve městě. Makovo tvrzení, že bydlí v paláci,

muselo být mylné; dokud Kurj neskončí s Jaibriolem, bude se zdržovat tak blízko střediska svých operací, jak jen to bude možné.

Ne, nebezpečím nebyl Kurj. Síť prostupovala mnohem silnější stopa, ta, která byla přítomna vždy, i v časech jako teď, kdy její původce v systému nebyl. Moje teta – nejstarší člen Triády – byla mnohem nebezpečnější než Kurj. Kurj byl obrovským trajlerem dunícím psiberprostorem, používajícím Skol-Net k zachycení toho, co chtěl. Můj otec byl oceánem, který jej nesl a kolébal na svých vlnách. Ale byla to má teta, kdo utkal Síť jako daleko sahající pavučinu síly, kterou byla dnes. Jemností svých operací dosahovala toho, čeho on svým nátlakem. Kdybych nevěděla, kde hledat, nikdy bych si neuvědomila, že tady vůbec byla.

Všude měla bezpečnostní monitory. Její pozornosti neuniklo téměř nic. V okamžiku, kdy mne EM16 zaregistroval, jeden z tetiných pozorovatelů tu informaci zachytil a uložil v tajné schránce. Ve skutečnosti jsem viděla, kdy se to stalo; slova **Systém povolen** zazářila v rastru, zachycená jako mūra na mucholapce, a potom zmizela.

Soustředila jsem se na mřížku, která zachytila data o mém vstupu. Zvětšila se a pohybovala se, aby mi zaplnila výhled, zatímco síť kolem mne plula jako tunel perlově růžových vláken. Jakmile jsem se na mřížce „zastavila“, spatřila jsem polapená data, jak jsou ukládána v buňce uvnitř, pod stříbrnou blánou vlákna, uvězněná v této oblasti paměti. Vklouzla jsem do buňky, opatrně, abych nevyrušila žádný z mlhavých psiwarů, které se lenivě vznášely kolem mne jako mořské řasy pod vodou. Pak jsem paměť zcela vymazala. Má cesta zpátky ven byla tak hladká, že můj postup nebyl označen žádným třpytem.

Jako další jsem vymazala všechny záznamy o mém vstupu do Centrály. Pak jsem si vyvolala svou složku s telopy a použila ji, abych je našla v Síti. Manipulací s rastrem jsem vytvořila falešné vzpomínky, aby zapomněli, co viděli. Bylo těžší vymazat paměť telopů než běžných počítačů, měla jsem však dost zkušeností, abych to nastavila tak, že pokud nebudou hledat specifické porušení, tak jej nenajdou. Pokud by má teta nastavila EM16 tak, aby vyhledával mé akce, pak bych se pravděpodobně neukryla. Neměla však žádný

důvod předpokládat, že bych udělala něco tak nelogického, jako bylo schovávání se v EM16 s úmyslem narušit bezpečnost kolem Jaibriola Qoxe.

Sauscony?

Ztuhla jsem. Můj otec? Co tady dělal? Barva Sítě se rozehrála a já jsem měla divný pocit, že se ty pramínky *smály*. Nic na rastru se doopravdy nepohnulo, ale ten pocit zůstal.

Můj otec byl posledním člověkem, kterého jsem čekala. Teď byl doma na Lyshriolu, svém rodném světě. On a má matka navštěvovali množství vnoučat a stále mi připomínali, že já ještě pořád nepříspěla. Nikdy mne nenapadlo, že se odtamtud napojí na Síť. Jediný způsob, jak to mohl udělat, byl, že by použil místnost s konzolou, ten opravdu neslučitelný přídavek k jeho domovině, který nechala postavit má matka. Byl v pokoji s kamennými zdmi na vrcholku severní věže. Místnost, které bylo možné dosáhnout pouze po ostře řezaných točitých schodech, byla před tím, než přišla moje matka, používána jako skladiště rozbitých farmářských nástrojů.

Můj otec ty konzoly nenáviděl. Přestože jej psiberprostor jako takový fascinoval, chtěl mít s přístroji, které mu k němu umožňovaly přístup, co nejméně společného. Používal je, jen když musel, což určitě nezahrnovalo navštěvování vnoučat.

Přesto byl rozhodně tady. Nezaregistrovala jsem ho dříve, protože vyplňoval psiberprostor a obklopoval každý pramen, blánu a záblesk. Pokud bych ho tak dobře neznala, myslela bych si, že je tady, na Dieshe, napojený přímo přes jeden z centrálních uzlů, které Triáda používala k napájení Sítě.

Ukryla jsem se před ním tím, že jsem přetáhla bezpečnostní rutiny přes svou přítomnost jako černou pláštěnku. Hledal mne, rastr se vlnil jeho pokusy jako síť, která se ve vzdouvajícím se oceánu kolébá nahoru a dolů. Postupně se jistota toho, že mne cítil, měnila v pochyby a pak v rozčarování z toho, že se mohl dopustit takového omylu. Nakonec svou pozornost odvrátil jinam.

Šla jsem dál, nyní už opatrně, abych se mu vyhnula, zatímco jsem vyhledávala data, pro která jsem přišla. Ale ta se neobjevovala. Nenašla jsem žádnou cestu, žádné vedení, žádný náznak, který by vedl k informacím o našem zajetí Jaibriola.

To, co jsem nakonec objevila, byla spíše nedůslednost. Byla to jedna ze stovek psikon, které byly sdružené v sekci rastru určené pro naše obchodní smlouvy se Spojenci. Každá psikona reprezentovala jeden svět. Neškodně vsazený mezi ostatními byl barevný obrázek pozemského ostrova, místa jménem Delos.

Nuže, tohle bylo přijatelné. Tento symbol jsme používali, abychom jím zastoupili spojeneckou planetu Delos, která byla pojmenována po ostrovu na Zemi. Až na to, že s planetou Delos jsme neměli obchodní smlouvu. Byla jsem jedním z mála lidí, kteří věděli, že Kurj zrušil společné ujednání, protože se mu nelíbila jejich politika poskytování azylu imperiálním občanům. Své jednání držel v tajnosti, aby se vyhnul zažehnutí sporů, které by lidé vyvolali, kdyby zjistili, že jednal tak, aby občanům zabránil vyhledávat útočiště.

Soustředila jsem se na psikonu Delu a ta se rozrostla tak, že jsem mohla vidět každý detail ostrova, od šedých a hnědých skalisek, která vyčnívala podél pobřeží, až po tyrkysové egejské vody, narážející na jeho pláže.

Otevřít, pomyslela jsem si.

Ostrov se uprostřed rozlomil a otevřel se jako křídla vrat. Nos mi polechtala vůně soli a mořských řas a na pozadí mručel zvuk vodolamů. Zobrazená psikona mi ukázala, které funkce mohu použít při práci s deloským záznamem.

Obrátila jsem svou pozornost na malý svitek převázaný červenou stuhou. *Načti soubory. Pouze psané záznamy.* Bylo by jednodušší prohlédnout si je za použití interaktivní simulace jejich obsahu. Ale čím více bych po uzlu vyžadovala, tím spíše bych na sebe připoutala pozornost. Čtení souborů v EM16 bylo, jako použít meče ve válce, když byly k dispozici bojové křižníky. Ale meče byly mnohem méně nápadné než křižníky, když jste se pokoušeli skrývat.

Stuha ze svitku odskočila a pergamen se rozvinul s chrastěním starého papíru. Zaplnil mi výhled seznamem dostupných souborů. Bylo to psáno rukopisem mé tety, ve fontech s pěkně vytvořeným písmem, které bylo právě tak kudrlinkovaté, aby potěšilo oči. Pak se fonty změnily v jantarový text, kterému jsem já dávala přednost.

Sakra. EM16 mohl stejně dobře zapnout spíkr, aby vykřičel mou přítomnost dalšímu člověku, který soubor otevře. *Zpět změna písma*, pomyslela jsem si.

Seznam se vytvořil opět ve fontech mé tety.

Psikona, pomyslela jsem si.

Zobrazení zablikalo a zanechalo mne v rastru. Psikona ostrova čekala ve spodním rohu mého přehledu, blikala na ní zelená tečka, která indikovala, že psikona byla pořád aktivní.

Stáhla jsem se ze Sítě. Nádherné světelné svazky proudily kolem mne, vrstva za vrstvou, jiskřící, zářící, měnící odstín, barvu i strukturu. Dokonce i vůně se měnily: kovová, ostrá, sladká, trpká.

Konečně jsem se dostala ke vnější vrstvě, jak jsem chtěla. Čekal tam chumel matricových psikon, z nichž každá zastupovala specifickou funkci programů, které běžely pod systémovým prostředím rastru. Soustředila jsem se na lékaře držícího operační laser...

Mysl mi zčernala: žádné obrazce, slova, zvuky, vůně, chutě, struktury. **Specifikujte umístění paměti**, pomyslel si EM16.

Psikona ,Delos‘, poslední změna fontů.

Objevil se řetězec čísel a písmen, bílých na černém pozadí. **Specifikujte změnu.**

Změň třetí ,A‘ nulou.

,A‘ se změnilo v číslici 0, čímž se vymazaly všechny záznamy o skutečnosti, že EM16 změnil fonty, když jsem soubor ,Delos‘ otevřela.

Změny hotovy. Vymaž Záznam. Povel ,Vymaž‘ jsem doprovodila heslem, které k provedení EM16 vyžadoval.

Síť se znovu objevila. V okamžiku, kdy mě do ní navracel, vymazal EM16 všechny záznamy o tom, že jsem zfalšovala jeho paměť. Moje teta nainstalovala možnost ,Vymazat Záznam‘ jako bezpečnostní opatření, takže mohla s EM16 operovat a nezanechala žádné stopy. Věděla jsem o tom, protože mi to umožnila použít, když jsem loni přeprogramovávala bezpečnostní systém EM16.

Znovu jsem se vrátila dolů k obchodním psikonám. Když jsem otevřela tu deloskou, slyšela jsem vlny narážející na neviditelné pobřeží. Jakmile se svitek opět rozvinul, zafoukal mi do tváří studený

vítr. Byla jsem „potichu“ a jenom si četla soubory sepsané na svitku. Sít' však věděla, že tam jsem; seznam se odvíjel přesně v tom správném intervalu tak, abych viděla na nová data, jakmile jsem byla připravená.

Soubory vypadaly přesně na to, k čemu byly určeny, jako záznamy obchodních jednání s Dělem. Otevřela jsem *S. Ministr-S* a našla jsem VR-gram od spojeneckého ministra obchodu, který se snažil přesvědčit našeho ministra, aby znovu obnovil jednání. Zavřela jsem ten soubor a pokračovala seznamem dále. Co bych měla hledat? Otvírání každého ze souborů by zabralo příliš mnoho času. Kurj spával sotva pár hodin a v době, kdy se probudí, už jsem musela být z EM16 pryč.

Pozornost upoutal jeden soubor. *Artemis*. Jméno, které pochází ze spojenecké mytologie. Artemis byla bohyně, která se spolu se svým bratrem Apollem narodila na ostrově Delos. Bylo naprosto přirozené tohle jméno zde najít; toto byly, koneckonců, soubory o planetě Delos.

Pro Kurje však měla Artemis speciální význam, o kterém jsem věděla jen já. Pozemská mytologie jej vždy fascinovala, zejména řecké pověsti: *Illias a Odyssea. Herkules, Médea, Agamemnon. Oidipus*. V průběhu jedné návštěvy u mé matky, to jsem byla ještě dítě, mne viděl jezdit v lesích kolem otcova domu, čtrnáctiletou dívku trénující s lukem a šípem. Později mi řekl, že na ten obraz nikdy nezapomněl, na divokou, bosou dívku střílející na stromy. Tenkrát mne nazval Artemidou, po bohyni lovu.

Otevři Artemis, pomyslela jsem si.

Svitek zmizel a byl nahrazen holotextem o mém zatčení na Delu. Pche. Tohle byla poslední věc, kterou jsem si chtěla prohlížet. *Zavři*, řekla jsem.

Zavřeno, odpověděl EM16.

Pokračovala jsem v prohledávání souborů. Nic ale nevypadalo, že by se vymykalo. Nakonec jsem si pomyslela: *Zavři Delos*.

Zavře –

Ne! Počkej. Co dělal záznam mého zatčení mezi záznamy o našich obchodních vyjednáváních? Ano, jistě, pokud by některý vysoce postavený imperiální důstojník narušil vztahy s deloskou

vládou, mohlo by to zhatit veškerá jednání, která jsme s nimi vedli. Ale chování – či nevychovanost – vojenských důstojníků byla Kurjova záležitost. A ten byl ve svém uspořádávání souborů vytrvale přesný. Záznam o mém zatčení by dal na stejné místo, kam dával i ostatní záznamy o zatčeních vysokých důstojníků, kteří by mohli zničit jednání se Spojenci.

Tuhle kopii musela udělat moje teta. Chápala jsem, proč by tady chtěla mít poznámku o celém incidentu. Ale celý záznam? Čehokoliv?

Otevři Artemis, pomyslela jsem si.

Holotext se aktivoval a vytvořil deloskou policejní stanici v mé mysli tak jasně, že jsem se cítila, jako bych tam byla. Zase.

Procházela jsem celý ten pokořující soubor. Byl tam každičký detail, dokonce i to, že Zabo, můj palubní počítač, přerušil satelitní přenos o mém zatčení, když jej deloská policie posílala na Imperiální vesmírné velitelství. Ale to bylo vše. Ten soubor byl přesně tím, čím být měl; záznamem o mém neplánovaném setkání se spojeneckou policií na Delu.

Přesto mi něco pořád nesedělo. Maličkost... Taas? Ano, teď jsem si vzpomněla. Když mi Zabo vypořil ten satelitní přenos z mého myšlenkového přehledu, data se přelila do počítače v Taasově lodi. Co se vlastně přihodilo? Taas se pokusil toho přenosu zbavit, ale... co? Použil špatné povely. To bylo ono. Zkusil každý povel, na který si jen vzpomněl, aby se toho přelévání zbavil, ale žádný z nich nefungoval.

Zkontrolovala jsem svůj páteří uzel. Stále měl seznam povelů, které mi dal Taas: *Stop*, *Zrušit*, *Přerušit*, *Ukončit*, *Exit*, *Sbohem*, *Systém*, *Odříznout*, *Přepsat*, *Vyrušit*, *Odpojit a Zaklít*. A já jsem mu řekla – co? Aby použil povel ‚Vymazat‘. Ano, teď jsem si vzpomínala. ‚Vymazat‘ nakonec splnil účel.

Zamračila jsem se. Tento soubor by měl obsahovat záznam o přelévání. Ten tady ale nebyl. Znovu jsem si jej celý prošla, detailně, se stejným výsledkem. O přelítí neexistovala žádná zmínka. Přišla jsem hledat informace a na místo toho jsem zjistila, že tady chybějí.

Data se nemohla vypařit nešťastnou náhodou. Zaznamenaly to všechny čtyři bojové letouny v mé jednotce a pro mne bylo těžké

uvěřit, že identické opomenutí se objeví ve všech čtyřech záznamech. Stejně tak jsem si však nedovedla představit Kurje, jak je vymazává. Při jeho pohledu na svět by takové vynechání bylo nedbalostí, které se vyhýbal téměř s obsesí.

Musela to být teta. Proč by však vymazávala tak bezvýznamné informace? Na to, aby to udělala omylem, byla příliš bystrá. Byla prostě zatraceně chytrou částčkou sítě. Při pokusech o sledování jejích mentálních procesů jsem se vždycky cítila, jako bych měla mozek slimáka.

Zavřela jsem soubor Artemis a procházela jsem dalšími deloskými záznamy, hledajíc cokoliv, co by mělo spojitost s Taasem. Neobjevilo se nic ani okrajově slibného. Utíkal mi čas a nevěděla jsem víc, než když jsem začala. Taas. Artemis. Delos. Satelit. Přelití. Co jsem hledala?

Psikonu. Poté, co Taas použil povel ‚Vymazat‘, aby se přelévání zbavil, poslal mi obrázek své psikony pro ‚Vymazat‘, spoře oděnou ženu s velkým poprsím, jejíž útržky oblečení zmizely, jakmile je pomalovala. *Zmizela*, kdykoliv se *objevila*. Samozřejmě! To bylo ono. Jak lépe ukrýt data, než je udělat samomizející, takže je jejich vyvolávání vymaže. To bylo přesně to řešení, které by napadlo mou tetu.

Ted' jsem věděla, kam ukryla Jaibriolovy soubory. V EM16 nebyly. Nechala tady Kurjovi ukazatel jakožto bezpečnostní opatření pro případ, že by ty soubory hledal. Ukazatel to byl účinný; jen někdo, kdo věděl, že tato fakta chyběla, by věděl, že existoval ukazatel. Avšak informace, které jsem chtěla, byly v klíči ke kyberzámku v jejím mozku.

Kdokoliv si mohl nechat do mozku dát kyberzámek. Na to jste nemuseli být psionem. Proto jsme mu říkali „kyber“ a ne „psiber“. Každý člen mé rodiny, který prodělal operaci k implantování biomechanické sítě, dostal také kyberzámek. Na tom Shromáždění trvalo. Proto jsem rozpoznala duhu kolem Jaibriolova sídla na Delu. Zářící plášť barev varoval, že byl kyberzámek aktivní.

Nikdo z nás ho neměl rád. Pole narušovalo funkci mozku a při častém používání mohlo způsobit poškození. Klíč k tomu mému byl na psiberčipu, na kartě s neurálními kopiemi vytvořenými z mých

vlastních mozkových buněk. Pro většinu lidí neměl tento čip význam. Nikdo jej nemohl aktivovat, pokud nebyl psionem. Ale pokud jsem se na něj napojila přes psiberprostor, stala se z něj funkční část mého mozku. Pokud by se na něj chtěl napojit jiný psion, čip by věděl, že to nejsem já, stejně jako bych já zjistila, pokud by začal narušitel přemýšlet v mém vědomí.

Teta navrhla psiberčipy, protože implantování klíčů do našich mozků bylo příliš nebezpečné. Zranění hlavy by mohlo zničit klíč nebo zámek nebo obojí. Jejich rozdělení snižovalo možnost, že by systém začal chybně fungovat, když jsme ho nejvíce potřebovali. Protože bylo také jednodušší klíč ukrást, vyřešilo používání psiberčipu tento problém. Čip rozeznal mozek svého majitele – takže mohl být nastaven, aby sám sebe vymazal, pokud by se do něj pokusila vstoupit cizí mysl.

Jaké by si teta mohla vybrat lepší místo pro ukrytí informací o Jaibriolovi než svůj psiberčip. Pokud by se někdo pokusil data odcizit, čip by sám sebe vymazal. Byl to také důmyslný varovný systém, protože kdyby se její čip vymazal, spustilo by to alarm v jejím páteřním uzlu.

A pokud jsem já neměla k informacím přístup, tak jej neměl ani Kurj. Tak jaký potom mělo smysl zanechat mu ukazatel, který ukazoval na místo, kam se nemohl dostat?

Počkat. Možná, že ta data nebyla na jejím čipu. Možná, že je dala na ten *jeho*. Ale jak? Byl stejně důsledně chráněn jako ten její a vymazal by se, kdyby se do něj pokusila vstoupit.

Skol-Net. Samozřejmě. Posílení triádovým psispojením mohli s Kurjem prostoupit své mysli ještě důkladněji, než jak jsem to s Jaibriolem udělala na Delu. Při propletení jejich myslí v jednu mohla vstoupit do jeho čipu. Pochybovala jsem, že by to bylo naopak; vyžadovalo to příliš mnoho jemnosti. Jenom teta měla potřebné znalosti, jemnost a triádový přístup. Pravděpodobně to zvládla, aniž si toho Kurj všimnul.

Ale to mi stejně nepomohlo. Nemohla jsem se přidat k psispojení Triády. Obrovský příval energie, který se tam generoval, rostl exponenciálně s každým rhonským psionem v něm. Dvě mysli neznamenal žádné nebezpečí. Tři fungovaly, jen když si nebyly

příliš podobné. Přidejte čtvrtou a Skol-Net se zahltí v jednom obrovském, hvězdy obepínajícím zkratu.

Chápala jsem, proč se Kurj obával mne a Althora. Kdyby se jeden z nás kdy pokusil jít v jeho stopách a probíjel by si cestu do spojení Triády bez varování nebo přípravy, zabil by nejen jeho, ale také všechny ostatní v ní.

Takže co teď?

Napadla mne zmatená myšlenka. Co můj čip? Kurj k němu měl přístup. Prohlašoval, že je to kvůli mé ochraně, já jsem však věděla svoje. Chtěl mít kontrolu nad mým kyberzámkem. Bylo to další z jeho bezpečnostních opatření, která měla minimalizovat možnost, že by se jeden z jeho dědiců obrátil proti němu. Takže můj psiberčip obsahoval také neurální kopie vypěstované z jeho mozkových buněk, aby zajistily, že se mé klíče nevymažou, když do nich vstoupí.

Co když se propojím s jedním ze svých čipů a sloučím ho s kouskem jeho mozku? Bude toto prostoupení dostatečné na to, aby obalamutilo jeden z jeho čipů natolik, že by si myslel, že jsem on? Nebála jsem se, že by na mé vměšování přišel, pokud by ovšem nevyžadoval přístup k čipu ve stejnou chvíli. A když spal, tak k tomu neměl důvod.

Ale nebezpečí toho, že budu odhalena, nebylo to, co by mne na té myšlence nejvíce znepokojovalo. Co když se nebudu schopna odpojit z jeho mysli až skončím svou práci? Vyhlídka na to, být uvězněna v Kurjově pevně ovládaném paradigmatu existence, mi naháněla pekelnou hrůzu.

Musela jsem se odtud dostat a promyslet si to.

Zavřela jsem deloské soubory a smazala všechny záznamy o tom, že jsem byla v EM16. Poté, co jsem nastavila monitory Centrály tak, že nezaznamenají můj odchod z budovy, jsem opustila Síť. Pak jsem stála ve tmě a čekala, až mne psifonová klec propustí.

Čekala jsem.

Čekala.

Po spáncích mi stékal pot. Ne, nemůžu ukázat strach. To, více než všechno, co jsem udělala na Síti, by mne prozradilo.

Psifonové límce se odpojovaly z mého těla. Trubice, která mne obklopovala, sjela zpátky do země a umožnila chladnému vzduchu ovívat mé nahé tělo.

Nadechla jsem se. Pak jsem se oblékla a odešla.

~ ~ ~

Na ruce mi ležel psiberčip, jednoduchý čtverec velký jako dlaň. Usedla jsem před konzolu v ložnici a hleděla jsem na něj. Vzít ho ze sejfu a donést sem bylo snadné. To však bylo nejdál, kam jsem se mohla přinutit jít.

Živá. Tahle karta byla živá. Nanomedy dávaly pozor na neurální kopie na ní, aby byly připraveny na napojení do mého mozku. Měla jsem deset čipů, dva v domě svého otce, tři na Forshires, čtyři na Velitelství a jeden tady, na své základně.

Konzola čekala. Všechno, co jsem musela udělat, bylo vložit kartu. Můj páteří uzel vypočítal 94% pravděpodobnost, že mohu propojit svou mysl s kouskem Kurjova mozku – s kouskem, který, a to byla ironie, tam chtěl mít pro svou vlastní ochranu. Zdali mi to umožní vstoupit do jeho čipu, to byla jiná otázka. To však zjistím, až to zkusím.

Jestli. Jestli přinutím sebe samu to udělat. Zírala jsem na kartu ve své ruce. Uplynula minuta. Tři. Pět. Těch několik drahocenných hodin, které jsem měla pro práci, dokud Kurj spal, utíkalo.

Deset minut.

Patnáct.

Zhluboka jsem se nadechla. Pak jsem zasunula kartu do štěrbin v konzole a přihlásila se na své osobní konto, na to, které jsem používala spíše pro soukromé než vojenské účely. Nejprve jsem se dostala k vnějšímu obalu Sítě, k elektronické síti pro každého. Odtud jsem vstoupila do psiberprostoru.

Má mysl se rozrostla do čtyř uzlů, které na Dieshe sloužily civilní větvi psibernetu. Pracovaly dohromady jako jeden stroj, prohazovaly se mezi sebou tam a zpět v závislosti na tom, který byl právě v okamžiku, kdy uživatel zadal příkaz, volný.

Dnes jsem začala s Altem. Subrastr byl zbarven tlumeně, nejasně zlatě. Po mém otci tady nebylo ani stopy. Celá Sít' se změnila, když z

ní vystoupil, stala se méně pulsující. A nezachytila jsem ani křehké jiskření tetiny přítomnosti nebo nesmírný výboj Kurjovy energie. Právě teď byl Alt prostě Altem, jedním ze čtyř jednoduchých hlasů zpívajících pospolu bez sólistů Triády, kteří by oživovali melodii.

Zdravím, Soz, řekl Alt.

Zdravím. Spoj mne s mým psiberčipem.

Čip aktivován.

Nic jsem necítila. Taky nebyl důvod, vzhledem k tomu, že to byla část mého mozku. *Zaměř neurální kopie Lorda Skolil.*

Odpověděl Soprán. **Zaměřeno.**

Srovnej mou mozkovou aktivitu s jeho.

Pokus o srovnání, odpověděl Soprán.

Čekala jsem a sledovala, jak Sít' bliká. Bylo to krásné, strašidelná krása, která se nikdy neobjevila dvakrát stejným způsobem. Nekonečná zlatá síťovina visela v zářící atmosféře, spíše tekuté než plynné, bledě zlaté a jiskřící. Vlnila se kolem mne, měkká a citlivá. Zvuky civilních uzlů byly jemnější než ty v Centrále, byly to sladké melodie vlnící se jako vzdouvající se oceán. Voněly jako sladká kukuřice a koření.

Sopráne? Pomyslela jsem si. Děje se něco?

Odpověděl Tenor. **Tvůj mozek vzdoruje.**

To nebylo žádné překvapení. Přesto, že jsem nikdy s Kurjem nesplývala, dělila jsem se s ním o dost myšlenek na to, abych věděla, že naše mentální procesy byly zásadně rozdílné.

Zkoušej to dál, pomyslela jsem si.

Pokračovala jsem v čekání. Rastr ukazoval dobře seřazený vzorec čtverců, na kterých však bylo vidět příliš mnoho defektů. Zнала jsem ty trhliny. Pocházely ze špatně zavedených spojení a nedbalých uživatelů. V kvalitě prostředí se objevovaly také fluktuace, barva a světlo soustředěné v asymetrických skvrnách. Civilisté byli neschopní. Naše organizace vojenských rastrů byla mnohem lépe uspořádána.

Tenorovi to trvalo příliš dlouho a spotřebovával drahocenný čas. *Jaký je stav srovnávací procedury?*

Srovnávání dokončeno, odpověděl Bas.

Dokončeno? *Kolikaprocentní rozdíl existuje mezi mozkovou aktivitou mou a Imperátora Skolii, který je popsán svými kopiemi na mém čipu?*

1,6 procenta, odpověděl Bas.

Nic jsem necítila. Ale skutečnost, že jsem nevnímala žádný rozdíl, nebyl důkaz o jeho absenci. Přesto, 1,6% rozdílu nebylo zanedbatelných. Stále bylo pravděpodobné, že se čip vymaže, když se do něj pokusím zapojit a zanechá tím nevyvratitelný důkaz o tom, že jsem bezpečnostní procedury narušovala.

Potřebovala jsem si znovu promyslet rizika při porušení Kurjovy strategie Qoxova vyšetřování. Qox posunul sám sebe až příliš blízko mozku Skol-Netu. Pokud by utekl, mohl by provést přesně to, pro co byl vyšlechtěn, aby udělal.

Dosažením přístupu do Centrály mohl přehltnout psispojení Triády, tím Triádu zavraždit a zmrzačit Skol-Net. Pokud by to zvládl bez toho, aby zabil i sebe, byl by potom v perfektní pozici, aby převzal funkce zavražděné Triády. To by ho dosadilo k ovládání Imperiálního vesmírného velitelství, Dieshy a Skol-Netu.

Base, zastav porovnávání.

Zastaveno, pomyslel si Bas.

Ze Sítě jsem odešla v náležitém formátu tak, že jsem postupovala přes jeho úrovně, dokud jsem nedošla k rozhraní s elektronickým systémem. Poté, co jsem se odhlásila, rozmýšlela jsem si svůj další tah. Pokud bych teď šla za Kurjem a řekla mu, co vím, riskovala bych popravu za velezradu, které jsem se dopustila skrýváním pravdy o Qoxovi. Ale Kurj ty informace potřeboval. Nejlepším postupem by bylo vyslechnout Qoxe, prolomit jeho bariéry a potom informovat Kurje, že hightonský Následník byl Rhon. Tu informaci bych prezentovala, jako bych se to teprve dozvěděla. Takto bych chránila jak sebe, tak Impérium.

Musela bych být opatrná při prolamování Jaibriolových bariér, abych se ujistila, že mu neublížím.

Promnula jsem si oči. Dnes večer mne vyčerpání z práce srazilo dolů jak psychicky, tak duševně. A teď jsem se chystala k tomu, aby se Jaibriolův pokus o sebevraždu stal realitou.

Sebevražda. *Sebevražda*. Jak to, že jsem na to zapomněla? Co se to se mnou dělo, že jsem si myslela, že Jaibriol přijel, aby nás zabil?

Vstala jsem a vyšla z pokoje, abych si pročistila hlavu. Před chvilkou jsem přemýšlela s tím, o čem jsem věřila, že je naprostá jasnost myšlenek. Ještě teď jsem se cítila, jako bych měla v hlavě cizince. Mým záměrem bylo osvobodit Jaibriola, ne prozradit ho Kurjovi. Jak dostanu informace, které jsem k nalezení Jaibriola potřebovala, když mě proces jejich získávání nutí je odmítat?

Vzala jsem kousek papíru a napsala: *To není tvoje mysl. Když budeš poslouchat, budeš toho litovat. Dostaň ta data.*

~ ~ ~

Bludiště chodeb pod komplexem Záznamů IVV se táhlo kilometry. Jeho holé linie a tlumené osvětlení si už před dlouhou dobou vysloužilo jméno Katakomby. Mé psiberčipy byly v trezoru Katakomb hlídány RI s názvem beta skaner, který analyzoval mé vzory sítnice, otisky prstů, vzorec hlasu, výšku, váhu, tělesné pochody, skeletální strukturu a mozkové vlny. Otevřel jen mně a Kurjovi, který tam měl také jeden ze svých čipů. Trezor stál uvnitř většího trezoru hlídaného beta skanerem, uvnitř místnosti hlídané beta skanerem, na konci chodby hlídané beta skanerem. Byla to ta nejlepší ochrana, kterou Impérium nabízelo. Vloupání dovnitř bylo nemožné.

Pokud jste nebyli osobou, jejíž bezpečnost měla být chráněna.

Každý zámek se mi otevřel. Uvnitř nejvnitřnějšího trezoru jsem našla naše čipy v polstrované krabici, která stála na polici. Usedla jsem ke konzole u zdi a vložila jsem kartu do jedné z psiberčipových štěrbin.

Tentokrát mi Bas dal 1,2% srovnání s Kurjovým mozkiem. Zvedla jsem Kurjovu kartu...

...a zastavila se.

Hotovila jsem se ke spáchání činu, který by mohl zničit mou rodinu a Impérium. Byla jsem blázen. Fungovala jsem při mentálním rozpoložení, které narušovalo mou schopnost jasně uvažovat.

Koukla jsem se na papír ve své ruce. *To není tvoje mysl.*

Špatně. Byl to konfliktní stav, který slučováním se s Kurjovým mozkiem udělal z mé mysli jeho. Přesnější definice by byla, že byly upraveny mé mentální procesy dodávající mi vnitřní pohledy, které mi jindy chyběly. Ale má mysl zůstávala mou.

Když budeš poslouchat, budeš toho litovat.

Ne. Jediný zdroj lítosti, který bych v těchto činech mohla nalézt, byly ony činy samy. Byl čas, abych s touto zradou skoncovala.

Dostaň ta data.

Data pro mne nebyla přístupná. Teta informace ochránila se svým osobitým vtípem; i pokud by se k nim někdo přiblížil až takto, nedostal by se dál, protože v průběhu onoho přibližování by začal chápat, proč jich nemůže být dosaženo.

To není tvoje mysl.

Moje mysl byla pod tlakem. To jsem věděla. Tager mi to v našich rozhovorech objasnil.

Ale navštěvovat Tagera byl projev slabosti.

Ne!

Svírala jsem konzolu tak pevně, až mi zbělely kotníky prstů. Papír se mi zmačkal v ruce, jeho okraje mi vyčnívaly ze sevření. Navštěvovat Tagera *nebyla* slabost. Má mysl byla zvukem. Jestliže jsem napsala na papír tato slova, byla zvukem.

Zvedla jsem Kurjovu kartu a umístila ji do štěrbin v konzole. Jeho čip mne odmítal jako lidské tělo odmítající transplantovaný orgán. Napjala jsem se a čekala na ten pocit *vymazání*, který se dostaví, když se karta úplně smaže.

Místo toho jsem pocítila podivné uvolnění. A pak jsem si pamatovala, kde hledat Jaibriola.

~ ~ ~

Stejně jako předtím jsem vstoupila do EM16, abych znovu zamaskovala své operace. Tentokrát jsem šla přímo k bezpečnostnímu podrastru. Překlopila jsem vizuální mód a rastr s bliknutím přestal existovat a nahradila jej pustina. Obklopovaly mne tisíce kilometrů vyprahlé země, rudé a skvrnitě vyčnívajícími kameny, které protínaly krajinu jako kostnaté prsty. Ostré šedé pahýly smetáku se hrabaly ven z písku. Jen daleko na severu, kde

pláně vyrostly v opar temných hor, linie země změkla. Nebe nade mnou bylo jako modrá kamenná deska umytá od mraků.

Tady si nikdo nevybudoval domov. S touto pouští mělo IVV jiné záměry. Prošpikovali jsme ji podzemními instalacemi, včetně Bloku Tři, komplexu, který ležel jen několik metrů po mé pravici, ukrytý pod povrchem.

Minimalizuj na psikonu, pomyslela jsem si.

Poušť ustoupila jako plátěné pozadí odtáhnuté obrovskou rukou, zmenšovala se a zmenšovala, jako by ustupovala do dálky. Skončilo to, až když už to nebyl než malý obrázek uvnitř zářícího čtverce rastru.

Otevřela jsem soubor ve svém páteřním uzlu, ve kterém jsem uchovávala data o Jaibriolovi. Stráže: jeho celu sledovaly tři jednotky, šest strážných v každé. Každá jednotka znala umístění jen jedné další. Přeprogramovala jsem EM16 tak, že při další výměně o sobě věděly jednotky jedna a tři a jednotka dvě věděla jen o sobě. Pak jsem odvelela jednotku dvě do nové oblasti, takže její původní umístění vypadalo, jako by tam byla další jednotka. Tam, kde měla být jednotka dvě, zela v bezpečnostní kleci kolem Jaibriola díra.

Přeprogramovala jsem varovný a obranný systém Bloku Tři tak, aby ignoroval určitý vstup v určitém čase. Zdravotnické monitory sledující Jaibriolovu celu jsem resetovala tak, že v určenou dobu začnou monitorovat strážného v bufetu mimo Blok Tři. Hlídací monitory jsem nastavila tak, aby se přepnuly do holografické temné komory v okamžiku, kdy se ty zdravotnické přepnou do bufetu. Změnila jsem pracovní směny proto, abych vyklidila lidi z daných oblastí, od daných počítačů a přemístila jsem omračovací myšky tak, aby se vyhnuly daným chodbám. Pak jsem nastavila program, který, několik minut poté, co mé změny budou v činnosti, anulují každou z nich, přenastaví každý systém do původního stavu, vymaže záznam o mých změnách, zničí sám sebe a vymaže záznam o vymazání. Ráno bude mnoho lidí zmatených.

Kapitola 15

Pouta a hedvábí

Se vznášedlem jsem přistála v tichu a temnotě. Žádný měsíc nepolíval svými paprsky poušť, jen chladné nevlídné světlo hvězd, ohromného množství hvězd, zářilo nad vyprahlou krajinou. Přeběhla jsem přes kamenité pole k bodu několik metrů od vznášedla. Pak jsem stiskla knoflík na vysílači v koženém chrániči, který jsem měla kolem zápěstí.

Kruhový segment skalisek široký asi dva metry se ponořil do země. Jakmile zapadl asi metr, naklonil se na stranu, čímž odhalil hladký kovový povrch, bezpečnostní vstup do Bloku Tři. Další stisk na zápěstním chrániči a bezpečnostní vchod klesl do země, přičemž se potápěl v úplné tichosti. Nakonec se těžkopádně nahnul na bok a ukázal se být válcem z kovu asi metr tlustého. Pod ním jsem mohla rozeznat vrcholek kovových schodů, které se spirálovitě vinuly dolů, do temnoty. Kruhovitá šachta, asi dva metry hluboká, se odvíjela od mých nohou k vrcholku schodiště.

Znovu jsem stiskla chránič. V odpověď se otevřela vertikální spára ve stěně šachty a odkryla žebřík, který se napínal dolů ke schodišti. Slezla jsem dolů na podestu a pak seběhla po schodech.

Bezpečnostní vzduchový uzávěr se na můj povel odblokoval. Jakmile se otevřely vnitřní dveře, do očí mi zazářilo světlo. Zdi a strop chodby přede mnou lemovalo potrubí: obrovské roury, které byly dost velké na to, aby se jimi dalo proplazit, menší trubky šířky paže, tenounké vedení ne tlustší než prst. Proběhla jsem chodbou s botami dusajícími po podlaze. Tohle místo mohlo být také pusté. Prošla jsem kolem některých nejmodernějších bezpečnostních systémů, které vytvořilo IVV, a nerozezněl se ani jeden alarm.

Během ve vybuzeném stavu mi dostat se k Jaibriolově cele trvalo méně než dvě minuty. Odemkla jsem ji laserovým paklíčem, který jsem nastavila tak, aby odpovídal světelným vzorcům očekávaným

zámkem. Dveře se okamžitě otevřely a odhalily malou místnost s pryčnou podél jedné zdi.

Jaibriol ležel stočený na pryčně a spal.

Byl bos a oblečený jen v šedých kalhotách a v tričku s krátkým rukávem, což byla vězeňská uniforma. Jeho ruce byly pokryty modřinami a šrámy a viděla jsem také známky po E-zdroji, bodci, který dával elektrické šoky. Tržné rány na jeho zápěstích a kotnících vypadaly, že pocházely od pout, která rozedírala nahou kůži.

Zajímalo by mne, jak tyto metody jeho vyslýchající ospravedlní, vzhledem k tomu, že jsme měli mnohem méně násilné metody, jak z lidí dostat informace, než bylo jejich připoutávání a týrání. Nepochybovala jsem, že vyslýchající použili každou metodu, kterou měli k dispozici. Tak proč nezkusit mučení?

Ale vzhledem k tomu, koho vyslýchali, určitě nepocit'ovali potřebu cokoli ospravedlňovat. V pomstě nebylo pro milosrdenství místo.

Přeběhla jsem k němu, abych mu zatřásla paží. „Jaibrioli! Probuď se.“

Trhnul sebou a hightonsky řekl: „Víc ne.“

Popadla jsem ho za rameno. „Vzbud' se!“

Jaibriol se polekaně narovnal a udeřil mne pěstí, přičemž mne zasáhl do břicha drtivou ránou, která mne srazila na podlahu.

Škrábala jsem se zpátky na nohy. „To jsem já, Sauscony.“

Postavil se a znovu zatínal pěsti.

„Jaibrioli, to jsem –“

„Qox.“ Přestože se díval přímo na mne, jeho pohled byl neostrý. „Qox. Jaibriol Qox.“

„Já vím, kdo jsi.“ Popadla jsem ho za ruku. „Pojď.“

Odstrčil mne pryč s takovou silou, že jsem klopýtla vzad a narazila do zdi. Přinutila jsem se uvolnit a nemyslet na ubíhající čas. Jakmile k mé hlavě napřáhl ruku, promluvila jsem tak konverzačním tónem, jak jen jsem byla schopná. „Tak jestli takhle vítáš všechny své potenciální přítelkyně, tak pak musíš mít bídný milostný život.“

Zastavil se. „Co?“

„Jaibrioli, to jsem já. Sauscony. Z Delu.“

Jen na mne hleděl, obličej bez výrazu. Rozpráhla jsem ruce, abych mu ukázala, že nemám žádné zbraně. „Sauscony, pamatuješ? Setkali jsme se na Delu.“

Dal ruku dolů. „Sauscony?“

„Sauscony Valdoria. Vplížila jsem se do tvé ložnice. Později jsme se setkali v přístavu.“

Jeho pohled se zaostřil. „To jsi ty. Jak ses dostala dovnitř?“

„Nebylo to snadné. Musíme jít. Rychle.“

Otočil hlavu a zíral na otevřené dveře. Pak se rozběhl. Spěchala jsem za ním. Běžel, kam jsem ukázala, klopýtl na zhmožděných nohou, téměř upadl, znovu nabyl rovnováhu, znovu klopýtl. Ale ani jednou nezpomalil.

Za chvíli jsme dorazili k východové šachtě. Jaibriol vyběhl po točitých schodech, jeho bosé nohy duněly na kovových pásech. Dostal se až k podestě a popadl příčku žebříku. Ale jakmile se pokusil vytáhnout nahoru, jeho oteklé ruce sklouzly.

Upadl a hlavou se při zhroucení na zem udeřil o žebřík. Dopadl na podestu a ležel na ní zkroucený se zavřenýma očima.

Ne! Popadla jsem jeho ruku, snažíc se zvednout jeho váhu. Ani ve vybuzeném stavu jsem nemohla někoho jeho velikosti vynést po žebříku. Dokázat to až sem, tak blízko svobodě, a pak být zastaven zatraceným žebříkem... ne! Zatřásla jsem s ním tak silně, jak to jen šlo. „Vstávej.“

Otevřel oči. Zašmátral za sebou a sevřel ruku kolem nejnižší příčky žebříku. Pohnul druhou rukou a následoval tu první. Jakmile se vyškrábal na nohy, chytila jsem jej kolem pasu a nadzvedla do výšky.

Zabralo nám další minutu, než jsme vyšplhali po žebříku a doběhli ke vznášedlu. Pokud Jaibriol zaregistroval ostré stvolý zaprášených rostlin, které ho bodaly do bosých nohou, nedal to znát. Vskočil do otevřeného poklopu vznášedla a plazil se přes palubu, zatímco já se škrábala za ním. Zabouchla jsem poklop a běžela do kokpitu.

Projížděla jsem pouští a kodrcala po kostrbatém povrchu. Vzlétla jsem jen za svitu hvězd, který mi ukazoval cestu. Letěli jsme ve tmě a v tichosti, stejně, jako jsem to tak často dělávala s Jagem. Teď jsem

však neměla žádný myšlenkový přehled, žádné psispojení, žádné propojení se Skol-Netem. Mou ruku vedly jen trénink a zkušenost. I tak to bylo dost. Opustili jsme Blok Tři a ztratili se do noci.

A konečně, poté co zařízení zůstala za námi, jsem se mohla uvolnit, Dokázali jsme to. Jaibriol byl volný a brzy budeme na starportu. Podařilo se mi nemožné. Ukradla jsem hightonského Následníka zpod neúprosného dozoru IVV.

Přepla jsem vznášedlo na autopilota a otočila jsem se k Jaibriolovi. Ten se zhroutil do kopilotova křesla a ležel s hlavou zvrácenou dozadu, hrud' se mu vzdouvala a klesala přerývaným dýcháním.

„Mám pro tebe padělaný ID čip,“ řekla jsem. „Na letišti ho budeš potřebovat.“ Jediným přestrojením, které bude potřebovat, byly barevné kontaktní čočky, štítek a barva na vlasy, kterou jsem přinesla. Nikoho by ani ve snu nenapadlo, že se hightonský Následník volně prochází v srdci starportu na Velitelství IVV.

Otočil se, aby na mne pohlédl. „Co mi chceš udělat?“

„Beru tě na Delos. Můžeš Spojence požádat o azyl.“

Ostře se zasmál. „Azyl? Postaví mne před soud za válečné zločiny.“

„Jaké zločiny?“ ušklíbla jsem se. „Pronášení špatných proslovů poté, co tě Kryx Qualen nadrogoval?“

Zpřímá se posadil. „Jak víš, že mě nadrogoval?“

„Věděla jsem to hned, jak jsem tě viděla mluvit.“

„Tomu nikdo neuvěří.“

„Uvěří, pokud ti to dosvědčím.“

„A co očekáváš na oplátku?“

„Že se znovu nepokusíš sám sebe zabít.“

Povzdechl si. „Nehraj si se mnou, Sauscony. Jaká je tvá cena za tuto takzvanou záchranu?“

Přeměřila jsem si ho. „Taková, že až tvůj otec zemře, ty se vrátíš z exilu, aby ses stal Císařem Jubije.“ Nebude to snadné, ale s dostatečným plánováním se mu to může zdařit. „Potom se pokusíš uzavřít s námi mír. Myslím tím, opravdu pokusíš. Ne ten podvod, kterému tvůj otec říká vyjednávání.“

„To jsou vaše podvody.“

„Myslíš si, že je to trik?“

Jeho hlas byl chladný. „Skvělé prostředky na týrán, které tvůj bratr vymyslel, to musím přiznat. Ať vězeň uvěří, že je zachraňován krásnou ženou a brán na bezpečné místo. To by mělo realitu mého věznění udělat ještě bolestnější, až se tady ocitnu zpátky.“

„Mýlíš se.“ *I kdybych pracovala jako Kurjův agent, tak on by nikdy tak důvtipnou metodu nepoužil. Upřednostňoval hrubou sílu.*

Jaibriol pokrčil rameny. „Hrubá síla zklamala. Proč nezkusit důvtip?“

„Proč tohle říkáš?“

„Je to pravda, ne?“

„Jaibrioli, pokud jsem se tě snažila napálit, tak proč se pro mne tvoje bariéry spustily, zatímco všem Kurjovým vyslýchatelům, dokonce ani samotnému Kurjovi, se nepodařilo přinutit tě, abys je snížil?“

Zamračil se. „O čem to mluvíš?“

„Já jsem nic o hrubé síle a důvtipu neřekla. Jen jsem si to myslela.“

„Já tě slyšel to říct.“

„Slyšel jsi to ve své mysli.“

Zafuněl. „Dobře.“

„Ty víš, že jsem to o Kurjovi neřekla nahlas.“

Ticho.

Zkusila jsem to znovu. „Tvé bariéry jsou aktivovány pod nátlakem, že? Nebo vlivem bolesti, zloby nebo nebezpečí. V jakékoliv situaci, kterou tvá mysl považuje za hrozbu.“

„To je pravda.“

„Tak proč se přede mnou uvolnily?“

Díval se na mne s nerozluštělným výrazem. Pak si opřel hlavu o sedadlo a zavřel oči. Tvář měl ve světle kabiny bledou, tak bledou a vyčerpanou. Čekala jsem, ale on zůstával potichu. Nakonec jsem se otočila zpátky k řízení.

Najednou Jaibriol opět promluvil. „Jsi to ty, kdo bude potřebovat azyl. Imperátor tě popraví osobně, až zjistí, cos udělala.“

Koukla jsem se na něj. „Zahladila jsem stopy.“

Otočil hlavu a podíval se na mne. „Není způsob, jak zahladit všechny stopy, které jsi za sebou musela zanechat, když jsi mě odtamtud dostávala.“

„Můj bratr věří, že tvé zajetí bylo zaranžováno, že to byl trik, jak tě dostat na Velitelství. Bude si myslet, že tě tví lidé vysvobodili.“

„To, vzhledem k jeho bezpečnostním opatřením, není pravděpodobné.“

Usmála jsem se. „Není to o nic pravděpodobnější než to, co dělám já.“

Jeho rty se nepatrně pohnuly, bylo to pouhé nadzvednutí koutků. Ale stejně to byl úsměv. „To je pravda.“

Hlas mi změknl. „Spojenci najdou svět, na který budeš moci odjet do exilu. Nějaký neobydlený, takže tam nebude nikdo, kdo by tě poznal. Místo, kde můžeš zůstat, dokud nepřijde čas, aby ses vrátil a převzal post Císaře.“

„Proč si myslíš, že chci být Císařem?“

„Musíš.“

„Proč?“

Ušklíbla jsem se. „Protože tahle válka nás ničí, proto. Nevidím žádnou možnost, jak ji ukončit bez tebe. Dovedeš si představit svého otce a mého bratra, jak uzavírají mír? Já tedy k sakru rozhodně ne.“

„Imperátor Skolia se mnou nikdy vyjednávat nebude.“ Jaibriolův hlas byl napjatý. „Po těch několika uplynulých dnech pochybuji, že kdy ještě snesu být s ním ve stejné místnosti.“

„Kurj nebude Imperátorem navždy.“

„Takže ty chceš, abych odjel do exilu a jednoho dne se vrátil k Hightonům.“

„Ano.“

„Ne.“

„Jaibrioli – já to nekladu jako podmínku tvého vysvobození. Ale žádám tě, abys o tom přemýšlel.“ Rozhodila jsem rukama. „Co se stane, až Skolie padne armádám tvého otce nebo těm dalšího Císaře nebo těm, které přijdou poté? Bez nás vydrží Spoječní proti vašim vojskům dekádu. Je to opravdu to, co chceš? Celá galaxie ovládaná Hightony?“

„Ne.“

„Potom...“

„Ne.“ Natáhl ruku. „Pokud se k nim vrátím, čeká na mne tohle.“

Přestože rukáv vojenské uniformy zakrýval vrchní část jeho paže, byl zbytek ruky nahý. Tu pokrývaly podlitiny, stejně tak šrámy a řezné rány a spáleniny z E-zdroje. Rozdrásaná kůže pokrytá strupy mu obepínala zápěstí jako ošklivý náramek. „Myslíš výsledky?“

„Ne. Podívej se blíž.“

Zblízka jsem se podívala na jeho paži. Většina stop byla čerstvá, ale viděla jsem také nějaké starší, tenké bílé linky, které vypadaly jako hojící se šrámy nebo jizvy ze starších řezných ran. Dotkla jsem se linky, která se mu klikatila dolů k dlani. Ta tady byla dříve, než se Jaibriól stal Kurjovým vězněm.

„Nerozumím tomu.“ Pohlédla jsem na něj. „Tohle jsi na Delu neměl.“

„Ne. Neměl.“

„Jak se ti to stalo?“

Zatnul zuby. „Jak asi, co myslíš?“

„Nevím.“

„Ze všech lidí právě ty bys měla. Tys tam byla. Jak se jmenoval? Tarque?“

Zírala jsem na něj. „Ty jsi byl *provider*?“

Jeho smích byl ostrý. „Samozřejmě že ne. Jsem hightonský Následník. Nikdo by si netroufnul něco takového o mně pomyslet a už vůbec to zkusit.“

„Byl to Qualen, že ano? Kryx Qualen, ministr obchodu.“

„Dělal jen to, co bylo nezbytné, aby mne vycvičil pro budoucnost.“ Jaibriol zněl, jako by zatínal zuby.

„Cožpak ho tvůj otec nezastavil?“

„Ten o tom nevěděl.“ Jaibriol pokrčil rameny. „Můj otec mou přítomnost nemůže snést. Možná mě nenávidí za mé chyby. Nevím. Nejsem si jistý, jestli mne to ještě zajímá.“

„Možná se k tobě nepřibližuje proto, že nemůže unést, že chce zranit vlastního syna.“

Jaibriol ohnul ruce, přičemž je otvíral a zavíral. „Řekl mi, ať nikdy neudělám chybu, ať nikdy neklopýtnu způsobem, který by byl

jen naznačil pravdu o mých nedostacích. Ale já nemůžu být pořád dokonalou pevností. To je nemožné.“

To nemohl nikdo. Nejvíce ze všech lidí, které znám, se před lidským kontaktem obrnil můj bratr Kurj, ale dokonce i on měl své potřeby. A Kurj nemusel žít mezi Hightony.

„Cožpak by sis jako Císař nemohl pro sebe vytvořit snesitelnější podmínky?“ Pro začátek by se mohl zbavit Qualena. „Mohl bys spolupracovat s kastou vykonávачů. Armáda – to jsou většinou vykonávачi, ne? Mezi nimi musí být alespoň někteří, kterým bys mohl věřit.“

„Nevím.“ Opřel si hlavu zpět o sedadlo a hleděl na přepážku nad sebou. „Qualen je mocný muž, mocnější, než jsem byl dokonce já jakožto Následník. Zbavit se ho nebude snadné.“ Podíval se na mne. „Ani jeden z nás nemusí být připoután ke svému dědictví, Sauscony. Pojď se mnou. Najdeme místo, na kterém už se nikdy nebudeme muset obávat Kryxe Qualena nebo kohokoliv jiného.“

Pojď se mnou. Prostě takhle. Odhodit pryč svůj život, všechno, pro co jsem pracovala.

Když jsem dnes byla sama ve svých pokojích, byla jsem si jistá tím, co chci. Ted', tváří v tvář Jaibriolovi, se má jistota rozpadala. Stejný poznal stejného. Odvrátila jsem se, zpátky k řízení, neschopná na něj pohlédnout. Vznášedlo letělo s autopilotem bez problémů, při vstupu do města se aktivovaly rutiny pro manévrování v provozu. Už jen několik minut a budeme na starportu.

„Sauscony?“

Pokračovala jsem v pročítání zobrazovacích panelů. „Nemohu odejít do exilu. Mám jiné plány.“

Víc už nepromluvil. Namísto toho mi v mysli vytvořil obrázek nás dvou, jak se milujeme v poli vlající trávy.

„Nechej toho!“ Obrátila jsem se k němu. „Tohle nikdy nemůžeme mít.“

„Proč ne?“

„Ty víš proč!“

Nedůvěřivě na mne pohlédl. „Nikdy ses neprosila o to být imperiálním Následníkem. Nemusíš tomu obětovat svou přičetnost.“

„Nedělej z toho jakousi obrovskou oběť. V mých záměrech není nic vznešeného. Chci být Imperátorem. Chci tu moc.“

„Možná.“

Zamračila jsem se na něj. „Co má tohle znamenat?“

„Myslíš si, že máš zodpovědnost. Takovou, od které nemůžeš utéct.“

„Co si myslím, je moje věc.“

„Lidé nejsou dělání na to, aby nesli takovou zátěž, Sauscony. Pokud se budeš dělat zodpovědnou za každého živého Skoliana, tak tě ten tlak zabije.“

Vzplála jsem hněvem. „Takže ty chceš, abych utekla a po zbytek života šoustala v kytkách?“

Nepřestal. „Snižování toho, co chceš, nezmění, jak moc to chceš.“

„Chci víc než tohle.“

Promluvil počítač vznášedla: „Dostáváme signál.“

Podívala jsem se na kontrolky. Blikalo světlo, o kterém jsem si přála, aby zůstalo zhasnuté.

„Co se děje?“ zeptal se Jaibriol.

„Nejsem si jistá.“ Přepnula jsem na neutrinový komunikátor, který procházel kanály IVV. Vzduch prořízl Kurjův hlas.

„...jihu města ve vznášedle třídy 4B nebo 4C. Zastavte všechny letouny odpovídající popisu. Opakuji, zastavte *všechny* letouny, které odpovídají popisu.“

Ne! Ne teď. Poslech jen několika sekund Kurjova vysílání to řekl všechno. Věděl, že Jaibriol uprchnul. Kordon přes celou planetu se tvořil v místě kolem Dieshy; každý let musel přistát, každý cestující byl podezřelý. Kurj odříkával rozkazy, jako když bičem mrská, já jsem přiskočila k ovládací páce a stočila na jih, pryč od starportu.

Skoro se nám to povedlo. Ale ‚skoro‘ nebylo dost. Co nás prozradilo? Jeden z tetiných sledovačů na Síti, stejný jako ten, co zaznamenal můj vstup do EM 16? Nebo možná strážný, který se rozhodl, že udělá u Jaibriola extra kontrolu nebo mi utekl nějaký bezpečnostní systém anebo se spustil alarm, o kterém jsem nevěděla. Ať už se stalo cokoliv, byly teď mé plány v prachu.

Kurj pokračoval ve vysílání a koordinoval pátrací jednotky. Alespoň že hledali kšeftařská komanda a ne mne. Teď jsme byli za předměstími, zapletení ve vzdušném provozu a byli jsme jen jedním ze stovky vznášedel, která odpovídala popisu toho, které chtěl Kurj. Znala jsem však zdatnost IVV. Když už Kurj svůj stroj rozjel, nemohla jsem mu uniknout ani já. Nebylo kam jít, abychom se vyhnuli jeho neúprosnému sevření.

Téměř nikam.

Prolétala jsem se vznášedlem v úzkém kruhu s městem točícím se pod námi, až jsem zamířila na sever. Za chvíli už budovy řídly, nejprve dávaly prostor předměstím a potom poušti.

Na mé holomapě se objevilo vznášedlo IVV, které zaměřovalo naši polohu a rychlost. V komunikátoru zachřestil hlas: „Identifikujte se.“

„Přečtete si své monitory, pane,“ odvětila jsem.

Odmíchl se. „Omlouvám se, První Valdorie. Identifikace verifikována. Pokračujte, madam.“

„Máte kordón ve městě?“ zeptala jsem se.

„Ano, madam.“

„Nějaké štěstí při jejich hledání?“

„Myslíme si, že mají namířeno ke starportu.“

„V pořádku. Pokračujte. Vypínám a končím.“

„Jistě. Vypínám a končím.“

Byli jsme zastaveni ještě dvakrát, než jsme se dostali do hor. Dokonce už když jsme byli u kopců, vstoupilo nám do dráhy vznášedlo. Nečekala jsem, že bude Kurj na tato místa plýtvat plavidly, vzhledem ke svým rozsáhlým systémům, které hlídaly tuto oblast. Chránily imperiální sídlo, jediné obydlí na tisících čtverečných kilometrech. Právě teď nás z kopců a údolí monitorovaly stovky zařízení. Satelity nad námi pluly na nízké orbitě, jeden za druhým, ve vzorci pokrývajícím po celý čas oblast.

Tohle všechno na hlídání jednoho prázdného paláce.

Jakmile se kolem nás vrchní hory ovinuly v ochranném sevření, zapraskal znovu můj komunikátor, tentokrát jemným hlasem, který bych považovala za lidský, kdybych ho neznala. „Prosím, identifikujte se.“

„Přenáším ID soubor,“ řekla jsem.

„Buď pozdravena, Sauscony,“ řekl počítač. „Vítej doma.“

Trvalo dalších šest minut dostat se do paláce. Přešli jsme přes nejlepší ochranu, kterou Impérium nabízelo, aniž bychom byli jedinkrát zastaveni. Proč by nás měli zastavovat? Já jsem byla jedním z lidí, které měli chránit.

Ale ani zde nebudeme schopni dlouho se skrývat. Dřív či později přijde bláznivý skolianský Imperátor domů.

~ ~ ~

Ložnice zavinila, že můj apartmán v paláci vypadal prázdně. Klika u dveří byla z ryzího zlata, stejně jako klíč, který je odemykal. Byl to starobylý klíč, ten druh, který jste vsunuli do zámku a otočili jím, čímž se odstrčila západka. Pokoj byl modrý: strop, stěny, koberce, dokonce i postel na vyvýšeném stupínku. Po oknech se stáčel zlatý filigrán. U stěn stály vysoké vázy, drahocenná umělecká díla nějaké starodávné civilizace z planety, na jejíž jméno jsem si nevzpomínala. Převlékárna byla stejně velká jako obývací pokoj. Visely tam šaty, měkké sexy věcičky, které jsem si objednala a nikdy si je neoblékla.

Bylo to v době, kdy, jak jsem se podezřívala, to byla spíše má představa toho, co bych měla mít ráda, než kde jsem se cítila opravdu pohodlně. Ne že bych neoceňovala krásu toho obydlí. Těšila mne stejně dnes, jako v den, kdy jsem je poprvé viděla hotové. Nikdy jsem se však necítila tak, jako by to bylo moje.

Jaibriol se přebelhal místností a vyšplhal se po schodech na stupínek. Jakmile si lehl na postel, zašustilo pod jeho váhou hedvábné povlečení.

Vyšla jsem za ním a sedla si vedle něj, jumbler se mi houpal v ruce. Tady byla zbraň zbytečná. Všechno můj trénink, léta zkušeností – k čemu to teď bylo dobré? Ano, posledním místem, kde by kdokoliv chtěl hledat Jaibriola Qoxe, byl Imperátorův prázdný palác. Ale i to nejposlednější místo bude nakonec prohledáno.

Podívala jsem se na Jaibriola. „Je mi to líto. Všechno, co jsem udělala, jen oddálí nevyhnutelné.“

Natáhl se a dotkl se jumbleru. „Alespoň že takhle nemusím umírat pomalu.“

„Já tě nechci *zastřelit*.“

„I kdyby jedinou další možností bylo, že mne tvůj bratr znovu zajme? Ted' nemůže uniknout ani jeden z nás, Sauscony. Popraví nás oba.“

Podívala jsem se na zbraň. Pak jsem ji upustila na zem. Dostali jsme se tak blízko. Tak *blízko*. Jenom chvilíčka a dostali bychom se z planety. Ale blízko nebylo dostatečně dobré.

Lehla jsem si na břicho vedle Jaibriola. Hedvábné povlečení mi chladilo tváře. Promluvil měkčím hlasem. „Když jsem tě viděl ve své cele, tak jsem si myslel, že mám jen další sen.“

„Sen?“

„Po té noci na Delu, kdy jsem tě potkal... kdykoliv jsem byl sám, tak jsem snil o tom, že za mnou přijdeš.“

Takže jsem nebyla sama, kdo bojoval se vzpomínkami na tu noc. Vědět to mi částečně pomohlo.

Zvedla jsem se na lokty, takže jsem mu viděla do tváře. Zapomněla jsem, jak byl výjimečně krásný, zejména podle hightonských standardů. Nepřekvapilo by mne, kdyby Ur Qox nechal Jaibriolovi, když byl chlapec, udělat plastickou operaci. Cokoliv, co by ještě pozvedlo image jeho syna jakožto kšeftařského hrdiny. Cokoliv, co by odvrátilo pozornost od Jaibriolovy neschopnosti být jako skutečný Highton.

Kolem očí měl tmavé kruhy a jeho vlasy byly pomačkané. Zářící vlasy, černé a lesklé. Hightonsky černé. Bylo velmi divné vidět je na někom tolik nehightonském. Dotkla jsem se jeho rtů, prstem jsem přejížděla po tom horním a pak po spodním. Byly rozpraskané. Suché a popraskané. Také horké. Tak horké. Rhonské rty, horké a plné. Sklonila jsem hlavu, přitiskla své rty na jeho...

Jaibriol mne odstrčil.

Zrudla jsem. Co se to se mnou dělo, že jsem se pokoušela svádět muže, který právě strávil dny jako předmět brutálních výsledků, nad kterými bděl můj bratr? „Omlouvám se.“

Pozoroval mne, potichu. Na druhé straně místnosti jemně tikaly staré natahovací hodiny, tik-tak, odpočítávaly sekundy.

Potom ovinul svou ruku kolem mého krku a přitáhl si mou hlavu dolů ke své. Cítila jsem ho, podněcující pižmová vůně, opojná a mužná. Když jsme se políbili, zavřela jsem oči a nechala své rty potulovat se po jeho ústech. Byly stejně plné, jako vypadaly, stejně teplé, stejně lákající. Ale ležel pode mnou napjatý, spíše jako dřevěné prkno než jako muž se ženou, po které toužil.

Zvedla jsem hlavu. „Co se děje?“

Zvednul se na lokty, čímž dostal své oči na úroveň mých. „To není tebou. Je to něco jiného.“

„Nějaká milenka?“

„Ano. Ne. Žádná milenka.“

„Tím myslíš, že jsi nikdy žádnou neměl?“

Hlas mu ztvrdnul. „Tak jest.“

„Ale proč? Myslela bych si, že každá žádoucí hightonská žena, se ti sama nabízí.“

„Hightonskou milenku jsem nechtěl.“ Jaibriol se zamračil. „Ty snad ano?“

Otřásla jsem se. „Ne.“ Teď jsem ho cítila. Jeho bariéry padaly mnohem pomaleji než tenkrát na Delu, ale přece se to dělo. Rozpoznala jsem ten stejný pocit osamění, který jsem cítila tu noc, kdy jsem se s ním setkala v docích, ve tmě zakrývajících noc s narážejícími vlnami. Osamělý. Byl osamělý, drásavě, bolestně *osamělý*. Ta rána teď byla ještě hlubší, po hranách rozedraná, uvnitř živá.

„Cožpak sis nemohl vzít providera?“ zeptala jsem se. „Ne.“

„Nemusel jsi ji zranit.“

„Žádného jsem nechtěl.“ Přitiskl mi dlaň na hrud', mezi prsa, jako by mne držel v šachu. „Připust' si někoho tak blízko a staneš se zranitelným.“

„Jak by tě provider mohl zranit?“

„Tím, že by mne poznal.“

„Každý živý člověk ví, kdo jsi.“

„Ne tímhle způsobem, Sauscony. Tím, že by se ve mně poznal sám.“

Pochopila jsem. „To, že jsi jako oni.“

„Ano.“

„Ty jsi neměl vůbec žádné přátele?“

Tvář se mu zkroutila. „Byl tady Qualen, můj ‚milovaný‘ mentor.“

„Tím myslíš Kryxe Qualena? Hightonského ministra obchodu?“

„Neměl rád, když jsem na sebe kohokoliv upozorňoval.“ V hlase mu jiskřila nenávisť. „Kdybych to udělal, našel by si důvod, aby mne potrestal.“

Polkla jsem. „Cožpak ses ho nemohl zbavit?“

„Je to mistr v hightonských intrikách, dokonce větší než můj otec.“ Jaibriolův hlas se zlomil. „Qualen je prázdný, jako díra, která čeká, až mne spolkně. Všichni jsou takoví – můj otec, moje takzvaná matka Císařovna, všichni.“

„Je mi to líto.“ Bože, to znělo banálně.

Pozoroval mne, soustředil se, jako by mne mohl nějakým způsobem do sebe absorbovat. Pak, bez varování, si mne tvrdě přitáhl k tělu a dolů na postel, ovinul kolem mne své ruce a spojil mé rty se svými. Mé rty se rozestoupily a jeho jazyk mi vniknul do úst, nejprve pátral a potom sondoval s větší silou.

Ale pořád nebylo něco v pořádku. Ne s ním, ale se *mnou*. Chtěla jsem se od něj odtrhnout. Co to se mnou bylo?

Zamručel, byl to měkký, nabuzený zvuk. Potom mne přestal líbat a sjel rty k mému uchu. „Sauscony, sladká Sauscony.“ Jeho hlas brumlal ve známé kadenci, v jemném rytmu, který jsem znala...

Pak jsem to uslyšela znovu, způsobem, kterým jsem to tak často slýchávala ve své mysli během boje, myšlenky podobné kyselině, které se přese mne přelévaly na aristovské piloty, s nimiž jsem bojovala: *Zemři, sladký jaegernaut. Zemři.*

Posadila jsem se tak rychle, až mu mé nehty vyškrábly na pažích strupovité rýhy. Také se posadil a po tváři se mu divoce honily emoce: překvapení, rozpaky, zmatení a touha, to všechno smíchané dohromady. „Co se děje?“

„Ne...“ Highton. Highton. *Highton.*

„Sauscony?“ Položil mi ruce na ramena. „Co je?“

„Já... to...“ Nadechla jsem se. Samozřejmě že se pohyboval a zněl jako Highton. On *byl* Highton. Ale jen díky kultuře. Jen kultuře. *Jen* kultuře. „Já ne... to... nic.“

„Co tě tak rozrušilo?“

„Nic. To nic. Jsem jen utahaná.“ Na druhé straně pokoje nahlas tikaly hodiny.

Jaibriol mne šťouchnul do ramene. „Pojď zkusit tohle.“

„Co zkusit?“

„Lehni si.“ Znovu do mne šťouchnul. „Ukážu ti to.“

Opatrně jsem si lehla na břicho. Rozkročil se nad mými boky, takže mi seděl na zadku s koleny po obou stranách pasu. Pak mi začal masírovat záda.

Byly doby, kdy jsem byla velmi ráda masírována, kdy by to bývalo mělo přesně ten efekt, ve který on doufal. Ale už ne.

Tarque si mne často takto převracel, až do nejmenšího detailu stejně jako to udělal Jaibriol.

V klidu, pomyslela jsem si. Zůstaň v klidu. On není Tarque.

Položila jsem si hlavu na polštář a zkusila se uvolnit. Bylo to příjemné. Potom ale přestal.

Přes rameno jsem se ohlédla. „Proč jsi přestal?“

„Jen se dívám.“

„Na můj zadek? Co je na něm tak zajímavého?“

Jaibriol se usmál. „No, možná že pro tebe to zajímavé není.“ Začal mi masírovat boky. „To proto, že ty ho můžeš vidět, kdykoliv se ti zachce.“

Ach. Takový krásný úsměv. Na způsob, jakým rozzářil jeho tvář, už jsem zapomněla. Když se usmál, tak to nebyl ten zahořklý dědic císařství. Namísto toho vypadal jako ten, kým by byl, kdyby mu jeho dědictví nezničilo život, jako zdravý mladý muž, který si užívá svou první zkušenost se ženou. Vzdychla jsem a položila hlavu zpět na polštáře.

Jaibriol pokračoval v masírování, dotýkal se mne všude, jeho ruce se pohybovaly v rozhodných, smyslných kruzích. Postupně, bez ohledu na cokoli, se mé svaly uvolnily. Nechala jsem své oči, aby se zavřely, těšila jsem se z tlaku jeho rukou a nořila jsem se do jeho pižmové, týravé vůně, díky které jsem chtěla, aby mi masíroval intimnější partie...

Potom si na mne lehl s erekcí tlačící drsnou tkaninu jeho vězeňské uniformy na můj zadek. Chytil mne za vrchní část stehén, jednu ruku na každé noze a roztáhl je od sebe.

Jako Tarque.

Bojový mód zapnut, oznámil můj páteří uzel.

„Jaibrioli, *DOST!*“

Okamžitě nadzvednul své tělo a opíral se o ruce. „Co se děje?“

Překulila jsem se na záda. *Vypnout bojový mód.*

Mód vypnut, odpověděl uzel.

„Sauscony?“ Jaibriol zrudnul. „Co jsem udělal?“

„Já... nic.“ *Zatracený* Tarque. Budou mne tyhle jizvy sledovat navždy?

Ne. Nestrávila jsem všechny ty měsíce s cvokařem zbytečně. Za nic na světě tohle nenechám Tarqua udělat. Nenechám ho přijít zpátky, aby mi zničil život deset let poté, co zemřel. Jaibriolovi a mně zbývalo už jen několik hodin, hodin příliš drahocenných na plýtvání.

Dlaněmi jsem Jaibriolovi objala tvář a přitáhla si ho k polibku. Jeho vůně kolem nás proplouvala, teď ještě silněji než předtím. Mužná. Intenzivní. Věděla jsem, že Rhonové produkují jiné feromony než ostatní lidé, ale protože on byl prvním Rhonem, se kterým jsem se kdy milovala, tak jsem na jejich sílu nebyla připravena. Jeho vůně naplnila vzduch, jako by to byla samostatná substance, a podněcovala reakce mého těla mnohem silněji, než jsem kdy předtím zažila.

Jaibriol se posadil a vsunul mi prst mezi prsa, čímž postrčil magnetický šev, kterým jsem měla zataženou kombinézu. Když sjížděl prstem po mé hrudi, kombinéza se rozevřela a odhalila mou nahou kůži chladnému vzduchu. Sevřel mi prsa a palci přejížděl po bradavkách, které ztuhly v odpověď, čněly jako výzva.

Opatrně jsme se navzájem svlékli, Jaibriol sebou cukl, když mu košile zachytila o strupy řezných ran na zádech. Odhodil mé boty vedle postele a jejich podpatky zaduněly o jumbler. Sklouzli jsme pod pokrývky, mezi hedvábná prostěradla a hedvábné povlečení a on se na mně natáhl, nahá kůže proti nahé kůži.

Sáhla jsem dolů a zavedla ho...tam. Pohyboval se proti mně a já zavřela oči, mručela jsem mu do ucha, něžné zvuky bez významu. Nakonec jsme se sloučili v dokonalém rhonském splnutí, ve spojení jako bylo to, které k nám přišlo tak lehce na Delosu. Rostlo tím, jak jsme jej stavěli, mohutnělo, stávalo se pevnějším, silnějším – až jsem se nakonec vzedmula ke svému vrcholu, uvolnění přicházejícímu s neočekávanou a ukojující intenzitou.

Tam se to však nezastavilo. Jaibriol stále pokračoval, jeho mysl smíchána s mou. Rostla jsem s ním i poté, co bylo mé tělo stráveno orgasmem. Působilo na mne jeho rostoucí vzrušení, které nás vynášelo výš a výš. Rostlo, až už jsem ho déle nemohla snášet. Stejně tak jsem ale nemohla přestat. Stoupali jsme a stoupali – a jeho vyvrcholení přes nás vybuchlo, tisklo naše těla v křečích, které byly tak báječné, že jsem přestala úplně přemýšlet.

Nevěděla jsem, jak dlouho to trvalo, než jsem začala znovu vnímat místnost. Jaibriol na mně ležel, tvář položenou na mé, jeho dýchání se zklidňovalo. Pot mu stékal z hrudi na mé paže. Jakmile jsem se pohnula, zvednul hlavu a o vteřinu později už jsem cítila jeho rty dotýkající se mých zavřených očí.

„Stálo to za to čekání,“ řekl.

Usmála jsem se. „Ano. Stálo.“

„Jak dlouho myslíš, než...?“

Otevřela jsem oči. „Než nás Kurj najde?“

„Ano.“

„Možná dnes v noci. Pravděpodobně dříve. Pravděpodobně za několik hodin.“ Nebyla jsem si jistá, co Kurj udělá, až zjistí, jak důkladně jsem ho zradila. Určitě to nebude hezké a pochybovala jsem, že to skončí rychle.

„Sauscony.“ Jaibriol si mne prohlížel. „Nechci, aby ti udělali to, co dělali mně.“ Nahnul se přes okraj postele... a vytáhl můj jumbler. Položil jej mezi má prsa a sehnul se ke mně, takže zbraň mezi našimi těly vytvořila chladnou bouli. Pak vzal můj prst a položil ho na spoušť.

Zírala jsem na něj. „Ne.“

„Stejně zemřeme. Ty to víš.“ Hlas se mu zlomil. „A oba víme, jaké to je, být zraňován a zraňován, až se divíš, jak můžeš snést ještě

více. Nechci zemřít takovým způsobem. Takto to bude alespoň v lásce a ne v bolesti.“

Sevřela jsem zbraň. Věděla jsem, že má pravdu, ale můj pud sebezáchovy byl příliš silný. Nemohla jsem to udělat.

Do ucha mi řekl: „Já vystřelit nemohu. To můžeš jen ty.“

Odcvakla jsem pojistku a položila prst na spoušť. Jen jeden stisk. Ozvalo se zaklepání na dveře.

Vyskočila jsem zpod Jaibriola a z postele tak rychle, že prostěradla vylétla do vzduchu. Pohybovala jsem se reflexivně, popadla jsem Jaibriolovo triko a přetáhla si jej přes hlavu, nechtěla jsem se se strážnými setkat zranitelná svou nahotou. Pak jsem pozvedla jumbler a zamířila na dveře.

A jakmile se dveře otevřely, málem jsem zastřelila svého vlastního otce.

Kapitola 16

Srdce Sítě

Stál tam a díval se na mne, jeho fialové oči mrkaly za brýlemi. Nosil brýle, protože nevěřil skolianským lékařům natolik, aby mu dělali cokoli s očima. Stále nosil dlouhé vlasy, ve stylu svých lidí, kadeře se stříbrnými žilkami rámovaly jeho obličej a dotýkaly se mu ramen. Byl to velmi dobře stavěný muž, ani příliš vysoký, ani příliš malý, s pohledem, při kterém poskočilo srdce a který milovala veřejnost a o němž Kurj zjistil, že je užitečný, aby byl protikladem jeho vlastního ostrého image.

Nejprve se kouknul na mne. Potom na Jaibriola, který seděl nahý na posteli. Nakonec se obrátil zpátky ke mně. Mluvil jazykem svých vlastních lidí, který byl i mým prvním jazykem. „Chceš mě zabít, Sauscony?“

Pomyšlení na to, že jsem ho mohla zranit, bylo tak rozrušující, že jsem mohla stěží mluvit. Dala jsem zbraň dolů a zacvakla pojistku. „Ne. Nikdy. Ty to víš.“

Přešel ke mně. „Že jsi to byla ty, koho jsem včera cítil na Síti?“

„Ano. Ukryla jsem se.“

Pořád měl ten pohled, jakoby nevěděl, co má dělat. „Předtím jsem dostal vzkaz od Kurje. Řekl mi, ať zůstanu tady v paláci, kde je to bezpečné. Věřím, že tuto oblast infiltrovali kšeftařští teroristé.“ Podíval se na Jaibriola, který si navlékal kalhoty. Pak se obrátil zpátky ke mně. „Je to pravda?“

„Ne,“ řekla jsem. „Ale Kurj si myslí, že ano.“

„Chápu.“ Ale z jeho výrazu bylo jasné, že nechápe vůbec nic.

Jaibriol zůstal naštěstí v posteli; právě teď se můj otec musel vyrovnat s jinými věcmi, než aby se nad ním navíc ještě tyčil hightonský Následník. Navenek můj otec přílišnou reakci neukázal. Jen tam stál a pozoroval nás. Já jsem ale cítila, jak s celou situací zápasí jako zápasník bojující s protivníkem, který ho převažuje.

Nakonec opět promluvil, tentokrát jótsky. Tento jazyk byl téměř překonaný a užívali jej jen učenci a nejvyšší skolianské vrstvy. Otec se jej naučil, protože to byla rodná řeč mé matky. Odhadovala jsem, že ji použil kvůli Jaibriola; stejně jako jsem se já naučila hightonsky, tak Jaibriol se pravděpodobně učil jótsky.

„Sauscony.“ Posunul si brýle. „Ten muž na posteli vypadá jako Jaibriol Qox.“

„To také je.“

„Hightonský Následník. Ten Jaibriol Qox.“

„Ano. Ten.“ Pochybovala jsem, že byli i nějací další.

Přešel k posteli a zblízka se zadíval na Jaibriola, který už měl nyní na sobě kalhoty. „Proč jsi seděl nahý na posteli mé dcery?“ Jakmile Jaibriol otevřel pusu, otec řekl: „Ne. Nevadí. Nemyslím, že bych chtěl slyšet odpověď.“

Přešla jsem k němu. „Co uděláš?“

„Udělám?“ Otec se na mne zamračil. „Předtím nebo potom, co budu mít srdeční selhání?“

Nemohla jsem si pomoci, a tak jsem se usmála. „Doufám, že předtím.“

„Tohle není zábavné, Sauscony.“

Polkla jsem. „Hádám, že není.“

Ukázal na Jaibriola. „Prosím, vysvětli mi to.“

„Pomohla jsem mu utéct. Proto si Kurj myslí, že jsou po Dieshe roztroušeni kšeftařští teroristé.“

„Kurj zajal Jaibriola Qoxe? A tys ho osvobodila?“

Přikývla jsem. „Poté, co se rozezněly alarmy, bylo pro nás jediné bezpečné místo tady.“

„Imperátorův palác.“

„Ano.“

„A co přesně pobídlo toto tvé nutkání osvobodit Jaibriola Qoxe?“

Jemně jsem řekla: „Dotkni se jeho mysli. Potom porozumíš.“

Ani se neotočil. Ale cítila jsem, jak svou pozornost obrátil na Jaibriola. I když jsem si nebyla jistá, zda si Jaibriol uvědomil, co se dělo, přesto zareagoval a své bloky vystavěl spíše instinktivně než záměrně.

Otcovo čelo se zkrabatilo. Usedl do křesla u stolu vedle mé postele a už se více nedíval ani na Jaibriola, ani na mne. Soustředil se silněji – a Jaibriol jej znovu zablokoval.

A tak otec z jeho mysli vystoupil. Pak se vrátil, změnil přístup, jako kdyby se pokoušel chytit hravého lyrinského hřebečka. Zatlačil na Jaibriola tady a tam a onde, jemnými šťouchanci, které přišly a odešly tak jemně, že je Jaibriol pravděpodobně ani necítil. I když jsem teď byla s Jaibriolem tak těsně propojená, dokonce ani já jsem nemohla tak dobře sledovat jeho průzkum.

Ale stejně to nefungovalo. A tak se nakonec otec začal vyptávat v mé mysli a pokoušel se dosáhnout na Jaibriola přes spojení, které jsem s ním už měla já. Nechala jsem svou mysl uvolnit se, otec vplul do spojení...

...a postavil se tak rychle, až odkopl své křeslo. Jaibriol si okamžitě klekl a sevřel pelest, jako by se připravoval seskočit a bránit se. Nevěřila jsem, že by si uvědomil, že byly jeho bariéry narušeny.

Otec na něj zíral. „Ty nejsi Aristo.“

Jaibriol odpověděl perfektní jótštinou. „Samozřejmě že jsem Aristo.“

„Ne,“ řekl otec. „Nejsi.“

Jaibriol pevněji stiskl pelest. „Říkáte mi snad, že mne neshledáváte sobě rovným?“

Otec zavrtěl hlavou. „Ne. Říkám, že si myslím, že jsi jako já.“

„Jaibrioli.“ Sedla jsem si na postel vedle něj a položila mu ruku na nohu. „On ti neublíží.“

Otočil se ke mně, jeho vyčerpání se snášelo na má ramena jako šátek. Přestože pelest nepustil, stisk na ní uvolnil natolik, že jeho kotníky rukou už nebyly bílé.

Otec na mne letmo pohlédl. „Kurj ví, že je Rhon?“

„Ještě ne. Ale jakmile to zjistí, bude si jistý, že sem Jaibriol přišel, aby rozbil Skol-Net.“

Otočil se k Jaibriolovi. „A přišels’?“

„Ne.“

Otec nad ním uvažoval. Potom přikývl. To bylo vše. Prostě přikývnutí. Žádné další otázky. Žádná skepse. Žádné výhrůžky. Nic. *Jen přikývnutí.* Nemohla jsem tomu uvěřit.

Nebyla bys s ním tady, takto, kdybys mu nevěřila, pomyslel si otec.

Víš, pomyslela jsem si, jsi úplně jiný než Kurj.

To mi říká i tvá matka.

„Myslela jsem si, že se s tebou má setkat zpátky doma.“ Promluvila jsem nahlas, protože jsem si uvědomila, jak podivné asi naše mlčení připadalo Jaibriolovi. „Vidět vnoučata a tak.“

Otec si posunul brýle po nose. „Změnil jsem plány.“

To na něho nevypadalo. Vzhledem k tomu, že měl na výběr jet domů a být s mou matkou, což byly dvě věci, které dělal rád, nebo přijet na Dieshu a být u Kurje, jsem nemohla pochopit, proč si vybral Kurje. „Proč?“

„Měl jsem záchvat.“

Cože? Vstala jsem z postele a šla k němu. „Cožpak nedodržuješ léčbu?“

„Jistě. Nevím, proč se to stalo.“ Odmlčel se. „Ve skutečnosti to nebyl jeden záchvat. Měl jsem jich několik.“

Tep mi vyskočil. „Kolik?“

„Nevím. Cítil jsem se... divně. Další, co si pamatuji, bylo, že jsem se vzbudil v malé nemocnici, kterou tvá matka nechala postavit v blízkosti vesnice. Ta doktorka z jiné planety kolem toho dělala trochu kravál. Řekla, že jsem měl sérii bezprostředně navazujících generalizovaných tónicko-klonických ataků. Poslala mne sem. Nechtěl jsem přijet, ale ona na tom trvala.“ Zamračil se. „Kontaktovala Kurje a ten pro mne poslal loď.“

Vzala jsem ho za ruku. „Jsi teď v pořádku?“

„Cítím se dobře. Žádný z doktorů nenašel nic špatného.“

„A nevíš, proč jsi měl ty záchvaty?“

„Přišly hned, jakmile jsem se probudil. Pravděpodobně jsem měl jen noční můru, to je celé.“ Stisknul mi ruce. „Přestaň se na mne dívat tímhle znepokojeným pohledem. Jsi stejná jako ti doktoři.“

Nikdy předtím jsem neslyšela o noční můře, která by mu způsobila epileptický záchvat. „O čem jsi měl sen?“

„Někdo mi dával šoky E-zdrojem. Nemohl jsem to zastavit, protože jsem byl přivázaný.“ Podíval se na mne úkosem. „To jsou ty stroje, Sauscony. Neznám názvy ani poloviny z nich. Počítače a roboti a tyhle věci. Mám z nich noční můry. Ale to nic neznamená“

Když skončil, stěží jsem ho slyšela. Jedno slovo mi stále vyvstávalo na mysl. E-zdroj. „Kdo tě přivázel?“

„Nevím.“ Zamával rukou, odmítal tuto otázku. „Staří vojáci mají takové sny.“

O E-zdrojích? Ani jsem si neuvědomila, že o něm věděl. Většinu svého života strávil v tom, co byla podle skolianských měřítek chudoba. Pochybovala jsem, že by na celé planetě bylo něco byt' jen vzdáleně připomínající E-zdroj.

„Mluvil jsi o E-zdrojích s matkou?“ zeptala jsem se.

Zakroutil hlavou. „Ne. To nic nebylo, Sauscony.“

„Sny o elektrických šocích nejsou nic?“

„Zdálo se mi o tom, že jsem vyslýchán.“

Za mnou na posteli se Jaibriol ostře nadechl.

Nějak se mi podařilo udržet klidný hlas. „Pamatuješ si proč?“

Otec pokrčil rameny. „Někdo se mě pořád ptal na armádu mého otce. Na jejich válečné plány. Nevím, proč se mi zdálo o takových věcech. Můj otec zemřel, když mi bylo jen několik měsíců.“ Protřel si zápěstí, masíroval si je na přesné stejných místech, kde měl kůži rozedřenou Jaibriol. „Bylo to tak jasné. Bylo to jako skutečné, dokonce i potom, co jsem se vzbudil.“

Vniknul snad do vyslýchání Jaibriola? Jak? Přes Kurje? *Přese mne?*

Znala jsem Kurje. Kdyby zjistil, co jsem udělala, obrátila by se jeho nenávisť stejně na mne jako na Jaibriola. Nechal by mne důkladně vyslýchat, což by byl stejně tak trest za mou zradu, jako snaha zjistit, proč jsem to udělala. A pokud mému otci způsobilo tolik bolesti Jaibriolovo mučení, tak co by se stalo, pokud bych na té výslechové lavici byla já? I přesto, že otec prohlašoval, že jeho záchvaty nebyly „nic“, věděla jsem své. Pokud prodělával status epilepticus – po sobě jdoucí *grand mal* a taky – když byl v léčení, pak byl v mnohem větším nebezpečí, než si chtěl přiznat.

Sauscony. Otec ukázal směrem k Jaibriolovi. Opravdu chceš tohoto muže?

Vytvořila jsem matčin obraz. Jaký by byl tvůj život bez ní?

Tvá matka není z jedné čtvrtiny Highton.

Je to, co jsi viděl v Jaibriolově mysli, tak obludné?

Vydechl. Ne. Zcela opačně.

Neodvrátí se ode mne.

Podíval se na Jaibriola, který se marně snažil přijít na to, co děláme, že se na sebe díváme v naprosté tichosti, přerušované množstvím gest rukama a výrazů tváří, jako kdybychom se o něčem bavili.

Otec řekl: „Potom oba musíte požádat Spojence o azyl.“

Kdyby jen byl život tak snadný. „Z Dieshy se nedostaneme,“ řekla jsem.

„Nemůže vás ze starportu někdo odvézt?“ Zamyslel se. „Leťte na Delos sami. Nikdo kromě nás tří nebude vědět, že jste měli pasažéra.“

Jak bych vysvětlila kordón přes celou planetu muži, který chápal válku v mezích kavalerie a pěchoty? „Teď žádnou loď nedostaneme, ne bez Kurjova svolení. A ten to nepovolí ani za nic.“

„Pokud bych měl další záchvat,“ řekl otec, „museli byste přivolat doktora.“

Poskočil mi puls. „Myslíš, že budeš mít další?“

Mírně se usmál. „To se dá zařídit.“

Ach. To sem určitě někoho dostane. Přes to, jak neměl Kurj svého otčíma rád, ho potřeboval v dobré kondici. „Ale i když dostaneme loď, Kurj nám dovolí cestovat jen po planetě, pravděpodobně do nemocnice na jiném kontinentě, někam, kde si bude myslet, že je to bezpečnější než tady. Ale nikoho nenechá opustit Dieshu, dokud nechytí Jaibriola.“

„To ale přesto neznamená, že nemůžete odjet.“

„Nevím jak.“

„Osvobodila jsi Lorda Qoxe.“

„To bylo předtím, než se IVV splašilo. Pochybuji, že se teď někdo odsud dostane.“

„Neptám se, zda to může udělat někdo. Ptám se, jestli to můžeš udělat ty.“

Zamžourala jsem na něj. Říci, že nikdy nebyl příliš unesen mým výběrem povolání, by byl eufemismus. Sotva mne kdy napadlo, že by mohl mít opravdu vysoké mínění o mých schopnostech. „Nevím, jestli to můžu udělat.“

„Přeješ si pokusit se o to?“

„Ano.“

„Dobře. Pak je rozhodnuto.“

„To není tak jednoduché.“ Jako by bylo něco aspoň vzdáleně jednoduchého na tom, co právě navrhoval. „I když se z Dieshy dostaneme – což bude téměř nemožné – ale i když se nám to podaří, poženeme se rychle a zoufale s nevím kolika válečnými loděmi za sebou. Vyburcují každou hlídku odtud až po Delos. Nikdy se nám tam ani za nic nepodaří dostat.“

Posunul si brýle. „Potom už musíte mít místo, na které pojedete, při odletu. Které neznají ani IVV ani Kšeftaři.“

„Pokud je to místo neznámé pro IW, tak jak ho potom chceš najít?“

„Možná kdybychom požádali Spojence.“

Jak bych se s nimi mohla spojit? „Nemůžeme požádat nikoho o nic. Teď je spojení na Dieshu a z ní zablokované.“

„Potom použijí Přímou linku.“

„To nemůžeš.“

„Proč ne? Jak tomu rozumím já, tak o jeho použití Kurjův bezpečnostní systém nebude informovat.“

„Ani o tom nebudou vědět. Stejně tak, jako by ses ty nedozvěděl o dalších dvou členech Triády, kdyby použili svou Přímou. Ale v tom to není. Kvůli tomuhle ji použít nemůžeš.“

„Nevidím důvod, proč ne.“

„Otče, nemůžeš použít horkou linku na spojeneckou Prezidentku, abys požádal o vyřešení osobního problému. Ta je jen pro krize ohrožující galaktickou stabilitu.“

Tiše řekl: „Jestliže hrozící poprava hightonského a imperiálního Následníka neohrožuje galaktickou stabilitu, tak potom nevím, co ano.“

To mne zastavilo. Byla jsem natolik zachycena událostmi, že jsem neměla možnost přemýšlet o jejich důsledcích. Naše poprava by od sebe odtrhla Rhony. A uvnitř toho chaosu by na nás rozlícený Ur Qox vrhl svou vojenskou sílu při hledání odplaty za smrt svého syna, zatímco my bychom byli oslabeni vnitřními spory. Naše snaha přesvědčit Spojence, že Rhonové a Shromáždění vytvořili lepší vládu, než je labilní dynastie tyranů, by vyzněla naprázdno. Vyplnili bychom jejich nejhorší obavy o nás a zničili bychom to málo důvěry, které jsme si s nimi vybudovali.

Otec ukázal na stůl. „Musíš mi nastavit spojení, Sauscony. Já nevím, jak na to.“

Sedla jsem si a přemýšlela, jestli vůbec tušil, jak neslučitelné to bylo pro nás ostatní, že napájel Sít' a pořád nevěděl, jak se na ni připojit. Byl negramotný jak v psaném jazyce, tak s počítači. Někdy mne jeho odmítání učit se rozčilovalo, jindy mi to dělalo starosti a někdy jsem přemýšlela, zda nebyl na učení neschopný a zda to neodmítal přiznat ze strachu, že by vypadal ještě neschopnější, než se už cítil, když se setkal s vesmírem mé matky. Psiberprostor byl jeho hřištěm, místem, kde nepotřeboval ani číst ani psát nebo rozumět tomu, jak pracují počítače. Jediné, co musel dělat, bylo myslet.

Stlačila jsem roh stolu a jeho hladký povrch se uprostřed vyboulil, což doprovázel bzučivý zvuk. Z toho vznikla koule asi půl metru v průměru, která se otevřela do konzoly Sítě. Rovná část stolu se leskla, vyprazdňovala se, aby mohla vytvořit holoobrazovku.

Obrátila jsem se k otci. „Potřebuji jméno a bezpečnostní kódy pro tvůj přístup na Přímou.“

„Jméno přístupu je Valdor. Kódy jsou jména vás dětí zkonvertované do šifry podle bezpečnostního souboru čtvrté úrovně EM16.“

Přikývla jsem a snažila se jednat, jako by to, co právě udělal – odhacení nejvýše ceněných bezpečnostních kódů v přítomnosti hightonského Následníka – bylo úplně normální a ne že to je akt zrady, jak jsme oba dobře věděli.

Nejprve jsem vstoupila do jeho řádného přístupu a odtud jsem nastavila protokoly, které jej napojí na jeho Přímou. Existovaly tři počítače pro Přímou linku, pro každého člena Triády jeden, každý

nezávislý na ostatních. Když jsem čekala na ukončení bezpečnostního procesu, uslyšela jsem kroky. Ohlédla jsem se a viděla Jaibriola, jak stojí za mnou. Nepokoušel se však dívat na to, co dělám, což by bylo to, co bych já dělala na jeho místě. Na místo toho sledoval mého otce.

Otec se na něj zamračil. „Ano?“

„Přemýšlel jsem, proč musíte chodit k lékaři,“ řekl Jaibriol. „Vypadáte zdravě.“

„Mám epilepsii.“

Jaibriol na něj zíral. „Jak je to možné? O tom není v našich záznamech o vás ani zmínka.“

„Proč bych to měl komukoliv z vás říkat?“

„Jsem jen překvapen, že to naše rozvědka nezjistila.“

Otec vypadal, že ho sotva poslouchá. Znovu se soustředil a zkoumal Jaibriolovu mysl. Pak promluvil jemnějším hlasem, „Má rodina zemřela, když jsem byl dítě. Zahynuli v lavině kamení při túře. Tenkrát jsem měl první záchvat. Doktorů si myslí, že se má mysl ještě neodpojila od mysli mé matky, takže její smrt mi poranila mozek.“

Zírala jsem na něj. Co ho to napadlo, že tohle prozradil? Sotva o tom kdy mluvil. Pokud byly neurony v jeho mozku příliš podrážděné, vysílaly abnormální záplavu elektrických výbojů, což způsobilo, že byl v bezvědomí, zatímco jeho tělo ztuhlo a jeho čelist se zatnula. Pak zmodral a přestal dýchat. Když jeho neurony začaly polevovat, tělo se mu zmítalo, dokud se konečně všechny neunavily a nezesláblly. Vždy, když se konečně probudil, byl vyčerpaný a zmatený.

Poprvé, kdy jsem to viděla, ještě jako dítě, jsem se strašně bála, že zemře nebo že divoké stahy znamenají hroznou bolest. Později mi lékaři řekli, že zmodral proto, že jeho kožní cévy se natolik stáhly tak, aby mu do mozku mohlo proudit více krve. Otec řekl, že si nikdy křeče nepamatoval, natož aby cítil nějakou bolest.

Co mi neřekli a co jsem se dozvěděla, až jsem byla starší, bylo, že ty jeho záchvaty byly nejsilnější, jaké kdy jeho lékaři viděli. Další neurální struktury v jeho mozku – tato vynikající para, která z něj dělala tak nadaného telepata – jej také dělaly mučivě citlivého na

neurální přehlčení při záchvatu. V čase, kdy jeho para dokončovala dospívání, v adolescenci, byly jeho záchvaty tak časté, že bez léčby by díky jejich intenzitě a frekvenci pravděpodobně zemřel. Neléčen přežil do osmnácti za neutuchající pozornosti svého poručníka. Oba však zjistili, že se pravděpodobně nedožije dvaceti.

Mé matce stačilo vidět jen jeden záchvat, aby pochopila, že to, o čem on věřil, že je „soužení duše“, byl nějaký druh mozkového záchvatu. I teď, kdy věděl, že je epilepsie léčitelný stav, který mu neznemožňuje žít normálním životem, o tom mluvil jen s rodinnými příslušníky nebo s několika lékaři, kterým věřil. To, že vůbec něco z toho odhalil Jaibriolovi, mne překvapilo. Něco se mezi nimi dělo, něco, do čeho jsem neměla přístup.

„Není to dědičné, Lorde Qoxi,“ řekl můj otec.

Jaibriol tiše řekl: „Ani to by nezměnilo mé city k Sauscony. Ale jestliže já a ona odjedeme do exilu, tak je nepravděpodobné, že by naše děti měly přístup k takovému druhu lékařské péče, jako máte vy tady. Jestliže by je to mohlo zabít, měli bychom to vědět.“

Do prkýnka. Měli jsme zemřít a Jaibriol se strachoval o neexistující potomstvo. Ale i tak to bylo střízlivé uvažování. Naše děti, pokud budeme schopni je mít, budou jak Rhony, tak Qoxy. Jen bůh ví, co bude toto prvorození znamenat.

Na konzole zablikalo světýlko doprovázené pípnutím pageru. Otec se na mne podíval. „Je Přímá linka připravena?“

„Ne!“ Sakra. „To je Kurj. Zkouší se s tebou spojit.“ Aktivovala jsem komunikátor, ale nechala jsem vypnutý obrazový mód. Pak jsem přivolala otce a ukázala na kontrolku Potvrdit příjem.

Stiskl ji. „Ano?“

Kurjův hlas praskal ve vzduchu. „Eldri, viděl jsi Soz?“

Otec ztuhl. Jeho celé jméno bylo Eldrinson Althor Valdoria. Eldri byla dětská přezdívka, kterou používali jen matka a jeho bývalý poručník, a teď Kurj. Od matky to měl otec rád a od poručníka mu to nevadilo. S Kurjem to však bylo něco jiného.

Chladně řekl: „Ano, je tady.“

Jaibriol na něj hleděl, jako by byl prozrazen. Ale jakmile začal mluvit, popadla jsem ho za zápěstí a zavrtěla jsem hlavou. Piloti,

kteří zastavili naše vznášedlo, to určitě hlásili. Otec si netroufnul zapírat, že jsem tady.

„Dej mi ji,“ řekl Kurj.

Nahnula jsem se ke spíkrui. „Ano, sire?“

„Chci, abys tam s ním zůstala,“ řekl Kurj. „Dokud nenajdeme Qoxe.“

Uvolnila jsem ramena. Tak. Myslel si, že jsem sem přišla chránit svého otce. Byl to logický závěr, či spíše byl by, kdybych věděla, že je otec tady. I přes rozšířenou bezpečnost chránící palác bylo logické, že právě teď nebude Kurj chtít, aby byl člen Triády sám. A jakého lepšího osobního strážce by mohl otec mít než jaegernautskou První s nejen vojenským zájmem na jeho bezpečnosti?

„Ano, sire,“ řekla jsem.

„Dobře. Konec.“ Kurj utnul spojení stejně ostře, jako je navázal.

Podívala jsem se na otce. „Zdá se, že si myslí, že jsem o tvém pobytu tady věděla.“

„A vědělas’? Včera přišel do paláce tvůj vzkaz.“

Na to jsem zapomněla. „To byla lest. Snažila jsem se dát Kurjovi vědět o mém příjezdu na Dieshu.“

Usmál se. „Tedy, byl jsem už připravený na něj odpovědět. Chtěl jsem navrhnout, abychom si dali večeri, potom, co Kurj vydá prohlášení.“

„Jaké prohlášení?“

„Sauscony, nemusíš být skromná.“

„Ohledně čeho skromná?“

„Ještě s tebou nemluvil?“

„O čem?“

Vydechl. „Promiň. Předpokládal jsem, že to víš.“

O čem to ksakru mluvil? „Vím co?“

„Učinil volbu následníka,“ řekl otec. „Tebe.“

Bylo mi jako vlaku MagRailu, který právě vletěl do kazetonové zdi v třísetkilometrové rychlosti. „Cože?“

„Tebe. Kurj si tě vybral za svého následníka.“

„Tomu nevěřím.“

„Viděl jsem dokumenty. Dnes ráno je podepsal.“

Jen jsem tam seděla a zírala na něj. Pak jsem dala loket na stůl a opřela si čelo o dlaň. Má mysl byla jako suchá houba, ze které stéká voda. Nemohla jsem jeho slova vstřebat. Prostě se nechtěla vsáknout.

Ale pomalu, postupně, houba zareagovala. Kousek po kousku prosakovalo pochopení do mé mysli. Volba. Kurj učinil volbu. Už to dále nebyl boj. Už více nebudu muset bojovat se svým bratrem Althorem. Už nebudu muset trávit každý den obavami z toho, že přijde den, kdy budeme muset tuto volbu učinit za Kurje. Byl konec. Vyhrála jsem. *Vyhrála.*

Načasování dávalo smysl. Nedokázala jsem si představit efektivnější dobu pro oslabení kšeftařské morálky, než aby Kurj prohlásil, že si vybral své následovníka, a to ve stejném projevu, kdy by odhalil, že zajal Následníka Hightonů. V porovnání s tímto dramatické prohlášení Ur Qoxe o Jaibriolově existenci zbledne.

Až na to, že teď nebudou žádné dramatické proslovy. Jen zklamání, zrada a zloba.

„Já ne...“ Hlas mi přeskočil. „Ach Bože.“

Otec seděl na židli vedle mé. „Vím, že jsem proti tvému rozhodnutí dát se k armádě bojoval. Ale musíš pochopit, že to pro mne bylo těžké přijmout.“

Jen jsem potřásla hlavou. Co jsem mohla říct? Kromě toho jsme se už dávno rozhodli, že necháme toto téma na pokoji. Nebo přesněji, už nás unavilo se kvůli tomu hádat.

„Sauscony, poslouchej mě.“ Chytil mne za ruku a přiměl mne podívat se na něj. „Těch posledních několik let jsem tě sledoval. Viděl jsem, co ti provedl život. Co jsi s ním udělala. Ty nejsi Kurj. Nikdy nebudeš.“

Ztuhla jsem. „A ty si myslíš, že tuto práci nemohu dělat?“

„Ne. To vůbec není to, co jsem měl na mysli.“

Přemáhala jsem se, abych nezatnula zuby. „Cos tím potom myslel? To, že by Althor byl lepší volbou? Protože je více jako Kurj?“

„Být jako Kurj stěží člověku zaručuje, aby byl vhodný k tomu, být v čele.“

„Tak potom nevím, kam míříš.“

„Co se snažím říci, obávám se, že ne příliš srozumitelně, je, že si myslím, že Kurj vybral správně.“

To mne zarazilo, opravdu zarazilo. Mezi lidmi mého otce ženy nikdy jako vojáci nebojovaly, o to méně se stávaly válečnými vůdci. Bylo to úplně jiné než celkově vyvážená kultura Impéria. Přestože jsem vždy věděla, že mne otec miluje stejně jako mé bratry, bylo to jiným způsobem. Je viděl jako válečníky, mne jako zvláštnost. Poslední věc, kterou jsem od něho čekala, že uslyším, bylo, že mne považoval za lepší volbu jakožto Imperátora než mého bratra Althora.

Nevěděla jsem, co říci. Místo toho jsem ho tedy objala. Držel mne pevně, s hlavou opřenou o vrcholek té moje.

Nakonec jsem se odtáhla, takže jsem se na něj mohla podívat. „Co jsi tím myslel, že jsi viděl, co mi život udělal?“

„Mění tě. Zatvrzuje.“ Polknul. „Dalších dvacet let a už tě nepoznám. Ještě století a co z tebe potom bude?“

Přemýšlela jsem o životě, který jsem si představovala včera: hlídána dnem i nocí jaegernauty, často také kyberzámkem, s výjimkou toho, když přijdu sem, do této studené palácové hrobky; žít v neustálém podezřívání každého, dokonce i Rexe, který si zasloužil víc než si pokaždé při pohledu na svou ženu vzpomenout, proč je zmrzačený. Ne, nechtěla jsem, aby to bylo takové. Ale byla to součást práce – a já tu práci chtěla.

Až na to, že ta práce už nebyla pro mne. Už ne.

Otec se zamračil. „Cože, ty se vzdáváš? Sesazení vládců odcházeli do exilu co svět světem stojí. S Lordem Qoxem budete sotva první, kteří uprchnou a vrátí se, až jim bude doba více přát.“

„Jestliže zmizíme, zmizí s námi i naše nároky na tituly.“

Otec vydechl. „Neříkám, že nebude těžké se vrátit. Ale oba *jste* legálními následníky svých hodností. Máte právo je nárokovat, až zemřou vaši předchůdci.“

V jeho očích jsem viděla slzy a slyšela jsem slova, která neřekl. Vrať se. Vrať se, a tak budu vědět, že jsi naživu. Mé oči také zvlhly. „Jsi velmi slušný lidský jedinec, víš to?“

Zrudnul. „Jsem zaostalý farmář ze zaostalé planety.“ Pak ukázal na konzolu. „A pokud se nedostaneme ke spojenecké prezidentce, tak budu brzy farmář mínus jedna dcera.“

Jeho přístup dokončil nastavování Přímé linky. Dvakrát jsem spojení se Zemí prověřila a odeslala signál. Ten půjde přímo přes Skol-Net, přes telopová spojení, až k nanočipovému implantátu v těle spojenecké prezidentky. Cesta psiberprostorem z Přímé na Zem byla bezpečná; telopové se nikdy nedozví, že přenesli vzkaz.

Vstala jsem a nabídla otci křeslo. Jakmile do něj vklouznul, Jaibriol a já jsme ustoupili od stolu, takže na nás nebude vidět, až bude prezidentka Spojenců na obrazovém spojení. Potom si otec zapojil do zápěstí psifon.

Ve vzduchu zapraskal hlas Přímé: „Linka aktivována. Připravte se k příjmu přenosu.“

Uchopila jsem Jaibriola za ruku. Tak to bylo. Pokud nám dají košem Spojenci, pak se nebudeme mít na koho obrátit.

„Připraven,“ řekl otec.

Holoobrazovka se na stole zvedla, až byla ve vertikální poloze. Objevil se obraz, ženská tvář a ramena. Vypadala na padesátnici, já jsem však věděla, že jí je přes sedmdesát. V jejich jemných rysech se objevovalo několik linek a kolem tváří se jí vlnily šedé vlasy.

Tento obličej jsem už viděla stokrát, jak ve zpravodajském vysílání, tak osobně. Dnes večer vypadala jinak, unaveně a vyčerpaně, jakoby spala, když ji Přímá zavolala.

Kývla na mého otce. „Lorde Valdorio.“

On kývl na ni. „Prezidentko Callowayová.“

Mluvila skoliansky a šla přímo k věci. „Co se děje?“

„Dva lidé zde potřebují azyl. Musí odjet na místo, kde je nikdo nenajde. Na místo neznámé jak imperiální, tak kšeftařské rozvědce.“ Otec se odmlčel. „Stejně tak neznámé i spojenecké rozvědce, jestliže je to možné.“

„Proč?“ zeptala se Callowayová. „Kdo jsou ti lidé?“

„To ‚proč‘ je jednodušší než to ‚kdo‘. Pokud nedostanou azyl, budou popraveni.“

„Jak se to týká Země?“

„Pokud budou tyto popravy provedeny, eskaluje to drasticky naši válku s Jubijany.“

Callowayová se zamyslela. „Lorde Valdorio, jistě si uvědomujete, že nemohu zasahovat do vojenských otázek týkajících se jubijsko-skolianské války. Pokud bych tak učinila, rovnalo by se to vytvoření dohody o spojenectví, která mezi vašimi a mými lidmi v současnosti neexistuje.“

„A jistě si uvědomujete,“ řekl otec, „že pokud s Kšeftaři prohrájeme, tak jste další na řadě.“

„Vy věříte, že poprava těchto dvou lidí až natolik ohrožuje Impérium?“

„Ano.“

„Potřebuji vědět, kdo to je.“

„Dokud nebudeme mít dohodu, tak vám nemohu jejich jména prozradit.“

„Dokud neporozumím problému, tak vám žádnou dohodu nemohu poskytnout.“

Na chvíli otec mlčel. Potom řekl: „Madam prezidentko, předtím, než vám odhalím jejich totožnost, musíte mi dát vaše slovo, že obsah tohoto rozhovoru nikomu nevyzradíte.“

Jaibriol mi sevřel pevněji ruku. Stejně jako já musel být přítomen při jednáních své vlády s Callowayovou. A tak věděl to co já: její slovo bylo dobré – a proto ho dávala tak zřídka. Co když teď mého otce odmítne? Jakmile nás spatří, uvědomí si, že byla žádána o intervenci v záležitosti, která může roztrhnout Rhony na nejvyšších úrovních. Jak by mohla vědět, že je pro ni výhodné stát na straně mého otce?

„Žádáte velkou službu,“ řekla.

„Mám důvod.“

„A když mlčenlivost neslíbím?“

Neodpověděl okamžitě. Cítila jsem však jeho neklid. Stejně se jí to chystal říci, i bez její záruky. Kdyby s tím, co ví, zkontaktovala Kurje – ne, nesměli jsme dopustit, aby se to stalo. Věděl by, že to nejsem pouze já, kdo spáchal velezradu, a Kurj měl mnohem menší touhu vidět mého otce naživu než mne.

Otče, ne! pomyslela jsem si. *Nedělej to.*

Neodpověděl. Místo toho řekl Callowayové: „Pokud mi nemůžete dát své slovo, mohou zemřít lidé. Rhonští příslušníci.“

„A když vám jej dám?“

„Nikdo kromě mne a vás o tom nebude vědět.“

„A co ti dva lidé, kterých se to týká?“

„Také oni. Ale pošleme je tam, kde je nikdo nenajde.“

Pozorovala ho s ostražitým výrazem. „Žádáte, abych uzavřela smlouvu pouze s jedním členem Triády, dohodu, kterou před ostatními hodláte držet v tajnosti.“

„Ano.“

„A neřeknete mi proč, dokud ji s vámi neuzavřu.“

„Musím vás požádat, abyste věřila mému úsudku.“

„Úsudek a politika jsou stěží dobří kamarádi, Lorde Valdorio.“

„Přesto vás musím požádat o důvěru.“

Ať už si myslela cokoli, nedala nic znát. Jestliže otec přes psifon cokoli pochytil, nenaznačil nic. Pochybovala jsem, že by povolila své bariéry natolik, aby zachytil alespoň záblesk. I přes „oficiální“ spojenecký postoj k psibernetice jsem si byla jistá, že jejich prezidentka byla k ochraně své osoby před Rhony dobře vycvičená.

Zatímco se ticho prodlužovalo, podívala jsem se na Jaibriola. Na skráních se mu hromadil pot, který mu stékal na krk. Na ruce jsem cítila vlhko v místě, kde jsem jeho ruku držela.

„Velmi dobře,“ řekla Callowayová. „Dám vám své slovo.“

Vydala jsem slabý zvuk, sotva slyšitelný, jen únik vzduchu přes zuby. Otcí poklesla ramena a přestal se hrbít, čehož jsem si nevšimla, dokud se neuvolnil.

Pokynul nám. Když jsme přecházeli ke konzole, uhnul nám z cesty. Potom jsme já a Jaibriol byli před obrazovkou, já oblečena pouze ve vězeňském tričku, které bylo viditelným partnerem jeho kalhot. Stali jsme tam polonazí, držíce se za ruce a uctivě jsme pohlíželi na prezidentku Callowayovou.

Poklesla jí čelist. „Můj Bože.“

Otec stál vedle mne, posunutý zpět do výhledu Callowayové. „Pomůžete jim?“

Prudce vyfoukla vzduch a přivanula tak na svou tvář pramínek šedých vlasů. „Nerozumím.“

„Myslí si, že jsou zamilovaní,“ řekl otec.

„Stále nechápu,“ řekla Callowayová. „První Valdorie, opravdu chcete odejít do exilu s Hightonem?“ Odmlčela se. „Můžete vůbec soužití s ním přežít?“

„On není Highton,“ řekla jsem.

„Ne?“ Otočila se k Jaibriolovi. „Tak jak to, že máte proboha – titul hightonského Následníka?“

Tiše řekl: „Jsem také rhonským psionem.“

Callowayová nadzvedla obočí. Trvalo dobrých pět sekund, než řekla: „Ale že to muselo dát práce.“ Podívala se na svého otce. „Mně se zdá, že je pro vás mnohem větší hrozbou živý než mrtvý.“ Ušklíbla se. „Pro nás všechny.“

Otec zakroutil hlavou. „To, co Císař Qox po svém synovi žádá, může být pro něj nemožné poskytnout, madam prezidentko.“

„Vy mu věříte proto, že je Rhon?“

„Ano.“ Odmlčel se. „Jednou jsem slyšel o rybě, která žije na naší planetě. Kvůli reprodukci musí plavat proti proudu řeky, na místo, kde se vytré anebo po cestě zahyne. V touze spojit se se svým vlastním druhem, a vytvořit svou vlastní komunitu, jsou Rhonové jako ona. Nezáleží na překážkách, bojujeme, dokud je nepřekonáme.“ Podíval se na mne a hlas se mu sevřel. „Nebo zemřeme, když to zkoušíme.“

„Proč nemohou sami odjet na Delos? Proč chcete, abych se jejich jménem přimlouvala?“

„Nemůžeme opustit Dieshu,“ řekla jsem. „Planeta má plný vojenský poplach.“

Callowayová se na mne dlouze, pevně podívala. Pak se obrátila zpět k mému otci. „Žádáte mne, abych se stala spolukonspirátorem při akci, která přímo ohrožuje autoritu Imperátora.“

„Žádám vás o pomoc při snaze vyhnout se krizi, která by mohla ohrozit stabilitu tří vlád.“

„Pokud vám teď pomohu a pokud to kdy vejde ve známost...“ zbytek věty nechala viset ve vzduchu.

Otec jí skočil do řeči. „Má dcera je expertem na krycí operace. Odstraní jakoukoliv známku toho, že tato jednání kdy existovala.“

Callowayová si mne prohlížela. Musela vědět, že otec o tom, že vymažu záznamy, říká pravdu. Její lidé o mně jistě měli fascikl stejně objemný, jako byly ty, které jsme měli my o jejích nejvýše postavených důstojnících.

Prezidentka se ve svém křesle opřela. Položila si loket na opěradlo a opřela si tvář o ruku. Při přemýšlení se na nás nedívala, jen pozorovala bod někde mezi mnou a Jaibriolem. Mrtvolné ticho bylo přerušováno jen natahovacími hodinami a jejich tikáním. Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak. Přála jsem si, aby ten k šílenství dohánějící zvuk přestal.

Callowayová promluvila. „Pomohu vám.“

Kapitola 17

Než přijde zítřek

Lod' přistála na střeše paláce. Bylo to lékařské plavidlo navrhnuté tak, aby rychle odvezlo lidi do nemocnice. Přistálo za burácení horkých plynů a zahalilo přistávací rampu svými výfuky. Do noci synchronně svítily varovné lampy, jejichž světla blikala ve vzorcích, které byly naladěny na obranný systém paláce. Světlo se zachytávalo na okolních vrcholcích, jediný náznak toho, že spíše než na starportu, jsme byli na střeše paláce izolovaného v horách.

Vedle mne si Jaibriol s mým otcem chránili před tou září oči. Ukryli jsme se za opěrnou zdí na druhé straně střechy. Jakmile lod' přistála, rozběhla jsem se proti větru, který mi omotával bundu kolem těla, směrem k ní.

Rozevřel se vstup a ven se vyřinulo světlo. Na střechu seskočila žena. Měla na sobě uniformu lékařského pilota, bílou kombinézu s trojúhelníkovou nášivkou znázorňující symbol Triády na levém rameni. Vstup se za ní zavřel a světlo zmizelo stejně náhle, jako se objevilo. Došla jsem až před ni.

Zhluboka se uklonila. „První Valdoria?“

„Tak jest,“ řekla jsem. „Můj otec odpočívá.“

„Měl nějaký další záchvat od chvíle, kdy jste hlásila ten první?“

Zakroutila jsem hlavou. „Právě teď však není příliš stabilní.“

„Mám pro něj vzduchová nosítka.“

Až dosud odpovídala správně. „Jak se jmenujete?“

„Erin O'Neillová.“

To bylo jméno, které nám dala Callowayová. Jmenovka na její uniformě hlásala *Lyra Merzon*. Dobré, solidní skolianské jméno. Pravděpodobně jsme na Lyru Merzon měli celý fascikl týkající se celého jejího života. Který byl falešný. Každý jeden kousek. Tato žena byla Erin O'Neillovou ze Země. Kdybych neměla na starosti tolik jiných problémů, našla bych si čas na to, abych se potrápila s

tím, jakto že se ji Spojencům podařilo tak bezpečně umístit na Velitelství.

„Co vám bylo řečeno?“ zeptala jsem se.

„Že mám odvézt dva lidi z planety na místo, které bude specifikováno v souboru, jenž do mého plavidla přehraje prezidentka Callowayová.“

„Zná ještě někdo kromě prezidentky vaše rozkazy?“

„Ne, madam.“

„Jsem jedním z těch dvou lidí, které máte vzít.“

Přikývla. „Ano, madam.“

„Prezidentka Callowayová mi sdělila, že podle platných spojeneckých zákonů mohou kapitáni lodí ve vesmíru oddávat svatby, které jsou pak mezi vašimi lidmi závazné. Je to pravda?“

Zamrkala. „Tedy... ano. Je.“

„Dobře.“ Jak imperiální, tak kšeftařský zákon uznával spojenecké svatby. Takto, pokud budeme mít kdy s Jaibriolem děti, tyto budou našimi právoplatnými dědici. Neměla jsem ponětí, co to bude znamenat, ale aspoň nebudou nelegitimními potomky.

Promluvila jsem do komunikátoru zabudovaného v mém chrániči zápěstí. „Jsme připraveni.“

Na střeše zhasla světla a my zůstaly v temnotě. Vítr mi narážel do bundy a mával O'Neillové uniformou kolem těla. Otočila jsem se a pozvedla ruku. Když O'Neillová zírala přes potměšlou střechu, objevily se dvě postavy, ve tmě nerozeznatelné.

Přicházely pomalu, ta menší pokulhávala stejným způsobem jako můj otec, když neměl svou hůlku. O'Neillová pošilhávala do tmy, ale postavy nebyly pouze ve světle hvězd vidět až do chvíle, kdy došly k nám. Jaibriol přišel ke mně, oblečený byl v šatech, které jsme vzali v paláci.

O'Neillová na Jaibriola hleděla. Potom se vzpamatovala a hluboce se poklonila, nejprve mému otci, pak Jaibriolovi.

Ukázala jsem na plavidlo. „Pojďme dovnitř.“

Postavila se bokem, aby umožnila mému otci vyšplhat se do tmavé kabiny. Jaibriol vystoupal za ním, následovala O'Neillová, potom já. Jakmile se uzavřel vzduchový uzávěr, zaplavily lampy kabinu světlem.

Letoun byl postaven podobně jako Jag, na rychlost a úspornost. Kabina byla nacpaná věcmi: samosešívací záchranné potřeby rozmístěné po stranách; balíky plátna, nervoplex, guma, plachtovina, trubice; kovově rýhované sudy; menší krabice, hnědé, šedé, zelené, černé, všechny s nálepkami počítačových a lékařských potřeb. Laserová puška spolu s krabicí, ve které bylo její napájení, byla upevněná k přepážce. Viděla jsem záchrannou sekyrku, krabici jehlovitých náloží, které byly na hloubení lepší než jakékoliv zbraně, a krabici nožů ze standardní výzbroje IVV. Na trupu visela připevněná palanda, na které leželo lékařské síťové připravené obepnout pacienta.

Jaibriol si na palandu sedl, zavřel oči a opřel se o trup.

Usedla jsem vedle něj. „Jsi v pořádku?“

Otevřel oči. „Jen unavený.“

Otec přišel k palandě a zamračeně tam stál. Jaibriol zrudnul. Pak popadl jeden z provazů, kterými byla palanda k trupu připevněna, a zhoupnul se zpátky na nohy.

Co to bylo? Další tichá komunikace mezi Jaibriolem a mým otcem, jako byla ta záležitost s dětmi? Postavila jsem se a dívala se z jednoho na druhého.

Otec se na Jaibriola zamračil. „Jsi připraven náležitě se o mou dceru postarat?“

Nechtělo se mi tomu uvěřit. „Sakra práce, otče.“

Podíval se na mne. Pak zčervenál a obrátil se zpět k Jaibriolovi. „Možná to nebyla nepatřičnější otázka.“ Chvilí se škrábal na bradě. Nakonec řekl: „Nejsi na Sauscony trochu mladý?“

Tahle otázka byla skoro stejně hloupá. Proč se on a má matka cítili tolik nuceni komentovat věk muže mého života?

Ale ať už otec svou otázkou zamýšlel cokoli, Jaibriol vypadal, že rozumí. „Udělám vše, co budu moci, aby byla šťastná, sire.“

„V to doufám,“ řekl otec.

O’Neillová stála u kokpitu a tuto rozmluvu sledovala s otevřenou pusou. Jakmile si všimla mého pohledu, narovnála se a pusou zavřela.

Obrátila jsem se a viděla, že se na mne dívá otec. Promluvil mnohem jemnějším tónem. „Sbohem, dcero.“

Chtěla jsem se k němu dostat ve stejné chvíli, ve které on pozvedl ruce. Naše ruce se setkaly a potom jsem byla v jeho objetí. V objetí těch stejných rukou, které mne tak bezpečně drživaly, když jsem byla dítě. Objímala jsem ho pevně, položila jsem si hlavu na jeho rameno a zavřela jsem oči. „Sbohem *tatínku*.“

„Měj se,“ zašeptal. „Miluji tě.“

Po tváři mi stékala slza. „A já tebe.“ Odtáhla jsem se, abych mu viděla do tváře. „Řekni matce, že je mi líto, co se stalo na Forshires. Že ji moc miluji a strašně moc si přeji...“ Polkla jsem. „Strašně moc si přeji, aby pro mne nebylo tak těžké jí to říct.“

Dlaní si přejížděl po tváři, stíral si slzy. „Já jí to řeknu.“

O’Neillová si odkašlala, byl to tichý, téměř neslyšitelný zvuk. Jakmile jsme na ni pohlédli, řekla: „Omlouvám se – ale raději bychom měli odjet. Čím déle zůstaneme, tím je větší riziko, že nás najdou.“

Přiměla jsem se přikývnout. Pak jsme s otcem přešli ke vzduchovému uzávěru, stáli u vnitřních dveří a dívali se jeden na druhého. Nakonec stiskl tlačítko otevírající uzávěr. Znovu zhasla světla a jakmile se dveře otevřely, z kabiny se do noci nerozlilo žádné záření. Stáhnul se zpátky na střechu, silueta v temnotě.

Zvedla jsem ruku. *Sbohem*.

Také pozvedl svou ruku, aby zamával. *Sbohem, Sauscony*.

Potom jsem zavřela uzávěr.

Jakmile se světla opět rozsvítila, obrátila jsem se k O’Neillové, která čekala u sedadla kopilota. Letoun neměl opravdový kokpit, jen sekci s dvěma sedadly v přední části kabiny. S jedním pilotovým a druhým pro kopilota.

Ukázala na sedadlo pilota. „Bylo mi řečeno, že nás můžete dostat přes kordón kolem planety.“

„Pokusím se.“ Jestli se mi to podaří či nikoliv, byla úplně jiná otázka.

Přikývla a svezla se do sedadla pro kopilota. Přestože v jejím obličejí nebylo nic vidět, cítila jsem její napětí. Vybrala si zvláštní úkol, riskovala svůj život, aby pomohla lidem, které měla špehovat. Jaibriol zase seděl na palandě a se zavřenýma očima se opíral o přičel.

„Jaibrioli.“ Hlas mi změknl. „Raději by ses měl natáhnout.“

Otevřel oči. Pak si lehnul na palandu a natáhl si nohy, pohyboval se pomalu, jakoby ho bolelo každé stažení svalů.

O’Neillová se naklonila a dotkla se tlačítka na exoskeletonu, který jako kovové okvětní lístky ležel rozevřený kolem mého sedadla. „Tohle ovládá lékařské tkanivo.“ Zmáčkla ovladač a z palandy se ozvalo šustění. Otočila jsem se, abych viděla, jak se síťovina obepíná kolem Jaibriolova trupu. Po paži se mu plazila hadička, která byla do síťoviny zabudovaná – a jeho oči se otevřely dokořán. Popadl hadičku a odmrštil ji pryč od svého těla.

O’Neillová ho sledovala na obrazovce nad sedadlem pilota. Rychle řekla: „To je jen glukózový roztok, Lorde Qoxi. Monitory na palandě hlásí, že jste vážně dehydrován.“

Jaibriol se zamyslel. Pak hadičku pustil. Jakmile byla volná, začala se plazit zpět na jeho paži a znovu se napojila. Ztuhnul, ale tentokrát ji nechal na pokoji. Lůžko na napětí odpovědělo masírováním jeho těla, upínáním se a uvolňováním kolem jeho trupu v pravidelném rytmu.

Jakmile jsem se svezla do pilotního křesla, zabalilo mne do svého kokonu a exoskeletonu. Psifony se sice do svých zdířek nezapnuly, ale jakmile jsem je aktivovala, zařízly se mi do krku a do páteře.

Erin se exoskeleton ovinoval kolem těla také.

Med-linka připravena, pomyslel si letoun.

Vstup do sítě přes Med-linku byl neohrabaný a celkově formální. Počítač na mém Jagu by mne vymrštil do psiberprostoru okamžitě. Po Med-lince jsem musela procházet celým postupem a na každém spojení jsem jí musela dávat instrukce.

Na Sít’ jsem vstoupila jako černě zahalený vlnový paprsek. Rastr žil aktivitou kordonu, jeho paprsky zářily ostře jako příliš jasné dieshanské slunce. Všude byla Kurjova přítomnost, všeobjímající. Nezbytná? Ukryla jsem se ve svém plášťku.

VR psibersimulace, pomyslela jsem si. *Vysoká orbita*.

Rastr zmizel – a byla jsem ve vesmíru. Planeta Diesha visela přede mnou jako tyrkysový a jantarový míč ovázaný špinavou vatou. „Stála“ jsem ve vakuu, které existovalo už tak blízko planety.

Pomalu jsem se otáčela kolem své osy, mapovala jsem celý prostor. Psi-sim užívala data nashromážděná senzory Med-linky tak, aby vytvořila tak dokonalou „realitu“, že jsem se v ní cítila, jako bych byla *tady*, točící se v kordónu a při pohybu jej analyzující. Poskytlo mi to mnohem lepší přehled o situaci, než jaký bych si mohla vytvořit bez napojení na psiberprostor a který by byl omezen vizuálními displeji a obrazovkami; dokonce lepší přehled než s myšlenkovým přehledem, který jsem většinou při psiberprostorovém napojení používala.

Vizuální senzory: myšlenkový přehled: psi-sim – to byly tři rozdílné úrovně sensorických možností, každá z nich efektivnější než ta předchozí, každá nákladnější. Psi-sim vysávala mentální a psychické zdroje uživatele tak rychle, že po pár minutách jejího používání jsem mohla úplně zkolabovat. Ale pro to, abychom se odsud dostali, jsme potřebovali každou výhodu, kterou jsme mohli dostat. Pokud bychom neutekli – pak by na mé kondici příliš nezáleželo.

Na okraji Dieshy se objevila značka. Soustředila jsem se a spěchala k ní. Počítač dodával data pro simulaci rychleji, než by to dělala skutečná loď bezpečně cestující tak blízko planetě. Značka se rozložila ve válečný křižník IVV, těžkopádného obra, který byl dost velký na to, aby pohltit tisíc letounů a pořád měl ještě místo na další. Připevněné zbraně podobné kráterům pokrývaly povrch. Samotná hnízda na děla byla tak velká, že by do nich vjel vlak MagRailu. Na vstup čekalo množství menších lodí. Doprava se pohybovala do a z přistávacích pater, která se rozevírala jako obrovité čelisti s hranatými vzpěrami a s nahoru vyčnívajícími zařízeními lemuujícími tato ústa jako groteskní kovové zuby. Tato scéna byla strašidelně tichá, atmosféra byla příliš řídká, než aby mohla nést jakékoliv znatelné zvukové vlny.

Posunula jsem se blíže, až mi křižník zakrýval pole výhledu; ještě blíže a viděla bych kašdický zoubek a d'obanec. Trup lodi se nade mnou a pode mnou kroutil jako kovový útes. Ještě blíže a mohla bych po něm přejet rukou. Věděla jsem, že ve skutečnosti jsou to mé pocity uvnitř exoskeletonového kokonu a že Med-linka užívá svá data o válečném křižníku tak, aby vyvolala hmatový vjem z

dotyku jeho trupu. Ale ten drsný povrch vypadal a byl cítit tak opravdově, že bych přísahala, že jsem tam byla.

Odsunula jsem se od křižníku a spustila se směrem k planetě. Pohled se měnil závratnou rychlostí: míč v prostoru, zakřivená krajina, rovina. Vnořila jsem se do mokrých mraků, sestoupila pod ně, klesala jsem blíže a blíže k povrchu, až kolem mne vyrostly masivní stíny horských štítů. Nikde dole nebyla vidět světla, s výjimkou údolí, ve kterém byl palác, jiskřící jako drahokam.

„Přistála“ jsem na střeše paláce blízko vznášedla, které jsem použila k tomu, abych sem přivezla Jaibriola. Letoun stál na místě, čekal na své přistávací rampě. Skrze jeho trup jsem prošla do kabiny, kde jsem viděla sama sebe v pilotním sedadle se zavřenýma očima a s tělem uchyceným v exoskeletonu.

Bylo strašidelné vidět takto sebe sama, jako bych prodělávala zkušenost „mimo vlastní tělo“. Zakroutila jsem hlavou a hlava pilota se pohnula ze strany na stranu. Cítila jsem, jak se mi tím pohybem otírají tváře o exoskeleton a o kokon. Mé vlasy zašustily, ten zvuk jsem slyšela jak vlastníma ušima, tak skrze simulaci.

„Připraveni ke startu?“ zeptala jsem se. Bylo divné mluvit; obvykle jsem při pilotování byla v psispojení, které činilo verbální komunikaci zbytečnou.

„Připravena.“ Při pohledu na mne zkrabatila O’Neillová čelo.

„Problém?“ zeptala jsem se.

„Nikdy předtím jsem neviděla pilota dělat předletovou přípravu se zavřenýma očima.“

„Jsem v psi-sim.“

„Můžete ve skutečnosti vidět kokpit?“

„Víc než jen vidět.“ Soustředila jsem se na ni a objevilo se rudě zářící průhledné zobrazení. „Sedíte ode mne 48,32 centimetrů, jste otočena ve 23° úhlu vzhledem k linii vedoucí od vašeho solar plexu k holoobrazovce přímo před vámi. Z copu se vám uvolnil pramínek vlasů a je vedle vašeho levého oka.“

O’Neillová zamrkala a pak si založila vlasy za ucho. Uchopila jsem ovládací páku letounu, kterou jsem viděla přes simulaci a cítila v ruce. Jakmile jsem postrčila páku dopředu, odpoutala jsem svou pozornost od lodi a vystřelila zpět do noci. Trysky letounu pro

použití v blízkosti planety se zažehly a kolem mne se zavlnily výfukové plyny, bílé a horké, zatímco burácení našeho vzletu vibrovalo rozjezdovou rampou. Vznegli jsme se do několika set metrů a tam jsme zůstali viset, naše trysky jen vyrovnávaly gravitaci.

Sauscony...

Jaibrioli? Jak by se mnou mohl být v psiberprostoru? Nejen že neměl napojení na loď, ale v těle neměl ani biomechanickou síť, která by mu připojení umožnila.

Nemůžu...se od tebe odpojit.

Pak se zkus držet zpátky. Bez toho, aby byl na tohle připraven, by se mohl jeho mozek uškvařit.

Držet se zpátky?

Mysli na sebe jako na software spouštějící Med-linku. Pokus se běžet na pozadí.

Jeho vyčerpání rozzářil pocit smíchu. *Budu tichý jako počítačová myška.* Ve starobylém setupu virtuální reality vytvořil obrázek rukavice. Na té se objevil ocásek, pak dvě chmýřovitá ouška, dvě oči a tlamička. Pod instalací VR běželo tohle zvíře.

Usmála jsem se. Pak jsem si pomyslela: *Med-linko, vyhledej vznášedlo.*

Zažehly se naše přistávací trysky, které nás přenesly nad vznášedlo. Přistávací plochu pohltily žhavé plyny a vznášedlo se vším tím burácením třáslo. Ale jeho vyztužený trup zůstával pod našimi výfuky klidný. Se škrábavým zařinčením se z břicha letounu vysunuly čelisti. Uzavřely se kolem vznášedla, uchopily jej jako jestřáb lapající svou kořist a ve svém kovovém sevření jej zvedly k břichu letounu.

Vznášedlo zabezpečeno, pomyslela si Med-linka. **Nato: Obranné systémy paláce se na nás chystají střítet.**

Sakra jak to? *Ukaž.*

Všude v horách se objevilo množství rudých bodů, značení ukazující umístění instalací, které strážily palác. Některé z izolovaných bodů probleskovaly rudě a jiné žhnuly obrovskými plameny. Když jsem k jednomu ze shluků pospíchala, tak se z něj vyklubala linie laserových děl otáčejících se na nás, rachot jejich pohybu sytě vrčel do noci.

Co se dělo? Zavolala jsem počítač určený pro palácový bezpečnostní systém, Rozvíjenou Inteligenci, která si říkala Zos.

Zosi, odpověz, pomyslela jsem si.

Tady, odpověděl.

Nechej nás odletět.

To nemohu udělat.

Proč ne?

Narušilo by to můj program.

Co to bylo? Já jsem to byla, kdo jej naprogramoval. *Ověř mé mozkové vzorce. Potom splň příkaz.*

Já vím, kdo jsi. Vrať se k místu svého odletu nebo tvůj letoun vyhodím do vzduchu.

Tomu jsem nemohla uvěřit. Jak mohl Zos odmítnout splnit mé příkazy. Já jsem byla jeho zatracená matka.

Naprogramovala jsi mne, abych ochraňoval tvou rodinu, pomyslel si Zos. **Útěk Jaibriola Qoxe je uvádí do nebezpečí. A tak mu zabraňuji v útěku.**

Podívej, pokud se já a Jaibriol odtud nedostaneme, může zemřít mnoho lidí, včetně mne. Pokud budu popravena, může to zabít i mého otce. Tak přestaň dělat zmatky a pusť nás.

Žádná odpověď.

Sakra! Co ten ďábelský počítač dělal? *Zosi, odpověz.*

Rachocení děl přestalo.

Zosi?

Můžete odletět.

Chci, aby byly vymazány všechny záznamy o tomto rozhovoru.

Hotovo.

Přesunula jsem svou pozornost k počítači na palubě lékařského letounu. *Med-linko, ukaž mi kordón.*

Na obloze se objevil rastr ze zlatých linek. **Průsečíky označují lodě v kordónu.**

Rastr byl položen na matici ze čtverců, které byly prohnuté, jako by ležely na kulovitém povrchu obklopujícím Dieshu. Matice byla dokonalá, hold nekompromisnímu řádu, který viděl Kurj ve vesmíru. Každý průsečík obsahoval alespoň jednu rudou značku a některé jich měly dokonce tolik, že splynuly v rudý plamen. Když jsem se na

jeden ohnivý chumel zaměřila, vyklubal se z něj válečný křižník Maxar se spoustou průvodců. Počítač letounu mne zaplavil daty, která zahrnovala i hlášení rozvědky, ke který měl přístup jen člověk s povolením na stratosférické úrovni.

Ted' mi však má znalost IVV nepomohla. Jen jsem si více uvědomovala, že neexistoval způsob úniku. Jak bychom se dostali skrz? Tyto lodi byly připraveny sestřelit kterýkoliv letoun, který by ukázal jakýkoliv myslitelný náznak toho, že se pokouší kordonu uletět.

Takže uděláme nemyslitelné.

Med-linko, pomyslela jsem si. Invertuj.

Přeformulujte příkaz.

Invertuj. Nakopni inverzní motory a dostaň nás odsud.

To je nemožné.

To nevadí. Prostě to udělej.

K dosažení rychlosti nezbytné pro inverzi musíme opustit blízkost planety a poté akcelarovat. Pokud se pokusíme opustit blízkost planety, budeme zničení kordónem.

Neřekla jsem zrychlit. Jen jsem řekla invertuj.

K inverzi potřebujeme zrychlit.

Neměla jsem ponětí, co se stane, jestliže se pokusíme invertovat, zatímco si tady hovíme. Byla rozšířená šeptanda, že nebudeme schopni ukončit ten proces a skončíme tak, že se vypaříme do zapomnění mezi reálným a imaginárním vesmírem. Protože se ještě nikdo nikdy nevrátil poté, co to zkoušel, nikdo nevěděl, zda je to pravda nebo ne.

Zachytila jsem vzkaz na Velitelskou Centrálu, řekla Med-linka. Loď, která čeká, aby nás dopravila do nemocnice, chce vědět, proč tady sedíme. Také chtějí vědět, proč držíme vznášedlo.

Náš čas byl u konce. Med-linko, invertuj.

Nemáme dost rychlos –

Invertuj, sakra. Hned!

Motory zapnuty.

Pak začalo přetáčení.

Nevolnost se převálila přese mne. Bylo mi, jako by se má střeva chtěla přetočit do Móbiovy pásky. Hvězdy a hory s bliknutím zmizely z existence. Ne, to není pravda. Hory zmizely, ale hvězdy tady pořád byly. Rozmazaly se po obloze jako barevné tečky nalité do černé tekutiny. Pak jsem si uvědomila, že zůstaly i hory, rozmazaly se však po obloze, černé na černém. Neinvertovali jsme; byli jsme zachyceni někde mezi vesmíry.

Znovu jsem vstoupila do letounu průnikem přes trup. Viděla jsem sebe samu v pilotním sedadle s rukama svírajícíma opěradla a s pevně zavřenýma očima. Psi-sim byla mým jediným spojením s realitou a já se jí držela jen tak tak. Kdybych přišla i o toto poslední spojení s vesmírem, do kterého jsme patřili, pak bychom se v tomto jiném světě tající reality rozptýlili.

Ale simulace už příliš vyčerpala mé síly. Nemohla jsem ji udržet. Pak se kolem nás zavlhlila kabina a začala se rozmazávat.

Potom se Jaibriol pohnul. Na palandě se rozplýval jako malba rozpouštějící se v dešti. Intravenózní hadička mu sklouzla z paže se zvukem protahovaného sání. Přecházel kabinou pomalým pohybem, jeho obličej byl rozmazaný flek nad tmavší mazanicí oblečení. Tělo mu na okrajích kankovatělo a pak odkapávalo na podlahu.

Kabina se přetáčela, přední část přecházela na pravobok, zadní na levobok. Při tomto zkroucení jsme se s O'Neillovou rozlili po sedadlech, naše těla odkapávala na změkklý exoskeleton. Předek Jaibriolova těla se přesunul na jednu stranu, zadní část na druhou, což ho rozmazalo do dvou různých směrů. Kabina pokračovala v přetáčení, dokud jsem si neuvědomila, že se snaží uzavřít se sama do sebe jako Móbiova páska.

Když Jaibriol přecházel ke mně, přední pŕlka jeho těla odkapávala na černé trubice, které byly mými pažemi. Jeho ruka se rozpustila na ovládací páce, která se vylila dopředu a polila ovladače. Cítila jsem více než jen zvuk zažehnutých trysek. Akcelpace nás uvrhla do sedadel, o která rozbila naše těla.

Jaibriol se rozpustil na můj exoskeleton a odkapával na podlahu jako noční mŕra surrealistického malíře.

Nemohla jsem udržet psi-sim v klidu. Pronikla jsem ven z letounu, procházejíc jeho trupem, jako by to byl tenký povlak.

Proklouzla jenom má část, ale i to bylo dost, abych viděla tu noční mŕru venku. Rastr kordónu degeneroval v nebeskou plachtu rašících zlatých linek a rudých šmouh. Lodě po nás střílely, jejich rakety a paprsky se neužitečně setkávaly v prostoru. V uších mi zněly hrůzné vibrační zvuky. Vzduch kolem mne prokluzoval jako olej páchnoucí zplodinami.

Pohybovali jsme se a mířili jsme ke kordónu. *Meeeedliiinkooo*, pomyslela jsem si. *Naaaryýýsuuuj kuuurs...* Takto se ta slova vyklubala. Zkusila jsem jinou taktiku. Ve své mysli jsem na deformovaném rastru nad námi vytvořila obraz otevřeného prostoru. Med-linka reagovala tím, že zamířila k otvoru. Jakmile jsme se přiblížili, zlaté linky se rozmazávaly šířeji a šířeji a vyplňovaly mezeru. V okamžiku, kdy jsme se k ní dostali, byla už pryč. Prokapávali jsme zlatými šmouhami jako olej vpíjející se do houby.

Škrábala jsem se zpět podél lodi a prosákla jsem trupem, v kabině se má identita znovu sesbírala. Viděla jsem Jaibriola ležícího v louži na podlaze, jeho tělo rozetřeno po jejím povrchu. Jejím tmavém povrchu. Všechno bylo tmavé. Kalné. Tak. Kalné. Rozplývající se...

...splývající. Data stékající do mého vědomí říkala, že jsme se právě vrátili ze stáze. Med-linka se dostala od planety natolik, že mohla zažehnout fotonové trysky. Reálná část naší rychlosti teď byla na 60% rychlosti světla...

...96%.

...99,999999%. Naše zkapalňující se hmota se zvedla na faktor 7000. Motor nasával palivo z proudících kosmických paprsků, které se rozpínaly jak reálným, tak imaginárním vesmírem, jejich hustota však byla mnohem vyšší než ty zlomky, které jsme viděli v podsvětelném vesmíru. Letoun požíral palivo jako nenasytný behemot a hnal se s námi bůhví kam. Osmnáct minut, ale možná to bylo osmnáct století, jsme se rozlévali vesmírem, letěli jsme mimo rámec rychlosti světla ve snaze invertovat, snažící se a selhávající.

Meeedliin... pooodsvěěteeel...

Matná kabina zčernala a přetáčení se zastavilo.

Prudce jsem oddychovala, šokována náhlou pevností. Oči se mi prudce otevřely do jasného světla. Zase jsem byla celá. Nevyšli jsme

důkladně ze stáže; stále jsme akcelerovali více než jedno gé. Ale byli jsme hmotní. *Normální*. Ne, ne zcela normální. Kousky mé uniformy se staly součástí materiálu sedadla, kde přes mou ruku přepadl Jaibriol a viděla jsem, že mám kousky vmísené také do kůže.

„Jaibrioli!“ Hlas mi skřípal. Dlaní jsem udeřila do výstupku uvnitř svého exoskeletonu. Ten se rozevřel a umožnil mi obrátit se a rozhlédnout se po kabině.

Ležel na hromádce, sklouzávající po podlaze. Jeho nohy byly na zemi nehybné, jakoby ležel na zádech, ale jeho trup byl přetočený tak, že od pasu nahoru ležel na boku. Jednu paži měl nepřírozeně zkroucenou vůči zbytku těla. Vypadal jako překroucený, zlomený ve dvě.

Probojovávala jsem se z pilotního sedadla. Zamotala se mi hlava a svezla jsem se mezi křeslo a přepážku. Pak jsem se odrazila k Jaibriolovi. Prosím, dej ať není mrtvý, myslela jsem si. Nebo hrozivě zdeformovaný nebo s vnitřnostmi pomíchanými jako obraz, který se stočí a nechá uschnout.

Zvedla jsem jeho ruku, tu kterou měl přetočenou za zády, a položila jsem ji dopředu na jeho trup. Zasténal a překulil se na záda, tělo se mu uvolnilo do normální pozice. Pomalu otevřel oči. Když jsme se společně svezli na podlahu, podíval se na přepážku nad sebou, pohled nezaostřený. Potom si začal třít ruku, hnětl své svaly.

Natáhla jsem se, takže jsem ležela podél něj. „Vidíš mě?“

Jeho pohled se přesunul na můj obličej. „Ano.“

„Jsi v pořádku?“

„Myslím, že ano.“

„První Valdorie,“ řekla Med-linka. „Pokud budeme pokračovat v užívání paliva, podstatně odčerpáme naše zásoby.“

„Přestaň akcelerovat,“ řekla jsem.

Bzučení motorů zastavilo kymácení a já a Jaibriol jsme přestali klouzat. Pohnul hlavou a ten pohyb jej přinutil, aby se zvednul z podlahy.

Ze sedadla kopilota se ozvalo zasténání. Odstrčila jsem se od podlahy a tím jsem vyplula zpět směrem k Erin. Jakmile jsem se dostala ke svému sedadlu, zachytil exoskeleton mé tělo a vsadil mne

do svého objetí, kde mne ukotvil. O'Neillová seděla ve svém vlastním exoskeletonu, tvář bledou a oči otevřené.

„Dokázali jsme to,“ řekla.

„Doufám.“ Holomapy ukazovaly obraz oblasti vesmíru, kterou jsme právě cestovali, společně s trojrozměrnými grafy, znázorňujícími spotřebu paliva, trajektorii, umístění, datum...

Pískla jsem. „Skočili jsme skoro tři měsíce do budoucnosti.“

Přišel Jaibriol a popadl opěradlo mého sedadla. „To nejde. Vždyť jsme cestovali jen několik minut.“

„Nikdy jsme neinvertovali,“ řekla jsem. „Nechala jsem letoun skočit zpátky do normálního prostoru. Takže jsme nikdy nevyrovnali časovou dilataci.“ Odmlčela jsem se. „Budou nás hledat na špatném místě. Nebo bych spíš měla říct ve špatném čase. Budou nás hledat před třemi měsíci.“

„To znamená, že jsem se tři měsíce nehlásila prezidentce Callowayové.“ O'Neillová se zašklebila. „Musí si myslet, že jsme mrtví.“

„Doufejme, že si to myslí všichni,“ řekl Jaibriol.

Ztratily se tři měsíce našich životů. Tři měsíce od chvíle, kdy můj otec vyprávěl svou historku: Jaibriol se dostal k paláci a ukořistil vznášedlo; v zoufalství se pokusil motory adaptovat pro inverzi; já a „Lyra Merzon“ jsme se vydaly za ním v letounu; zachytil nás zpětný náraz jeho nepatřičných inverzních motorů – a poté už nikdo nevěděl, co se stalo.

„Med-linko,“ řekla jsem. „Pust' vznášedlo.“

Palubou vibrovalo tření. Mé holomapy ukazovaly, že vznášedlo jede stále pod námi, a že dosahuje naší rychlosti. Zpracovala jsem na čelistech, takže vznášedlo pošťouchly, čímž přidaly k jeho rychlosti dostatečnou složku, aby se pohnulo vpřed, mimo předek letounu.

„Exploduj,“ řekla jsem.

Vznášedlo vybuchlo. Jeho kousky se rozprášily do všech směrů, některé zamířily přímo na nás a odrazily se pryč, jakmile narazily do chráněného trupu letounu. Až někdo trosky objeví, budou rozprášené po příliš velké oblasti vesmíru, než aby si kdokoliv myslel, že jsme neexplodovali s ním.

A to bylo všechno.

Opřela jsem se v sedadle a zavřela jsem oči, přemožená vyčerpáním ve chvíli, kdy nápor adrenalinu opouštěl mé tělo.

„Myslím, že bych to měla raději převzít,“ řekla O’Neillová.

Podařilo se mi přikývnout. Zatímco O’Neillová přebírala ovládání, vznesla jsem se s Jaibriolem k palandě. Jakmile jsme se na ní usadili, ovinula se kolem nás lékařská síťovina a k palandě nás připoutala.

Oba jsme s Jaibriolem trochu spali, zavinutí si navzájem v objetí, chvilkami klimbající a vzbouzející se, O’Neillová nás vzala do inverze tak jemně, že jsme to ztěží zaznamenali. Když jsme nakonec invertovali, můj žaludek protestoval, tentokrát však přetáčení trvalo jen okamžik.

Úplně jsem se vzbudila a viděla jsem O’Neillovou, jak se vznáší vedle lůžka.

„Jak je vám?“ zeptala se.

„Dobře.“ Můj hlas zněl stále nakřáple, ale cítila jsem se klidněji než předtím. „Kdo řídí loď?“

„Přepnula jsem ji na autopilota. Bude trvat několik lodních hodin, než se dostaneme na místo určení.“

Jaibriol se pohnul. „Kam letíme?“

O’Neillová uchopila okraj lůžka a přitáhla se, takže byla na naší úrovni. „Na planetu jménem Gama IV.“

„To není pořádné jméno,“ řekla jsem. „Jaká hvězda? Jaká konstelace?“

O’Neillová neodpověděla. Místo toho řekla: „Nikdo kromě nás, prezidentky Callowayové a robotického hledače, který ji před čtyřmi standardními dny našel, o ní neví...“ Zarazila se. „Před čtyřmi dny a třemi měsíci. Prezidentka Callowayová narušila robotova data předtím, než se dostal na místo, takže jen ona ví, že něco našel. Teď však tento záznam vymaže.“

Tak. Nechystala se povědět ani nám, kde to bylo. „Jsou na planetě lidé?“ Všechna tato opatření by nebyla k ničemu, kdyby nás někdo poznal.

„Všechny inteligentní druhy nejsou lidské,“ řekla O’Neillová. „Vypadají vzdáleně humanoidně, nomádi na úrovni vývoje doby

kamenné. Žijí několik tisíc kilometrů na jih od místa, na které vás vezu.“ Sklonila hlavu. „Jsou tam nádherné divoké oblasti, jako hory, ve kterých přistaneme. Ale to je vše, co víme. Nemáme žádné zmapování, žádné rozborý o tomto světě, nic dalšího.“ Ukázala na kabinu. „Vzala jsem tolik pomůcek pro přežití, kolik se mi bez přilákání pozornosti podařilo. Také jsem vám vzala solárně napájený počítač s knihovnou. Ale kromě toho budete žít na vlastní pěst.“

Opravdu pomoc. Jistě, jakožto jaegernaut jsem měla pro přežití trénink. Má zvýšená rychlost a síla také pomůže, stejně tak jako Jaibriolovo mládí a inteligence. Nebude to však snadné. Předpokládám, že v tom byla jistá logika, alespoň ze spojeneckého pohledu. Jakým lepším způsobem držet hightonského a imperiálního následníka mimo nebezpečí než nás vyložit v nezmapované divočině, kde se naše veškerá energie bude soustřeďovat na to, abychom se udrželi naživu?

O’Neillová si nemotorně odkašlala. „Pokud si přejete – mohu nyní vykonat obřad.“

„Obřad?“ zeptala jsem se.

„Svatbu.“ Zaváhala. „Ptala jste se na to...?“

Pod lékařským sít’ovím jsem se přetočila, abych pohlédla na Jaibriola. „Chceš si mě vzít?“

Usmál se. „Dobře.“

O’Neillová toho v počítači mnoho o svatbách neměla, až na tradiční skolianské a hightonské obřady, z nichž jsme ani jeden nechtěli. Pak mou pozornost přilákal jiný. Byl to starý pozemský obřad, přejatý od mayských indiánů. Všimla jsem si jej proto, že u něj byl obrázek ženy, která mi připomínala hola mé babičky. Měla stejně snědou pleť a velké oči, stejně bujnou kštici vlasů, které se jí snášely dolů po zádech.

Jediný text, který jsme pro obřad našli, byl tzortzilsky. A protože tímhle jazykem nikdo z nás nemluvil, a protože jsme nechtěli, aby nám počítač uprostřed obřadu překládal, vymyslela O’Neillová ve snaze udržet kouzlo obřadu slova ve skolianštině, v jednom z jazyků, který jsme měli všichni společný.

Potřebovali jsme tři svíčky, stuhu, třicet mincí a dva prsteny. Kvůli svíčkám vydlabala O’Neillová tužková světla ze skříňky v

jedné z příček. Našla metr dlouhý motouz, který jsme mohli použít místo stuhy a v kapsách měla plnou hrst drobných. Nejvíce starostí jsme měli s prsteny. Nakonec jsme vzali dvě těsnění z podpěry palandy. Měli jsme klečet před oltářem, ale protože jsme neměli ani oltář, ani gravitaci, improvizovali jsme vznášením se nad palandou.

O’Neilllová zapnula tužková světla a dala nám každému jedno, třetí si nechala. Jemně řekla: „Nechť tato světla udržují vaši budoucnost ve světle.“ Potom svázala konce motouzu k sobě a smyčku nám přehodila přes hlavy. „Nechť tato stuha spojí vaše životy v jeden.“ Odpočítala mince. „Nechť vaše duše zůstanou v bezpečí.“ Podala je Jaibriolovi a řekla: „Řekni jí: ‚Dávám ti je, ženo‘.“

Jaibriol mi vtisknul mince do ruky. „Dávám ti je, ženo.“ Měkce dodal: „Je to vše, co mám, a obávám se, že je to vypůjčené. Ale dávám ti to z celého srdce.“

Zvedla jsem mu ruku a přitiskla si jeho klouby na tvář, což nás odneslo mezi vzpěry palandy. „Pak jsi ze mne učinil bohatou ženu.“

O’Neilllová koukala do svých zápisků. „Ve skutečnosti máte říct: ‚Přijímám je, muži.‘ Je to poprvé, kdy si navzájem říkáte muži a ženo.“

Políbila jsem Jaibriolovu ruku. „Přijímám je, muži.“ Podívala jsem se na O’Neilllovou. „Já mu nedám nic?“

Znovu se zahleděla do svých poznámek. „Nevypadá to tak, alespoň ne v této verzi obřadu. Mince dáte komukoliv, kdo vás oddává.“

Nabídla jsem jí je. „Děkuji.“

Usmála se. „Nechejte si je. Na památku.“ Z kapsy vytáhla prsteny, ten pohyb ji vymrštil na krabici se zásobami. Zvedla Jaibriolovu levou ruku a na prsteníček mu prsten navlékla. Potom mu podala druhý prsten. „Nyní jej můžete dát své nevěště.“

Jaibriol mi jej nasunul na levý ukazováček, kde seděl nejlépe. Bylo to zvláštní; šperky jsem nosila zřídka. Ale tohle bylo v pořádku. Zvyknu si na to.

„Kdybych byla knězem,“ řekla O’Neilllová, „tak bych teď přečetla mši. Ale protože nejsem...“

„Rozumíme,“ řekla jsem.

„Dobře. Myslím, že pak je to vše.“ Z opasku si odepnula počítačový blok. „Jakožto kapitán této lodi vás vyhlašuji za sezdané.“ Podala mi blok. „Oba se musíte podepsat.“

Ztuhla jsem a musela jsem se chytit vzpěry lůžka. „Vy o tom chcete udělat záznam?“

„Samozřejmě. Jinak to nebude legální.“

„Pokud bude existovat záznam,“ řekl Jaibriol, „potom to může někdo najít.“

„Dám to prezidentce Callowayové.“ O’Neillová mi znovu nabídla blok. „Nemá velký smysl oženit se, když to nic neznamená.“

„Pro nás to něco znamená,“ řekl Jaibriol. „Na tom záleží.“

„Ne. Ona má pravdu.“ Unaveně jsem se usmála. „Takto se ukončují války, ne? Sňatkem dětí ze znepřátelených stran. A myslí na naše děti, pokud nějaké budeme mít. Nelegitimita zeslabí jejich postavení. Kdyby se nám něco stalo, může to pro ně znamenat více, než si teď dovedeme představit.“

Jaibriol se podíval na O’Neillovou. „Tento dokument uvidí jen prezidentka Callowayová?“

Přikývla. „Jedině, že byste měli někdy důvod o něj sami požádat.“

Zamyslel se. „Velmi dobře.“

Tak jsme se oba podepsali. A potom jsme byli svoji.

~ ~ ~

Jaibriol stál vedle mne a oba jsme se dívali na večerní oblohu. I dlouho poté, co se loď O’Neillové zmenšila až na skvrnku a zmizela, jsme tady pořád stáli, jako bychom tím, že se nebudeme hýbat, nemuseli vzít na vědomí, že jsme teď byli sami, odříznutí od zbytku lidstva.

Nakonec si Jaibriol povzdechl. Vzal mne za ruku a sklonil hlavu ke vchodu do jeskyně, která byla vedle nás v kopci. „Měli bychom nastavit nějakou obranu.“ Ukázal na husté lesy kolem. „Pro případ, že tam něco je.“

Přikývla jsem. „Samozřejmě.“

Ale poté, co jsme vešli dovnitř jeskyně, jsme se jen rozhlíželi kolem. Chabé světlo z naší ruční lampy osvětlovalo kamenné zdi a

odkrylo nám dutinu ne větší než kabina letounu. Přepravky a sudy, krabice a balíky ležely na hromadách, stejně tak neutrinový vysílač, který nám O’Neilllová nechala, naše jediné spojení se zbytkem vesmíru, pokud se jej někdy rozhodneme použít.

Jaibriol přešel k hromadě pokrývek a jednu vzal. „Pojď ven, Sauscony. Jen na chvíli.“

Také se mi zamlouvalo pomýšlení na únik z jeskyně. „Dobře.“ Přes rameno jsem si pověsila laserovou pušku.

Venku jsme umístili elektrickou clonu, aby hlídala vchod do jeskyně. Stále bylo dost světla na to, abychom celou oblast viděli. Obklopoval nás les měkce jehličnatých stromů, který na východě řídí až k sežehnuté planince, kde přistál letoun. Na severu stromy také řídly a otevíraly se v něco, co odtud vypadalo jako další paseka.

Šli jsme na sever, nasávali jsme atmosféru krajiny a pátrali po okolí. Namísto na palouk jsme došli na holý vrchol útesu. Vrcholy pokryté lesy se rozprostíraly tak daleko, jak jsme dohlédli, vyčnívající svahy spadající dolů do údolí a pak se opět vzpínající k nebi. Tu i onde byly vidět svislé útesy, jejichž nahé tváře vytvářely bílé cestičky v jinak neposkvrněné zeleni lesa. Nad horami hořel západ slunce jasněji, než jsem kdy viděla, rudý oheň narážel do mraků, které visely na pozadí hor. Přímo nad námi obloha ztmavla a na ní sem tam zablikala hvězda. Na východě visel nad vrcholky rozštěpený klín zlomeného měsíce.

„To je nádhera,“ řekl Jaibriol.

„Ano.“ Nádhera. Divoká. Neznámá.

Poté, co jsme se ujistili, že je okolí bezpečné, usedli jsme na okraj útesu s pokrývkou obtočenou kolem sebe a s puškou položenou na našich kolenou. Do tváří nám šeptal vítr, zatímco stíny zatemňovaly hory. Objevily se další hvězdy, jedna za druhou, pak desítky, stovky, tisíce.

Jaibriol jemně řekl: „Domov.“

Dotkla jsem se jeho tváře. Tolik jsme toho ztratili; všechno, co jsme znali, všechny, které jsme milovali. A i přes to všechno, co se stalo, jsem věděla, že Jaibriol miluje svého otce, kterého už nikdy neuvidí, alespoň ne živého. Ale výměnou za tyto ztráty jsme dosáhli naděje, že jednoho dne my nebo snad po nás naše děti mohou změnit

válku, kterou jsme pro teď nechali za sebou. Nebyly žádné záruky, žádné sliby, žádné jistoty.

Avšak byla tady naděje.

Jaibriol si opřel svou hlavu o mou a spolu jsme seděli, pod pokrývkou nám bylo teplo. Brzy se vrátíme do jeskyně, abychom se pomilovali a šli spát, abychom nasbírali energii na zítřek, a na zítřky, které přijdou potom. Abychom se naučili znát tento svět a sebe navzájem a připravili se nejen na přežití, ale také na vyléčení budoucnosti, na den, kdy možná toto místo opustíme a ujmemme se našich dědictví.

Ale právě teď jsme spolu seděli v tichu a pozorovali odvíjející se noc.

Catherine Asaro
Rubínová dynastie – Osudový zvrát

Anglický originál Primary Inversion
Překlad Eva Nováková
Obálka Ron Walotsky
Grafická úprava obálky Jiří Rataj
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 2. publikaci
Ostrava 1999
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 189 Kč